

Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Ta Yêu

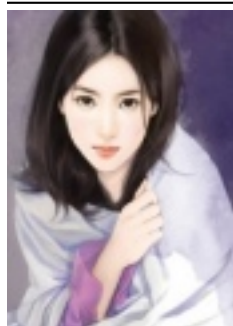
Contents

Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Ta Yêu	3
1. Chương 1: Cô Là Quà Sinh Nhật Của Hần!	3
2. Chương 2: Ba Ba, Con Lại Phá Hồng Chuyện Tốt Của Ba Rồi!	5
3. Chương 3: Em Đã Trưởng Thành Rồi	7
4. Chương 4: Làm Phụ Nữ Gọi Cầm	8
5. Chương 5: Bắt Gian Tại Chỗ	10
6. Chương 6: Anh Đang Ghen?	11
7. Chương 7: Hần Muốn Đi Xem Mắt!	13
8. Chương 8: Sắc Dụ	15
9. Chương 9: Đánh Tiểu Pp Của Cô	16
10. Chương 10: Phá Hủy Buổi Xem Mắt Của Hần	18
11. Chương 11: Chặng Qua Anh Ấy Chỉ Thương Hại Cô!	20
12. Chương 12: Khóc Mà Chạy Đi	21
13. Chương 13: Sinh Lòng Yêu Mến	23
14. Chương 14: Mình Là Một Đứa Con Gái?	24
15. Chương 15: Em Ghét Anh!	26
16. Chương 16: Cái Tát Phong Ba	28
17. Chương 17: Vũ Vũ Là Cô Gái Của Tôi!	29
18. Chương 18: Có Cảm Giác Với Cô	31
19. Chương 19: Hần Gạt Cô	32
20. Chương 20: Không Bao Giờ Muốn Thích Anh Nữa!	34
21. Chương 21: Thay Hình Đổi Dạng	35
22. Chương 22: Cầm Thấy Có Nguy Cơ Mất Đi Cô	37
23. Chương 23: Tổ Tình	38
24. Chương 24: Tiểu Công Chúa Của Tôi!	40
25. Chương 25: Báo Thù Trong Bữa Tiệc	41
26. Chương 26: Đưa Cô Ra Nước Ngoài	43
27. Chương 27: Gặp Lại Tình Địch Hết Sức Tức Giận	44
28. Chương 28: Thầm Yêu Rất Đau Đớn	46
29. Chương 29: Cầu Xin Tha Thứ	47
30. Chương 30: Các Người Rất Xứng Đáng	49
31. Chương 31: Con Muốn Dọn Ra Ngoài	50
32. Chương 32: Ánh Mắt Quyết Liệt	51
33. Chương 33: Em Là Của Anh!	53
34. Chương 34: Hôn Dữ Dội, Điên Cuồng	54
35. Chương 35: Đánh Nhau	56
36. Chương 36: Gặp Trưởng Bối	57
37. Chương 37: Vô Tình Gặp Ở Nhà Hàng	59
38. Chương 38: Khi Nào Cầu Hôn?	60
39. Chương 39: Rủ Bỏ Quan Hệ	61
40. Chương 40: Cho Mình Một Cơ Hội	63

41. Chương 41: Tình Dịch	64
42. Chương 42: Hạnh Phúc	66
43. Chương 43: Thỏa Mãn Được Anh Ấy Sao?	67
44. Chương 44: Mạnh Bao Nhiêu?	69
45. Chương 45: Thật Lòng	70
46. Chương 46: Lại Từ Chối	72
47. Chương 47: Nhìn Thấy Được	73
48. Chương 48: Hấn Nói Dối	75
49. Chương 49: Giải Thích Rõ	76
50. Chương 50: Sự Yên Lặng Trước Bão Táp	78
51. Chương 51: Say Rượu	80
52. Chương 52: Âm Mưu	81
53. Chương 53: Lại Bị Lừa Một Lần Nữa	83
54. Chương 54: Bước Ngoặt Cuối Cùng Làm Người Ta Chia Rẽ	84
55. Chương 55: Cô Còn Quá Non Nớt	86
56. Chương 56: Cô Còn Quá Non Nớt	88
57. Chương 57: Trách Nhiệm	89
58. Chương 58: Không Muốn Mất Cô	90
59. Chương 59: Không Bằng Cầm Thú	92
60. Chương 60: Tình Thân Và Tình Yêu	93
61. Chương 61: Cậu Có Tư Cách Gì?	95
62. Chương 62: Bị Trói	96
63. Chương 63: Tôi Sẽ Nhảy Xuống!	97
64. Chương 64: Cứu Cô	99
65. Chương 65: Ngăn Cản Một Nhát Dao Giúp Cô	100
66. Chương 66: Nhận Hết Lỗi Làm	101
67. Chương 67: Ra Nước Ngoài Học	103
68. Chương 68: Đi Con Đường Nào	104
69. Chương 69: Ba Năm Sau	106
70. Chương 70: Gặp Lại	108
71. Chương 71: Ý Lại	111
72. Chương 72: Bảy Ngày Bị Nhốt (1)	112
73. Chương 73-1: 1	117
74. Chương 73-2: 2	120
75. Chương 74: Bảy Ngày Bị Nhốt (3)	122
76. Chương 75-1: 1	124
77. Chương 75-2: 2	127
78. Chương 75-3: 3	129
79. Chương 76: Bảy Ngày Bị Nhốt (5)	132
80. Chương 77-1: 1	136
81. Chương 77-2: 2	138
82. Chương 78: Sắp Xếp Gặp Mặt	142
83. Chương 79: Thử Tiếp Nhận Anh Ta	145
84. Chương 80: Em Chỉ Có Thể Là Của Anh!	147
85. Chương 81-1: 1	150
86. Chương 81-2: 2	152
87. Chương 81-3: 3	154
88. Chương 82: Bất Ngờ Gặp Nhau Trên Bãi Biển (2)	156
89. Chương 83: Điên Khùng Cho Em Xem!	158
90. Chương 84: Bị Đánh Đập	163
91. Chương 85-1: 1	168
92. Chương 85-2: 2	171
93. Chương 86: Tất Cả Đáp Án	174
94. Chương 87: Là Cháu Quán Lầy Cô Ấy	176

95. Chương 88: Huỷ Bỏ Hôn Ước	179
96. Chương 89: Cô Mắc Nợ Anh	181
97. Chương 90: Nhìn Rõ Bộ Mặt Thật Của Cô Ta	184
98. Chương 91: Vu Oan Giá Hoạ (1)	186
99. Chương 92: Vu Oan Giá Hoạ (2)	188
100. Chương 93: Muốn Cô Cút Đi!	190

Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Ta Yêu

Giới thiệu

Cô xinh đẹp vô tình một lần đã hãm hại hấn làm hấn phải mang tiếng xấu với mọi người, nhưng có l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-ngoan-ngoan-de-ta-yeu>

1. Chương 1: Cô Là Quà Sinh Nhật Của Hấn!

Chập tối, gió đêm hiu hiu, cành lá lung lay.

Tại một khu nhà cao cấp nằm ở trên núi Dương Minh.

Trong đại sảnh vô cùng tráng lệ là cái bàn dài to lớn được lót bởi chiếc khăn bàn trắng tinh, trên đó để đầy ắp thức ăn ngon, rượu ngon được vận chuyển tới bằng đường hàng không từ khắp các quốc gia; nam nữ đều mặc quần áo hoa lệ cười nói vui vẻ, cử chỉ tao nhã. Còn có một đội nhạc hòa tấu chiếm cả một khúc quanh ở chân cầu thang đang trình diễn những khúc nhạc vui vẻ.

Đêm nay là tiệc sinh nhật mười tuổi của con trai bảo bối độc nhất của tổng tài tập đoàn Nhiếp Phong. Hình thức rất long trọng, khách khứa đến đây không khỏi là người có quyền thế.

Nói đến tập đoàn Nhiếp Phong, không người nào không biết không hiểu. Giai đoạn đầu tập đoàn chỉ kinh doanh sắt thép là chính, giai đoạn sau, dưới sự lãnh đạo của tổng tài đương nhiệm thì mở rộng sang nhiều lĩnh vực, từ máy bay cho đến ô tô, lại từ quần áo trang sức đến phụ kiện đi kèm, chỉ cần là thứ mình có thể nghĩ tới thì nó đều chiếm vị trí lãnh đạo trên thị trường.

Lúc này, phía sau vườn hoa ...

- Phong, năm nay bác trai lại tặng cậu cái gì vậy?

Một người mặc âu phục màu trắng chỉnh tề đứng bên cạnh một cậu bé tao nhã đang cầm ly sâm banh, cười nói tiếp:

- Từ lúc cậu 1 tuổi thì bác trai đã tặng xe, máy bay cho cậu, tớ nghĩ năm nay cũng sẽ không có trò gì mới đâu.

Cậu bé được gọi là Phong lạnh lùng nhìn hắt một cái, trên gương mặt nho nhỏ đẹp trai kia chứa đầy bức bối:

- Nhiều chuyện!

Nói xong, cậu bé kia cầm lấy cung tên đặt ở bên cạnh lên, nhắm vào giữa hồng tâm.

Lâm Nhĩ Kỳ không cho rằng có thể chọc hắt cười, quả nhiên không thể đoán được hắt.

- Kỳ, cậu đừng làm phiền cậu ta, tâm tình cậu ta không tốt, coi chừng trút hỏa lên người cậu đấy.

Một cậu nhóc mặc bộ âu phục màu đen, đem ánh mắt trách cứ mà nhìn hắt, ám chỉ hắt không nên nói nữa.

Nhưng người này vẫn cứ khư khư không theo ý cậu nhóc.

- Hả? Tại sao tâm tình lại không tốt?

Lâm Nhĩ Kỳ chớp chớp mắt vô tội:

- Chẳng lẽ có liên quan tới việc bác trai tặng quà cho cậu ta hay sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, nhiệt độ liền trực tiếp giảm xuống.

Lãnh Duy Biệt liếc mắt một cái, nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của tên tiểu thọ tinh kia, bĩu môi rồi quay đi.

Ánh mắt lạnh lùng gắt gao kia nhìn chăm chăm vào nụ cười yếu ớt của Lâm Nhĩ Kỳ, cung tên trên tay Nhiếp Tử Phong liền gia tăng lực độ, tiếp theo nhắm thẳng vào hắt:

- Nếu cậu nói tiếp một câu nữa thì có tin mũi tên này sẽ bắn thẳng vào tim của cậu hay không?

Lúc này, Lâm Nhĩ Kỳ dĩ nhiên sẽ không ngây ngốc tiếp tục khiêu khích hắt, vội vàng đưa tay đầu hàng.

Thấy hắt không nói nữa, Nhiếp Tử Phong dùng sức ném cung tên trong tay xuống, tiếp theo bước thật nhanh rời khỏi đó.

... ..

Một thân một mình đi trong sân, cơn tức trong đầu Nhiếp Tử Phong không có chỗ phát tán, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đá mấy chậu hoa yêu thích của lão cha cho hả giận.

Xú lão đầu chết tiệt!

Nhớ tới lúc trước cha tặng quà sinh nhật ỉnh, Nhiếp Tử Phong hận đến nghiến răng.

Hắt mới chỉ mười tuổi mà thôi, vậy mà lão đầu đó mang cả công ty biến thành quà tặng cho hắt! Hắt thà rằng giống như trước kia chỉ tặng hắt những thứ không có hữu dụng còn hơn!

- Đáng ghét!

Cơn tức càng lúc càng lớn, những cú đá gắt gao này đã không thể dập tắt lửa giận của hắt. Hắt định cầm mấy chậu bông lên đập nát tan tành nhưng mà còn chưa kịp nện xuống, hắt liền nghe một hồi thanh âm khóc lóc.

Động tác dừng lại, hắt quay đầu nhìn xung quanh, âm thanh dần dần mất hắt.

Cho là bức dọc sinh ra ảo giác, một luồng lửa giận xông thẳng lên đầu, hắt giơ chậu hoa lên thật cao rồi ném xuống.

Sau một tiếng “bịch” vang lên thật lớn, tiếng khóc lâm tưởng trước kia bỗng nhiên gia tăng.

- Là ai ở đó vậy?

Nhiếp Tử Phong cảnh giác nhìn về khóm hoa cách đó không xa, một mặt lại thận trọng đi đến gần:

- Ra đây!

Nhưng mà đáp lại hắt là tiếng khóc rống lớn hơn.

Ngực Nhiếp Tử Phong căng thẳng, lấy dũng khí đi lên trước, mà sau khi thấy rõ nguồn gốc tiếng khóc kia thì con người hắn trợn to.

Mượn ánh đèn nhìn kỹ hơn, lại thấy một đứa trẻ sơ sinh được vải hoa quần quanh đang nằm ở trong cái hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì khóc rống mà đỏ lên.

Trẻ sơ sinh!

Là ai đem cô bé vứt ở đây?

Nhiếp Tử Phong sửng sốt, hoàn toàn không thể tin được thứ mà hắn đã thấy.

Đứa trẻ sơ sinh nho nhỏ nhìn thấy có người, ngay sau đó càng khóc lợi hại hơn, tiếng khóc kia quả thực muốn xé nát cả bầu trời. Cũng bởi vì vậy, Nhiếp Tử Phong từ từ bước đến đó.

Hắn ngồi xổm xuống muốn xem rõ cô bé, bỗng dưng phát hiện phía dưới đầu của cô có một tờ giấy. Hắn liền thận trọng di chuyển đầu của cô xê dịch qua bên kia một chút, rất nhanh cầm lấy tờ giấy.

“Xin cậu chăm sóc con gái của tôi, tôi xin cậu!” Trên tờ giấy thật to chỉ viết một câu như vậy, Nhiếp Tử Phong liền hiểu ra nguyên nhân vứt bỏ thứ này ở đây.

Trong đầu Nhiếp Tử Phong bấn loạn, đang lúc muốn quay trở lại gọi quản gia giải quyết chuyện này thì tiếng khóc của đứa bé chợt dừng lại. Nhiếp Tử Phong không hiểu mà đưa mắt nhìn về phía cô, lại phát hiện đôi mắt long lanh của cô đang nhìn hắn chăm chú, tiếp theo há miệng cười toe toét.

Bởi vì cô cười, trong lòng Nhiếp Tử Phong bị xúc động bởi cái cục mềm mại kia!

Hắn như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn nàng chăm chú, khóe miệng lại cong lên mà cười một cái thật tươi, ánh mắt lóe lên, hắn đã có quyết định.

Cô là quà sinh nhật của hắn!

2. Chương 2: Ba Ba, Con Lại Phá Hỏng Chuyện Tốt Của Ba Rồi!

Thời gian thấm thoát, chớp mắt một cái đã 15 năm trôi qua.

Núi Dương Minh, Nhiếp gia ...

Một cô gái mặt bộ âu phục màu trắng bằng lụa như tuyết, tóc buộc đuôi ngựa chạy ào vào nhà chính, ngũ quan của cô tinh xảo, xinh xắn, cả người tỏa ra tinh thần phấn chấn đặc biệt của thiếu nữ thanh xuân.

- Anh ấy trở về chưa?

Bất chấp trên người còn đeo cặp sách nặng nề, cô gái trẻ vội vàng hỏi người quản gia đang đi về hướng của mình.

- Dạ, đã trở về rồi.

Quản gia tuổi đã hơn năm mươi, tròng mắt nhìn cô, thân thiết cầm lấy cặp sách cho cô.

- Anh ở đâu? Thư phòng? Phòng tắm? Hồ bơi? Hay là ...

Cô gái trẻ vẫn muốn hỏi tiếp nhưng bởi vì thấy ánh mắt tránh né của quản gia mà câu nói chợt dừng lại. Một giây kế tiếp, nụ cười trên mặt mất đi, đôi mi thanh tú nhíu lại:

- Anh ở trong phòng ngủ!

- Tiểu thư ...

Quản gia còn muốn nói điều gì đó nhưng mà không đợi ông kịp phản ứng, bóng trắng trước mặt cứ như cơn lốc cuốn qua, vừa bình tĩnh nhìn lại thì đâu còn thấy bóng dáng của cô nữa.

Nhìn cửa ra vào ở cạnh cầu thang trống rỗng, quản gia che trái tim yếu ớt, lảo bầm:

- Thiếu gia, cậu tự cầu phúc đi nha!

... ..

Lầu hai, trong phòng ngủ chính!

Từng tiếng mập mờ ngâm nga truyền tới, xuyên qua khe cửa thì thấy hai cơ thể lỏa lồ đang gắt gao quấn lấy nhau, toàn bộ cảnh đó đều rơi vào trong một đôi mắt chứa đầy lửa ghen.

Đôi tay nhỏ bé của Nhiếp Tử Vũ nắm chắc thành quyền buông xuống ở hai bên đùi, gương mặt xinh đẹp chứa đầy phần nộ, nhưng lần lửa không đẩy cửa bước vào trong.

Đứng tại chỗ, cô thở gấp lần lượt, đợi cho cơn tức trong lòng thật vất vả mới dề xuống được, cô bỗng nhiên nở ra một nụ cười thoải mái, ngay sau đó đẩy cửa xông vào.

Không quan tâm đến tiếng thét chói tay của cô gái kia, cô chạy thẳng tới mục tiêu, xông tới ôm cái eo gầy gò của người con trai.

- Phong, cô ấy là ...

Phản ứng qua đi, cô gái nhanh chóng nắm lấy tấm chăn mỏng che lại cơ thể trần truồng của mình, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự sợ hãi.

Nhiếp Tử Vũ hướng về phía cô, ngoan ngoãn cười cười, đáy mắt hiện lên một mặt tinh quang, nói:

- Chào dì, con là Nhiếp Tử Vũ, là bảo bối của ba ba!

Cầm cửa cô gái kia như muốn rút xuống đất, cô không dám tin mà nhìn người con trai đang dùng cái chăn mỏng che cơ thể lại, sau khi dồn sức nuốt nước miếng một cái thì tức giận:

- Nhiếp Tử Phong anh lại có đứa con lớn như vậy!

Người con trai bị điểm đến tên kia cũng không giải thích, chỉ nhàn nhã hất mái tóc vương vãi trên đầu, về mặt cứng chìn nhìn cô gái trẻ trong lòng mình.

Thấy vậy, cô gái kia hung hăng nói:

- Chúng ta kết thúc đi!

Tiếp theo, cô ấy kéo tấm drap trải giường bao lấy cơ thể của mình, xuống giường nhặt quần áo lên, liền đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người.

Mưu kế được như ý!

Nhiếp Tử Vũ cao hứng vô cùng, cô cười hì hì ngẩng đầu lên nhìn về phía người con trai bị mình ôm lấy:

- Ba ba à, con lại phá hỏng chuyện tốt của ba ba rồi!

Bất ngờ, sau khi ánh mắt tiếp xúc với bộ ngực trần truồng của hắn thì chợt dừng lại, một luồng khô nóng từ hai gò má hiện lên, cô rất nhanh buông tay ra, sau đó quay lưng lại.

Chuyện tốt bị phá hỏng, Nhiếp Tử Phong cũng không tức giận.

Hắn nhanh chóng mặc quần dài vào, sau đó từ phía sau xoa xoa đầu của cô, cười nói:

- Không sao, dù sao “ba ba” cũng chơi chán cô ấy rồi.

Vốn đang vui sướng nhưng nghe được những lời này của hắn thì sự vui sướng lập tức biến mất, Nhiếp Tử Vũ tức giận xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng, cực kỳ phần nộ găm nhẹ lên:

- Nhiếp Tử Phong!

Nhiếp Tử Phong cười nhạt, trên ngũ quan tuấn tú sáng sủa ấy tràn đầy châm biếm:

- Thế nào? Không phải vừa rồi chơi đùa thật vui vẻ hay sao? Làm sao lại lập tức thay đổi cách xưng hô vậy?

Từ lúc cô mười tuổi thì đã bắt đầu như vậy rồi, chỉ cần hấn trở về mà mang theo phụ nữ về nhà làm chuyện xấu thì cô sẽ gọi hấn là “ba ba” , tiếp theo sẽ làm hồng chuyện tốt của hấn.

- Anh!

Nhiếp Tử Vũ hết bực bội nhưng vẫn có cái nói không nên lời, nguyên nhân vì cô đã bắt đầu.

3. Chương 3: Em Đã Trưởng Thành Rồi

Lợi dụng lúc Nhiếp Tử Phong mặc quần áo vào, Nhiếp Tử Vũ đem những tâm tư giấu trong đáy lòng từ lâu nói ra.

- Anh, em đã trưởng thành rồi, cho nên ... anh có thể không cần ra ngoài tìm phụ nữ nữa.

Vừa nói xong, mặt của Nhiếp Tử Vũ đỏ bừng lên như quả đào chín làm cho người ta kích động, không nhận được muốn có dũng khí cần một cái.

Nhiếp Tử Phong sững sốt một chút, từ từ, nụ cười lan tràn tới khóe mắt:

- Mười lăm tuổi, quả thật là đã trưởng thành.

Hấn như đang suy nghĩ điều gì đó, gật đầu, đôi mắt lạnh lùng:

- Nhưng mà, tôi vẫn nên ra ngoài tìm phụ nữ.

- Tại sao?

Nhiếp Tử Vũ buột miệng hỏi, vẻ mặt hoảng hốt bị thương:

- Lẽ nào em không xinh đẹp bằng những người phụ nữ kia?

Cô được bầu chọn làm hoa khôi của trường liên tục 3 khóa, ngay cả anh Nhĩ Kỳ cũng nói cô là đại mỹ nhân hiếm thấy không vô số người anh ấy đã gặp qua, chẳng lẽ cô còn chưa đủ xinh đẹp sao?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong khẽ cười thành tiếng, nói:

- Em rất đẹp!

- Vậy tại sao anh không muốn em?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ trở nên nghiêm túc, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đáng đáp rất là đáng yêu:

- Chẳng lẽ anh không biết người ta đã thích anh từ rất lâu rồi sao?

- Tôi biết, cho nên tôi cũng rất thích em.

Nhiếp Tử Phong xoa xoa đầu của cô, đáy mắt hiện lên sự cưng chiều hết mực. Nuôi dưỡng cô, ngay từ đầu vốn là do tâm tính muốn vui đùa, không nghĩ tới càng ngày càng yêu thích cô, cô dần dần lại chiếm được vị trí trong lòng của hấn, nhưng mà hấn đối với cô chỉ có ...

- Em là em gái của tôi.

- Em mới không phải em gái anh!

Lại là lời nói cũ, Nhiếp Tử Vũ tức giận hất tay của hấn ra:

- Em chỉ là đứa trẻ mà ba mẹ nhận nuôi mà thôi!

- Nhưng ít ra ở trong hộ khẩu em là em gái của tôi.

Nhiếp Tử Phong nhắc lại, nhìn viên mắt cô có hơi ửng đỏ, trong lòng hấn không muốn chút nào, nhưng bất lực.

- Vũ Vũ ngoan, chuyện này không phải chuyện trẻ con nên hỏi.

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ chua xót, lỗ mũi cũng đau xót, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi ra:

- Anh không thích em.

Trong đầu cô đều ngập tràn câu nói này.

Nhìn diện mạo vô cùng uất ức của cô, Nhiếp Tử Phong xoa xoa trán mình, đột nhiên bất ngờ hòa theo, nói:

- Đúng vậy, tôi không thích loại con nít trong sáng như em, đổi lại thì tôi càng thích loại con gái lẳng lơ, sexy, có tính khiêu gợi hơn.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, tiếp đó ánh mắt sáng lên, dâng lên một chút hy vọng:

- Có phải em trở nên sexy thì anh sẽ thích em không?

Nhiếp Tử Phong không ngờ rằng cô sẽ hỏi như vậy, chần chờ một chút, gật đầu:

- Đúng!

Có thể chắc chắn khẳng định như vậy là vì hẳn biết Vũ Vũ trời sinh tính cách bảo thủ, dù to tiếng nhưng cô cũng không dám ăn mặc giống như những cô gái khiêu gợi ngoài đường kia.

- Tốt lắm!

Nhiếp Tử Vũ gật đầu liên tục, khoe miệng cong cong:

- Anh nhớ kỹ những gì anh đã nói đó!

Nhiếp Tử Vũ âm thầm thề: “Vì có được hắn, cô nhất định sẽ trở thành người con gái khiêu gợi!”

... ..

Hứa hẹn so ra kém xa so với thực hiện.

Buổi tối hôm đó, Nhiếp Tử Vũ liền lên mạng tìm tòi định nghĩa của “gợi cảm, hấp dẫn”, nhưng mà chẳng qua chỉ hiện ra những người ăn mặc lộ liễu chứ không có bày cho cách trở thành người phụ nữ lẳng lơ.

Nhìn nữ minh tinh xinh đẹp trong hình mặc áo tắm hai mảnh, một tiếng thở dài thoát ra từ đôi môi của cô. Nhìn của người ta thì tròn trịa, căng mịn, nhìn lại mình thì bằng phẳng như gò núi nhỏ, dù cho lấy dung khí mặc những bộ quần áo bại lộ kia vào thì cô cũng không có dung khí đứng ở trước mặt của anh trai mình đâu.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện tối nay của hai người, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy được thất bại sâu đậm. Nhưng nghĩ đến lời thề son sắt quả quyết của Nhiếp Tử Phong thì cô lại dấy lên ngọn lửa.

Không được, Nhiếp Tử Vũ cô nhất định phải làm được! Cô đã thầm yêu anh ấy mười lăm năm, chẳng lẽ cô vẫn muốn nhìn anh ấy tiếp tục ôm những người phụ nữ khác ở trước mặt cô hay sao?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ cắn răng muốn học cách biểu tình mê hoặc của người ta.

4. Chương 4: Làm Phụ Nữ Gợi Cảm

Hoàng hôn nhạt dần, màn đêm buông xuống tòa thành thị Đài Bắc này. Ngọn đèn neon lấp lánh chiếu sáng khắp nơi, từng tòa cao ốc san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc sáng trưng cả đường phố, người đi đường nối liền không dứt làm cho thành phố sôi động này càng thêm phần rực rỡ.

Bên trong pup Dạ Vũ, hai cô gái có vóc người nóng bỏng, mặc quần áo ngắn, vải mỏng manh. Hai cô vừa bước vào thì mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người họ, một giây kế tiếp, tiếng huýt gió nổi lên bốn phía.

- Nhã Nhã, tớ thấy ... hay là mình nên đi thôi ...

Cái váy ngắn mê người chỉ có thể che lại cái mông được dùng sức kéo xuống thêm chút nữa, một bên lại phải chú ý đến đôi giày tinh tế ười tắc đang phải bước đi, vẻ mặt xinh đẹp của Nhiếp Tử Vũ ngượng ngùng, nói.

- Như vậy sao được! Nếu tới đây rồi thì phải làm cho xong chuyện chứ, hơn nữa cậu đã quên lý do tại sao hôm nay cậu lại tới đây sao?

Triệu An Nhã cũng mặc váy ngắn giống vậy nhưng lại có vẻ tự tại hơn nhiều. Đôi mắt quyến rũ cao ngạo kia nhiệt tình tiếp nhận ánh mắt chăm chú của mọi người, nhất thời mê hoặc những người đàn ông kia.

- Nhưng mà ...

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ khóc thầm. Cô chỉ muốn học cách làm phụ nữ khiêu gợi mà thôi, nhưng chưa hề nói là sẽ đến nơi như thế này.

Bốn phía truyền tới ánh mắt háo sắc làm cho toàn thân cô như tê dại, có một loại kích động làm cho cô muốn chạy trốn về nhà. Nhưng ngẫm lại người anh mà cô yêu thương, cô chỉ có thể cắn răng ở lại.

- Được rồi, chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.

Thân là đồng đảng của cô, Triệu An Nhã tất nhiên là hiểu bạn chí cốt của mình tính tình bảo thủ như thế nào. Cô kéo cô ấy đi qua quầy bar bên kia rồi ngồi xuống, sau khi dọn đồ bartender pha hai ly rượu, lúc này mới bắt đầu làm chánh sự.

- Vũ Vũ, bây giờ cậu ăn mặc rất thiếu vải, độ “gợi cảm” coi như là đạt tới một nửa rồi, một nửa gợi cảm còn lại thì phải bộc lộ từ trong nội tâm ra bên ngoài. Cậu có hiểu ý của tớ không?

Triệu An Nhã nhìn vẻ mặt chăm chú của Nhiếp Tử Vũ, tay Tử Vũ thì đang che bộ ngực của mình lại, vẻ mặt sững sờ như khúc gỗ, cô thở dài giải thích:

- Có vài người ăn mặc rất bảo thủ nhưng người ta vừa nhìn cũng biết là một phụ nữ khiêu gợi, bởi vì sự gợi cảm của cô ấy biểu hiện trong từng cử động, trong phong cách, cái này gọi là gợi cảm trong nội tâm.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Thì ra là như vậy

Thấy cô đã hiểu một chút, Triệu An Nhã tiếp tục nói:

- Gợi cảm chính là có thể có đủ sức dụ dỗ đối với người khác phái, đến nỗi làm cho khác phái cảm thấy ***. Nếu như cậu có thể khơi mào tính *** của người kia, vậy thì coi như cậu thành công, biết chưa?

- Ừ.

Nghe được 2 chữ “tính ***”, Nhiếp Tử Vũ đỏ bừng mặt lên.

Vào lúc này, Triệu An Nhã vỗ vỗ vai của cô, nói:

- Cậu nhìn bên kia kìa.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ theo hướng ngón tay của cô bạn nhìn qua, một giây kế tiếp, khuôn mặt càng đỏ bừng như tôm luộc. Chỉ thấy cách đó không xa, một cô gái mặc áo lót màu đỏ tươi đang nhiệt liệt múa cột, mà các chàng trai vây quanh cô đều điên cuồng nuốt nước miếng, âm nhạc thì ồn ào như muốn bùng nổ.

- Hiểu chưa?

Triệu An Nhã cười cười, cầm ly rượu nhét vào trong tay cô, nói:

- Uống xong cái này thì sẽ can đảm thêm một chút, lát nữa cậu cũng đi thực hành một chút đi.

- Gì chứ?

Vừa nghe xong, Nhiếp Tử Vũ tròn to hai mắt:

- Thật là, tớ sẽ không nhảy như thế đâu ...

Triệu An Nhã tròn mắt, nói:

- Ai muốn cậu đi nhảy như thế chứ? Tớ là để cho cậu cũng thử đi dụ dỗ đàn ông xem sao, sau đó cậu về nhà thì có thể quyến rũ cái người kia một phen.

Nói tới đây, ánh mắt Triệu An Nhã sáng ngời lên, chỉ vào một người cách đó không xa, nói:

- Lại chỗ anh đẹp trai kia đi, ôi trời ơi, cậu uống rượu nhanh lên đi, sau đó thì đi qua đó đi, nếu không có thể bị người khác cướp mất đấy.

Nhiếp Tử Vũ còn chưa phản ứng kịp thì Triệu An Nhã liền cầm ly rượu rót vào trong miệng cô, ừng ực một cái uống hết cả ly rượu, thiếu chút nữa cô đã bị sặc.

- Mau đi đi.

Triệu An Nhã liền vội vàng đẩy cô xuống khỏi cái ghế.

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngác nhìn về phía người kia, mặt lập tức lộ vẻ e thẹn.

5. Chương 5: Bắt Gian Tại Chỗ

Đó là một người đàn ông cực kỳ khôi ngô. Đầu tóc đen mun rũ xuống trong không trung, ngũ quan tuấn tú thâm thúy, góc cạnh rõ ràng. Người hắn mặc âu phục màu xám bạc lộ khí độ bất phàm, từng cử chỉ đều lộ vẻ ưu nhã. Khóe miệng hắn hơi cong lên, cả người tỏ vẻ có chút bình thản, cùng với bầu không khí ồn ào xung quanh thì hoàn toàn xa lạ nhau.

Người này thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác, Nhiếp Tử Vũ cũng thấy có không ít nữ nhân đã bắt đầu rục rịch với hắn.

Cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, tiếp theo cắn răng đi lên phía trước. Vậy mà đang lúc cô ở cách hắn không tới hai bước thì một cái chân bỗng nhiên đưa ra ngoài, Nhiếp Tử Vũ không phản ứng kịp bị vấp ngã, vừa đúng lúc ngã vào trong lòng tên đàn ông kia.

Một mùi bạc hà thơm ngát lướt lơ quanh cánh mũi, giờ khắc này, Nhiếp Tử Vũ không nghe được tiếng nhạc bốn phía, cô chỉ nghe được tiếng trái tim đập từng đợt “thình thịch” thật mạnh cùng với tiếng nói vô cùng dịu dàng kia.

- Tiểu thư, nếu cô muốn tôi ôm ấp yêu thương thì tôi không ngại, nhưng mà tay của cô có thể không đặt trên người của tôi không?

Nhiếp Tử Vũ cả kinh, nhìn xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện tay của mình vậy mà đặt ở chỗ giữa hai chân của hắn! Nhất thời, một luồng lửa nóng hiện lên trên gò má, sau đó đứng dậy thu tay của mình về.

- Xin lỗi, thật xin lỗi, thực sự xin lỗi.

Cái gì cũng không nói nữa, cô chỉ cuối đầu bốn mươi lăm độ tạ lỗi.

Tên đàn ông kia cười nhạt, sờ sờ cái mũi của mình, có vẻ trêu tức nhìn trang phục gợi cảm của cô, nói:

- Không có việc gì, nhưng mà lần sau cô nên chú ý nhiều hơn, lần này có tội dè lưng cho cô, lần sau không chắc sẽ giống như vậy đâu.

- Dạ.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu liên tục không ngừng, hận không thể đào một cái hang để chui vào.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng vừa tức vừa muốn khóc của cô, người đàn ông kia tâm tình thật tốt, cũng không muốn so đo.

- Nhìn cô rất ngây ngô, hắn là còn chưa trưởng thành đúng không?

Trong suốt quãng đời vừa qua, hắn đã duyệt qua vô số người. Tuy là cô gái trước mắt ăn diện tương đối thuần thực, khiêu gợi nhưng đôi mắt lại trong veo như nước lại tiết lộ tuổi của cô.

- Hả? Làm sao anh biết?

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ nhìn hắn. Thấy người đàn ông này nhường một chỗ ngồi bên cạnh cho cô, cô chần chờ một chút rồi cũng ngồi xuống:

- Bảo vệ cũng nhìn không ra, anh lại có thể nhìn ra được.

Quá thần kỳ!

Người đàn ông cười cười, trừng mắt nhìn thẳng vào cô:

- Bởi vì tôi là thiên tài mà.

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, sau đó cười theo.

Bầu không khí hài hoà, ở chung với nhau hòa hợp, mới vừa quen nhưng không có một chút cảm giác xa lạ, giống như hai người là bạn thân đã quen thuộc nhau từ lâu lắm rồi.

Lời nói của người đàn ông kia rất dí dỏm, trò chuyện một chút làm cho Nhiếp Tử Vũ đã quên mục đích tới đây.

Thời gian vội vã trôi qua từng kẽ tay, thời gian trôi qua nhanh như cái chớp mắt. Lơ đãng liếc nhìn chiếc đồng hồ chanel cao cấp trên cổ tay, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vẻ mặt trắng bệch.

Nguy rồi! Đã trễ quá rồi!

Chú ý tới sắc mặt bất thường của cô, người đàn ông kia hỏi:

- Sao vậy?

- Thật xin lỗi, tôi phải đi về, hôm khác nói chuyện tiếp nha.

Nhiếp Tử Vũ vội vàng đứng lên, ai dè người đàn ông kia cũng đứng lên theo. Không biết ý của tên đàn ông này là thế nào, Nhiếp Tử Vũ hướng về phía hắn nói lời tạm biệt:

- Tôi đi trước.

Lúc cô vừa xoay người đi, một giọng nói khinh bạc đột nhiên vang lên:

- Đợi cả buổi, thì ra tiểu tử cậu lại đang ở đây tán gái.

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Tử Vũ sững sốt, ngẩng đầu một cái, một gương mặt tuần tú phóng đảng, đầy ngỗ ngược đập vào mắt cô, cô bị dọa sợ đến liên tục bước lùi lại.

Trong lòng rung lên hồi chuông báo động, hai mắt cô tròn to, theo trực giác muốn xoay người bỏ chạy, nhưng mà một giọng nói lãnh đạm xen lẫn tức giận đã vang lên trước tiên.

- Nhiếp Tử Vũ, tại sao em lại ở chỗ này?

6. Chương 6: Anh Đang Ghen?

Nhiếp Tử Vũ đang xoay người một nửa thì bởi vì bất ngờ xuất hiện câu nói kia mà dừng lại.

Cô cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái xanh.

Cô nhất định là nằm mơ, cô nhất định là đang nằm mơ. Trong lòng cô lẩm bẩm, theo thời gian cô cứ chần chừ không biết phải làm sao, cho đến khi một bàn tay nắm lấy cổ tay của cô, cô quay đầu lại, bị dọa sợ đến muốn khóc.

Trong tròng mắt xanh đen ấy tràn đầy thê lương, ngay sau đó, giọng nói cáu tiết gằn nhẹ truyền tới:

- Chết tiệt, em đây là cái hình dạng ma quỷ gì?

Nhiếp Tử Phong gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn được tô vẽ tinh xảo, rồi đến khi nhìn xuống phía dưới thấy chiếc váy ngắn bại lộ không có mấy miếng vải thì đáy mắt lập tức dấy lên nóng giận:

- Em cũng dám ăn mặc thiếu vải như người ta sao? Nhiếp Tử Vũ, đầu óc em bả đậu hay sao?

- Em ...

Cánh tay truyền đến một hồi đau đớn làm cho Nhiếp Tử Vũ biết rõ sự phẫn nộ của hắn, cô bị đau nhưng cũng không dám giãy dụa hay kêu lên, sợ sẽ làm cho hắn tức giận hơn nữa.

Lãnh Duy Biệt đứng bên cạnh thấy vậy, ra tay ngăn cản.

- Phong, cậu đừng làm đau cô ấy.

Lãnh Duy Biệt cũng không có ý muốn quan tâm đến, nhưng thấy vẻ mặt bị đau của Nhiếp Tử Vũ, lòng dạ cũng không muốn chút nào.

Nghe được bạn tốt đau lòng vì cô, trong lòng Nhiếp Tử Phong hết sức không vừa ý, hắt lạnh lùng trừng mắt nhìn người bạn thân đã mười năm xa cách, nói:

- Chuyện không liên quan tới cậu!

Tuy là nói như vậy nhưng vẫn giảm bớt sức lực lại.

Lâm Nhĩ Kỳ hai tay khoanh trước ngực, di chuyển về phía ba người bọn họ, trên gương mặt phóng túng ngổ ngược tràn đầy thích thú:

- Tôi hiểu rồi nha Lãnh, thì ra cậu và Vũ Vũ là một cặp, hi hi.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngũ quan Nhiếp Tử Phong vốn đã không đẹp mắt quá mức liền vặn vẹo hơn.

- Câm miệng!

Hắn gắt gao liếc Lâm Nhĩ Kỳ một cái, tiếp theo kéo Nhiếp Tử Vũ đi ra ngoài:

- Theo anh về nhà.

Lúc này, cơn bực tức đã cao ngút trời, hắn đã sớm quên mục đích lần này hắn đến đây, một lòng chỉ muốn đem cô về nhà.

- Buông cô ấy ra!

Lãnh Duy Biệt lên tiếng ngăn cản, lại bị Lâm Nhĩ Kỳ cản lại.

- Chuyện nhà bọn họ thì để cho bọn họ tự giải quyết đi, hơn nữa lần này là Vũ Vũ quá đáng.

Còn chưa trưởng thành mà đã dám vào pup, nếu như bị đăng lên báo thì Nhiếp gia coi như bị mất mặt rồi. Nhưng mà nói đi thì nói lại, không ngờ Vũ Vũ thường ngày bảo thủ như vậy mà vốc dáng lại tuyệt như thế.

- Nhà bọn họ?

Lãnh Duy Biệt sửng sốt, bất ngờ nhớ tới câu nói mà mới vừa rồi bạn tốt của hắn đã quát mắng cô gái kia.

- Cô ấy chính là bé gái năm đó được Phong nhặt được ở trong sân?"

- Ừ.

Lâm Nhĩ Kỳ gật đầu.

... ..

Mặt kệ tiếng kêu đau đớn của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong túm lấy cô kéo đến chiếc xe Lamborghini màu xanh nhạt ở đằng trước. Cửa xe mở ra, Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp giãy dụa thì đã bị ném vào chỗ kế bên tài xế.

Một tiếng “ầm”, cửa xe đóng lại, bên cạnh cô liền xuất hiện thêm một người nữa.

Nhiếp Tử Vũ quay đầu theo trực giác, muốn tránh cánh tay của hắn đang đưa tới trước mặt cô, nhưng không kịp nhúc nhích một cái nào liền bị hắn bắt lại như bắt một con gà con, tiếp theo kéo mặt của cô tới trước mặt hắn.

- Đau, đau quá!

Nhiếp Tử Phong dùng sức lau chùi gương mặt của cô, sức lực mạnh đến mức cô phải kêu to.

Cũng không biết sau khi kêu bao lâu thì Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hắn không còn dùng sức nữa, hắn đã thu tay trở lại.

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn cô đang giương cặp mắt to nhìn hắn, bởi vì hắn đã dũ tợn lau sạch gương mặt của cô, đôi lông mày dày rậm bị làm tơi ra đang nhú lại.

Đường kẻ mắt của cô nhòe đi, phấn trang điểm lem luốc làm cho cô nhìn như một bảng phối màu, nhìn có chút khó coi.

Nhưng mà riêng Nhiếp Tử Phong thì lại rất hài lòng. Vậy mà hắn cũng chưa hết tức, hắn liền hét lên.

- Chết tiệt, em ăn gan hùm mật gấu sao? Chẳng lẽ em không biết ăn mặc ít vải như thế thì sẽ có bao nhiêu tên đàn ông ham muốn em hay sao? Nếu như em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao hả?

Bị hắn hung dữ lớn tiếng, hốc mắt Nhiếp Tử Vũ lập tức liền đỏ lên. Nhưng sau khi thấy đôi mắt hắn tràn đầy ghen ghét thì cô chợt nở nụ cười:

- Như vậy là do anh để ý đến chuyện này, hay là ... anh đang ghen?

Không ngờ rằng cô lại nói câu đó, Nhiếp Tử Phong sửng sốt, ngay sau đó lại nói:

- Tôi cần phải làm theo lời dặn dò của ba mẹ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ thật vất vả mới nở được nụ cười thì trong nháy mắt liền sụp đổ thêm.

- Tóm lại, sau này không cho phép em tới chỗ như thế này, có nghe hay không? Còn nữa, cũng không cho phép em được mặt loại váy ngắn như vậy.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô bị mọi người chiêm ngưỡng hết cả, cơn giận của Nhiếp Tử Phong dâng lên, hắn cởi áo khoác trên người ra đắp lên người cô, còn bá đạo cài nút áo lại.

- Đừng ...

Nhiếp Tử Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn lên nhưng không dám phản bác.

Đánh chết cô cũng không dám có lần sau.

7. Chương 7: Hắn Muốn Đi Xem Mắt!

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ ấm áp dễ chịu, mặt trời tỏa ánh nắng khắp nơi làm cho vạn vật đều sáng rõ một lớp vàng óng.

Phòng ăn Nhiếp gia.

Nhiếp Tử Vũ đang ăn một chén cháo nhỏ, đôi mắt to trong vắt len lén theo dõi vẻ mặt không cảm xúc của Nhiếp Tử Phong đang uống cà phê, đọc báo ngồi ở phía đối diện, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, điệu bộ thoát nhìn vô cùng tủi thân.

Ôi, xem ra hắn vẫn còn đang tức giận, từ tối hôm qua tới giờ bọn họ cũng không có nói với nhau một câu nào.

Nghĩ tới tối hôm qua, cô mang ly sữa nóng qua phòng hắn, muốn thành tâm xin lỗi nhưng lại bị hắn chặn ngoài cửa, Nhiếp Tử Vũ đã cảm thấy thật đáng thương. Bây giờ, vẫn không khá lên được chút nào, mi mắt cô nhú lại, trong mắt tràn đầy thảm thương.

- Vũ Vũ, con làm sao vậy?

Nhiếp mẫu ở bên cạnh khó hiểu mà nhìn vẻ mặt đau buồn của cô. Tuy Vũ Vũ là con nuôi của gia đình họ, nhưng bọn họ cũng xem cô như con gái ruột trong gia đình.

- Không có gì ạ.

Nhiếp Tử Vũ liền vội vàng ăn cháo.

Nhiếp mẫu nghi hoặc nhìn đến khóe môi khẽ động của Nhiếp Tử Phong, trực giác cho thấy giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà cũng không có nói đến, mà chỉ nói:

- Tử Phong, ngày mai con có rảnh không?

- Có chuyện gì?

Nhiếp Tử Phong nhàn nhạt hỏi lại.

- Ngày mai mẹ muốn giới thiệu một người cho con, con xem có thể dành chút thời gian để đến không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đưa ánh mắt khỏi tờ báo, bỏ tờ báo xuống bàn.

Nhiếp Tử Vũ tò mò nhìn nụ cười trên mặt của Nhiếp mẫu, hỏi:

- Mẹ, là ai vậy?

Nhiếp mẫu cười cười thần bí, nói:

- Thiên kim tập đoàn Quan thị, cũng có thể là chị dâu tương lai của con.

Câu nói vừa thoát ra khỏi cửa miệng, lòng Nhiếp Tử Vũ liền trầm xuống. Cái thìa trong tay rơi xuống “lạch cạch” trong chén, cháo nóng văng lên làm đỏ cánh tay trắng ngần của cô, nhưng cô lại hoàn toàn không nhận mặt nhú mày một chút nào. Ngược lại, Nhiếp Tử Phong ngồi đối diện cô thấy được liền nhú mày.

- Anh phải đi xem mắt?

Cô tròn to hai mắt, vì tin tức này cảm thấy không thể tượng tượng nổi.

- Đúng vậy.

Nhiếp mẫu cũng không giấu diếm, cười ha hả nói:

- Anh con cũng đã trưởng thành rồi, hơn nữa mẹ với cha tụi con cũng đã mong mỏi muốn ôm cháu trai rồi mà.

Huyết sắc trên mặt Nhiếp Tử Vũ thoáng cái biến mất, cô ngơ ngác nhìn Nhiếp mẫu, trong đầu đều là ba chữ “ôm cháu trai”.

Nghĩ đến hẳn có thể kết hôn sinh con, con của hẳn gọi cô là cô cô, lòng của cô tức khắc như bị kim đâm vào vậy. Mũi ề ằm, vành mắt thì đỏ bừng lên.

Không, cô còn chưa lớn lên! Cô còn chưa trở thành người phụ nữ gợi cảm, cá tính! Hẳn không thể chưa cho cô cơ hội mà đã đi kết hôn rồi.

Không! Cô không thể chấp nhận được.

Nhiếp Tử Vũ cắn răng, ánh mắt chờ đợi điều gì đó mà nhìn về phía người trong cuộc là Nhiếp Tử Phong.

Nhưng mà để cho cô thất vọng đau đớn chính là câu nói kế tiếp của Nhiếp Tử Phong.

Chỉ thấy hẳn cũng không thèm liếc nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Đương nhiên có thời gian. Nghe nói Quan tiểu thư xinh đẹp thông minh, dịu dàng lịch sự, dù cho con không rảnh cũng sẽ dành chút thời gian mà tới.

Lòng Nhiếp Tử Vũ liền chìm tới đáy cốc, cô oán trách mà liếc nhìn lúm đồng tiền mê người của Nhiếp Tử Phong, bất ngờ đứng dậy bỏ chạy ra ngoài.

Nhiếp mẫu nhìn theo bóng lưng cô rời đi, ánh mắt tràn đầy hoang mang:

- Vũ Vũ làm sao vậy? Mới vừa nảy vẻ mặt cũng không có như vậy, có phải đã bị bệnh rồi hay không?

Một giây trước lúc Nhiếp Tử Vũ chạy ra ngoài, một giây sau Nhiếp Tử Phong bị kích động muốn đuổi theo nhưng sau cùng hẳn vẫn quyết tâm kiềm chế được tình cảm phức tạp ở trong lòng, nói lời trái với lương tâm:

- Mặc kệ nó, nó bị làm hư rồi!

8. Chương 8: Sắc Dụ

Dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay chạy về phòng, sau khi khóa cửa phòng lại, Nhiếp Tử Vũ vùi cả người vào trong đồng chăn nệm, một giây kế tiếp òa lên khóc nức nở.

- Ô ô ô ...

Nước mắt ào ào như mưa, thấm ướt cả tấm drap trắng tinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có chút huyết sắc, nước mắt lóng lánh, ánh mắt bất lực, vẻ mặt khóc lóc nức nở ấy muốn có bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm.

Tại sao có thể như vậy, tại sao hắn có thể đồng ý?

Nhớ lại ánh mắt kiên định dứt khoát của hắn trước khi cô rời đi, lòng Nhiếp Tử Vũ đau như cắt, tức khắc nước mắt càng chảy mãnh liệt hơn.

Hắn rõ ràng đã đồng ý với cô, chỉ cần cô trở nên quyến rũ, cá tính thì hắn sẽ muốn cô, tại sao có thể không giữ lời hứa chứ?

- Tên lừa đảo, tên lường gạt!

Cô dùng sức đập đầu thật mạnh xuống gối, phát tiết hết những hận ý trong lòng mình.

Không biết đã khóc bao lâu, đến lúc hai mắt khô khốc không rơi ra được một giọt nước mắt nào nữa, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới ngưng nức nở. Cô nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn lên chỗ trống trên trần nhà trắng như tuyết, đầu óc bắt đầu suy nghĩ.

Không được, cô không thể bó tay chờ chết như thế được!

Hắn là của cô, cô quyết không cho phép bất cứ con hồ ly tinh nào đoạt hắn đem đi!

Nghĩ tới đây, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, cô cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng bấm ngay một dãy số.

...

Đêm đến, mọi vật đều cô đơn, hiu quạnh.

Từ trên xuống dưới của Nhiếp gia đều đi vào mộng đẹp, duy chỉ có một người đang đứng trên ban công chờ đợi điều gì đó, đôi mắt vẫn tỉnh táo, trong trẻo.

- Tới rồi, tới rồi!

Thấy chiếc Lamborghini quen thuộc tiến thẳng vào trong gara, Nhiếp Tử Vũ vội vàng cởi áo choàng tẩm trên người xuống, đi tới trước chiếc gương dài.

Trong gương phản chiếu ra gương mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc đang thẹn thùng đỏ ửng của Nhiếp Tử Vũ. Bộ váy ngủ màu đen tuyền bằng ren ngắn đến mức chỉ có thể che được cặp mông, màu đen mịn hoặc càng tôn lên da thịt trắng như tuyết, cổ áo khéo léo như ẩn như hiện mở ra một nửa tròn trịa kia, nơi tư mật còn được dùng hình dáng một đóa hoa che phủ.

Nhiếp Tử Vũ tháo kẹp tóc xuống, tùy ý để cho những lọn tóc xoăn gọn sóng kia rũ xuống sau lưng, cô tô son môi thêm lần nữa, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái.

Nhìn thân hình nóng bỏng ở trong gương, toàn thân Nhiếp Tử Vũ nóng như lửa, cô không khỏi thẹn thùng muốn rút lui. Nhưng mà vừa nghĩ tới ngày mai hắn sẽ đi xem mắt, có thể sẽ có quan hệ qua lại nữa, cô liền không chút do dự đi ra khỏi phòng.

Đi tới căn phòng bên cạnh, cô đẩy thử cửa phòng ra, nghe được âm thanh trong phòng tắm truyền đến một hồi, sau đó mới đi vào trong phòng, cũng khóa cửa phòng lại.

Đôi mắt thật to, trong veo như nước của kẻ trộm này nhìn xung quanh một chút, đứng yên tại chỗ, cô do dự trong chốc lát, tiếp đó đi tới trước phòng tắm.

Nhiếp Tử Vũ, cố gắng lên!

Sau khi lấy hết can đảm của bản thân, ngay sau đó không chút do dự mà kéo cửa phòng tắm ra.

Hơi nước xông vào mặt, bầu không khí ẩm áp làm cho tim Nhiếp Tử Vũ đập nhanh hơn.

Nhiếp Tử Phong đang tắm, nghe tiếng động thì quay đầu lại, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt e thẹn của Nhiếp Tử Vũ thì sững sốt, sau đó nhanh chóng cầm lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể trần truồng của mình lại.

Thấy thân thể gần như trần truồng của cô, nơi cổ họng Nhiếp Tử Phong khô khốc, giọng nói trở nên khàn khàn:

- Vũ Vũ, em ...

- Anh.

Nhiếp Tử Vũ xấu hổ kêu lên, sau đó chạy lên phía trước xấu hổ mà ôm lấy eo của hắn, vùi đầu vào trong lồng ngực còn nhỏ nước của hắn, nói một cách khó khăn:

- Em ... em thích anh, xin anh ... muốn em đi!

Cô vừa nói ra lời nhún nhủ đứt quãng ấy, mặt liền đỏ ửng lên.

Bất ngờ nghe lời nói lớn mật như vậy của cô, khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong co giật một hồi. Bởi vì cô gần sát hắn, trong cơ thể hắn cũng như lửa cháy lan ở ngoài đồng cỏ, thậm chí hắn có thể cảm giác được cơ thể của mình đang kích động.

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt đang nhìn trên thân thể mềm mại mê người của cô chuyển qua chỗ khác, một mặt lại đẩy cô ra:

- Em bị điên rồi!

- Em không có điên, em chỉ là ... em ... muốn anh.

Nhiếp Tử Vũ gắt gao quần lấy hắn, đột nhiên hai tay ôm lấy cổ hắn, kéo đầu của hắn xuống, sau đó nhón chân lên lên một chút, môi cô chạm vào môi hắn.

9. Chương 9: Đánh Tiểu Pp Của Cô

Đôi môi mềm mại như sợi bông của cô dán chặt vào đôi môi lạnh như băng của hắn, trong nháy mắt sấm chớp hỏa thạch lóe lên, lý trí trong đầu Nhiếp Tử Phong như dây đàn căng quá bị đứt đoạn. Trong lòng hắn lần lượt nhắc nhở làm như vậy là không đúng, nhưng mà cơ thể lại làm trái với ý nguyện của hắn.

Thay vì đẩy hai tay của cô ra, hắn lại chuyển thành vòng qua ôm eo của cô lại, hắn cúi đầu tận lực dùng sức hôn cô thật thấm thiết. Gặm cắn, liếm mút đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi khéo léo mạnh như vũ bão cạy hàm răng của cô ra, chiếm lấy mọi nơi. Hắn chìm đắm, say mê trong mùi thơm ngào ngạt của cô, thỏa thích hấp thụ sự vui sướng, thơm tho của cô, ...

Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn ngây người, bởi vì cô không ngờ hắn sẽ hôn cô, trong lòng kích động không thôi, cái lưỡi xinh xắn ngây ngô cùng với hắn quấn bện cùng nhau.

Nụ hôn thấm thiết này chẳng biết kéo dài bao lâu, mãi đến lúc Nhiếp Tử Phong cảm giác được một cái gì đó thật mềm mại đang nằm trong tay hắn, khi ánh mắt nhìn thấy bàn tay mình đang nắm bộ ngực của cô, sau đó hắn mới bừng tỉnh lại.

- Chết tiệt!

Hắn khẽ nguyên rửa, đẩy cô ra, trên gương mặt tuấn lãng tràn đầy hối hận.

Vẻ mặt Nhiếp Tử Vũ thì đang mụ mị vì nụ hôn nồng nhiệt của hắn, điều này càng làm cho cả người hắn căng thẳng, lửa nóng dâng lên trong đáy mắt. Hắn bất ngờ đưa tay lôi cô vào trong lòng, sau đó khi cô còn chưa kịp phản ứng thì đã mang cô ra khỏi phòng tắm.

Phù phù!

Một tiếng, Nhiếp Tử Vũ bị quăng trên giường một cách hung hăng, tiếp đó bị tấm chăn mỏng nhào tới quấn quanh cô lại.

- Em làm cái gì vậy hả?

Một câu nói còn chưa kịp nói xong, một cái tát dốc hết sức rơi vào trên mông của cô, đau đến thiếu chút nữa cô đã khóc lên.

- Nói, lần sau em còn dám như vậy hay không?

Nhiếp Tử Phong bực bội vì bị vẻ đẹp của cô dụ dỗ, càng nổi cáu hơn là hấn lại dễ dàng bị cô trêu ghẹo làm nổi lên thú tính!

- Người ta không có sai mà ... Aaaaa!

Lại một cái tát nữa.

- Em còn dám nói! Nói cho tôi biết, là ai đã dạy cho em? Có phải lại là Triệu An Nhã hay không?

Lúc trước đem cô mang đến pup, bây giờ lại dạy cô loại chuyện như vậy, rõ ràng chính là cô ấy! Cơn tức càng ngày càng lớn, Nhiếp Tử Phong lại đánh một cái nữa.

- Đứng, đau quá ...

Nước mắt rơi ra như đê vỡ, Nhiếp Tử Vũ nhe răng lên tiếng.

Thấy cô khóc, lúc này Nhiếp Tử Phong mới ý thức được hấn đã làm sai rồi. Hấn thu tay về, nhưng mà vẻ mặt nghiêm túc kia lại không hề thay đổi.

- Em có biết nếu như vừa rồi tôi không dừng lại kịp thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi hay không?

Nghĩ đến thân thể trêu ghẹo của cô đang ở dưới chăn, mặt Nhiếp Tử Phong tối sầm lại, giọng nói trầm xuống:

- Nếu như là tên đàn ông khác thì đã sớm ăn sạch em vào bụng rồi.

- Aaa ... cũng bởi vì đối tượng là anh nên em mới làm như vậy mà!

Nhiếp Tử Vũ cũng may mắn cho là mình có lỗi ở chỗ nào. Cô cầu nhàu một câu rồi quay người người lại, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt hấn, mân mê cái miệng nhỏ nhắn:

- Hơn nữa vừa rồi cũng không phải anh ...

- Đủ rồi!

Nhiếp Tử Phong không vui mà cắt đứt câu nói của cô, mi tâm nhíu lại. Hấn nhìn gương mặt được trang điểm thật đậm của cô, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Lần sau không được làm như vậy nữa, nghe không?

Nói xong, hấn dịu dàng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

- Em có thể đáp ứng anh nhưng anh nhất định cũng phải đáp ứng em một chuyện.

Nhiếp Tử Vũ thương lượng, trước khi sắc mặt hấn trầm xuống, vội vàng nói tiếp:

- Trước khi em 18 tuổi thì không cho phép anh kết hôn, chỉ có thể vui đùa một chút thôi.

Cô khóc thút thít, dùng ánh mắt chờ đợi mà nhìn hấn.

Nhiếp Tử Phong vốn muốn cự tuyệt nhưng sau khi hấn thấy ánh mắt gần như cầu khẩn của cô, lòng mềm nhũn, chần chờ một chút, hấn gật đầu:

- Tôi đáp ứng em.

Dù sao thì hấn cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, và vì muốn cô không làm loại chuyện hoang đường này nữa nên hấn đáp ứng.

- Em biết anh thương em mà!

Nhận được câu trả lời như mong muốn, Nhiếp Tử Vũ đưa tay ra vòng qua ôm chăm lấy eo của hấn thật chặt.

Nhiếp Tử Phong cũng không phải là Liễu Hạ Huệ có thể khước từ mỹ nhân trong lòng, chỉ chốc lát sau, trong lòng hấn lại bốc hỏa lần nữa. Nhìn vật dựng đứng ở giữa hai chân, hấn có chút bất đắc dĩ cười cười, đưa tay ra ôm lấy cô.

Xem ra hấn lại phải đi tắm nước lạnh rồi ...

10. Chương 10: Phá Hủy Buổi Xem Mắt Của Hấn

Mặc dù Nhiếp Tử Phong đã đáp ứng nhưng Nhiếp Tử Vũ vẫn không an tâm, cho nên cô dự định lúc hấn đi xem mắt sẽ lên đi theo sau, thấy có chuyện gì không bình thường cô sẽ nhân cơ hội phá hủy chuyện tốt của hấn.

**** Buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ nhàng ấm áp, cây lá đu đưa.

Hai cô gái trẻ mang kính râm, mũ lưỡi trai, quần jean áo thun lén lút đi theo sau một gã mặc âu phục màu đen, gương mặt gã đàn ông kia tuấn lãng vô cùng. Thấy người đàn ông bước nhanh vào nhà hàng, một thiếu nữ trong đó lập tức muốn theo sau lại bị một cô gái trẻ kéo lại.

- Đừng nóng vội, chờ sau khi hấn ngồi xuống chúng ta sẽ vào trong.

Triệu An Nhã vỗ vỗ vai người bạn thân muốn cô ấy phải bình tĩnh đừng chộn rộn, chờ đến khi thấy Nhiếp Tử Phong ngồi xuống, lúc này mới kéo tay Nhiếp Tử Vũ đi vào nhà hàng rồi ngồi xuống chỗ xéo xéo đối diện với hấn.

Bồi bàn tiến lên hỏi, Triệu An Nhã tùy ý chọn hai ly nước uống xong liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

- Nhã Nhã, cậu đừng ngủ.

Thấy vậy, Nhiếp Tử Vũ vội vàng hạ giọng kéo quần áo của cô, đáy mắt long lanh nước sáng lóe lên:

- Cậu xem nụ cười của cô gái kia có vẻ rất si mê anh trai tớ kia, vừa nhìn thì biết không phải là người tốt. Mẹ kiếp, còn nói chuyện dịu dàng nhã nhặn nữa chứ, nhất định là gạt người mà.

Triệu An Nhã miễn cưỡng nhìn lên, bất đắc dĩ thở dài:

- Cái đó không phải là si mê, rõ ràng là cười nói xã giao thôi mà.

Cô kéo tay của Nhiếp Tử Vũ ra, lại nằm xuống bàn tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua mất ngủ, ai ngờ sáng sớm hôm nay đã bị Nhiếp Tử Vũ kéo đi từ trên giường. Cô đồng ý đi theo dõi với Tử Vũ thì đã đạt đến mức độ nào đó rồi, nhưng dù sao cũng đừng bắt cô phải làm cái gì chứ!

- Cậu xem kìa, người con gái kia nắm tay anh tớ thật là chặt, tớ tức chết mà.

Nhiếp Tử Vũ sục sôi căm phẫn. Cô nắm chặt tay của Triệu An Nhã không buông, càng nhìn càng bức tức:

- Thiên kim tiểu thư gì chứ, tớ thấy rõ ràng cũng giống như những cô gái khác mà thôi, vừa thấy anh tớ là đã muốn bò lên giường của anh ấy.

Nghe vậy, Triệu An Nhã bất đắc dĩ trợn mắt một cái.

Cũng chỉ chuyện liên quan đến anh trai của cô ấy thì nét mặt cô ấy mới có thể méo mó như thế!

- Tiểu thư, cậu ở nơi này tức giận thì ích lợi gì, cậu cứ đi thẳng tới đó phá hủy mọi chuyện là được rồi.

Như vậy thì nỗ lực hơn nhiều đấy!!!

Triệu An Nhã chẳng qua chỉ đùa một chút, không ngờ Nhiếp Tử Vũ lại xem lời nói của cô là thật.

- Đúng nha!

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ buông tay Triệu An Nhã ra, tiếp theo là đứng lên, nói:

- Tớ đi đây.

Triệu An Nhã còn chưa kịp ngăn lại, trước mắt đã không thấy bóng dáng của cô đâu.

- Quan tiểu thư, chúng ta nói ngắn gọn thôi. Tôi thân là nhà quyền thế, loại chuyện yêu đương như thế này đối với tôi mà nói thì rất không thực tế, cho nên ...

Nhiếp Tử Phong mới vừa nói phân nửa đã bị một câu nói chen vào làm đứt đoạn.

- Anh!

Giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc làm cho Nhiếp Tử Phong sửng sốt, vừa quay đầu lại, một giây kế tiếp liền thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, vui tươi đập vào mắt.

- Vũ Vũ!

Hắn không dám tin mà nhìn Nhiếp Tử Vũ xuất hiện trước mắt, một giây kế tiếp vẻ mặt hắn khó coi đến cực độ. Cũng mặc kệ có người đang ở đây, hắn hướng về phía cô gầm nhẹ:

- Chết tiệt, em lại dám cúp học! Em ngứa da hay sao hả?

- Hì hì!

Nhiếp Tử Vũ vừa cười ha hả vừa sờ mũi một cái, cô tiến lên chen vào chỗ ngồi bên cạnh hắn, vô cùng thân thiết mà ôm lấy cánh tay của hắn, ý muốn làm rộn đây:

- Vị tỷ tỷ này chính là người mà anh nói là thiên kim tiểu thư Quan gia vừa xinh đẹp vừa ôn nhu sao?

Cô gái ôn nhu kia bị kêu đến tên cười cười, hướng về phía cô gật đầu:

- Chào em, chị là Quan Duyệt. Tiểu muội muội, em hẳn là Nhiếp tiểu thư đúng không? Rất hân hạnh được biết em!

Có lệ độ nhưng cũng có chút khách sáo.

Nhiếp Tử Vũ không để ý đến cũng không trả lời cô ta, cái miệng nhỏ nhắn cong lên làm bộ đáng thương nhìn sắc mặt Nhiếp Tử Phong vì mình mà khó coi, nói:

- Anh, người ta thật là đói.

Vừa nhìn thấy đôi mắt to ngây thơ của cô, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Nhiếp Tử Phong lập tức mềm nhũn ra.

- Muốn ăn cái gì? Nhưng mà một lát nữa ăn xong rồi thì em phải ngoan ngoãn về trường biết không?

- Dạ!

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ nhưng đáp ứng rất nhanh, sau đó thoải mái liếc Quan Duyệt một cái, trong mắt hiện lên một chút gian xảo:

- Nhưng mà người ta muốn anh đưa về trường học.

Nhiếp Tử Vũ hất cằm lên, vẻ mặt khiêu khích.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong ái ngại nhìn qua Quan Duyệt, nói:

- Quan tiểu thư, thật xin lỗi!

- Không sao đâu.

Quan Duyệt lắc đầu, không chịu thua liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ nói:

- Dù sao thì sau này chúng ta cũng có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

11. Chương 11: Chẳng Qua Anh Ấy Chỉ Thương Hại Cô!

Lúc đang dùng cơm cũng là lúc biển người bắt đầu dừng động trong phòng ăn.

Ăn cơm được một nửa thì Nhiếp Tử Phong đi ra ngoài nghe điện thoại, chỉ còn lại hai người Nhiếp Tử Vũ và Quan Duyệt.

Gặp phải tình địch thì hết sức tức giận, những lời này một chút cũng không sai. Nhiếp Tử Vũ tuy là ăn thức ăn rất ngon nhưng toàn bộ tâm tư lại đặt trên người Quan Duyệt đang ngồi đối diện.

Nhiếp Tử Vũ: - Cô cười cái gì?

Quan Duyệt dùng ánh mắt sắc bén coi thường cô, ung dung ưu nhã ăn điểm tâm, bỗng dưng khoe dẫn ra một nụ cười mang đầy hàm ý.

- Cô cười cái gì?

Nụ cười kia như kim châm vào mắt Nhiếp Tử Vũ, cặp lông mày thanh nhã chau lại, cô không vui hỏi.

Nghe vậy, Quan Duyệt từ từ buông dao trong tay ra, sau đó dùng khăn ăn lau nhẹ môi của mình, đôi mắt ngậm cười nhìn Nhiếp Tử Vũ rồi đột nhiên ngưng cười, đẩy mắt hiện ra sự xem thường:

- Tôi cười cô ngây thơ ngu ngốc.

- Cô ... !

Không ngờ cô ấy sẽ nói như vậy nên Nhiếp Tử Vũ liền ngây ngẩn cả người. Sau đó một luồng lửa giận từ trong lòng dâng lên, cô cắn răng đang muốn phản kích lại thì Quan Duyệt lại nhanh hơn cô một bước, mở miệng nói:

- Cô cho rằng bằng những thủ đoạn như thế này là có thể ngăn chặn tôi và Tử Phong gặp nhau sao? Nói cho cô biết, tuyệt đối không thể nào! Lần này cô có cơ hội phá hoại nhưng cô có thể bảo đảm một ngày 24 tiếng cô luôn ở bên cạnh anh ấy không? Ừ chà, thật mắc cười vô cùng mà!

Trong lời nói sắc nhọn của Quan Duyệt còn hàm chứa cả sự khinh thường cô nữa!

Sự tức giận xông lên cổ họng, mặt Nhiếp Tử Vũ đỏ lên, cô ngẩng đầu lên không cam chịu tỏ ra yếu kém, nói:

- Dù cho tôi không thể ở bên cạnh anh ấy 24 tiếng thì sao chứ? Còn cô ngay cả một phút ở cạnh anh ấy cũng không có!

Sắc mặt Quan Duyệt trong nháy mắt bởi vì câu nói của cô mà trầm xuống, nhưng cô ta được giáo dục rất tốt nên biết kiềm chế cơn giận của bản thân. Đột nhiên, cô ta nhíu mày, có hứng thú khác, nói:

- Nếu như tự mình biết mình thì cô không nên được đăng chân lên đăng đầu!

- Cô có ý gì?

Về mặt Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt.

Quan Duyệt khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói:

- Người khác có thể không biết thân phận của cô nên cho rằng cô thực sự là tiểu thư Nhiếp gia, nhưng mà tôi thì biết rõ thân phận của cô. Cô chẳng qua chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ mà Tử Phong nhặt được vào ngày sinh nhật mười tuổi mà thôi. Cô còn hy vọng muốn gả cho anh ấy sao? Lòng dạ Tử Phong tốt bụng, anh ấy chẳng qua chỉ thương hại cô nên mới đối tốt với cô như vậy thôi.

- Cô gạt người!

Sắc mặt Nhiếp Tử Vũ tái xanh, trong lòng chua xót. Mặc dù người giúp việc trong nhà đều biết cô là con nuôi nhưng mà họ vẫn cứ coi cô hết mực. Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe người khác châm biếm thân thế của mình nên trong lòng Nhiếp Tử Vũ khó chịu vô cùng. Nhất là câu nói cuối cùng kia!

- Không thì cô cho rằng Tử Phong thực sự yêu mến cô nên mới đối tốt với cô như vậy đúng không?

Quan Duyệt chế giễu nói, chỉ sợ cô không tiếp thụ được mà kích động nói tiếp:

- Đừng có đùa như vậy, Tử Phong không hề yêu con nít, phụ nữ muốn ở cùng với anh ấy thì không người nào không phải là một cô gái tầm 20 tuổi xinh đẹp.

- Đủ rồi!

Nhiếp Tử Vũ đập bàn đứng lên, tiếng động kia nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Anh thực sự thích cô nên mới có thể tốt với cô như vậy, cũng không phải bởi vì tội nghiệp cô, không phải là thương hại cô!

Nhiếp Tử Vũ cứ tự nhủ trong lòng như thế, nhưng mà vành mắt lại trái với lòng mà ửng đỏ, trong nháy mắt thì mắt cô đã đầy nước.

Nhìn bộ dáng cô đang chìm đắm trong suy nghĩ, Quan Duyệt biết mình đã chột trúng điểm yếu, đang lúc đắc ý ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về phía một hình dáng quen thuộc đang chậm rãi đi về hướng bên này, cô lập tức nói:

- Có muốn đánh cược một chút không? Xem giữa tôi và cô Tử Phong sẽ coi trọng ai hơn?

Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp nghĩ lại ý đồ trong những lời này của cô ấy thì đã thấy cô ấy bất ngờ cầm ly nước mà cô đã uống qua, lấy phần nước còn lại rót từ trên đỉnh đầu mình xuống, sau đó đưa cái ly không trả lại vị trí cũ.

Động tác làm liền một mạch, nhanh chóng đến mức người khác nhìn không thấy rõ.

- Cô

Cô ấy làm cái gì vậy? Nhiếp Tử Vũ ngỡ ngàng nhìn cô ta.

Lại thấy trong nháy mắt cô ấy lại bật khóc.

12. Chương 12: Khóc Mà Chạy Đi

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngác đứng tại chỗ, cái đầu nho nhỏ ấy còn chưa kịp họa động thì một tiếng la hét lo lắng truyền đến từ phía sau cô, sau đó bóng dáng quen thuộc rất nhanh chóng chạy đến trước mặt Quan Duyệt.

- Nhiếp tổng tài không nên trách Nhiếp tiểu thư, mọi chuyện đều là lỗi của em.

Quan Duyệt vừa đánh trống vừa la làng, vành mắt kia đỏ ửng ắp nước, cô ta còn cắn chặt môi dưới, vẻ mặt oan ức bất đắc dĩ ngược nhìn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vừa nghe xong, mặt Nhiếp Tử Phong lập tức lạnh nhạt. Hắn lo lắng lấy khăn tay từ trong túi ra, vừa lau nước trên mặt Quan Duyệt, vừa không vui mà quay đầu nhìn nét mặt hiền lành của Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Tử Vũ, em đang làm cái gì vậy hả? Tại sao lại hắt nước Quan tiểu thư?

Nhiếp Tử Vũ bị tiếng gầm nhỏ đầy tức giận của hắn làm cho chấn động trở lại bình thường, nhưng mà mắt lại nhìn thấy ánh mắt hắn gần như phát hỏa thì sự chua xót dâng đầy trong lòng.

- Không phải em làm!

Cô lắc đầu, trừng mắt nhìn Quan Duyệt đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, vừa tức vừa oan ức.

- Là chính cô ấy lấy nước đổ từ trên đầu xuống, không liên quan em ...

Nhưng mà câu nói của cô còn chưa kịp nói xong thì liền bị Nhiếp Tử Phong cắt đứt.

- Đủ rồi!

Bởi vì hai chữ này của Nhiếp Tử Phong hơi lớn tiếng nên nhất thời mọi ánh mắt trong nhà hàng đều tập hợp ở trên người bọn họ, lại thêm ánh mắt của quản lý nhà hàng nhìn chăm chú.

- Niếp tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?

Quản lý nhà hàng tiến lên hỏi thăm.

- Đi lấy khăn lông qua đây cho Quan tiểu thư.

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng dặn dò, nói xong lại dời ánh mắt về phía Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ, xin lỗi Quan tiểu thư!

Nhiếp Tử Vũ trợn to hai mắt, không ngờ hần lại giúp Quan Duyệt, lập tức vành mắt đỏ lên, mắt ầng ậc nước:

- Không muốn!

Cô ngang bướng lắc đầu.

- Xin lỗi!

Nhiếp Tử Phong nhắc lại lần nữa.

- Không muốn, em không sai!

Nhiếp Tử Phong không cam lòng mà rống lên, nước mắt cô cũng không chịu thua kém mà rơi xuống.

Thấy cô khóc đứng ngay tại chỗ bật khóc, lòng Nhiếp Tử Phong lập tức co vào, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn lập tức mềm nhũn ra, Nhưng nghĩ tới chính là bởi vì hần cứng chịu cô nên mới tạo thành tính cách ngạo mạn, vô lễ của cô như bây giờ, sau đó hần lại nhịu mày, lại nặng nề nói ra một câu nữa:

- Nhiếp Tử Vũ, anh muốn em phải xin lỗi Quan tiểu thư!

- Không muốn!

Nhiếp Tử Vũ khẳng khái giữ chủ ý, ngay trước mắt mọi người oán hận liếc nhìn Quan Duyệt đang lúng túng, vừa quay đầu lại liền chạy ra khỏi nhà hàng.

Thấy bóng dáng cô khóc mà rời đi, Nhiếp Tử Phong theo bản năng liền muốn đuổi theo.

Quan Duyệt ở bên cạnh thấy bộ dáng hần muốn đuổi theo, vội vàng hét lên.

Nhiếp Tử Phong nghe tiếng hét quay đầu lại, lại thấy vẻ mặt ngưng ngù của Quan Duyệt đang lấy tay che ngực mình lại, nói:

- Thật không phải, quần áo tôi bị ướt hết cả rồi.

Nhiếp Tử Phong ý thức được, vội vàng cởi áo khoác ra che người cô lại, vừa nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, Vũ Vũ bị làm hư cho nên mới tùy hứng như vậy, hy vọng Quan tiểu thư bỏ qua cho, tôi thay em ấy xin lỗi cô.

- Không có sao đâu.

Quan Duyệt giả vờ then thùng lắc đầu, ánh mắt chứa đầy chờ đợi, nói:

- Sáng nay em ngồi xe nhà tới, Nhiếp tổng tài có thể đưa em về nhà thay quần áo không?

Nhiếp Tử Phong sững sốt, thấy ánh mắt đau thương của cô ta, không thể nào từ chối được phải gật đầu:

- đương nhiên có thể.

Trong mắt Quan Duyệt lóe lên vẻ đắc ý mà Nhiếp Tử Phong không thấy được, nhưng toàn bộ chuyện đó đều rơi vào trong mắt Triệu An Nhã ngồi cách đó không xa.

Thấy bạn tốt bị trù tính như thế, sau đó còn khóc mà chạy đi, cô tỉnh ngủ hần. Khóe miệng hướng về đối thủ cong lên, cô cầm ly nước hoa quả đi về hướng bọn họ.

- Đây!

Cô vỗ nhẹ lên bờ vai Quan Duyệt.

Quan Duyệt vừa quay đầu lại thì một ly nước ép hoa quả đã đổ xuống đầu cô, gương mặt được trang điểm tinh xảo bị lem luốc.

Nhiếp Tử Phong phản ứng nhanh nhất, vẻ mặt tức giận mà nhìn Triệu An Nhã đang cao ngạo, sắc mặt tái xanh:

- Triệu An Nhã, lại là em!

Chỉ thấy Triệu An Nhã liếc hắt một cái, gần từng chữ:

- Đầu anh to mà óc như quả nho!

Nói xong, cô bước nhanh ra ngoài.

Còn ở lại đó là Nhiếp Tử Phong ngây ngô và Quan Duyệt tức điên người.

13. Chương 13: Sinh Lòng Yêu Mến

Sau khi chạy ào ra khỏi nhà hàng, nước mắt Nhiếp Tử Vũ tức tức chảy ra. Cô bước chậm lại, xoay người nhìn về phía xa, nhưng sau khi mắt nhìn thấy cánh cửa nhà hàng vẫn đóng kín thì tất cả mong đợi đều hóa thành mây khói, nước mắt càng chảy mãnh liệt hơn nữa.

Anh ấy không có đuổi theo ...

Điều này nói rõ hẳn quan tâm đến Quan Duyệt!

Nhớ tới cảnh vừa rồi hẳn ở trước mặt mọi người mắng cô, lòng Nhiếp Tử Vũ nhất thời đau nhói.

Hắn thà rằng tin người con gái mới quen chứ không chịu tin tưởng người cùng hắn sống chung 15 năm trời, lẽ nào ở trong lòng lòng, hẳn thật sự đối với cô chẳng qua chỉ là lòng thương hại mà không có một chút yêu thương?

Đây thật sự là điều tàn nhẫn làm tổn thương lòng Nhiếp Tử Vũ sâu sắc, cô khóc, xoay người chạy đi. Hai mắt nhắm lại nên cô không hề chú ý tới vào lúc này vừa lúc có một chiếc BMW đang chạy về phía cô. Khi cô thấy rõ thì đầu đã trống rỗng, chân tựa như đeo chì không thể động đậy.

Thế là chỉ nghe “ầm” một tiếng, BMW đụng vào cây ven đường.

Nhiếp Tử Vũ chợt dạ tỉnh táo lại, chân mềm nhũn ngồi bẹp xuống đất. Cô khóc mà nhìn về phía người đàn ông đang đứng đờ đẫn nổi giận từ chiếc BMW kia xông lại phía cô. Cô chỉ cúi đầu xin lỗi.

- Xin lỗi, thật xin lỗi ...

- Ngẩng đầu lên!

Chính là lời nói tức giận của người kia.

- Ô ô, xin lỗi mà.

Nhiếp Tử Vũ khóc nức nở, đầu cúi gằm, dù thế nào cũng không ngẩng đầu lên.

Thấy vậy, người đàn ông kia hết sức đau đầu, nhíu mày, khom lưng xuống kéo cô đứng dậy. Lòng hắn tràn đầy tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt kia thì lập tức sững sốt, liền nói:

- Là cô?

Trong giọng nói có chút ngạc nhiên, cũng có chút vui vẻ.

Mặc dù gương mặt trước đây được trang điểm xinh đẹp giờ là gương mặt mộc thuần khiết, tưởng như hai người nhưng Lãnh Duy Biệt vẫn chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra người con gái xinh đẹp từng làm hắn bận tâm.

Không ngờ rằng ở tại đây lại có thể gặp lại cô ấy, Lãnh Duy Biệt thật sự cảm thấy rất vui mừng.

Về phía Nhiếp Tử Vũ thì mắt cô lại đầy nước, Lãnh Duy Biệt nhíu mày, lo lắng hỏi:

- Có phải đã bị thương ở đâu không? Tại sao lại khóc?

Nói xong, hấn lại vội vội vàng vàng kiểm tra tình trạng vết thương của cô, hoàn toàn quên mất mình mới là người bị hại.

Đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn hấn lo lắng vì mình, lại nghĩ tới Nhiếp Tử Phong đối xử kiên quyết với mình như vậy, thế là cô liền khóc càng lợi hại hơn.

Vừa nghe cô khóc tê tâm liệt phế, trái tim Lãnh Duy Biệt trở nên rầu rĩ, có một cảm giác yêu thương khó mà diễn tả bằng ngôn ngữ dâng lên trong lòng.

- Không được rồi, anh dẫn em đến bệnh viện xem sao!

Hấn nói xong, ôm lấy Nhiếp Tử Vũ đi về hướng BMW.

Chiếc BMW màu trắng chạy nhanh trên đường lộ.

Nhiếp Tử Vũ thúc thít, thật vất vả lắm mới ngừng khóc được, câu nói đầu tiên là:

- Dừng ... dừng đi bệnh viện, em ... em không sao!

Cô mở to cặp mắt nhìn hấn, vẻ mặt chờ đợi nhìn hấn.

Lãnh Duy Biệt ngăn người, tốc độ từ từ chậm lại rồi nhìn cô chăm chú, trong mắt vẫn có chút không yên lòng:

- Thực sự không có chuyện gì sao? Nhưng mà tại sao lúc này em lại khóc quá chừng vậy?

- Dạ, em không sao. Em chỉ là ...

Đột nhiên cổ họng Nhiếp Tử Vũ nghẹn lại, trong đáy mắt lại dâng đầy nước nhưng cô lại không muốn để cho hấn vì mình lo lắng không yên nên liền mạnh mẽ nở ra một nụ cười, nói:

- Bởi vì có chút chuyện buồn.

Lãnh Duy Biệt gật đầu, hiểu rồi há!

- Bây giờ em muốn đi đâu?

Hấn hỏi cô.

Đi đâu? Cô không biết. Cô chỉ biết trong lòng cô thật là buồn bực, thật là khó chịu, còn lại cái gì cô cũng không biết.

Thấy cô im lặng, Lãnh Duy Biệt nở ra một nụ cười ôn nhu, nói:

- Nếu như em không có chuyện gì thì có thể đi ăn cơm trưa với anh không?

14. Chương 14: Mình Là Một Đứa Con Gái?

Đêm đến, mọi âm thanh trên núi Dương Minh đều câu tịch.

Nhiếp gia không giống như màn đêm đen kịt ngoài kia, lúc này đèn điện trong nhà sáng trưng như ban ngày.

Trong đại sảnh, Nhiếp Tử Phong chau mày, vẻ mặt lo lắng đi qua đi lại, ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa. Chỉ thấy vẻ mặt hấn bực dọc nóng nảy, hai tay chống nạnh, cà vạt trên cổ đã được kéo nổi lổ ra, cả người tỏa vẻ chán chường vô cùng.

Cô ấy rốt cuộc đã đi đâu?

Chưa có về nhà, không có ở trường học, cô còn có thể đi đến chỗ nào? Lúc này hấn không khỏi cảm thấy ân hận vì hành động lúc sáng!

Đều tự trách hấn không phân biệt trắng đen mà mắng cô ngay trước mặt mọi người, nếu như không phải cô làm thật vậy thì không phải hấn đã làm tổn thương cô thật nhiều hay sao?

Nhiếp Tử Phong càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, bỗng dưng một suy nghĩ không tốt chợt lóe lên trong đầu hắn.

Lâu như vậy mà không có một lần điện thoại, cô ấy có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Nghĩ đến điều này, hắn nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi ra, tiếp theo là bấm một dãy số đang muốn gọi điện thoại thì một thanh âm ồn ào truyền đến. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nhanh về phía ánh sáng lóe lên trước mắt, ngay sau đó là một chiếc BMW màu trắng dừng ở trước cổng.

Tiếp theo là cửa sổ xe hạ xuống, trong thấy một hình ảnh vô cùng quen thuộc làm cho lòng Nhiếp Tử Phong như rơi xuống vực. Đôi môi mỏng như cánh hoa cong lên, hắn đang muốn bước lên thì một người từ chỗ ngồi tài xế vừa bước xuống làm cho hắn giật mình.

Lại là cậu ta!

Chỉ thấy Lãnh Duy Biệt nhanh chóng vòng qua chỗ ngồi kế bên tài xế, hắn cúi người mở cửa xe cho Nhiếp Tử Vũ.

- Cảm ơn!

Nhiếp Tử Vũ nhìn hắn mỉm cười một cái thật ngọt ngào.

Nhìn nụ cười của cô cứ như ánh sao rực rỡ, lòng Lãnh Duy Biệt bỗng dưng rung động, đáy mắt hiện ra sự say mê.

Xuống xe, Nhiếp Tử Vũ cũng không có đi thẳng vào nhà mà quay về phía hắn, gật đầu, cười nói:

- Cảm ơn anh đã ở cùng em cả ngày hôm nay nha!

Tuy lúc đầu là do hắn mời cô đi ăn cơm, nhưng sau đó là hắn đi cùng với cô. Biết tâm tình cô không tốt, hắn cố đi dẫn cô vào khu trò chơi Viên Phong chơi cả ngày, rồi lại dắt cô đi ăn ở chợ đêm. Hắn đối tốt với cô, cô đều ghi nhớ trong lòng.

Lãnh Duy Biệt ưu nhã cười cười, trên gương mặt khôi ngô tràn đầy yêu thương:

- Sau này chúng ta lại cùng đi chơi có được hay không?

- đương nhiên.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu.

Một luồng gió thổi tới, cát bay vào mắt Nhiếp Tử Vũ.

- Aaaa!

Cô cúi đầu kêu lên một tiếng, nhắm mắt lại.

- Làm sao vậy?

Lãnh Duy Biệt lo lắng hỏi.

- Có cát bay vào trong mắt em.

- Để anh xem xem.

Lãnh Duy Biệt nhẹ nhàng khuyên bảo cô mở mắt ra, hai tay vịn lấy bờ vai cô, từ từ tiến gần về phía cô.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp thấy rõ thì đột nhiên một bàn tay vọt tới. Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng liền bị một người kéo mạnh vào trong một lòng ngực lạnh như băng.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu nhìn lên, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn hiện đầy vẻ lo lắng thì sững sốt.

Một chút nữa thì cậu ta đã hôn cô rồi!

Lúc này trong đầu Nhiếp Tử Phong đều là một câu nói như vậy. Tim đập dữ dội, trong lòng cứ như có một ngọn lửa đang thiêu đốt hẳn. Hắn gắt gao trừng mắt nhìn về mặt Lãnh Duy Biệt đang vô cùng ngạc nhiên mà nhìn mình, cắn răng nghiêng lợi rặn ra một câu:

- Trước mặt mọi người, các người đang làm gì vậy?

- Tử Phong, cậu hiểu lầm rồi, Vũ Vũ cô ấy ...

Lãnh Duy Biệt muốn giải thích rõ ràng.

Vũ Vũ! Chết tiệt!

Hắn xưng hô vô cùng thân thiết làm cho Nhiếp Tử Phong nổi giận, ánh mắt lạnh như băng chuyển qua trên người Nhiếp Tử Vũ, hắn chỉ ngón tay về phía cô:

- Nhiếp Tử Vũ, lá gan em cũng thật là lớn! Cô nam quả nữ đêm khuya ở cùng nhau, rốt cuộc em có còn biết mình là một đứa con gái hay không?

15. Chương 15: Em Ghét Anh!

Bị hắn quát nạt hung tợn như vậy làm cho Nhiếp Tử Vũ liên nghĩ tới chuyện xảy ra trưa hôm nay, viên mắt đỏ lên, cô bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn hắn, rống lên:

- Em không biết thì thế nào?

Dù sao thì hắn cũng cho cô là người như vậy, dù cho có giải thích thì đã sao chứ!

Thật ra thì chỉ cần cô biết ân hận thì hắn sẽ thay đổi thái độ, sẽ nhẹ nhàng hơn, vậy mà Nhiếp Tử Vũ lại lớn tiếng với hắn, trong khoảng thời gian ngắn, ngọn đuốc trong lòng Nhiếp Tử Phong càng cháy mãnh liệt hơn, mọi ấy này đối với cô đều bị thiêu đốt sạch.

- Những lời anh dặn dò một chút em cũng không để ở trong lòng, anh phạt em một tuần này sau khi tan học thì về nhà ngay, không cho phép gặp người khác, có nghe hay không?

Nhiếp Tử Phong dùng điệu bộ lạnh lùng gia trưởng cảnh cáo, một mặt liếc nhìn Lãnh Duy Biệt.

Không ngờ rằng hắn lại làm như vậy, Nhiếp Tử Vũ trợn to hai mắt không dám tin.

- Anh không thể làm như vậy! Lãnh ca ca không phải là người khác.

Nói xong cô vùng ra khỏi lòng ngực hắn, trốn sau lưng Lãnh Duy Biệt.

Thấy dáng dấp cô vô cùng thân thiết với Lãnh Duy Biệt, nắm ngón tay Nhiếp Tử Phong không khỏi nắm chặt lại. Hắn dùng ánh mắt lạnh liệt gắt gao nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Vũ, dùng giọng nói khàn khàn gào thét:

- Nhiếp Tử Vũ, em qua đây cho anh!

- Không muốn!

Nhiếp Tử Vũ cự tuyệt.

- Tới đây cho anh!

Nhiếp Tử Phong hung hăng hạ lời thề:

- Nếu em không qua đây thì học kỳ kế anh nhất định ném em vào trong ký túc xá của trường!

Vừa nghe xong, Nhiếp Tử Vũ không nhin được mà khóc òa lên. Cô oan ức cắn môi nhưng lại không ngoan ngoãn nghe lời đi đến cạnh hắn, chỉ bỏ lại một câu:

- Em ghét anh!

Tiếp theo là chạy như bay vào trong nhà.

Một câu “em ghét anh” kia ghim sâu vào lòng Nhiếp Tử Phong, đau đớn khôn nguôi, đáy mắt đen kịt tràn đầy tình cảm phức tạp. Thời gian qua Vũ Vũ luôn thích bám dính lấy hắn, vậy mà bây giờ lại nói ghét hắn, điều này làm cho tim hắn đau nhói.

Nỗi thống khổ của hắn, tâm tư của hắn, những thứ hắn giữ lấy cho riêng mình, toàn bộ đều nằm trong mắt Lãnh Duy Biệt.

Đôi mắt hơi trầm xuống, Lãnh Duy Biệt dùng giọng nói cô cùng lãnh đạm, nói:

- Cô ấy là em gái của cậu?

Nhiếp Tử Phong nhìn về phía hắn, chân mày chau lại:

- Chính vì cô ấy là em gái tôi nên tôi càng phải chú ý hơn!

- Phải không?

Lãnh Duy Biệt cười nhạt một tiếng, lắc đầu:

- Không, chẳng qua là cậu không dám thừa nhận lòng mình mà thôi.

Hắn thích Nhiếp Tử Vũ, cũng không phải đơn thuần là anh trai thích em gái mà là tình cảm yêu thích giữa nam và nữ.

Nhìn vẻ mặt cười cười bí hiểm của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Phong yên lặng.

Dần dần biết nấu chút cháo, Nhiếp Tử Phong múc một bát rồi bưng tới trước phòng Nhiếp Tử Vũ. Hắn gõ cửa, kết quả lại không có ai trả lời, chần chờ một chút hắn không chút do dự vặn chốt cửa đi vào.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, Nhiếp Tử Vũ vùi mình trong chăn, thân hình nhỏ nhắn run run dữ dội hơn, mỗi một tiếng khóc thúc thích ai oán bay vào tai Nhiếp Tử Phong làm cho hắn đau lòng không thôi.

- Vũ Vũ, ăn chút cháo đi!

Nhiếp Tử Phong cầm bát cháo đặt ở đầu giường.

- Không ăn! Anh đi ra đi!

Bởi vì hắn đến nên Nhiếp Tử Vũ khóc càng lợi hại hơn.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Tử Phong đau lòng tiến lên kéo cô từ trong chăn ra, khi thấy trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy nước mắt, lòng hắn càng rầu rĩ hơn:

- Đừng khóc, ngoan!

Hắn nhẹ nhàng an ủi, cho là cô sẽ như thường ngày mà gạt đầu trốn vào trong lòng hắn, trách cứ hắn không đúng, vậy mà cô lại ra sức đẩy hắn ra, ngay sau đó nhanh như chớp chạy vào trong phòng vệ sinh.

- Vũ Vũ, mở cửa ra đi!

Ngoài cửa, Nhiếp Tử Phong lo lắng kêu lên.

- Không muốn! Em không muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi ra ngoài đi!

Nhiếp Tử Vũ quát khàn cả giọng, trong tiếng hét là tiếng khóc ảm ức của cô.

Lòng Nhiếp Tử Phong nghẹn lại, đứng ngoài cửa hồi lâu, nghe tiếng khóc nức nở truyền tới, hắn bất đắc dĩ thở dài:

- Anh đi, nhưng em nhớ ngoan ngoãn ăn hết cháo đó, nghe không?

Nói xong, tiếng khóc bên trong nhỏ dần nhỏ dần.

Nhiếp Tử Phong nhú mảy, mang theo lưu luyến mà rời khỏi phòng cô.

16. Chương 16: Cái Tát Phong Ba

Buổi trưa nắng đẹp!

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ cây rơi xuống sân cỏ tạo thành những chấm sáng nhỏ khúc xạ ra ánh sáng xanh biếc. Niếp Tử Vũ đang ngồi ăn trưa dưới tàng cây, ánh mắt cô trống rỗng vô thần.

Đã 2 ngày rồi, đã 2 ngày cô không nhìn thấy hắn ...

Có phải hắn đã giận cô rồi hay không?

Nghĩ đến thái độ hôm đó cô đối xử với Niếp Tử Phong, Niếp Tử Vũ cảm thấy có chút tự trách mình.

Hắn la mắng cô là vì hắn quan tâm cô, là lo sợ cô xảy ra chuyện, đều là suy nghĩ cho cô nhưng mà cô lại đối xử với hắn như vậy ... Trước mắt hiện ra cảnh đêm hôm đó Niếp Tử Phong đau lòng, trong lòng Niếp Tử Vũ không khỏi đau khổ.

Không được!

Cô lắc đầu. Cô không chịu đựng được việc không nhìn thấy cuộc sống của hắn! Coi như là cô phải đi xin lỗi đi nữa thì cô cũng không muốn chiến tranh lạnh như thế này. Nghĩ một hồi, Niếp Tử Vũ lấy điện thoại di động trong túi ra, bấm một dãy số, đang muốn nhấn phím gọi thì bất ngờ một cái tay từ đâu đưa tới giật điện thoại của cô.

Niếp Tử Vũ giật mình ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đứng trước mặt mình là hoa khôi trường Quan Lăng và 2 cô gái trẻ nữa. Mà lúc này thì cô ta đang cầm điện thoại của cô, một tay lại chống nạnh, vẻ mặt khiêu khích nhìn mình.

- Trả điện thoại lại cho tôi!

Niếp Tử Vũ từ trên sân cỏ đứng dậy, đưa tay muốn đoạt lại điện thoại.

- Muốn lấy?

Quan Lăng giơ giơ điện thoại di động trong tay, đột nhiên nụ cười trên mặt chợt tắt, tiếp theo cô dùng sức ném điện thoại thật mạnh xuống đất, còn dùng chân giẫm lên.

“Ken két!” một tiếng, tiếng màn hình điện thoại bể nát vang lên.

- Cô làm cái gì vậy? Tại sao lại muốn phá hỏng điện thoại của tôi?

Niếp Tử Vũ trách cứ, đau lòng nhìn điện thoại bị hỏng dưới chân. Cô tự thấy mình và cô ấy không có đụng chạm gì, tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy với mình?

Quan Lăng cười lạnh một tiếng, hất hàm lên, dùng ánh mắt căm hận nhìn cô, lạnh nhạt nói:

- Nghe nói Triệt học trưởng tỏ tình với cô?

Niếp Tử Vũ sửng sốt, sau đó giận tím mặt, nhưng không mở miệng.

Thấy cô ngần ngại thừa nhận, đôi mắt Quan Lăng trở nên lạnh lùng, ngũ quan tuyệt mỹ nhất thời méo mó:

- Cô là thứ gì mà lại dám câu dẫn Triệt học trưởng? Cô không biết anh ấy là của tôi hay sao?

Quan Lăng nói xong, đẩy Niếp Tử Vũ một cái.

Bất ngờ bị cô ta đẩy nên Niếp Tử Vũ mất thăng bằng đụng phải thân cây, sau lưng đau đớn vô cùng, thiếu chút nữa cô phải bật khóc.

- Tôi không có câu dẫn anh ấy!

Cô lạnh lùng nói. Không ngờ cô lại có liên quan đến cô ấy nhiều như vậy. Cô ngồi xuống thu dọn hộp đựng cơm muốn rời đi, nhưng mà cô còn chưa thu xếp xong thì Quan Lăng lại một cước đá văng những cái hộp của cô.

Không để ý tới nên cô lại bị Quan Lăng dung một tay kéo từ dưới đất lên, cô tat nắm cổ áo cô, hung thần ác sát nói:

- Vậy ý của cô là Triệt học trưởng thực sự thích cô sao?

- Tùy cô muốn nghĩ thế nào!

Niếp Tử Vũ ra sức giãy giụa khỏi cô ta, xoay người muốn rời khỏi.

Thấy cô muốn rời đi, Quan Lăng chìa chân ra, Niếp Tử Vũ lão đảo lại đụng phải thân cây, trán nhất thời đỏ một mảng lớn.

Niếp Tử Vũ che chỗ trán bị thương lại, buồn bực hừ một tiếng, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn về mặt tự đắc của Quan Lăng.

- Nhìn cái gì vậy?

Quan Lăng phách lối nói.

Niếp Tử Vũ buông tay xuống, cắn răng, bất ngờ nhanh chóng đưa tay ra tát cô ta một cái thật mạnh làm cô ta không kịp trở tay.

“Bốp!”

Một thanh âm vang lên, những người ở chỗ này đều ngây ngẩn cả người.

Cảm giác đau rất hiện lên trên gò má, Quan Lăng đã bắt đầu có phản ứng lại, lửa giận ngút trời. Cô ta đưa tay túm lấy tóc Niếp Tử Vũ rồi tát một cái, đồng thời còn không quên ra lệnh cho 2 bạn gái sau lưng:

- Còn không mau qua đây giúp tớ một chút!

Chỉ chốc lát sau, Niếp Tử Vũ liền cảm thấy mấy nắm đấm rơi trên người mình. Cô rất nhỏ con nên căn bản là không có sức lực phản bác lại, cứ như vậy đến lúc cô cảm thấy mình sắp ngất đi thì một tiếng kêu sợ hãi thét lên mới kéo cô về thực tế.

17. Chương 17: Vũ Vũ Là Cô Gái Của Tôi!

Trong phòng hiệu trưởng rộng lớn sang trọng thì bầu không khí lại lạnh ngắt như tờ.

Niếp Tử Vũ trừng mắt nhìn Quan Lăng - người gây ra chuyện này, vẻ mặt không chút thay đổi. Quần áo của cô trong lúc đánh nhau đã bị xé rách, khắp người đều dính đầy bùn đất, tóc tai rối bời, có vẻ nhếch nhác khác thường.

Mà Quan Lăng cùng với 2 người bạn gái kia cũng không tốt hơn chút nào. Vốn cho là dạy dỗ cô một chút là đủ rồi nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim Triệu An Nhã. Vốn là Quan Lăng dự sức đối phó Niếp Tử Vũ, nhưng riêng Triệu An Nhã có học karate nên kết quả chính là “ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo”.

Triệu An Nhã luôn luôn là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, hoàn toàn không giống những người khác, cô nhàn nhã dựa lưng vào vách tường ngủ gật. Thấy Quan Lăng hướng về phía Niếp Tử Vũ cắn răng nghiêng lợi, dùng khẩu hình nói nói cái gì đó, cô sừng sộ xông về phía cô ta, giơ quả đấm lên, nhất thời dọa Quan Lăng sợ nhắm tít mắt lại.

“Ầm!” một tiếng, cửa phòng làm việc bị mở ra, tiếp theo một bóng người mảnh khảnh đi vào.

Cả người mặc âu phục, vẻ mặt hiệu trưởng nghiêm túc, hai tay chống nạnh, dùng giọng nói nặng nề:

- Tôi đã thông báo cho gia đình các em rồi, bọn họ sẽ lập tức tới đây ngay. Mặt khác thì học sinh Niếp Tử Vũ, tôi không liên lạc được với người giám hộ của em, em định như thế nào?

Niep Tử Vũ bị kêu đến tên thì người hơi ngẩn ra, sau đó nhớ tới baba mama Niep gia đã xuất ngoại du lịch, mà anh trai duy nhất bây giờ lại ... Không được, cô không thể để cho anh trai biết được, nếu không thì ấn tượng của cô với anh trai sẽ càng ngày càng kém ...

- Hiệu trưởng, có thể không mời phụ huynh có được không?

Niep Tử Vũ dò hỏi, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ đợi.

Về mặt hiệu trưởng trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Em là không muốn để cho baba mama em biết chuyện em đánh người hay sao? Không được! Hôm nay thế nào cũng phải mời phụ huynh.

- Em ... em thừa nhận là em đánh người, nhưng chuyện là do bạn ấy khơi mào lên! Hơn nữa, bị đánh là em, thầy mời phụ huynh cô ấy là được rồi, em có lỗi gì đâu.

Niep Tử Vũ nghiêm trang bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình.

- Không sai không sai!

Hiếm thấy người bạn tốt của mình lanh lợi biết phản kháng, Triệu An Nhã hiển nhiên sẽ hết sức giúp đỡ.

Hai người kẻ xướng người họa, về mặt hiệu trưởng tức giận lúc trắng lúc đỏ.

- Niep Tử Vũ, em đây là đang làm hành động khiêu khích người làm hiệu trưởng quyền uy nhất đó sao? Xem ra nhất định phải dạy dỗ em một chút mới được.

Hiệu trưởng lấy điện thoại di động trong túi ra, đưa cho cô, nói:

- Trước khi tôi nổi giận thì em hãy điện thoại gọi người giám hộ đến đi, nói bọn họ nhất định phải tới đây.

Niep Tử Vũ ngẩng đầu nhìn hiệu trưởng, kiên trì thản nhiên nói:

- Bọn họ không có ở nhà.

- Ngạch ...

Hiệu trưởng sững sốt, đang muốn mở miệng nói gì đó thì một đột nhiên một giọng nói hài hước giễu cợt chen vào.

- Her! Có thật là không có ở nhà không? Hay là không chịu đến giải quyết hậu quả chuyện của cô chứ?

Người nói là Quan Lăng, chỉ thấy cô ấy đang ôm bụng cười cười nhìn Niep Tử Vũ, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười cay nghiệt.

- Cô đây là có ý gì? Có phải lại ngứa da hay không?

Triệu An Nhã hung tợn trừng mắt nhìn cô ta.

Quan Lăng ngẩng ra, nhưng không có thỏa hiệp mà chỉ thu nụ cười lại, nghiêm túc nhìn về mặt không hiểu của hiệu trưởng, nói:

- Hiệu trưởng, thầy không biết sao? Niep Tử Vũ cô ấy chẳng qua chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ được Niep gia nhận nuôi thôi, cho nên baba mama không đến cũng là bình thường.

Cô ta còn ung dung nói ra sự thật này nữa.

Nghe vậy, khuôn mặt Niep Tử Vũ vốn cũng không dễ nhìn lắm giờ lại càng trở nên trắng bệch như tờ giấy, cô âm thầm rũ mắt xuống, không có giải thích gì.

Triệu An Nhã đứng bên cạnh thấy bộ dáng bất lực của cô, An Nhã liền xông lên trước đẩy Quan Lăng một cái, đang lúc muốn giơ tay lên đánh cô ta thì hiệu trưởng nhanh tay lẹ mắt liền ngăn cản nên An Nhã mới không đánh cô ta.

- Niep Tử Vũ, học sinh Quan Lăng nói là sự thật sao?

Hiệu trưởng nhíu mày, giọng nói không vui.

- Em ...

Nhiếp Tử Vũ bị gọi đến tên nhưng cổ họng nghẹn lại, không biết phải nói gì.

Sự trầm mặc của cô đã không thể nghi ngờ gì nữa, đó chính là đồng ý, chỉ thấy hiệu trưởng lắc đầu, đang lúc hiệu trưởng bắt đầu nhìn Nhiếp Tử Vũ muốn nói gì đó thì cánh cửa phòng hiệu trưởng đột nhiên bị đẩy ra.

Một giây kế tiếp, một giọng nói nhẹ nhàng xen vào:

- Vũ Vũ là cô gái của tôi!

18. Chương 18: Có Cảm Giác Với Cô

Lời nói ôn nhu ấm áp cứ như gió xuân vậy, mọi người theo theo giọng nói đó nhìn lại thì cũng sợ khi thấy một bóng dáng mạnh mẽ kiên cường.

Nhiếp Tử Vũ thử người ra, sau khi nhìn thấy ánh mắt đối diện tràn đầy tình cảm đang nhìn mình thì thiếu chút nữa cô đã quên cả hô hấp. Mãi đến khi bóng dáng kia bước nhanh về phía cô, mùi hương bạc hà bay vào mũi cô mới tỉnh hồn lại.

- Anh ...

Nhiếp Tử Vũ nỗ lực mở miệng, nhưng mà một câu nói còn chưa hoàn chỉnh thì đã bị một câu nói khác chen vào.

- Lãnh tiên sinh, tại sao cậu lại ở đây?

Thay đổi thành bộ dáng nghiêm túc ngay tức khắc, hiệu trưởng vừa cúi người xuống bày tỏ sự cung kính vừa nói:

- Lãnh tiên sinh vào phòng họp đợi một chút, tôi sẽ vào đó ngay.

Nói xong thì hần hướng về đám người Nhiếp Tử Vũ khoát khoát tay, ý bảo các cô ấy rời đi đi.

Về mặt Quan Lăng si mê nhìn Lãnh Duy Biệt đang mỉm cười dịu dàng, không hề nhúc nhích, Nhiếp Tử Vũ thì kinh ngạc nhìn hần, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Thấy lời nói của mình không có hiệu lực, hiệu trưởng lau mồ hôi, cười gượng, nói:

- Ha ha, mấy nữ sinh này vi phạm nội quy nhà trường cho nên ...

Lãnh Duy Biệt không liếc nhìn đến hần ta dù chỉ một lần, ánh mắt chỉ tập trung vào Nhiếp Tử Vũ, bỗng nhiên, sau khi nhìn thấy trán Nhiếp Tử Vũ sưng tấy thì về mặt lập tức trầm xuống:

- Vũ Vũ, bị thương như vậy là do bọn họ làm ra sao?

Vừa rồi hần đứng ở ngoài cửa đã nghe được hết mọi chuyện.

- Em ...

Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp nói xong thì đã thấy Lãnh Duy Biệt bất ngờ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Quan Lăng đang đứng đối diện Nhiếp Tử Vũ, nụ cười trên mặt tắt ngúm, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc lạnh như băng.

- Là ai cho các cô can đảm mà dám đụng vào bạn gái của tôi! Hiệu trưởng Hứa, chuyện này anh định ăn nói thế nào với tôi đây?

Lửa giận trong lòng cuộn cuộn không dứt, cả người Lãnh Duy Biệt tỏa ra khí tức phẫn nộ, cùng với nụ cười ôn nhu nho nhã vừa rồi thì tưởng chừng là hai người khác nhau.

Hần nói câu này lại càng làm ọi người khiếp sợ, Nhiếp Tử Vũ càng không dám tin vào mắt mình, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

Hiệu trưởng bị gọi đến tên nên trán toát đầy mồ hôi, hần liếc mắt một cái:

- Lãnh tiên sinh, tôi nhất định sẽ chủ trì công đạo!

Hắn trịnh trọng cam kết.

Như vậy cũng không xong, Lãnh Duy Biệt còn chưa chịu bỏ qua.

- Dù cho Vũ Vũ là con nuôi của Niếp gia thì thế nào chứ? Ngay cả đầu ngón tay út của cô cũng không bằng cô ấy!

Lãnh Duy Biệt không chút lưu tình mà châm chọc nói, mặc kệ vẻ mặt Quan Lăng bi thương tái xanh, hắn không chậm trễ chút nào liền dằn dò hiệu trưởng:

- Từ nay về sau, tôi hy vọng sẽ không còn gặp lại 3 người này ở trong trường học nữa, có nghe hay không?

Trong giọng nói bá đạo không hề mang theo một chút chỗ trống dành cho thương lượng, điều này làm cho không người nào có thể phản kháng lại hắn.

- Dạ dạ dạ!

Hiệu trưởng bị dọa sợ đến gật đầu liên tục.

Lấy được câu trả lời vừa ý, lúc này Lãnh Duy Biệt mới thu liễm sắc mặt lại. Hắn với vẻ mặt lo lắng quay đầu nhìn Nhiếp Tử Vũ đang luống cuống, ôn nhu nói:

- Vũ Vũ, anh dẫn em đi đến phòng y tế.

Nói xong, hắn dìu cô ra ngoài.

Đang lúc muốn bước ra thì một tiếng hét gay gắt vang lên buộc 2 người bọn họ phải dừng bước:

- Đứng lại, tôi đường đường là nhị tiểu thư của tập đoàn Quan Thị đấy, anh dựa vào cái gì mà kêu hiệu trưởng đuổi tôi! Anh cho rằng anh là ai chứ?

Lãnh Duy Biệt vẫn quay lưng về phía cô ta, nhíu mày, giữa đôi mắt hiện lên lãnh ý, nhẹ giọng:

- Chỉ dựa vào việc cái trường này là do tôi mở!

Nói xong, bên trong phòng làm việc yên tĩnh không một tiếng động.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc Lãnh Duy Biệt dắt Nhiếp Tử Vũ vào phòng y tế, sau đó lại mang cô lên xe.

Chiếc BMW màu trắng chạy dọc theo con đường vào Niếp gia, bầu không khí trong xe có phần lúng túng.

- Tại sao vừa rồi lại nói như vậy ...

Sau khi hít một hơi thật sâu, Nhiếp Tử Vũ mới rụt rè hỏi.

- Nói gì?

Lãnh Duy Biệt giả ngu.

- Vừa rồi là anh ... anh nói ... em là cô gái của anh.

19. Chương 19: Hắn Gạt Cô

Chiếc BMW màu trắng vòng qua đài phun nước rồi dừng lại trước cửa Nhiếp gia, sau khi Nhiếp Tử Vũ hướng về Lãnh Duy Biệt cảm ơn lần nữa thì hào hứng đi vào nhà. Nhưng mà sau khi nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi ở sofa thì tâm tình vốn vui vẻ nhất thời rơi xuống vực thẳm.

- Tiểu thư, làm sao cô lại ...

Quan gia liếc mắt nhìn thấy cô, nhưng mà chưa nói hết lời thì đã bị sự lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ làm cho im bặt.

Bóng dáng kia theo giọng nói xoay người lại, Nhiếp Tử Vũ mang theo cơn bực tức chất vấn:

- Tại sao cô lại ở chỗ này?

Quan Duyệt ưu nhã để chén trà trong tay xuống rồi đứng dậy, hướng về phía cô, cười nói:

- Là Phong mời tôi tới!

Cô ta cười rất đắc ý, trong đáy mắt tràn đầy sự khiêu khích.

“Phong”...

Vậy mà để cho cô ta lại gọi thân mật như vậy sao?

Lửa giận trong lòng Nhiếp Tử Vũ dâng cao, gương mặt xinh đẹp nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm:

- Cô đi đi, ở đây không hoan nghênh cô!

Cô chỉ tay ra ngoài cửa, ra lệnh đuổi khách với cô ta.

- Tiểu thư ...

Quan gia ngăn lại, thường ngày luôn thấy Nhiếp Tử Vũ vui vẻ, tươi cười nhưng bây giờ lại trở nên tức giận làm cho ông ta nhất thời thấy khó xử.

- Không đi đúng không?

Thấy cô ta đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Nhiếp Tử Vũ tiến lên nắm lấy cổ tay cô ta kéo ra ngoài.

Mà Quan Duyệt cũng không có giấy giũa, chỉ dùng thanh âm đủ để hai người nghe:

- Cô không phải người của Nhiếp gia, cô không có tư cách đuổi tôi đi. Phải đi thì cô là người rời đi mới đúng, dù sao thì rất nhanh thôi tôi sẽ trở thành cô dâu của Phong ...

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhất thời dừng động tác lại.

Cô chợt ngẩng đầu nhìn về nụ cười tươi rói của Quan Duyệt, trong lòng nhất thời trầm xuống. Nếu như không phải nhìn thấy sự giấu cợt trong mắt cô ta thì cô cũng sẽ cho rằng những gì vừa nghe được là sự thật.

- Không thể nào, không thể nào!

Đột nhiên cô hét lên như phát điên vậy, thiếu chút nữa dọa quần gia hồn bay phách lạc.

Thấy tình hình càng lúc càng bế tắc, quần gia chạy lên lầu tìm viện binh.

Bóng dáng quần gia vừa khuất khỏi tầm mắt thì Quan Duyệt lập tức câu dẫn ra một tia cười lạnh.

Cô ta lạnh lùng hất tay Nhiếp Tử Vũ ra, vừa cầm lấy khăn giấy, một cách chán ghét mà lau lau chỗ cổ tay vừa bị nắm, vừa nói:

- Có lẽ cô cũng không biết hai ngày vừa rồi Phong đều ở cùng với tôi.

Dứt lời, mặt Nhiếp Tử Vũ nhất thời tái xanh. Cô kinh ngạc nhìn Quan Duyệt đang dùng vẻ mặt xem thường nhìn mình, đầu óc trống rỗng.

Hai ngày nay hẳn không có về nhà, hóa ra là ở cùng với cô ta ...

Tim đau đớn như bị ai xé rách, máu tươi từ vết thương ồ ạt tuôn ra làm cô đau đến chết lặng. Cô cười một cách bi thảm, nhìn thẳng vào đôi mắt đắc ý của Quan Duyệt, nhưng vẫn không thể tin được câu nói kia.

Cô hít một hơi thật sâu, không sợ hãi mà nhìn thẳng về phía cô ta, lạnh nhạt nói:

- Chẳng qua anh ấy chỉ vui đùa với cô mà thôi, anh ấy sẽ không lấy cô!

Hắn đã đồng ý chờ cô trưởng thành, cô tin tưởng hắn.

- Phải không?

Quan Duyệt nhún mày tỏ vẻ không đồng ý, chìa tay ra quơ quơ trước mắt cô.

Chỉ liếc nhìn một cái mà tim Nhiếp Tử Vũ thiếu chút nữa đã ngừng đập. Bởi vì cô thấy trên ngón tay áp út của cô ta đang mang một chiếc nhẫn kim cương có hạt màu đen hình vuông, mà chiếc nhẫn này cô đã từng thấy qua ở trong ngăn kéo của Nhiếp Tử Phong, hẳn nói là muốn đưa cho người yêu sau này, không ngờ bây giờ lại có thể ...

- Không, không thể nào, không được ...

Nhiếp Tử Vũ điên cuồng lắc đầu, vành mắt đỏ ửng. Lúc này cô không nghe được bất cứ điều gì nữa cả, nhìn không thấy được bất cứ thứ gì nữa hết, trong đầu cô đều là hình ảnh của chiếc nhẫn kia.

Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng là hắn đã đồng ý với cô, tại sao lại như vậy?

Hắn lừa gạt cô.

Nước mắt từ khóe mắt chảy dài, ánh mắt cô trở nên mơ hồ. Nhìn dáng điệu cao ngạo của Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ không biết lấy can đảm ở đâu ra mà xông lên muốn đoạt lại chiếc nhẫn kia.

- Trả nó cho tôi, trả nó lại cho tôi!

Chỉ cần chiếc nhẫn này không rơi vào trong tay cô ta thì mọi thứ vẫn còn có thể ...

20. Chương 20: Không Bao Giờ Muốn Thích Anh Nữa!

Nhiếp Tử Phong bị quản gia vội vàng kéo xuống lầu thì thứ nhìn thấy đầu tiên đó là Nhiếp Tử Vũ đang điên cuồng nắm lấy tay Quan Duyệt, khàn cả giọng xông về phía cô ta và hét to:

- Đưa nó cho tôi, đưa nó cho tôi.

Nhiếp Tử Phong bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ ngăn hai cô lại, hoàn toàn không chú ý đến Nhiếp Tử Vũ mà chỉ bối rối nhìn thần sắc của Quan Duyệt.

- Vũ Vũ, em đây là đang làm cái gì vậy?

Nhiếp Tử Phong nhú mày, trực giác muốn cô nói xin lỗi nhưng nghĩ đến ngày ấy vướng mắc còn chưa cởi ra, thế là chỉ có thể đem ý muốn nuốt vào bụng, ngược lại chính mình hướng về phía Quan Duyệt xin lỗi:

- Xin lỗi, Vũ Vũ bị chúng tôi làm hư rồi, hi vọng cô đừng tính toán cùng với một đứa bé.

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, sững sốt không chỉ là Nhiếp Tử Vũ mà đồng thời còn có cả Quan Duyệt.

Xem ra vừa rồi anh ta không có chú ý tới mình về mặt kiêu ngạo của mình nên Quan Duyệt ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thật may mắn:

- Không sao đâu, em sẽ không để tâm đâu.

Nói xong, cô ta hướng về phía Nhiếp Tử Vũ lộ ra một nụ cười đắc ý.

Bởi vì những lời nói này của hắn mà Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hoang vắng trong lòng, đáy mắt bị tối sầm lại. Hóa ra trong mắt hắn cô chỉ là người như vậy! Hắn không hỏi tại sao, chỉ trực tiếp tuyên án tử hình cho cô. Nhìn Quan Duyệt nở ra nụ cười cao ngạo, Nhiếp Tử Vũ nản lòng thoái chí, bất giác tự giấu nở ra một nụ cười thống khổ.

Đột nhiên cô cảm thấy mình quá ngu ngốc, bị người khác gạt bẫy đến hai lần vẫn không nhận ra.

Lấy được sự đồng ý hòa giải của Quan Duyệt, lúc này Nhiếp Tử Phong mới quay đầu lại nhìn cô, khi hắn nhìn thấy vành mắt Nhiếp Tử Vũ đỏ ửng, bỗng chốc trong lòng cảm thấy đau xót:

- Vũ Vũ, tại sao em lại ở đây? Lúc này không phải em nên ở ...

Hắn muốn nói đến một chuyện gì để thật thoải mái để xua tan đi bầu không khí bế tắc, nhưng mà Nhiếp Tử Phong chỉ nhìn thấy tràn đầy uất hận trong đôi mắt của cô.

- Anh gạt em!

Nhiếp Tử Vũ đau lòng nhìn hắn, tê tâm liệt phế hướng về phía hắn quát to:

- Anh là tên khốn kiếp, tại sao anh có thể lừa dối em chứ?

Coi như là muốn gạt cô thì tại sao không lừa dối cô lâu thêm một chút nữa, tại sao phải làm cho cô biết rằng cô đã không còn có cơ hội nào hết? Tại sao lại phải đối xử tàn nhẫn như vậy với cô?

Nhìn cô nước mắt ngấn nước mắt dài, lòng Nhiếp Tử Phong rầu rĩ:

- Vũ Vũ, em đang nói cái gì vậy?

Hắn đưa tay ra muốn đỡ lấy thân thể run run của cô nhưng lại bị cô không chút lưu tình nào hất đi.

Chuyện đã như thế này mà hắn vẫn còn muốn lừa gạt cô hay sao?

Nhiếp Tử Vũ đau lòng khôn xiết, cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Quan Duyệt tay, lên án nói:

- Anh đã nói sẽ chờ tôi trưởng thành nhưng mà anh lại đem nhân ...

- Ôi, đều là em không đúng.

Một giọng nói mang đầy lo lắng xen vào, Nhiếp Tử Phong còn chưa phản ứng thì liền thấy Quan Duyệt đi đến bên cạnh mình, nói:

- Đây là lỗi của em, em không nên tới đây! Vũ Vũ, cô đừng nên giận nữa có được không? Tôi lập tức đi ngay.

Quan Duyệt ủy khuất nói, trong giọng nói lộ vẻ sám hối.

- Đối trá! Kẻ hai mặt!

Nhiếp Tử Vũ không chút lưu tình nào mà châm chọc.

Vừa nghe xong, Quan Duyệt lập tức mặt đỏ lên. Cô ta dùng vẻ mặt đầy ủy khuất nhìn Nhiếp Tử Phong, cắn môi dưới nói:

- Phong, em còn có việc nên em xin đi trước.

Nói xong, cô ta cầm lấy túi xách trên ghế sofa rồi rời đi.

Sự rời khỏi của cô ta làm cho Nhiếp Tử Phong băn khoăn, hắn lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, chỉ trích nói:

- Nhiếp Tử Vũ, em thật sự là rất quá đáng! Tại sao lại xúc phạm người khác nhiều như vậy chứ? Anh phạt em một tháng không được ra khỏi nhà.

Thấy được hắn ta vì Quan Duyệt rời khỏi mà tức giận với mình, Nhiếp Tử Vũ nổi giận, liền hướng về phía hắn rống lên:

- Em hận anh! Anh là một tên lường gạt, đồ khốn kiếp! Sau này em sẽ không bao giờ muốn thích anh nữa!

Nước mắt không ngừng chảy ra, ánh mắt đầy căm tức liếc nhìn Nhiếp Tử Phong rồi quay người dứt khoát bước lên lầu.

21. Chương 21: Thay Hình Đổi Dạng

Sau khi chạy lên lầu đóng sầm cửa lại thì Nhiếp Tử Vũ liền hối hận.

Dù sao thì cũng thích hắn 15 năm trời thì làm sao có thể nói không thích là không thích chứ? Thế nhưng nghĩ đến bộ dáng hắn che chở cho Quan Duyệt ở ngay trước mặt của mình, trái tim Nhiếp Tử Vũ liền đóng băng, thế là nước mắt càng chảy ra một cách mãnh liệt hơn.

Đêm đó Nhiếp Tử Vũ tự giam mình ở trong phòng, bất luận bữa cơm tối cô cũng không màn, bất luận quần áo dùng biết bao nhiêu là thời gian khuyên bảo cô cũng không xuống lầu dùng cơm, mà Nhiếp Tử Phong cũng giống như đang cố tình trừng phạt cô mà không thèm nói tới. Suốt một đêm, cô gần như chỉ nuốt nước bọt mà đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Nhiếp Tử Vũ với đôi mắt sưng đỏ rời khỏi nhà, nhưng mới vừa đi ra một bước thì liền đá phải một thứ. Cúi nhìn xuống phía dưới thì phát hiện một cái hộp xinh đẹp được gói một cách tinh xảo, cô cúi người nhặt lên và mở ra xem thử, nhất thời đôi mắt phản chiếu ánh sáng ngọc chói mắt.

Trong chiếc hộp màu đen chứa một sợi dây chuyền màu bạc, mặt dây chuyền là một con hồ điệp màu hồng nhạt nhìn vô cùng tinh xảo, tuyệt đẹp vô cùng.

Nhưng thứ thật sự làm cho Nhiếp Tử Vũ xúc động không phải là sợi dây chuyền mà chính là chủ nhân của nó.

Sợi dây chuyền này cô từng thấy qua trên tạp chí, lúc đó vừa nhìn là thích ngay, nhưng mà ngoài Nhiếp Tử Phong ra thì không một ai khác biết điều đó, cho nên ...

Suy nghĩ một lát, Nhiếp Tử Vũ liền chạy về hướng căn phòng bên cạnh, bất chấp lễ nghi cô thẳng tay đẩy cửa phòng bước vào nhưng mà không có một bóng người. Cho là hẩn ở thư phòng, Nhiếp Tử Vũ lại vào đó tìm, nhưng kết quả vẫn là như nhau. Mãi đến khi cô chạy xuống dưới lầu thì vừa đúng lúc gặp được quản gia.

- Anh ấy đâu?

Nhiếp Tử Vũ cực kỳ hứng thú hỏi, tươi cười ngọt ngào.

- Thiếu gia sao?

Quản gia biết rõ vẫn còn hỏi, ánh mắt có chút né tránh, tựa hồ muốn giấu giếm cái gì.

- Anh đi đâu rồi? Sớm như vậy hẩn là còn chưa có đi làm đi? Anh ấy ở trong nhà ăn sao?

Nhiếp Tử Vũ muốn vào phòng ăn nhưng mà lại bị quản gia ngăn cản.

- Thiếu gia không ở nhà.

Quản gia bỗng nhiên cảm thấy thật khổ tâm, suy nghĩ rằng tại sao loại chuyện như thế này mình vẫn luôn phải làm chứ? Đối mặt với biểu cảm hoang mang của Nhiếp Tử Vũ, ông ta nuốt nước miếng một cái, khàn khàn nói:

- Thiếu gia ... sáng sớm thiếu gia đã cùng với Quan tiểu thư đi Mỹ rồi ạ!

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Nhiếp Tử Vũ trong nháy mắt đọng lại, thân thể cứng ngắc. Ngay người một chút, cô nhìn nhìn hộp dây chuyền trong tay, phản ứng đầu tiên đó là đi tới phòng bếp rồi không chậm chần chừ nào mà đem nó vứt vào thùng rác!

Một tuần sau.

Thức trắng mấy đêm liền ở Mỹ để xử lý hết mọi việc rồi nhanh chóng trở về Đài Loan làm cho Nhiếp Tử Phong sớm đã rơi vào tình trạng kiệt sức, nhưng vì phải xử lý hết mọi vấn đề trong làm ăn nên vừa mới hạ cánh máy bay hẩn lại phải tiếp tục “ngựa không dừng vó” để đi xử lý những công việc khác.

- Tổng tài, quay về công ty trước hay đến Quan thị trước?

Tài xế làm tròn bốn phận dò hỏi.

- Về trước công ty đi.

Nhiếp Tử Phong xụi lơ ở trong xe, trên gương mặt tuấn lãng hiện đầy vẻ mệt mỏi rã rời. Hẩn mơ màng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, trong con người u ám không có một tia gợn sóng.

Một tuần qua hẩn bận rộn đến mức không có thời gian điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình của cô, không biết cô thế nào rồi.

Sáng sớm hôm ấy hẩn đem sợi dây chuyền đặt ở trước phòng của cô là vì muốn giải hòa với cô, không biết cô có nhìn thấy hay không hoặc là đã tha lỗi cho hẩn hay chưa? Nghĩ tới đây, trong đáy mắt Nhiếp Tử Phong nổi lên một tia mờ mịt, nói với tài xế:

- Hay là đi tới trường học của Vũ Vũ trước đi!

Năm giờ chiều, một chiếc xe nổi tiếng dừng ở trước ngôi trường cao đẳng quý tộc tư nhân đầy xa hoa nhưng cũng đầy vắng lặng.

Nhiếp Tử Phong mặc bộ vest Armani màu đen đầy sang trọng đứng dựa vào thân chiếc Mercedes, xe sang trọng cùng với một người vô cùng đẹp trai làm cho không ít phụ huynh phải dừng chân đứng lại nhìn.

Hắn phóng tầm mắt nhìn về phía đám đông học sinh đang tan trường, ở nơi đó có một gương mặt hắn đang mong muốn được nhìn thấy. Bất ngờ, ánh mắt liếc đến một cô gái tóc ngắn mặc T-shirt nổi bật trong đám người kia, trong lòng hắn căng thẳng vô cùng.

Đó là Vũ Vũ?

Hắn mở to hai mắt, sau đó lắc lắc đầu phủ nhận ý nghĩ của mình. Nhưng tầm mắt lại trái lương tâm theo sát cô gái không rời, mãi đến khi hắn nhìn thấy cô được một bóng dáng quen thuộc ôm lên chiếc BMW, sắc mặt hắn lập tức tái xanh.

Đó là Vũ Vũ!

Sau khi khẳng định xong thì hắn nhanh chân muốn tiến đến ngăn chặn họ lại, nhưng mà hắn còn chưa kịp tới gần thì chiếc BMW màu trắng lại cứ như gió gào thét bên tai, chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

22. Chương 22: Cảm Thấy Có Nguy Cơ Mất Đi Cô

Chỉ còn cách một bước nữa thôi!

Mãi đến một giờ sau Nhiếp Tử Phong vẫn rầu rĩ vì chuyện này.

Cho dù Nhiếp Tử Phong ngồi trong phòng họp, xem báo cáo do quản lý trình lên nhưng có trời mới biết, thật ra thì trái tim hắn đã sớm đi theo Nhiếp Tử Vũ.

Lúc hắn không có ở đây đều là Lãnh Duy Biệt đi đón Vũ Vũ hay sao? Bọn họ gặp gỡ nhau sao? Bọn họ thân thiết tới mức độ nào rồi?

Trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh Nhiếp Tử Vũ để mặc cho Lãnh Duy Biệt ôm lên chiếc BMW, trong lòng giống như hàng vạn con kiến đang bò vậy, không thể nào chấp nhận được. Có một sự kích động trong lòng làm hắn muốn hủy bỏ cuộc họp chạy ngay về nhà, nhưng cuối cùng lý trí cũng khắc chế được sự phẫn nộ của hắn.

Cũng là lần đầu, hắn có loại cảm thấy có nguy cơ sẽ mất đi Vũ Vũ ...

Cuộc họp kết thúc, bữa tiệc liên hoan sớm đã định từ trước vứt cho Phó tổng tài, Nhiếp Tử Phong không đợi thêm phút nào liền lái ô tô về nhà. Nhưng mà làm cho hắn hết sức ngạc nhiên là Nhiếp Tử Vũ còn chưa quay về. Khi hắn lạnh lùng tra hỏi thì quản gia mới ấp úng nói ra việc mấy ngày gần đây Nhiếp Tử Vũ đều đi sớm về trễ.

Cơn tức giận bùng cháy, Nhiếp Tử Phong giống như phát điên mà bấm số gọi điện thoại cho Nhiếp Tử Vũ, vậy mà nhận được cũng là “Thuê bao đang tắt máy!”

Đè nén cơn giận xuống, hắn dần lòng ngồi ở phòng khác chờ Nhiếp Tử Vũ.

Đợi mãi đến gần 11g khuya mới nghe được ngoài cửa có tiếng động, cửa vừa mở, bóng dáng một ột thấp đập vào mắt hắn, nhất thời thiêu đốt ánh mắt hắn.

Tóc Nhiếp Tử Vũ ngắn ngang vai, nhuộm màu nâu hạt dẻ lộ ra sự xinh đẹp vô cùng. Chiếc áo trắng in hình tranh châm biếm bó sát cơ thể yếu điệu, dưới chiếc quần sort màu xanh nước biển là cặp đùi thon dài trắng nõn, hình tượng như thế này trông có vẻ hoạt bát hơn trước đây rất nhiều.

Nhiếp Tử Vũ nhảy xuống chiếc mô-tô, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ có chút mệt mỏi, nhưng ngay cả lúc như vậy cô vẫn rất hoạt bát, vẫn hướng về người bạn tốt đưa mình về cười hì hì, nói lời cảm ơn:

- Hôm nay làm phiền cậu rồi!

Vốn là do Lãnh Duyệt Biệt đưa cô về, nhưng lại có một số việc xảy ra nên hẳn phải đi giải quyết cho nên hẳn nhờ người bạn thân Hứa Á đưa cô về.

- Đừng khách sáo!

Hứa Á ngượng ngùng cười cười, lại nói:

- Sau này nếu như Lãnh tiên sinh không rảnh thì cậu cứ đến tìm tớ.

- Được rồi, tớ sẽ không khách khí đâu.

Nhiếp Tử Vũ cười, gật đầu.

- Tớ đi đây!

Hứa Á nhìn Nhiếp Tử Vũ không thôi, bất đắc dĩ lắm phải lái xe đi.

Mãi đến khi bóng chiếc mô-tô biến mất khỏi tầm mắt thì Nhiếp Tử Vũ mới khép nụ cười lại rồi xoay người đi về hướng cửa chính. Cô lấy chìa khóa ra đang muốn mở cửa thì cánh cửa lại tự động được mở ra.

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc ngẩn đầu, khi thấy khuôn mặt khô ngô hiện đầy lo lắng của Nhiếp Tử Phong thì bị dọa sợ đến mức tim phải đập chậm lại một nhịp, nhưng sau đó, cô kịp phản ứng rất nhanh.

Về mặt cô thản nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt khó coi của hắn, chờ hắn trách cứ.

Thấy cô không có chút nào lúng túng vì hắn, lòng Nhiếp Tử Phong đau đớn, lông mày nhíu lại, trong nháy mắt một câu nói lạnh như băng rời khỏi miệng:

- Em còn biết về nhà sao?

Không ngờ hắn lại tức giận như thế, Nhiếp Tử Vũ chớp chớp mắt, dùng giọng nói vô cùng hờ hững:

- Mỗi ngày tôi đều quay về, không giống một số người có thể một tuần không về nhà, thậm chí không có một lần gọi điện.

Cô cố gắng kiềm chế lòng mình, nhưng nghĩ đến việc hắn ở cùng với Quan Duyệt suốt một tuần thì không nhận được khó chịu mà mở miệng phản kích.

- Em ...!

Bởi vì câu nói của cô mà Nhiếp Tử Phong thực sự rất ngạc nhiên, nhìn vào mắt của cô hắn cảm thấy có phần xa lạ.

Chẳng qua chỉ 1 tuần mà thôi, vậy mà cô lại không chỉ thay đổi diện mạo bên ngoài mà ngay cả trong tính cách cũng có thay đổi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

23. Chương 23: Tổ Tình

- Em là con gái!

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt không chút cảm xúc của Nhiếp Tử Vũ một hồi lâu, Nhiếp Tử Phong nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

Sắc mặt Nhiếp Tử Vũ trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Không cần anh nhắc tôi!

Nhắc nhở cô trong mắt hắn chẳng qua chỉ là đứa trẻ mà không phải là một cô gái làm trong lòng cô bức bối khó chịu, hơn nữa càng cảm thấy mệt mỏi hơn, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy đầu rất đau.

- Em mệt rồi, em muốn đi ngủ, anh có thể để cho em vào không?

Cô vô lực hỏi.

Nhìn cô lúc này hai mắt thì tối sầm, dáng vẻ mệt mỏi, lòng Nhiếp Tử Phong thất lại, cơn giận trong lòng hần cuộn trào, lòng ngực phập phồng bất định.

- Em và người con trai kia có quan hệ thế nào? Các người làm gì vậy, tại sao trễ như vậy mới về nhà?

Gần tối là Lãnh Duy Biệt, đêm khuya lại là một người đàn ông khác!

Vừa nghĩ tới những việc cô có thể làm, lửa giận trong lòng Nhiếp Tử Phong lại bốc lên, bực tức vô cùng.

Nhiếp Tử Vũ không ngu ngốc đến mức không biết câu hỏi của hần có ý gì, rõ ràng là cô có thể quang minh chính đại nói rõ lý do nhưng nghĩ tới chuyện hần với Quan Duyệt, cô tức giận vằn vẹo sự thật.

- Một nam một nữ, anh cho rằng còn có quan hệ gì hả?

Không để ánh mắt sắt bén của hần làm ảnh hưởng, Nhiếp Tử Vũ buông tuồng trả lời.

- Chết tiệt!

Câu trả lời của cô làm Nhiếp Tử Phong kích động, cô không chỉ không che giấu mà ngược lại còn thẳng thắn như thế! Nhất thời, vàng trắng quang khiết nổi đầy gân xanh, sắc mặt khó coi có thể hù chết được người khác.

Nghĩ đến việc cô bị người con trai khác đặt dưới người, tình nguyện khom lưng phục vụ thì sự thô bạo trong người hần lập tức tăng lên, nội tâm dã thú đè nén trong người cuối cùng cũng bị phá vỡ mà xông ra ngoài.

- Nhiếp Tử Vũ, em chỉ mới mười lăm tuổi, tại sao lại có thể quan hệ trai gái bừa bãi như vậy chứ!

Hần gần như hét lên.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ miễn cưỡng cong môi cười châm chọc hần, nhìn thẳng vào mắt hần, nói:

- Chỉ cho phép anh được làm loạn mà không cho tôi được chơi đùa hay sao? Dựa vào cái gì chứ? Hơn nữa bây giờ xã hội cũng đã cởi mở lắm rồi, nam nữ hoan ái cũng giống như ăn cơm mà thôi.

- Không được!

Nghe cô đem chuyện “nam nữ hoan ái” nói một cách nhẹ nhàng như vậy, tỏ vẻ đó không phải việc đáng lo, Nhiếp Tử Phong giận dữ. Hần đưa tay ra nắm lấy vai cô, buộc cô nhìn thẳng vào mình, lạnh lùng phân phó:

- Bắt đầu từ ngày mai em đi đâu cũng là do anh đưa đón, anh không cho phép em cùng với người con trai khác làm loạn, có nghe hay không?

Nhận ra được giọng tố trong đáy mắt hần, Nhiếp Tử Vũ ngập ngừng cắn chặt môi dưới, mặc kệ sự kiềm chế hung hăng của hần, lạnh nhạt nói:

- Tùy anh!

Nói xong, cô liền quay người bỏ chạy lên lầu.

Nhìn bóng dáng cô vội vàng biến mất ở góc cầu thang Nhiếp Tử Phong tức giận đâm vào cánh cửa.

- Chết tiệt!

Hần khê nguyên rửa, vẻ mặt tức giận làm người khác phát khiếp.

Vốn cho rằng Nhiếp Tử Phong nói là nói thể thôi, lại không ngờ hần thật sự bắt đầu tiến hành kế hoạch của hần. Mỗi sáng sớm hần đều tự mình đưa cô đi học rồi mới đến công ty, mà mỗi khi tan học bóng dáng hần lại cứ xuất hiện trước cửa trường.

Vì thế, Nhiếp Tử Vũ hối hận về lời nói rất kiên quyết của mình.

Bởi vì không muốn để cho hần phát hiện chuyện cô đi làm thêm nên Nhiếp Tử Vũ đã nhờ người xin cho cô nghỉ 3 ngày liên tục. Nhưng cô biết nếu như tiếp tục làm như vậy thì cũng không giải quyết được gì nên định sẽ nói thật với Nhiếp Tử Phong.

Sau khi tan học, tại sân trường.

- Hôm nay vẫn muốn tớ giúp xin nghỉ hay sao?

Hứa Á mỉm cười nhìn vẻ mặt buồn rầu của Nhiếp Tử Vũ, đáy mắt mang theo sự say mê. Hắn với Nhiếp Tử Vũ mặc dù là bạn cùng lớp 2 năm nay nhưng mãi đến khi cô đi làm thêm thì hai người mới có tiếp xúc.

- Ừ!

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, trong lòng suy nghĩ xem tối nay sẽ phải nói thế nào với Nhiếp Tử Phong.

Hứa Á nhìn Nhiếp Tử Vũ, trên gương mặt thanh tú có chút ửng hồng, cậu ta do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng dừng lại và nắm lấy tay Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ!

Lúc Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ta, Hứa Á hít một hơi thật sâu, nói:

- Tớ thích cậu, cậu có thể làm bạn gái của tớ không?

Nói xong, gương mặt trắng noãn trong nháy mắt ửng đỏ.

Đáp lại đôi mắt tràn ngập yêu thương của hắn, Nhiếp Tử Vũ chỉ sửng sốt, im lặng một lúc. Và khi nàng trả lời, đó lại là một câu trả lời lạnh lùng vô cùng.

- Không thể!

24. Chương 24: Tiểu Công Chúa Của Tôi!

Lời nói vô cùng lạnh lùng không thể lay động, ám thị sự bá đạo.

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Tử Vũ sửng sốt, tiếp đó thì lòng cô lại mềm nhũn. Cô quay đầu lại, đôi môi nhỏ bé nở ra một nụ cười, hướng về người kia, nói:

- Em còn tưởng cả tuần này sẽ không được gặp anh chứ!

Mấy ngày trước anh ta nói với cô là đi công tác, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây, điều này thực sự làm cho Nhiếp Tử Vũ vui mừng.

Ánh nắng buổi chiều rơi vào cơ thể thon dài của Lãnh Duy Biệt, gương mặt tuấn mỹ cứ như hoàng tử đi ra từ trong đồng thoại, lúc cử động lại tỏa ra sự tao nhã vốn có.

- Không rảnh cũng phải tới thăm tiểu công chúa của anh chứ!

Lãnh Duy Biệt cứng chùi sờ sờ đầu cô, tình cảm dịu dàng hiện rõ trong đáy mắt.

- Lãnh tiên sinh!

Hứa Á lễ phép chào hỏi, bởi vì Lãnh Duy Biệt xuất hiện quá bất ngờ, hơn nữa khi cậu ta thấy Nhiếp Tử Vũ và hắn vô cùng thân mật thì nụ cười trên mặt lập tức tối sầm xuống.

Nhu tình trong đôi mắt chợt lóe lên làm người khác không phát hiện được sự lạnh lùng, Lãnh Duy Biệt thích thú ôm Nhiếp Tử Vũ vào lòng, nhìn Hứa Á, nói:

- Rất xin lỗi bạn học Hứa, Vũ Vũ là bạn gái tôi, cho nên ...

Hắn vừa nói như vậy, Hứa Á thật sự rất biết điều, sờ sờ mũi, nói:

- Em biết rồi, vậy em đi trước đây. Tạm biệt Vũ Vũ, tạm biệt Lãnh tiên sinh.

- Tạm biệt!

Nhiếp Tử Vũ mỉm cười nhìn theo bóng lưng cậu ta nhanh chóng biến mất, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Duy Biệt đang cười đến mức kỳ quái, nghi hoặc hỏi:

- Em trở thành bạn gái của anh từ lúc nào mà em không biết vậy?

- Em muốn thành lúc nào thì thành lúc đó.

Lãnh Duy Biệt cười nói, khoe miệng kéo tới tận chân mày. Hắn không giống Nhiếp Tử Phong vì chênh lệch tuổi tác mà rút lui, chỉ cần hắn thích thứ gì thì hắn nhất định không chần chừ một chút nào cả.

Bộ dáng nghiêm túc của hắn làm cho Nhiếp Tử Vũ lúng túng, giống như đang lo sợ điều hắn nói là thật vậy, Nhiếp Tử Vũ vội vàng thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện:

- Đúng rồi, hôm nay tìm em có gì không?

Biết rõ cô cố ý đánh trống lảng nhưng Lãnh Duy Biệt vẫn thuận theo ý cô.

Hắn hắng giọng một cái, dùng giọng nói sâu lắng hiếm thấy, nói:

- Anh cần phải tham gia một bữa tiệc nhưng mà lại thiếu một người bạn gái. Xin hỏi Nhiếp Tử Vũ tiểu thư có đồng ý giúp anh một chút không?

Tiệc?

Nhiếp Tử Vũ ngẩn người, nhúu mày làm ra vẻ khó xử:

- Em cũng rất bằng lòng nhưng mà chỉ sợ anh ấy không đồng ý.

Cô có chút khó xử. Từ lúc quen biết nhau đến giờ anh đã giúp cô rất nhiều, cô cũng muốn trả ơn anh, nhưng người kia đã nói sẽ không để cho cô làm bữa nữa.

- Không sao, anh sẽ khiến cho cậu ta đồng ý.

Lãnh Duy Biệt nhìn Nhiếp Tử Vũ cười cười, khoác vai cô đi về phía cổng trường.

Đến cổng trường, Nhiếp Tử Vũ bất ngờ không nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Tử Phong.

- Anh ấy đâu?

Nhiếp Tử Vũ đi tới trước mặt người tài xế, hỏi.

- Tối nay tổng tài có việc quan trọng cho nên dặn tôi đến đón cô về, tiểu thư, mời cô lên xe.

Người tài xế tuân thủ nghiêm ngặt theo lời dặn, mở cửa xe.

Chuyện quan trọng! Vậy thì tốt rồi!

Đáy mắt Nhiếp Tử Vũ chợt sáng lên, không đợi Lãnh Duy Biệt nói gì thì đã nói ngay với tài xế:

- Tôi và Lãnh ca ca có chút việc, anh về trước đi.

- Nhưng mà ...

- Tôi sẽ về rất nhanh, anh không cần nói với anh trai là được rồi.

Nhiếp Tử Vũ nói xong, không đợi tài xế có đồng ý hay không thì đã kéo Lãnh Duy Biệt đi về phía chiếc BMW cách đó không xa.

Trước khi tham gia buổi tiệc, Lãnh Duy Biệt đưa Nhiếp Tử Vũ đến một thẩm mỹ viện cao cấp. Trải qua nửa giờ trang điểm, Nhiếp Tử Vũ được trang điểm rất lộng lẫy, bộ lễ phục hở vai màu trắng tuyền tuyệt mỹ được khoác lên người cô, nhìn cô cứ như một nàng công chúa.

Nhìn cô thanh thuần trong suốt như một viên pha lê, Lãnh Duy Biệt có chút kích động muốn xé nát lễ phục trên người cô. Nhưng vì không muốn hù dọa cô nên hắn buộc lòng đè nén dục vọng mãnh liệt trong lòng, lần lượt hít thở thật sâu.

25. Chương 25: Báo Thù Trong Bữa Tiệc

Thân là thiên kim tiểu tư của Nhiếp gia nên Nhiếp Tử Vũ không phải là chưa từng tham gia dạ tiệc, nhưng một bữa tiệc long trọng trang nghiêm tề tựu đầy đủ những người có quyền uy trong xã hội thượng lưu cùng với rất nhiều siêu sao thì vẫn là lần đầu cô có cơ hội nhìn thấy.

Cho nên Nhiếp Tử Vũ căng thẳng vô cùng, bước đi rất cẩn thận, sợ mình xảy ra sơ suất gì thì sẽ làm mất mặt Lãnh Duy Biệt.

Nắm lấy tay cô, Lãnh Duy Biệt cảm nhận được sự lo lắng của cô, hấn dừng lại, ôn nhu trấn an:

- Không cần khẩn trương, chỉ cần em đứng cạnh anh là được rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn vào sâu trong đôi mắt sáng ngời của anh ta, Nhiếp Tử Vũ thở phào một cái:

- Dạ!

Thấy đôi lông mày nhíu chặt của cô được buông lỏng ra, lúc này Lãnh Duy Biệt mới dẫn cô vào trong bàn ăn dùng cơm, còn mình thì đi chào hỏi bạn bè.

Nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, lòng Nhiếp Tử Vũ thoáng cái trở nên khá hơn rất nhiều. Không nghĩ nhiều nữa, sau khi cô cầm kẹp gấp thức ăn vào đĩa, đang muốn xoay người tìm một chỗ an tĩnh một chút để dùng cơm thì một giọng nói tức giận vang lên.

- Thật sự lại là cô!

Giọng nói sắc bén mang theo sự tức giận, Nhiếp Tử Vũ quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói ấy, nhưng sau khi nhìn thấy người kia thì liền hóa đá.

Ngũ quan xinh đẹp vạm vỡ, trong con ngươi màu xanh đen xen lẫn kinh ngạc hoảng hốt và căm phẫn, Quan Lăng gắt gao nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Vũ xinh đẹp hơn mình gấp mấy lần, đáy mắt nhóm hỏa quang.

Từ lúc Lãnh Duy Biệt bước vào thì cô đã chú ý đến hấn, lại không ngờ bên cạnh hấn lại có một cô gái tóc ngắn, càng làm cho cô không ngờ tới chính là cô gái kia lại là Nhiếp Tử Vũ - kẻ thù của cô!

Nghĩ đến việc vì Tử Vũ mà cô bị nhà trường đuổi học, chỉ có thể học ở một trường phổ thông bình thường thì Quan Lăng càng tức hận đến nghiến răng.

“Tốt, mình không tìm nó mà nó tại lại tự dẫn thân tới, lúc này mình không chính chết nó thì mình quyết không bỏ qua!”

Nghĩ một lúc, đôi môi đỏ mọng của Quan Lăng cong lên, lạnh lùng nói:

- Eo, không ngờ rằng một cô bé mồ côi lại có thể xuất hiện ở đây, nói xem, không phải cô nên im lặng rời khỏi đây hay sao?

Cô cố ý lớn giọng, mục đích chính là để cho Tử Vũ mất mặt.

Nghe vậy, sắc mặt Nhiếp Tử Vũ trầm xuống. Cô không thể lựa chọn im lặng mãi, không cam chịu tỏ ra yếu kém, giễu cợt đáp trả:

- Tôi nghe bạn bè của cô nói cô đã chuyển tới một trường công lập, nơi đó thế nào? Nếu như thực sự quá tệ thì tôi có thể thay cô đi cầu xin Lãnh ca ca.

- Cô!

Vừa nghe câu nói châm biếm của cô, sắc mặt Quan Lăng đỏ lên, tức giận tới cực điểm.

Không hề sợ hãi trước ánh mắt gần như giết người của cô ta, Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói:

- Không phải cô biết dùng thân phận để dồn ép người khác sao? Như vậy thì bây giờ tôi cũng đáp lại cho cô một chút, hấn là có thể chứ? Suy cho cùng, mặc dù tôi không phải con ruột của Nhiếp gia nhưng trên danh nghĩa vẫn chính là con gái họ.

Khóe mắt Quan Lăng co giật, cô ta nghiến răng nghiến lợi nhìn nụ cười sáng rõ của Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Cô ... hôm nay tôi phải đánh chết thứ dê tiện như cô!

Nói xong, cô ta đưa tay ra muốn tát Tử Vũ.

Lúc cái tát tai kia sắp đánh vào mặt mình, mắt Nhiếp Tử Vũ sáng lên, sau đó lập tức lách mình né tránh, vả lại còn đưa chân ra.

Tay rơi vào khoảng không, dưới chân lại vấp phải một cái chân khác, cả người Quan Lăng ngã vào bàn ăn.

Sau khi “loang choang ầm ầm” một tiếng thì lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Bộ lễ phục màu hồng đỏ của Quan Lăng bị dính một mảng bơ thật lớn trước ngực, trên mặt thì dính đầy socola, cả người nhếch nhác khác thường, nhận lấy không ít nụ cười châm biếm của người khác.

Khóe miệng Nhiếp Tử Vũ cong lên một nụ cười thỏa mãn, quay người muốn rời đi, nhưng không ngờ một gương mặt tuần lân đập vào mắt, đôi đồng tử trong trẻo của cô theo phản xạ căng tròn, nụ cười bị đông cứng lại ở khóe môi, bởi vì sợ hãi mà đĩa thức ăn trong tay rơi xuống đất.

- Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc em đang làm cái gì vậy?

26. Chương 26: Đưa Cô Ra Nước Ngoài

Sau tiếng hét lạnh lùng kia thì toàn bộ mọi người ở bữa tiệc đều yên lặng như tờ. Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía bên này, khi thấy người cất tiếng hét kia là tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Nhiếp Phong thì đều lấy làm kinh hãi.

Bởi vì tổng tài tập toàn Nhiếp Phong luôn luôn là người ôn nhu, hòa nhã, lúc này lại ở trước mặt mọi người tức giận như vậy thì hiển nhiên sẽ làm ọi người không khỏi có chút bất ngờ.

- A!

Một tiếng hét sợ hãi quen thuộc vang lên, Nhiếp Tử Vũ chỉ thấy một bóng người màu đen xẹt qua trước mắt, ngay sau đó lại nghe được một tiếng hỏi thăm đầy lo lắng:

- Lăng Lăng, em bị làm sao vậy? Có nặng lắm không? Có bị thương ở đâu không?

- Ôa òa, chị!

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ở trước mặt mọi người Quan Lăng bị xấu hổ đến vành mắt ửng đỏ, xoay người một cái liền nhào vào lòng người kia.

Một giây kế tiếp, một ánh mắt sắc bén quay về hướng mình, Nhiếp Tử Vũ bình tĩnh nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bởi vì người con gái ôm chặt Quan Lăng trong lòng không phải là ai khác, chính là kẻ thù số một của cô, Quan Duyệt!

Không ngờ bọn họ lại chính là chị em.

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ cả kinh, nhịp tim nhất thời chậm hơn một nhịp.

Đang lúc suy nghĩ thì bất ngờ một lực mạnh nắm lấy cổ tay cô, còn chưa kịp phản ứng thì cô lại nghe được câu nói kiềm nén âm trầm của Nhiếp Tử Phong:

- Quan tiểu thư, có thể đi đến phòng họp rồi giải quyết được không?

Vì không muốn làm lớn chuyện, Nhiếp Tử Phong đề nghị.

Quan Duyệt liếc nhìn về mặt chờ đợi của Nhiếp Tử Phong, chần chừ gật đầu một cái:

- Được!

Nói xong, Nhiếp Tử Vũ cũng không thể có quyền từ chối, Nhiếp Tử Phong kéo cô đi khỏi bữa tiệc.

Đã sớm bị tình huống bất ngờ này làm cả kinh, đầu Nhiếp Tử Vũ trống rỗng, không có giây dựa gì, lúc cô kịp phản ứng thì đã nghe được lời đe dọa âm u lạnh lẽo của Quan Duyệt.

- Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Phòng họp, bầu không khí âm trầm dọa người.

Nhiếp Tử Phong bực bội tháo cà vạt ra, xoa xoa thái dương, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, lần lượt nhắc nhở bản thân nhưng sau khi nhìn Quan Lăng nhếch nhác ngồi trên salon, trốn vào lòng Quan Quyết nức nở không dứt thì làm thế nào hắn cũng không bình tĩnh được.

Ánh mắt đau lòng kia từ từ chuyển qua lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ vẫn không có chút áy náy, hắn lạnh nhạt nói:

- Vũ Vũ, trước khi anh chưa nổi giận thì anh muốn em hãy xin lỗi Quan tiểu thư.

Vừa nghe thấy hắn mở miệng nhưng không phải là hỏi cô nguyên do mọi chuyện mà là muốn cô phải xin lỗi, lòng Nhiếp Tử Vũ rét lạnh, sau đó lại tức giận cực tuyệt.

- Không muốn! Dựa vào cái gì bắt em phải xin lỗi cô ta!

Sự hùng hồn của cô chọc tức Nhiếp Tử Phong, bất chấp tác phong, hắn gắt gao nhìn Nhiếp Tử Vũ chăm chăm, hét lên:

- Làm sai lại không xin lỗi, cái này là sự giáo dục từ nhỏ của em sao?

- Em chỉ nói xin lỗi khi cảm thấy áy náy thôi!

Nhiếp Tử Vũ không cam lòng rống lên, nhưng cũng vì vậy mà vành mắt ửng đỏ:

- Cái gì anh cũng không biết, anh dựa vào cái gì bắt em phải xin lỗi chứ?

Thấy đáy mắt cô rưng rưng nước mắt, lòng Nhiếp Tử Phong mềm nhũn, nhưng lại nghĩ tới việc năm lần bảy lượt nuông chiều cô, dạy dỗ cô trở thành xấu tính như vậy, nhất thời lại kiên định tâm tư, nói:

- Anh chỉ thấy em đẩy Quan tiểu thư, chẳng lẽ em nói em không làm sao?

Nhìn bộ dáng cường thế của hắn, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy mình là một người ngu mới có thể trông đợi vào hắn.

- Ha ha ha!

Cô cười thành tiếng, vẻ mặt ai oán.

- Nói xin lỗi mau!

Nhiếp Tử Phong không chú ý tới sự tuyệt vọng trong mắt cô, kiên trì nói.

- Nếu như em nói có chết cũng sẽ không thì sao chứ?!

Dứt lời, đồng tử Nhiếp Tử Phong co giập, chần chừ một lát, dứt khoát nói:

- Vì không để cho em kiêu căng, ngang bướng, anh chỉ có thể đưa em ra nước ngoài!

27. Chương 27: Gặp Lại Tình Địch Hết Sức Tức Giận

Nhiếp Tử Phong nói một cách kiên quyết làm ọi người có mặt ở đây đều hết sức sửng sốt, cao hứng nhất chính là Quan Duyệt, mà đau khổ nhất cũng chính là Nhiếp Tử Vũ, vì câu nói này là do Nhiếp Tử Phong tự mình nói ra.

Nhìn đôi mắt rưng rưng nước của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong hối hận không thôi.

Hắn nhất định là điên rồi mới nói như vậy! Rõ ràng là chỉ muốn làm cho Vũ Vũ xin lỗi, nhưng không ngờ lại làm tổn thương cô. Hắn mím chặt môi, đang muốn sửa lại những lời nói này thì Nhiếp Tử Vũ lại cong lên một nụ cười khổ, nói:

- Tại sao anh không dứt khoát đưa tôi đến cô nhi viện là được rồi!

Nhiếp Tử Phong ngẩn ra, ngũ quan tuần lãng bị bóp méo, sau đó chậm rãi nói:

- Vũ Vũ, đừng làm rộn!

Khẩu khí của hắn mang theo ý tứ cầu khẩn dụi dằm.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ đối với hắn chỉ còn có sự tuyệt vọng không gì thay đổi được:

- Tôi rất nghiêm túc!

Thay vì thấy hắn cùng với người con gái khác hạnh phúc, chẳng thà ngay từ đầu cô sống ở cô nhi viện còn hơn, như vậy thì cô cũng sẽ không có bất cứ hy vọng nào.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Tử Phong khẽ gọi, nhưng mà cửa phòng họp lại đột nhiên bị đẩy ra, còn chưa kịp nhìn kỹ là ai thì một giây kế tiếp một bóng dáng quen thuộc đã đứng cạnh Nhiếp Tử Vũ, giọng nói an ủi dịu dàng vang lên:

- Vũ Vũ, em không sao chứ?

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, đối diện với cô chính là cặp mắt tràn đầy lo lắng của Lãnh Duy Biệt, nghĩ đến việc Nhiếp Tử Phong đối xử với cô như thế nào, trong nháy mắt nước mắt oan ức rơi xuống.

- Ngoan, không sao đâu!

Lãnh Duy Biệt ôn nhu trấn an cô, ôm cô vào lòng thật chặt:

- Bây giờ anh mang em khỏi nơi này!

Hắn chỉ vừa đi gặp bạn chào hỏi một chút, không ngờ lúc quay lại thì đã không thấy bóng dáng cô ở đâu, vừa hỏi thì được biết cô được dẫn vào phòng họp, mà nguyên do thì hắn càng hiểu rõ hơn ai hết, hắn tuyệt đối tin tưởng Vũ Vũ.

- Duy, buông em ấy ra!

Thấy Nhiếp Tử Vũ an thuận vùi vào lòng Lãnh Duy Biệt khóc nức nở, một ngọn lửa rừng rực nhóm lên trong lòng Nhiếp Tử Phong nhất thời đốt sạch lý trí của hắn.

Không ngờ Lãnh Duy Biệt cũng không thêm liếc nhìn hắn dù chỉ một lần, chỉ kiên quyết mang Vũ Vũ rời đi.

Cơn giận dâng cao, cứ tựa như đồ đạc của mình bị người khác cướp đi vậy, Nhiếp Tử Phong phát điên lên, kéo Nhiếp Tử Vũ vào trong lòng mình, ôm eo cô thật chặt, đứng yên bất động.

- Đây là việc nhà của chúng tôi, cậu đừng nhúng tay vào!

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói, giọng nói xen lẫn sự không vui.

- Tổ chức nhúng tay thì thế nào?

Lãnh Duy Biệt cũng giận điên người.

Nổ bật kiếm trượng, bầu không khí tràn đầy sự thù địch.

Mà Quan Duyệt đứng một bên thấy tình hình càng ngày càng bất lợi, không quên thêm mắm thêm muối:

- Phong nói không sai, Lãnh tiên sinh, việc này là chuyện của chúng tôi, xin anh không nên vì là bạn trai của Vũ Vũ mà bên vực cô ấy.

Vừa nghe hai chữ “bạn trai”, người Nhiếp Tử Vũ khẽ run lên nhưng không phản bác lại. Mà Nhiếp Tử Phong thì ngược lại, hai chữ này cứ như kim châm vào lòng hắn vậy, ghim vào người hắn cả trăm ngàn lỗ, khó có thể chịu đựng được.

Nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, Lãnh Duy Biệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Vũ Vũ không làm sai, dựa vào cái gì phải nói xin lỗi chứ?

Vừa rồi hắn ở ngoài cửa đã sớm nghe được những lời nói của bọn họ.

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong tràn đầy khó chịu, ánh mắt híp mắt, hắn lạnh nhạt nói:

- Là do cậu nuông chiều cô ấy cho nên tính cách của cô ấy mới trở nên kém như vậy!

- Bất chấp lý lẽ!

Đối với nhận định của Tử Phong, Lãnh Duy Biệt gắt gao dành cho 4 chữ này, ngay sau đó là một câu chất vấn đáng sợ:

- Lúc Vũ Vũ bị Quan nhị tiểu thư đánh cho trán sưng vù thì cậu ở đâu? Tại sao không ra mặt cho cô ấy? Bây giờ chẳng qua cô ta chỉ vấp chân một cái, quần áo bẩn một chút, nhiều lắm là gương mặt bị lem luốc thì cậu lại che chở cho cô ta như vậy, muốn Vũ Vũ phải xin lỗi, dựa vào cái gì chứ?

28. Chương 28: Thâm Yêu Rất Đau Đớn

Câu nói của Lãnh Duy Biệt làm ọi người có mặt tại đây đều kinh ngạc, nhất là Quan Lăng, cô ta theo bản năng vùi vào lòng Quan Duyệt, mà Quan Duyệt thấy tình thế xoay chuyển thì mặt cũng lập tức tái xanh, dùng ánh mắt chất vấn nhìn muội muội xem chuyện này có phải thật như vậy không.

Nhiếp Tử Phong đang muốn bật lại thì nhất thời câu nói bị giam lỏng ở cổ họng, người hắn cứng đờ, một hồi lâu sau ánh mắt chuyển sang lo lắng nhìn qua phía Nhiếp Tử Vũ:

- Vũ Vũ, cậu ta nói đều là ... thật?

Trong giọng điệu mang theo sự khó tin.

Nếu quả thật bởi vì như vậy mà Vũ Vũ mới làm cho Quan Lăng xấu mặt trước mọi người thì hắn đã trách lầm cô rồi ...

Nghĩ tới đây, sự hối hận và xấu hổ tràn ngập lòng Nhiếp Tử Phong.

Hắn thật sự đáng chết mới phạm vào sai lầm cực kỳ lớn!

Nhiếp Tử Vũ thì ngược lại, chỉ thấy cô lạnh lùng nhú mày, ung dung bình thản vùng ra khỏi tay Nhiếp Tử Phong:

- Thật hay giả thì thế nào chứ? Anh quan tâm sao?

Hôm đó, trong mắt hắn chỉ có Quan Duyệt, hoàn toàn không chú ý tới việc trán cô bị sưng.

Đau đớn ngập tràn trong tim, ăn mòn ngũ quan và tứ chi của cô. Nhịn đau, phớt lờ vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Nhiếp Tử Vũ đi lại cạnh Lãnh Duy Biệt, hít một hơi, gượng ép bản thân cười một cách méo mó, nói:

- Em không có chỗ nào để đi, anh có thể chứa chấp em không?

- Bất cứ lúc nào cũng có thể!

Lãnh Duy Biệt rất biết cách phối hợp, hắn ta ôm Nhiếp Tử Vũ vào lòng, dùng ánh mắt gần như si mê nhìn cô, thâm tình nói:

- Bởi vì em là công chúa anh yêu!

Nói xong, không chờ những người còn lại có bất cứ phản ứng nào thì hắn đã mang Nhiếp Tử Vũ ra khỏi phòng họp.

Sau đó một hồi lâu, Nhiếp Tử Phong hoàn hồn đuổi theo, nhưng mà chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy cảnh chiếc BMW màu trắng lướt đi như gió qua mặt mình.

Nhìn giao lộ trống rỗng, Nhiếp Tử Phong cảm nhận được sự sợ hãi mà hắn chưa có bao giờ.

Nghĩ đến ánh mắt đau lòng tuyệt vọng của cô, lòng hắn đau đớn vô cùng.

Hắn thực sự đã tổn thương cô ...

- Tối nay em ngủ ở đây đi!

Lãnh Duy Biệt dẫn Nhiếp Tử Vũ tới khu nhà cao cấp của mình, hắn hào phóng nhường phòng ngủ của mình cho cô, nhìn vẻ mặt ủ rũ, không chút sức sống của cô, hắn đau lòng nhú mày:

- Vũ Vũ, đừng nghĩ đến cái gì nữa hết, tối nay hãy ngoan ngoãn ngủ thật ngon đi biết không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngồi xuống giường, cô không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt ủy khuất nhìn Lãnh Duy Biệt, chậm rãi nói ra một câu:

- Em rất kém cỏi sao?

Không ngờ cô sẽ hỏi một câu như vậy, Lãnh Duy Biệt sửng sốt, ngay sau đó ngồi xổm người xuống, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc nói:

- Em là cô gái hoàn mỹ nhất, tốt nhất thế giới này!

Trong lòng hắn, cô không khác gì một nữ thần.

- Vậy thì tại sao anh ấy lại không thích em?

Nhiếp Tử Vũ hỏi ngược lại, trong nháy mắt những giọt nước mắt trong suốt đã tràn ra khỏi viền mắt.

- Từ lúc em bắt đầu có ý thức thì em đã thích anh ấy, anh ấy muốn em làm cái gì thì em liền làm cái đó, vậy thì tại sao anh ấy vẫn không thích em?

Vừa nói, nước mắt Nhiếp Tử Vũ vừa rơi như mưa, càng không thể cứu vãn được.

Đối với câu hỏi đau khổ thấm đẫm nước mắt của cô, lòng Lãnh Duy Biệt giống như bị thứ gì đó đập mạnh vào, buồn bực, còn có cả khó chịu không nói ra được, nhưng nhìn Nhiếp Tử Vũ vì Nhiếp Tử Phong mà đau lòng khóc thầm thì trong nháy mắt, hắn đã hiểu.

Đó là thâm yêu mà đau đớn, mà hắn cũng chính là như vậy.

Tung hoành tình trường mấy năm, hắn không ngờ có một ngày lại thua trong tay một cô bé chưa trưởng thành, hơn nữa cô ấy lại còn thâm mê một người khác, việc này đối với hắn thật sự mà nói là một đả kích quá nặng nề.

Đối với hắn, cô ấy không phải là vui đùa một chút, mà là người mà hắn muốn say mê cả đời ...

29. Chương 29: Cầu Xin Tha Thứ

Mấy ngày liên tiếp Nhiếp Tử Vũ đều ở nhà Lãnh Duy Biệt. Lãnh Duy Biệt chẳng những vì cô mà mua một số lớn quần áo mà mỗi ngày còn tự mình đưa cô đi học. Tuy là mỗi ngày Lãnh Duy Biệt đều cố gắng trên chơc cô, nhưng Nhiếp Tử Vũ vẫn không hề cười vui vẻ thật sự, bởi vì trong lòng cô vẫn cứ bận lòng về người kia.

Còn phía bên kia, mấy ngày liên tiếp Nhiếp Tử Vũ không về nhà lại không gọi điện thoại làm Nhiếp Tử Phong lo lắng tới cực điểm. Trở ngại công việc triền miên nên hắn không thể tự mình đến trường tìm cô, không thể làm gì khác bên cử thư kí mỗi ngày phải đi tới trường xem xét, nhưng kết quả lấy được cũng chỉ là một.

Buổi sáng của một tuần lễ sau ...

Sau khi thức trắng cả đêm giải quyết công việc chồng chất thì Nhiếp Tử Phong mới có thể dành chút thời gian đi tới trường. Lúc ngồi trong xe hắn thấy chiếc BMW màu trắng dừng lại ở trước cổng trường thì hắn lập tức xuống xe bước nhanh về phía bọn họ.

- Vũ Vũ!

Hắn khẽ gọi.

Nhiếp Tử Vũ quay đầu nhìn lại, là hắn, trên gương mặt tinh xảo kia liền hiện lên chút hoảng hốt bị thương, muốn nhấc chân chạy nhanh vào trường nhưng mà lại bị Nhiếp Tử Phong nhanh tay lẹ mắt cản lại được.

Một tuần không gặp, cô gần như gầy đi không ít, sắc mặt cô càng tái nhợt, người thì mong manh hơn trước, việc này làm cho lòng Nhiếp Tử Phong đau xót không thôi.

- Tránh ra!

Nhiếp Tử Vũ né tránh ánh mắt đau lòng của hắn, lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi còn phải lên lớp, bị muộn rồi.
- Nói chuyện với anh một chút đi!

Nhiếp Tử Phong khẳng khái không đồng ý. Thấy cô hồ hững không thèm để ý đến biểu tình của hắn, hắn cảm thấy lòng mình trống rỗng tựa như bị mất một món đồ quan trọng nào đó.

- Tôi không rảnh!

Nhiếp Tử Vũ nói xong liền muốn vùng vẫy khỏi người hắn thì lại bị hắn đưa tay bắt được.

- Buông cô ấy ra.

Lãnh Duy Biệt vẫn luôn ngồi trong xe nhìn hai người, cuối cùng cũng nhịn không được mà bước xuống xe. Cậu ta bước nhanh đến cạnh Nhiếp Tử Vũ, mạnh mẽ gỡ tay Nhiếp Tử Phong khỏi tay Nhiếp Tử Vũ, đem cô đặt trong phạm vi thể lực của mình, nói:

- Cậu không thấy Vũ Vũ không muốn nói chuyện với cậu sao?

Dáng dấp hai người vô cùng thân thiết nhất thời làm huyết áp Nhiếp Tử Phong tăng lên, trong lòng như đang nhen nhóm một cây đuốc vậy.

Hắn bất ngờ nhú mày, ánh mắt một hồi dâng lên sự lạnh lùng khó thể kiềm chế được, sáng giọng:

- Đây là chuyện giữa tớ và Vũ Vũ, cậu đừng nên xen vào.

Hướng về phía Lãnh Duy Biệt nói xong, hắn lại dùng thái độ dịu dàng nói với Nhiếp Tử Vũ:

- Vũ Vũ, nói chuyện với anh một chút đi, có được không?

Trong giọng nói mang theo cầu xin.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Lúc đôi đồng tử trong veo của cô nhìn thấy vẻ mặt trông đợi của Nhiếp Tử Phong thì trong nháy mắt lòng Nhiếp Tử Vũ liền mềm nhũn ra, nhưng khi cô nghĩ đến việc hắn lần nữa đến bây giờ mới đến tìm cô thì nhất thời con tim lại lạnh lùng cứng rắn.

- Tôi với anh không có gì để nói.

Nhiếp Tử Vũ quay mặt đi, không nhìn hắn nữa.

Vừa dứt lời, mặt Nhiếp Tử Phong tối sầm lại, vẻ mặt có chút mất mát.

Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn không thấy vẻ mặt hắn thất vọng, quay về phía Lãnh Duy Biệt nói:

- Em đi trước, tối nay em lại làm phiền anh tới đón em rồi.
- Anh rất sẵn lòng.

Lãnh Duy Biệt ôn nhu cười một tiếng, đưa mắt nhìn cô đi vào trường.

Mà chờ tới khi bóng cô vừa biến mất, Lãnh Duy Biệt nhanh chóng thu nụ cười lại. Cậu ta lạnh lùng nhìn về phía vẻ mặt chán chường của Nhiếp Tử Phong, kiên định nói:

- Cậu đã không quý trọng cô ấy thì bắt đầu từ bây giờ, cô ấy sẽ được tớ quý trọng!

Nói xong, không đợi Nhiếp Tử Phong có bất cứ phản ứng nào thì đã quay về ngồi vào trong xe của mình.

Nhìn chiếc BMW hoa lệ quay đi rồi lại nghĩ đến câu nói sau cùng trước khi rời đi của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Phong không khỏi nhú mày, hai tay nắm chặt thành quyền.

Lòng hắn rầu rĩ, đó là một loại tức giận khó có thể diễn tả được, giống như cảm giác thứ đồ vật vốn của mình lại bị người khác đoạt mất.

30. Chương 30: Các Người Rất Xứng Đãi

Lòng Nhiếp Tử Vũ ngổn ngang, phức tạp đến nỗi ngay cả cô cũng không biết tại sao.

Suốt ngày hôm nay trước mắt cô đều là vẻ mặt ấy nấy, trông chờ của Nhiếp Tử Phong, lòng cô càng lúc càng đau đớn, khó chịu.

Không thể nghi ngờ gì nữa, cô không vứt bỏ được tình cảm trong 15 năm qua, lại càng không thể vứt bỏ tình yêu dành cho hắn, chỉ cần vừa nghĩ tới việc có một cô gái khác chiếm được cả thể xác và linh hồn hắn thì cô liền ghen tỵ đến phát điên, nhưng mà cô cũng không có dũng khí để đi đối mặt với hắn.

Cô không có cách nào tha thứ cho những lời chất vấn, trách cứ và cả cách đối xử lạnh nhạt của hắn, lại càng không có can đảm tự dằn bản thân mình rằng hắn đã thích người khác.

Suy cho cùng thì cô nên làm cái gì bây giờ?

Ngây ngô suốt cả một ngày...

Lúc Nhiếp Tử Vũ ngồi trong xe Lãnh Duy Biệt, bầu không khí lúc bấy giờ im lặng như tờ, bất ngờ tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Vừa mở điện thoại ra nhìn, là tin nhắn từ Nhiếp Tử Phong. Cô cắn môi do dự một hồi thì vẫn mở ra xem, nhất thời một tin nhắn ngắn ngủi đập vào mắt cô: “Tối nay ba mẹ về nước, về nhà một chuyến đi.”

Nhiếp Tử Vũ dờ dẩn, đáy mắt liền âm trầm xuống.

- Làm sao vậy?

Từ kính chiếu hậu Lãnh Duy Biệt nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Tử Vũ không tốt, nhíu mày, hỏi:

- Có phải Phong nhắn tin không?

Lời nói của hắn thâm trầm mà nghiêm túc.

- Dạ!

Nhiếp Tử Vũ cũng không giấu diếm mà gật đầu, thành thật nói:

- Tối nay ba mẹ về nước, anh có thể đưa em về nhà một chuyến được không?

Tuy họ không phải là ba mẹ ruột của cô nhưng mà bọn họ cũng đã xem cô như con ruột, cô cũng không muốn bọn họ vì cô mà lo nghĩ.

Lãnh Duy Biệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, chần chờ một lúc rồi gật đầu:

- Được!

Đêm nay, trên bàn cơm Nhiếp gia có đến người khách không mời mà đến.

Trong phòng ăn to lớn sáng trọng, Nhiếp mẫu mặt mày tươi cười, vui vẻ kể lại những thú vị trong chuyến du lịch nhưng lại không có một người chú ý lắng nghe.

Sắc mặt Nhiếp Tử Vũ nhợt nhạt liếc nhìn Quan Duyệt mặc bộ trang phục OL đang ngồi đối diện cô, khóe miệng cô ta từ đầu tới cuối đều cười ôn nhu làm cho lòng dạ Nhiếp Tử Vũ càng thêm hoang vu. Nếu như sớm biết tối nay cô ta sẽ đến thì có chết cô cũng sẽ không về nhà.

Toàn bộ sự hụt hẫng và không vui của cô đều nằm trong mắt Nhiếp Tử Phong, hắn cũng như vậy, vẻ mặt hắn cũng khó chịu, hàm dưới căng cứng, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm người ngồi bên cạnh Nhiếp Tử Vũ, thỉnh thoảng thấy Lãnh Duy Biệt gấp thức ăn cho cô thì lòng hắn lại cảm thấy ghen tuông một cách khác thường.

- Vũ Vũ, coi chừng nóng đó.

Lãnh Duy Biệt múc cho cô một chén canh gà, sau khi thổi xong thì mới để trước mặt cô.

- Cảm ơn!

Nhiếp Tử Vũ cười một cái, nhận lấy chén canh rồi uống vài hớp.

Dáng vẻ bọn họ vô cùng thân thiết cứ như kim châm đâm vào lòng Nhiếp Tử Phong, hắn nắm chặt đôi đũa đến mức ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng mà hắn lại bất lực, mãi đến khi một giọng nói hài hước vang lên:

- Vũ Vũ, cô và Lãnh tiên sinh xem ra rất xứng đôi nha!

Quan Duyệt vẫn luôn im lặng lúc này mới mỉm cười nhìn hai người nói, trong đôi mắt là sự lạnh lùng đáng sợ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, nụ cười nhất thời đông cứng ở khóe môi.

Nhìn vẻ mặt cô trở nên cứng ngắt, Lãnh Duy Biệt không chịu tỏ ra yếu kém, cười nhạt:

- Cảm ơn, cô và Phong cũng rất xứng đôi!

Dứt lời, Nhiếp Tử Phong biến sắc nhưng lại không hề phản bác lại.

Nhiếp mẫu có vẻ kinh ngạc nhìn tới nhìn lui bốn người bọn họ, bất ngờ cười một cái thật bí hiểm, nói:

- Trong lúc ta đi du lịch ở nhà mọi người đã xảy ra chuyện gì sao?

Từ lúc Lãnh Duy Biệt mang Nhiếp Tử Vũ về nhà thì bà đã đánh hơi được sự bất thường, bây giờ lại có câu nói của Quan Duyệt nên bà càng có phần khó hiểu.

- Vũ Vũ, con và Duy Biệt có quan hệ qua lại sao?

31. Chương 31: Con Muốn Dọn Ra Ngoài

Nhiếp mẫu vừa mở miệng nói đến chuyện này thì cả phòng ăn nhất thời liền trở nên yên lặng lạ thường.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy có chút lúng túng. Ánh mắt lơ đãng ngược nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ hoảng hốt khi nhận thấy sâu trong đôi mắt hắn là sự lo lắng, bất an, cô vội quay mặt đi vì sợ bị ánh mắt sắc bén đó nhìn thấu lòng mình.

- Bây giờ còn chưa có.

Lãnh Duy Biệt ôn nhu nhìn vẻ mặt khó coi của Nhiếp Tử Vũ, thâm tình nhìn cô:

- Con còn đang theo đuổi Vũ Vũ, nhưng mà con tin rất nhanh sẽ có câu trả lời thôi. Bác gái, bác đồng ý cho con và Vũ Vũ gặp gỡ nhau được không?

Nói xong, ánh mắt trông đợi nhìn về phía Nhiếp mẫu.

Nhiếp Tử Vũ giật mình, cô ngạc nhiên nhìn về phía Lãnh Duy Biệt, vốn cho rằng anh ta chẳng qua chỉ đùa giỡn, không ngờ lúc này vẻ mặt hắn lại nghiêm túc như vậy.

Trong nháy mắt, cô đã quên suy xét ...

- Dĩ nhiên là đồng ý rồi!

Nhiếp mẫu cười nói, bởi vì câu trả lời của cậu ta mà vui sướng, lại nói:

- Đem Vũ Vũ giao cho con ta rất yên tâm.

Bà đã nhìn thấy Lãnh Duy Biệt lớn lên từ bé, vừa rồi hắn lại quan tâm, chăm sóc Vũ Vũ rất chu đáo, bà có thể thấy được hắn rất nghiêm túc.

Nghe vậy, khóe miệng Lãnh Duy Biệt thỏa mãn cong lên:

- Vậy thì thật là tốt ...

Nhưng mà cậu ta còn chưa nói hết câu thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên cắt đứt câu nói của hắn.

- Con không đồng ý!

Giọng nói lạnh lùng cứ như băng tuyết giữa mùa đông đập thẳng vào tai mọi người có mặt ở đây, trong sự lạnh lùng còn có cả sự phẫn nộ. Mọi người theo câu nói kia quay đầu nhìn lại, đã thấy ngay Nhiếp Tử Phong nhíu mày nhìn mặt đang nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Vũ.

Không để ý đến sự bất ngờ của Nhiếp mẫu, Lãnh Duy Biệt không vui, Nhiếp Tử Vũ kinh sợ, hấn cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ một:

- Tôi không đồng ý cho Vũ Vũ và cậu lui tới với nhau!

Chưa từng thấy qua con trai nổi giận trên bàn ăn, Nhiếp mẫu cũng nhất thời ngây người, đợi đến lúc phản ứng kịp thì vấn đề thứ nhất được bật lại chính là:

- Tại sao?

Bị hỏi vặn lại, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, đôi đồng tử xanh đen sắc bén như chim ưng:

- Vũ Vũ chỉ mới 15 tuổi, cái tuổi này cần phải phấn đấu học tập chứ không phải lúc nói yêu thương!

Vừa nghĩ tới việc cô cùng với người con trai khác hẹn hò, trong lòng hấn liền vô cùng khó chịu, bực bội.

- Việc này cũng không phải không có lý.

Lãnh Duy Biệt nhíu mày, cũng không chịu yếu thế, trịnh trọng nói:

- Yêu và học, hai việc này cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, không nhất định là có hại đâu!

Nhảy bèn như hấn thì làm sao không nhìn ra được lý do Nhiếp Tử Phong phản đối chứ, nhưng mà trong trường hợp này thì hấn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Bốn mắt nhìn nhau, hai bên không ai nhường ai, bầu không khí thù địch tràn đầy mùi thuốc súng.

- Duy Biệt nói cũng không sai!

Nhiếp phụ từ đầu tới cuối đều im lặng, lúc này mới lên tiếng tán đồng, gạt đầu phụ họa, nói:

- Lúc mẹ con mang thai con thì cũng chỉ mới 18 tuổi, Vũ Vũ và Duy Biệt bây giờ cũng mới chỉ hẹn hò yêu đương mà thôi, chờ 3 năm sau mới kết hôn thì không phải rất thích hợp hay sao? Hơn nữa có thêm một người yêu thương Vũ Vũ thì không phải càng tốt hơn sao?

Không tốt!

Nếu như không phải còn một chút lý trí thì trong cơn tức giận thế này Nhiếp Tử Phong rất có thể sẽ buột miệng nói ra.

Đôi mắt hấn gắt gao u ám nhìn Lãnh Duy Biệt chằm chằm, có một sự kích động trong lòng làm hấn muốn đánh vào mặt Lãnh Duy Biệt cho hả giận.

Nhiếp Tử Vũ thần nhiên liếc nhìn vẻ mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, cô do dự một hồi, tiếp đó nhìn về phía Nhiếp phụ, Nhiếp mẫu, nói:

- Cha, mẹ, con có thể xin hai người một yêu cầu không?

- Yêu cầu gì?

Nhiếp mẫu hỏi.

Đang lúc mọi người khó hiểu nhìn mình, sau khi Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu thì mới nghiêm túc nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, con muốn dọn ra ngoài.

32. Chương 32: Ánh Mắt Quyết Liệt

Những lời này của Nhiếp Tử Vũ làm ọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc, ngoại trừ Quan Duyệt vui mừng thì những người còn lại đều ngẩn người, trợn mắt há mồm, trừng to mắt. Mà trong đó, sắc mặt Nhiếp Tử Phong lại càng khó coi nhất.

Đồng tử co rút kịch liệt, vàng trán sáng bóng nổi đầy gân xanh, lúc này Nhiếp Tử Phong không còn nhìn được nữa, “ầm” một tiếng, hần đập nát chiếc ly, lạnh nhạt nói:

- Anh không cho phép!

Dứt lời, ánh mắt mọi người liền chuyển qua tập trung vào hần, chỉ trừ Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ cũng không thèm để ý đến cơn giận của Nhiếp Tử Phong, cô nhìn thẳng vào Nhiếp phụ, Nhiếp mẫu đang ngạc nhiên, nói:

- Từ giờ đến kỳ thi cuối kỳ chỉ còn không tới 10 ngày cho nên con muốn dọn đến gần trường học.

- Không được!

Sự không chú ý của cô cũng không làm cho Nhiếp Tử Phong bỏ qua, hần lạnh lùng gắt gao nhìn cô, Nhiếp Tử Phong kiên quyết cự tuyệt:

- Trước đây em ở nhà ôn thi thì kết quả cũng rất khá rồi mà, nếu như chỉ vì muốn tự học thì anh có thể mời gia sư đến nhà, em không cần thiết phải dọn ra ngoài.

Nghĩ đến việc sau khi cô dọn ra khỏi nhà thì khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, hần tức giận vô cùng, hoàn toàn không chú ý đến việc phản ứng của bản thân đã vượt quá mức phản ứng của một người anh trai nên có.

Ánh mắt Nhiếp phụ Nhiếp mẫu từ Nhiếp Tử Phong chuyển qua Nhiếp Tử Vũ, gật đầu tỏ vẻ không tán thành.

- Đúng vậy Vũ Vũ, nếu như bởi vì thành tích thì con có thể không cần lo lắng, ba mẹ hoàn toàn tin tưởng con. Hơn nữa một mình con ở bên ngoài chúng ta cũng không yên tâm.

Nói như thế nào thì bọn họ nhất định cũng không đồng ý quyết định của cô.

Nghe thấy bọn họ bác bỏ, lòng Nhiếp Tử Vũ đột nhiên trầm xuống.

Lãnh Duy Biệt ở bên cạnh thấy dáng điệu cô càng lúc càng vô thần, lòng ngực căng cứng, không kiềm nén nổi bèn mở miệng:

- Để cho Vũ Vũ dọn đến nhà con đi, mỗi tối con sẽ đưa Vũ Vũ đến lớp tự học, như vậy có được không ạ?

Hần lấy nhân cách của mình ra bảo đảm.

Quả nhiên, khi hần nói những lời này ra thì Nhiếp phụ và Nhiếp mẫu liền do dự.

Thấy dáng vẻ ba mẹ chần chờ, Nhiếp Tử Phong cau mày, ngũ quan tuần lãng giăng đầy sự tức giận, u ám, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền.

Đang lúc mọi người bất đồng ý kiến, Nhiếp mẫu chần chờ một lúc thì sau đó chậm rãi nói:

- Để cho chúng ta suy nghĩ một đêm đi!

Một bữa ăn tối thịnh soạn nhưng mọi người lại không có hứng thú thưởng thức. Kết thúc bữa ăn đầy mùi khói sùng, Nhiếp Tử Vũ mượn cớ đi lên lầu, những người còn lại thì ở phòng khách ăn điểm tâm ngọt.

Nhiếp Tử Vũ mất mười lăm phút tắm rửa, khi cô mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, tay cầm khăn lau tóc còn ướt, đến lúc nhìn thấy một bóng dáng cao to đứng nghiêm nghị ở cửa phòng thì ngớ ra, khăn lông trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Nuốt nước miếng, cô cố ổn định trái tim đang đập loạn của mình lại, cố gắng thật bình tĩnh, nói:

- Anh tới đây làm gì?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đang ngây người suy nghĩ lập tức quay lại nhìn cô.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của hần nhìn Nhiếp Tử Vũ chằm chằm, nhìn đến mức mặt cô phải đỏ bừng cả lên mới thôi, tiếp đó là dáng dấp cùng với đôi chân dài miên man của cô làm cho cổ họng hần chấy khô, đầy mắt gần như thiêu đốt mọi thứ.

Hắn im lặng nhìn chăm chăm mình khiến cho Nhiếp Tử Vũ dần mất tự nhiên, cô kéo cổ áo che kín người, nhắc lại lần nữa:

- Anh tới phòng em làm gì?

33. Chương 33: Em Là Của Anh!

Nhiếp Tử Phong nhìn thẳng vào cặp mắt thờ ơ của Nhiếp Tử Vũ, chậm rãi nói:

- Em là vì muốn tránh né anh nên mới dọn ra ngoài sao?

Không nghi ngờ gì nữa mà chắc chắn là như vậy. Bởi vì ở trong lòng hắn đã sớm nhận thấy bởi vì sai lầm của mình mà làm cho cô kiên quyết quyết định dọn ra ngoài, rời xa hắn.

Nhiếp Tử Vũ thờ ơ quay mặt đi, tránh né ánh mắt sắc bén của hắn:

- Không phải như vậy.

Nói thì nói như vậy nhưng thật ra trên gương mặt u sầu của cô đã sớm tiết lộ câu trả lời thật sự.

Thấy vậy, Nhiếp Tử Phong càng áy náy hơn.

Bất ngờ, hắn bước nhanh về phía cô, nắm lấy đôi vai gầy, buộc cô ngẩng đầu nhìn mình:

- Vũ Vũ, nhìn anh, nói lại lần nữa xem.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cúi đầu không nói gì, luống cuống tránh né hắn.

- Nhìn anh!

Thấy cô tránh mình, Nhiếp Tử Phong hết sức không vui, hắn dùng tay nắm lấy chiếc cằm thon nhỏ của cô, bắt cô nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, một luồng điện xẹt qua hai người.

Nhìn đôi mắt sáng rõ của hắn phản chiếu bóng mình, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy áp lực vô cùng, lòng ngực thất lại, không nói nên lời. Đột nhiên, cô đẩy hắn ra, bước lùi lại, tiếp theo là nghẹn ngào kêu lên:

- Anh không cần lo cho tôi, chuyện của tôi không liên quan gì đến anh.

Nhiếp Tử Phong bị sự tức giận của cô làm giật mình, đợi đến lúc hắn phản ứng kịp thì liền nhanh chóng bước đến trước mặt cô, kéo cô ôm vào lòng.

- Anh làm sao có thể bỏ mặc em chứ!

Lời nói hắn bá đạo vô cùng, trong mắt tràn ngập sự kiên định.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của hắn, lòng Nhiếp Tử Vũ dao động, ngay sau đó lại chính là đau lòng. Chỉ thấy cô thống khổ gượng cười một cách khổ sở, thờ ơ mở miệng hỏi:

- Anh thích tôi sao?

- Dĩ nhiên!

- Với thân phận của một người con trai thích tôi chứ không phải là anh trai?

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như gió nhưng lại làm cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy nặng nề, áp lực vô cùng. Đối với ánh mắt mong chờ của cô, hắn lại im lặng.

Hắn thích cô sao?

Hắn không phủ nhận việc khi hắn nghe được tin cô muốn dọn đến Lãnh gia ở thì hắn tức giận đến phát điên, nhưng mà, đó có phải là thích hay không? Cho tới nay thì việc hắn thích cô cũng là do cô là người hắn cưng chiều nhất, nhưng mà thật sự là như vậy sao?

Hắn không biết!

Đầu óc rối tung, tình cảm phức tạp làm cho hắn cảm thấy đau đầu, trong lúc lơ đãng bèn nhíu mày.

Nhìn dáng vẻ hắn không thoải mái, Nhiếp Tử Vũ tự cười giễu, đáy mắt có phần ảm ứt.

“Nhiếp Tử Vũ ơi Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc thì mày còn mong chờ gì nữa hả?”

Cô vừa tự hỏi bản thân vừa cố hít một hơi thật sâu, giả vờ trấn tĩnh, nói:

- Không thích tôi thì cũng không cần quản tôi, không nên cho tôi bất cứ ảo tưởng nào nữa hết.

Hành động lúc nãy của hắn làm cho cô lầm tưởng là hắn vì ghen tuông, đổ kỵ!

- Vũ Vũ ...

Cô lại dùng ánh mắt thờ ơ lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy rất thất vọng bản thân. Hắn thở dài, dịu dàng nói:

- Ngoan, đừng giận dỗi anh nữa có được không? Em giận anh không sao, nhưng mà em không thể đem danh dự bản thân đi đánh cược được.

Hắn thay đổi thái độ, trở nên dịu dàng mềm mỏng hơn, dáng vẻ vô cùng ôn nhu.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười lạnh lùng, nói:

- Ai nói tôi lấy danh dự đi đánh cược?

Sâu trong đôi mắt cô ngập tràn nghiêm túc làm cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy đau đớn vô cùng, nắm lấy cổ tay cô thật chặt:

- Là em nghiêm túc?

Nhiếp Tử Vũ không trả lời.

Sự im lặng của cô chẳng khác nào đồng ý, vì vậy lòng Nhiếp Tử Phong như ngọn lửa cháy lan ngoài đồng cỏ không thể nào cứu vãn được.

- Em thích Lãnh Duy Biệt?

Hắn lạnh lùng hỏi.

- Có thì thế nào?

Nhiếp Tử Vũ hỏi ngược lại.

Nghe được cô chính miệng thừa nhận, Nhiếp Tử Phong tức giận nổi gân xanh, sau đó không chút nghĩ ngợi mà bật lên:

- Em là của anh!

Nói xong, hắn bá đạo chiếm đôi môi cô.

34. Chương 34: Hôn Dữ Dội, Điên Cuồng

Hắn thô bạo bắt nạt môi cô, cuồng vọng đối khát mút vào, mang theo ý chiếm giữ nồng đậm, cái lưỡi dài nóng ẩm cương quyết xâm nhập vào trong miệng cô, càn rỡ trêu chọc cái lưỡi non nớt ấy.

Bởi vì hắn bất ngờ hôn nên Nhiếp Tử Vũ sợ ngây người, hai mắt chớp chớp nhìn vào đôi mắt tràn đầy khát khao của hắn, cứ như loài báo muốn săn mồi, giống như ma quỷ vậy, vậy mà cô lại không kiềm chế được bản thân mà dán người sát vào lồng ngực hắn.

Nhiếp Tử Phong điên cuồng hôn Nhiếp Tử Vũ, ngay từ đầu là thô bạo, sau đó lại từ từ chuyển qua nhẹ nhàng, sau đó, cánh tay như hỏa diễm kia chẳng biết từ lúc nào đã dò xét vào trong chiếc khăn tắm, điên cuồng tha thiết vuốt ve làn da nhẵn mịn, trắng muốt như sữa tươi.

Trong lúc vô tình chiếc áo tắm tuột xuống tới khuỷu tay, làm lộ ra mảng ngực trắng như tuyết.

Vừa chạm vào nhất thời làm cho cảm xúc dâng lên thật mạnh mẽ, hô hấp bọn họ càng lúc càng gấp rút, tiếng thở dốc đan vào nhau. Hắn điên cuồng hôn môi cô, tiếp đó đến cầm cô, từ từ hôn dần xuống dưới.

- Ừm ...

Nhiếp Tử Vũ ý loạn tình mê ngâm nga một tiếng.

Âm thanh này giống như một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên trong gian phòng yên lặng này, trong nháy mắt đã kéo lý trí Nhiếp Tử Phong bay trở lại. Khi hắn thấy người Nhiếp Tử Vũ trần như nhộng cùng với đôi môi anh đào bị hắn giày xéo đến sưng tấy thì ánh mắt bỗng chốc hóa ngây dại.

Trời ơi!

Hắn đã làm cái gì với cô?

Nhìn gương mặt ửng đỏ của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong thật sự không thể tin được hành động vừa rồi của mình.

Vũ Vũ chính là em gái của hắn mà!

Vậy mà hắn lại ra tay với cô ...

Sự thật này làm cho Nhiếp Tử Phong rầu rĩ không thôi, một giây kế tiếp, giống như là bị phồng tay vậy, hắn đẩy cô ra khỏi người mình, sau đó bối rối quay lưng lại.

Đột nhiên hắn mất đi dịu dàng làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy mất mát, đột nhiên hắn xoay người lại với vẻ ân hận làm cho lòng Nhiếp Tử Vũ như tro tàn, cô kéo áo choàng tẩm lên cột chắc lại, tự cong môi cười giễu bản thân, vành mắt ửng hồng.

Hắn không thích cô, dù cho chạm vào cô cũng không có một chút cảm giác nào ...

Cô mất hết hy vọng rồi!

Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói:

- Tôi mệt rồi, anh đi đi.

Nghe thấy giọng nói kìm nén của cô, Nhiếp Tử Phong liền biết hắn lại vừa tổn thương tới cô. Hắn nhúu mày, chần chờ muốn giải thích với cô lý do tại sao lúc này hắn lại làm những hành động như thế:

- Vũ Vũ, vừa rồi anh ...

Nhưng mà không đợi hắn nói hết câu, Nhiếp Tử Vũ lại ngắt ngang lời hắn:

- Chẳng qua chỉ là hôn mà thôi, tôi sẽ không để trong lòng.

Về mặt cô không hề thay đổi, nói.

Thấy cô đem chuyện vừa rồi nói với về chẳng có gì quan trọng, Nhiếp Tử Phong chẳng những không thoải mái mà ngược lại còn cảm thấy cơn tức xông lên tận họng, nổi giận đùng đùng.

- Chết tiệt!

Hắn khề nguyên rửa, găm nhẹ nói:

- Nhiếp Tử Vũ, đây là em cố ý muốn ép anh phát điên lên phải không?

Nhiếp Tử Vũ không nhìn hắn một cái, hiển nhiên vòng qua hắn đi về hướng cánh cửa, nhưng mà Nhiếp Tử Phong lại chắn ngang đường đi của cô.

- Tránh ra!

Cô không vui, mắng.

- Hôm nay không nói rõ ràng mọi chuyện với anh thì anh sẽ không để cho em bước ra ngoài.

Nhiếp Tử Phong cũng tỏ thái độ cứng rắn.

- Anh ... không nói lý mà.

Nhiếp Tử Vũ nổi cáu nhưng lại không cảm gì được hấn.

Ánh mắt vừa chuyển một cái, cô lập tức khom lưng muốn chui qua dưới cánh tay hấn, nhưng mà Nhiếp Tử Phong sao lại không biết tâm tư của cô, lập tức tùy ý ôm eo cô, tiện thể tóm cô vào lòng.

Nhiếp Tử Vũ ra sức đẩy hấn ra, nhưng không ngờ lúc Nhiếp Tử Phong ngã xuống lại kéo theo cô, kết quả là hai người cùng đè lên nhau té xuống đất.

Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, bọn họ gần gũi nhau đến mức có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

Đang lúc hai người đối mặt nhau thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một giọng nói gay gắt vang lên:

- Hai người các người đang làm cái gì vậy?

35. Chương 35: Đánh Nhau

Tiếng nói chói tai này là đến từ Nhiếp mẫu. Bà đã cùng trao đổi với Lãnh Duy Biệt rất nhiều lần, cuối cùng cũng muốn đến hỏi ý Vũ Vũ lần nữa cho nên mới lên lầu, không ngờ lại thấy cảnh hai người đang nằm đè lên nhau trên sàn.

Nhiếp mẫu kinh ngạc thở không ra hơi, tiếp đó là một bóng người nhanh chóng xẹt qua, tiếp theo lại nghe được một tiếng gâm lên đầy giận dữ:

- Buông cô ấy ra!

Lửa ghen trong lòng hấn bùng lên, Lãnh Duy Biệt dùng sức kéo Nhiếp Tử Vũ khỏi người Nhiếp Tử Phong, tiếp đó đâm thẳng vào mặt Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới sàn.

- Hừ!

Nhiếp Tử Phong không hề phòng bị nên đã bị đánh trúng một đấm, gương mặt tuần tú vì đau nhứt mà trở nên vụn vỡ. Hấn lau khóe miệng rồi từ từ ngồi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang được Lãnh Duy Biệt kẹp vào lòng, sự phẫn nộ lóe lên không cách nào ngăn lại được.

- Nên buông cô ấy ra chính là cậu mới đúng!

Đôi lông mày rậm rạp cau lại, Nhiếp Tử Phong đưa tay ra nắm thành quyền.

- Không được đánh anh ấy!

Nhiếp Tử Vũ kịp thời mở miệng ngăn lại hành động bạo lực của hấn.

- Em không cho anh đánh anh ấy!

Nhiếp Tử Phong trợn to mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang đứng trước mặt bảo vệ Lãnh Duy Biệt, sau khi nhìn thấy cô vì Lãnh Duy Biệt mà đau lòng thì nhất thời cảm thấy thật thất vọng.

Chết tiệt! Tại sao hấn lại phải trở nên như thế này!

Nhiếp Tử Phong tức giận buông tay xuống, vẻ mặt chán chường đau buồn nhìn hai người bọn họ, cảm thấy vô cùng căm phẫn.

- Tử Phong, anh không sao chứ?

Sau đó là Quan Duyệt với vẻ mặt đau lòng nhìn khóe miệng Nhiếp Tử Phong đang chảy máu, từ trong túi lấy khăn giấy ra rồi cẩn thận lau đi tia máu.

Dáng điệu thân mật của cô làm lòng Nhiếp Tử Vũ đau nhói, đôi mi thanh tú nhíu lại, ghen tuông dâng lên đầy trong lòng. Mà sự đau lòng của cô toàn bộ đều lọt vào mắt Lãnh Duy Biệt.

Đợi đến khi bình tĩnh trở lại, Nhiếp mẫu đứng lặng im ở cửa một lúc lâu mới đi tới, nghiêm túc nhìn Nhiếp Tử Phong, hỏi:

- Tử Phong, con nói ẹ biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong hững hờ nhìn Nhiếp mẫu một chút, đang muốn trả lời thì Nhiếp Tử Vũ đã nhanh hơn hẳn một bước, trả lời:

- Con vừa mới tắm xong, từ phòng tắm đi ra thì thiếu chút nữa đã bị trượt té, là anh ... anh kéo con lại nhưng không ngờ anh cũng té cùng với con.

Nhiếp Tử Vũ bình tĩnh nói, cũng không hề nhìn Nhiếp Tử Phong.

Ngoại trừ Nhiếp mẫu có vẻ hiểu ra thì còn lại Quan Duyệt và Lãnh Duy Biệt là tuyệt đối không tin.

- Thì ra là như vậy à!

Nhiếp mẫu gật đầu, mỉm cười nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Vũ Vũ, lần sau con phải cẩn thận hơn biết không hả?

- Dạ!

Nhiếp Tử Vũ khéo léo gật đầu.

Dặn dò Nhiếp Tử Vũ xong, Nhiếp mẫu cũng không quên nhắc nhở Nhiếp Tử Phong đang với vẻ mặt u ám:

- Còn Tử Phong, lần sau đừng tùy tiện vào phòng của Vũ Vũ, bây giờ Vũ Vũ cùng là con gái đã trưởng thành rồi, đừng để người giúp việc nói vào biết không?

Nhiếp Tử Phong không hề trả lời, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt sâu không lường được nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Vũ làm cho người ta không đoán ra được tâm tư thật sự của hắn.

Sau khi dặn dò xong, lúc này Nhiếp mẫu mới nhớ tới mục đích tới đây.

- Vũ Vũ, mẹ và cha con, còn có Duy Biệt đã nói chuyện với nhau rồi, trong khoảng thời gian này chúng ta đồng ý cho con đến ở tại Lãnh gia để ôn thi, nhưng mà sau khi thi xong thì nhất định phải về nhà đó, biết không?

- Dạ!

Rõ ràng đây là câu trả lời mà cô cậu còn không được nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại không có một chút vui vẻ, ngược lại trong lòng lại rất khó chịu.

Sự đau buồn của cô chạm vào lòng Lãnh Duy Biệt, ánh mắt hắn lơ đãng nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong nên liền cầm tay Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Bác gái yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc Vũ Vũ thật tốt, không để cho em chịu bất cứ tổn thương nào.

Cậu ta nghiêm túc bảo đảm với Nhiếp mẫu, đồng thời còn hướng về phía hắn tỏ vẻ tuyên chiến.

36. Chương 36: Gặp Trưởng Bối

Tối hôm đó Nhiếp Vũ tạm biệt Nhiếp phụ Nhiếp mẫu rồi dọn đến nhà Lãnh Duy Biệt. Trước khi rời đi, hình như cô còn nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Tử Phong tràn đầy sự không muốn, nhưng quả thật có phải như vậy hay không thì cô cũng không muốn suy nghĩ.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua đi, chớp mắt Nhiếp Tử Vũ đã rời khỏi nhà một tuần.

Tập đoàn Nhiếp Phong, phòng làm việc của tổng tài ở lầu thứ 35.

Buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ rọi xuyên qua khe cửa sổ rọi vào trong phòng tạo nên bầu không khí ấm áp.

Đồ dùng làm việc chỉ có hai màu trắng đen cùng với sự trang trí cầu kỳ tinh tế của chủ nhân thì có thể nhận thấy được tính tình cáu kỉnh, khó gần của chủ nhân nó.

Lúc này Nhiếp Tử Phong đứng im lặng trước cửa sổ, trong tay cầm ly rượu Vodka, đôi mắt âm trầm nhìn xuống đoàn người chằng chịt nhộn nhịp phía dưới, với hơi lạnh cực mạnh từ máy điều hòa cũng không thể nào làm nội tâm cấu kỉnh của hắn trở nên yên ả.

Chỉ cần hắn vừa nghĩ tới việc Vũ Vũ và Lãnh Duy Biệt cùng sống trong một căn nhà đã hơn một tuần lễ qua thì lại cảm thấy bức dọc, sự nóng giận không hiểu lý do liền găm nhăm lí trí của hắn. Lại có một sự kích động muốn hắn bỏ mọi công việc chạy đi tìm Vũ Vũ để nói chuyện.

Nhưng khi trong đầu chợt hiện lên câu hỏi ngày hôm đó “Anh thích tôi sao?” của Vũ Vũ thì hắn lại do dự. Hắn thích Vũ Vũ sao? Nghĩ tới đây Nhiếp Tử Phong không khỏi nhú mày.

Cho tới nay hắn đều xem Vũ Vũ như là em gái mà cưng chiều, chăm sóc, nhưng mà chỉ là một câu nói của cô em gái kia thì hắn lại không thể kiềm chế được bản thân mà hôn cô? Như vậy thì hắn đã xem cô như một người con gái thực sự hay sao?

Trong lòng có một câu nói mờ mờ ảo ảo đang nhắc nhở bản thân hắn.

Cho nên hắn mới có thể để tâm đến việc cô cùng người con trai khác ở cùng với nhau như vậy, cho nên hắn mới có thể muốn trối cô ở bên cạnh hắn ...

Suy nghĩ trong đầu cứ bừa bộn, rối bời nên làm đầu hắn đau nhức mãi. Nhiếp Tử Phong nhú mày mà uống cạn ly rượu trong tay, rượu mạnh thiêu đốt cổ họng hắn nhưng hắn lại hoàn toàn không nhăn mặt chút nào, có lẽ vì nỗi đau thể xác không đau bằng nỗi đau trong lòng.

Trong đôi mắt lạnh lùng sâu sắc kia hiện lên sự thống khổ, hắn không khỏi nghĩ đến việc: - Nếu như hắn thực sự xem Vũ Vũ là một người con gái, vậy thì phải làm thế nào?

Lại chưa nói đến việc trên danh nghĩa Vũ Vũ chính là em gái hắn, giữa bọn họ chênh lệch mười tuổi cũng đã làm hắn chùn bước. Tuy là cô vẫn luôn miệng nói yêu hắn nhưng mà tình yêu của cô liệu có phải là do đã quá ỷ lại vào hắn mà tạo nên hay không?

Tình cảm phức tạp, rắc rối làm cho hắn không có sức muốn đi làm chuyện khác, vẻ mặt buồn rầu, ảm đạm, trong lúc Nhiếp Tử Phong vừa xoay người muốn đi lấy thêm rượu thì một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Hắn lạnh lùng nói.

Một giây kế tiếp, cửa phòng được đẩy ra, hai bóng người từ ngoài cửa bước vào, Nhiếp Tử Phong vừa nhìn thì trong nháy mắt đồng tử đã tối sầm lại.

- Ban ngày mà uống rượu gì chứ?

Nhiếp mẫu nhanh chân bước vào trong phòng làm việc, vẻ mặt không vừa ý nhìn ly rượu trong tay Nhiếp Tử Phong, lại nói:

- Duyệt nhi tới kìa, còn không mau cất ly rượu đi, qua đây ngồi nhanh lên.

Lời nói còn chưa xong thì bà đã ngồi xuống ghế salon.

Quan Duyệt đi sau lưng Nhiếp mẫu, thẹn thùng nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong, sau đó cũng ngồi xuống theo.

Nhiếp Tử Phong lại nhú mày, ngoan ngoãn đặt ly rượu xuống trước mặt hai người rồi ngồi xuống.

- Tìm con có việc gì?

Lời nói tuy là nói với Nhiếp mẫu nhưng mà ánh mắt hắn lại dừng lại trên người Quan Duyệt.

Nghe vậy, chỉ thấy Nhiếp mẫu với ánh mắt thần bí nhìn thoáng qua Quan Duyệt đang cúi đầu, tiếp đó cười nói:

- Tử Phong à, con và Quan Duyệt cũng đã quen biết hơn một tháng rồi hả?

- Dạ!

Nhiếp Tử Phong gật đầu, nghi hoặc khó hiểu.

Thấy dáng vẻ con trai bình tĩnh, Nhiếp mẫu cười cười, nói tiếp:

- Tối nay mẹ đã hẹn với ba mẹ Quan Duyệt cùng dùng cơm, con thấy thế nào?

37. Chương 37: Vô Tình Gặp Ở Nhà Hàng

Nhiếp Tử Phong thông minh như vậy thì làm sao lại không biết ý tứ trong lời nói của Nhiếp mẫu chứ, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng chính là ra mắt hai bên gia đình.

Đôi mắt lạnh đậm liếc nhìn gương mặt trắng nõn ửng hồng của Quan Duyệt, Nhiếp Tử Phong có loại cảm giác nói không nên lời.

Không thể phủ nhận, Quan Duyệt chính là một trong số ít những người con gái làm hắn muốn chiêm ngưỡng nhất. Cô thông minh nhạy bén, tác phong mạnh mẽ, bản lĩnh giao tiếp rất tốt nhưng hắn lại chỉ xem cô như tri kỷ cho nên một tháng ở gần nhau hắn cũng không có yêu cầu muốn qua lại với cô.

Mà bây giờ Nhiếp mẫu có ý muốn người lớn hai bên gặp mặt, xem ra là mama đã có có sự hiểu lầm rằng hắn và Quan Duyệt đang hẹn hò.

Nhiếp Tử Phong thả lỏng người một chút, đột nhiên lại nghĩ đến vấn đề còn đang suy nghĩ, do dự một chút hắn lại gật đầu lên tiếng:

- Có thể!

Nghe vậy, Quan Duyệt chột ngắc đầu ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Thấy gương mặt tuyệt mỹ của Quan Duyệt nhìn mình nhưng Nhiếp Tử Phong lại không có chút cảm xúc, chẳng qua hắn chỉ muốn chấn chỉnh lại tình cảm của bản thân.

Đèn vừa lên, màn đêm cũng giống như con trăng khổng lồ bao phủ cả bán đảo Đài Loan. Đài Bắc phồn hoa, nghệ hồng lấp lánh, người đi đường vội vàng tấp nập, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu.

Trong nhà hàng IM.

Tiếng đàn violon du dương êm tai vắng vắng không dứt, mọi người đều mặc âu phục hay tây trang thẳng thớm, cười nói dịu dàng thanh tao, toàn cảnh là một không gian tao nhã vô cùng.

Nhiếp Tử Vũ mặc chiếc áo thun đơn giản kết hợp với quần jean xuất hiện ở đại sảnh, dáng vẻ cô so với bốn bề xung quanh có vẻ không ăn nhập vào nhau.

- Chúng ta ... hay là chúng ta đổi chỗ khác đi.

Ánh mắt bốn phía đều tập trung vào 2 người. Nhiếp Tử Vũ với vẻ mặt mong chờ nhìn Lãnh Duy Biệt diện bộ tây trang màu trắng.

Tối hôm nay đầu bếp có việc xin nghỉ nên cô và Lãnh Duy Biệt cũng sẽ không xuống bếp, vì vậy buộc lòng phải ra ngoài để giải quyết cái bao tử. Nhưng mà điều cô không ngờ tới chính là anh ta lại dẫn cô tới một nhà hàng cao cấp như vậy.

- Nghe nói đồ ăn ở đây ngon lắm, đi thì thật là tiếc. Hơn nữa cũng đã đặt bàn rồi mà nên em đừng lo lắng gì hết, mọi thứ đều có anh đây mà.

Dùng ánh mắt dịu dàng trấn an cô, sau đó Lãnh Duy Biệt dẫn cô đi đến quầy.

Nhưng mà ngoài dự liệu chính là cô phục vụ ở quầy nhìn thoáng qua Nhiếp Tử Vũ một cái, cũng không hỏi đã có hẹn trước hay không mà lạnh lùng nói:

- Rất xin lỗi hai vị, dùng cơm ở đây cần phải mặc y phục chính thức, cho nên thật ngại quá...

Nụ cười dịu dàng đọng lại nơi khóe môi, Lãnh Duy Biệt không khỏi ngạc nhiên nhún mày:

- Có chuyện như vậy sao?

Cũng khó trách hẳn tại sao lại kinh ngạc như vậy, bởi vì trước đây đều sống ở nước ngoài, thói quen trong nước và nước ngoài thì hoàn toàn khác nhau.

- Đúng vậy!

Cô phục vụ quầy khách khí nói.

Ánh mắt chế nhạo xung quanh kéo tới làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy ngượng ngùng, cô kéo áo Lãnh Duy Biệt, lại nói:

- Em không muốn ăn ở đây nữa đâu, chúng ta đi thôi.

Lãnh Duy Biệt vốn còn muốn nói điều gì đó nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của cô thì cố gắng kìm chế, ánh mắt hẳn thờ ơ liếc nhìn cô phục vụ quầy rồi mới gật đầu: - Chúng ta đi thôi!

Thấy vậy, lòng Nhiếp Tử Vũ mới cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mà còn chưa tới hai giây thì lòng của nàng lại lập tức dựng đứng lên.

- Vũ Vũ, Duy Biệt, hai con cũng tới dùng cơm sao?

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Tử Vũ ngớ người, vừa quay lại thì thấy Nhiếp phụ Nhiếp mẫu, còn có 2 người một nam một nữ xa lại, sau lưng còn có Nhiếp Tử Phong và Quan Duyệt.

Lúc Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc nhìn thấy họ thì lại thấy tay Nhiếp Tử Phong đang vòng qua ôm eo Quan Duyệt, tim cô nhất thời đau đớn như bị ai xé nát.

38. Chương 38: Khi Nào Cầu Hôn?

Thấy trong mắt Nhiếp Tử Vũ lóe lên đau đớn, Nhiếp Tử Phong lại có cảm giác sợ rằng cô sẽ hiểu lầm, theo trực giác liền muốn thu tay về, sau khi hẳn ý thức được suy nghĩ của mình thì lập tức cảm thấy buồn cười.

Tại sao hẳn lại sợ cô hiểu lầm chứ? Giữa bọn họ là không thể nào!

Hắn tự nhắc nhở bản thân, đồng thời ôm chặt cái eo thon của Quan Duyệt lại, sau đó không nhìn Nhiếp Tử Vũ nữa.

Bên eo bất ngờ được ôm chặt, Quan Duyệt nhìn về phía gương mặt tuấn lãng đầy căng thẳng của Nhiếp Tử Phong, khi biết hẳn đang cố ý làm cho Nhiếp Tử Vũ thấy thì trong đáy mắt xẹt ngang qua sự ghen tỵ. Ánh mắt lạnh rét, cô ta quay đầu nhìn về bọn người Nhiếp Tử Vũ.

- Tử Vũ, Lãnh tiên sinh, nếu như không ngại thì cùng ăn cơm với chúng tôi đi.

Cô ta giả vờ thân thiết nói, trong lòng đang suy tính điều gì đó.

- Tôi không có mặc quần áo chính thức.

Nhiếp Tử Vũ cũng không nhìn vào cô ta mà lạnh lùng trả lời.

Cha mẹ Quan Duyệt liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ, nghi hoặc hỏi:

- Duyệt Nhi, con biết họ sao?

Nhiếp mẫu trả lời bọn họ:

- Xin cho tôi giới thiệu một chút, đây là Tử Vũ, em gái Tử Phong. Vũ Vũ, con đừng lo, nhà hàng này là của Quan thị, mẹ nghĩ họ sẽ vì con mà phá lệ một lần đấy.

Nói xong, bà nhìn về phía cha mẹ Quan Duyệt.

Nghe vậy, cha mẹ Quan Duyệt có vẻ bình tĩnh. Người khác có thể không chú ý nhưng Nhiếp Tử Vũ thì lại thấy rõ ràng lúc bọn họ gật đầu thì khóe miệng lại cong lên một nụ cười khinh bỉ.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Nhiếp Tử Vũ làm cô thấy rất khó chịu, đang lúc cô muốn từ chối thì Nhiếp phụ vẫn luôn im lặng lên tiếng.

- Vừa đúng lúc đến đây thì mọi người cùng dùng cơm chung đi, Vũ Vũ, có được không con?

Thấy Nhiếp phụ hồi ý kiến của mình, Nhiếp Tử Vũ cũng không muốn làm ông mất vui, vì vậy gật đầu, nói:

- Dạ!

Bầu không khí lúc dùng cơm so với lúc trước cũng không khác gì mấy. Cha mẹ Quan Duyệt coi Nhiếp Tử Vũ như người vô hình, chỉ nói chuyện với Nhiếp mẫu những chuyện có liên quan đến Quan Duyệt, nhưng làm cô đau lòng vẫn chính là tên Nhiếp Tử Phong từ đầu tới cuối đều không thèm đếm xỉa tới cô. Nhưng mặc dù bữa cơm này rất oan ức nhưng Nhiếp Tử Vũ cũng không nói một câu nào, chỉ muốn ăn thật nhanh rồi rời khỏi.

Sau khi trò chuyện trao đổi một hồi thì Nhiếp mẫu liền thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Bà cười dịu dàng nhìn Quan Duyệt, nói:

- Duyệt nhi, ta thấy con và Tử Phong cũng lui tới một tháng nay rồi, cũng nên quyết định đi chứ?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ đang muốn uống canh thì khiếp sợ dừng động tác lại, tay buông lỏng, thìa canh rơi xuống, nước trong bát canh văng tung tóe khắp người.

Nhiếp Tử Phong vốn âm thầm quan sát cô thì lúc này cũng giật bắn người, cầm lấy khăn ăn đang muốn đứng lên lau cho cô thì lại thấy Lãnh Duy Biệt đã đi trước một bước.

- Vũ Vũ, có sao không?

Lãnh Duy Biệt khấn trương hỏi, vừa cẩn thận lau nước canh trên mặt cô.

- Em ... em không sao.

Nhiếp Tử Vũ mới vừa ý thức được hành động thất lễ của mình thì liền hốt hoảng lắc đầu, quay về mọi người nói xin lỗi:

- Con xin lỗi, làm phiền mọi người trò chuyện.

Lúc nói, trong lòng khó chịu như bị kim đâm, viền mắt từ từ ửng đỏ.

- Không có sao, chỉ cần con không bị phỏng là tốt rồi.

Nhiếp mẫu dùng nụ cười an ủi cô. Đợi đến lúc mọi chuyện bình thường trở lại thì lúc này mới hỏi lại một lần nữa, nhưng mà lúc này lại hỏi Nhiếp Tử Phong:

- Tử Phong, con dự định khi nào cầu hôn Duyệt Nhi vậy hả?

Nói xong, lại nghe được tiếng “lách cách” vang lên, mọi người theo tiếng động kia nhìn lại thì lại thấy Nhiếp Tử Vũ đánh rơi chén cơm.

Cơm trong chén rơi ra trên bàn, dính vào cả người cô, Nhiếp Tử Vũ thảm hại áy náy nhìn mọi người, viền mắt ửng đỏ. Cũng không biết bởi vì hành vi của mình hay là do câu nói kia của Nhiếp mẫu.

- Thật xin lỗi, con thất sự xin lỗi.

Giọng nói cô dần dần có chút nghẹn ngào. Bất ngờ, Nhiếp Tử Vũ vụt dậy bỏ chạy ra ngoài.

39. Chương 39: Rũ Bỏ Quan Hệ

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ rời đi làm cho bầu không khí ở đây lập tức thay đổi, vẻ mặt của mọi người khác nhau, có giật mình mà cũng có hả hê. Nhưng bầu không khí bất ngờ im lặng như tờ cũng làm ọi người có chút lúng túng.

- Xin lỗi, con đi trước.

Ánh mắt Lãnh Duy Biệt thờ ơ liếc nhìn Nhiếp Tử Phong, đáy mắt hiện lên sự u ám rồi cũng chạy ra ngoài.

Mất đi hai người chứng mắt làm cho Quan Duyệt cảm thấy rất cao hứng. Nhưng mà sự vui sướng của cô cũng không kéo dài được bao lâu thì liền bị câu nói tiếp theo tàn phá tâm trạng hoàn toàn.

- Chúng ta nói tiếp đi.

Quan mẫu căn bản cũng không để ý đến Nhiếp Tử Vũ, về mặt vui mừng nhìn Nhiếp Tử Phong, nói:

- Tử Phong, mẹ tin rằng đem Quan Duyệt giao cho con thì sẽ là một sự lựa chọn tốt.

Ngụ ý trong lời nói đó đã khẳng định thân phận của cô ta dành cho hắn.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong cũng không nói gì, trong lòng đầy rẫy suy nghĩ phức tạp. Trước mắt hắn lại hiện ra dáng vẻ Nhiếp Tử Vũ với đôi mắt ửng đỏ bỏ chạy ra ngoài thì lòng hắn liền cảm thấy đau đớn.

Hắn nên cảm thấy may mắn mới đúng, vì lúc Nhiếp Tử Vũ rời đi đã có thể làm cho hắn tỉnh ngộ, trong lòng hắn chẳng những không cảm thấy thoải mái mà lại cảm thấy mất mát, cũng giống như đang ở trên không vậy.

Mi mắt nhú lại, đôi mắt sâu xa có vẻ rất khó hiểu nhìn Quan Duyệt đang e thẹn lộ ra núm đồng tiền, chợt hít một hơi thật sâu.

- Con nghĩ mọi người đều đã hiểu lầm rồi. Con và Quan tiểu thư chẳng qua chỉ là bạn bè mà thôi, cũng không có hẹn hò qua lại.

Một câu nói bình thường nhưng lại có uy lực vô cùng, không đợi mọi người kịp hoảng hốt thì đã đứng dậy, nói tiếp:

- Con còn có việc, con đi trước.

Nói xong liền xô ghế chạy đi.

Để lại hai bậc trưởng bối ngơ ngác nhìn nhau cùng với vẻ mặt trắng bệch của Quan Duyệt.

Hắn không lừa được mình, càng không che giấu được tình cảm thật sự của bản thân. Cùng nhau ăn tối, bất luận là thế nào hắn cũng không muốn quan tâm cô nhưng mà ánh mắt thỉnh thoảng lại cứ quan sát cô, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô.

Lúc Nhiếp Tử Vũ vừa rời đi thì hắn biết hắn đã không thể nào chống cự lại với cô được nữa, bởi vì chẳng biết từ lúc nào hắn đã đặt cô vào trong lòng, mà sự thật chính là hắn đã yêu cô rất nhiều, mọi thứ luân thường đạo lý đều cần phải vứt đi.

Trái tim của hắn vì cô mà đập loạn, khi cô vui thì hắn sẽ vui theo, khi cô khóc thì hắn sẽ vì cô mà đau lòng. Thậm chí lúc cô không cần nói một câu nào thì tâm tình của hắn cũng sẽ theo dõi theo từng nhất cử nhất động của cô.

Tim của hắn, từ lâu đã không còn là của hắn.

Chạy ra khỏi nhà hàng, Nhiếp Tử Phong cũng không lấy xe mà chạy dọc theo theo đường phố đi tìm Nhiếp Tử Vũ. Quả nhiên hắn đoán không sai, không bao lâu thì hắn đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô ngồi rúc dưới bóng cây.

Ánh đèn đường heo hắt rọi xuống thân thể gầy của Nhiếp Tử Vũ, bởi vì khóc nức nở nên hai bờ vai không ngừng run run làm cho Nhiếp Tử Phong càng nhìn càng đau lòng không dứt. Tim hắn đau thắt, hắn từ từ bước về phía cô, im lặng đứng trước mặt cô.

Cả thể xác và tinh thần của Nhiếp Tử Vũ đều đắm chìm trong tâm trạng bi thương do hai chữ “cầu hôn” kia nên hoàn toàn không nhận ra được dáng vẻ yếu đuối của mình đang nằm trong mắt Nhiếp Tử Phong.

Gió đêm lảng lạng thổi, lá cây xào xạc rung rinh, tiếng khóc vẫn cứ không ngừng.

Cô khóc, hắn nhìn.

Không nói lời nào, tất cả đều đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Không biết qua bao lâu, lúc tiếng khóc Nhiếp Tử Vũ từ lớn chuyển thành nhỏ, nước mắt càng lúc càng ít rơi ra, khi cô cảm giác lòng mình đau đến tê liệt thì một giọng nói nhẹ nhàng cùng với tiếng thở dài dài dàng vang trên đầu cô.

- Cô bé ngốc, khóc đủ chưa hả?

40. Chương 40: Cho Mình Một Cơ Hội

Giọng nói quen thuộc cùng với sự dịu dàng cứng chiu như trước đây làm cho Nhiếp Tử Vũ bất ngờ ngăn người ra. Cô do dự từ từ ngẩng đầu lên, với ngọn đèn đường heo hắt cùng đôi mắt sưng đỏ nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không lường được kia, mũi lại cảm thấy chua xót vô cùng, nước mắt lại không khống chế được mà trào ra.

Thấy nước mắt cô lại bắt đầu trào ra, lòng Nhiếp Tử Phong nhất thời rối bời, vì vậy hắn vội vàng lấy khăn tay từ trong túi ra rồi cúi người lau nước mắt cho cô.

Khi hơi ấm từ lòng bàn tay hắn xuyên thấu qua cái khăn tay chuyển đến gương mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc của cô, Nhiếp Tử Vũ liền theo bản năng hất tay hắn ra, sau đó đứng lên liền muốn xoay người rời đi.

Nhiếp Tử Phong nhanh tay lẹ mắt cũng không cho cô có cơ hội chạy đi, liền nhanh chân bước vòng qua trước mặt cô cản đường.

Nước mắt giàn dụa oan ức nhìn gương mặt tuần lãng lơ mờ đầy lo lắng của hắn, cô bướng bỉnh cắn chặt môi, nói:

- Anh tránh ra!

Nói xong, cô liền đâm vào ngực hắn một cái thật mạnh, chỉ tiếc là sức của cô quá nhỏ, căn bản là không thể làm đau hắn.

Nhìn dáng vẻ oan ức đến cực độ của cô, Nhiếp Tử Phong dịu dàng hỏi:

- Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.

- Không cần anh lo, anh nên đi chăm sóc tình nhân của anh đi.

Lúc Nhiếp Tử Vũ tức giận hét lên thì cũng ra sức hất tay hắn ra khỏi tay mình, bước lùi về sau hai bước để giữ khoảng cách.

Thấy vậy, đôi môi mỏng của Nhiếp Tử Phong hơi cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ:

- Vũ Vũ, anh có thể cho rằng em đang ghen phải không?

Hắn bước lên hai bước, đưa tay ra vén những sợi tóc xốc xếch trên mặt cô, lời nói và hành động có vẻ vô cùng thân mật.

Động tác bất ngờ của hắn làm cho Nhiếp Tử Vũ sửng sốt, nước mắt ngừng rơi.

Đôi mắt trong veo tràn đầy hoang mang, cô nghi hoặc nhìn hắn, thật lâu mà cũng không phản ứng kịp.

Nhiếp Tử Phong bất đắc dĩ thở dài, nhìn thẳng vào cô, nói:

- Vũ Vũ, em biết chúng ta là không thể nào phải không?

Nhiếp Tử Vũ kích động rống lên:

- Tại sao không thể nào chứ? Đừng có nói do tôi là em gái gì đó của anh.

Cô quả thật hận thấu xương những lời nói này.

Mà đối với phản ứng vô cùng kịch liệt của cô, Nhiếp Tử Phong vô cùng hài lòng, gật đầu rồi bất ngờ đổi cách xưng hô, hỏi:

- Em thích anh sao?

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, cũng còn chưa hiểu ý tứ của hắn, nhưng mà cong môi, lạnh lùng cười một cách đau khổ:

- Bây giờ có còn quan trọng nữa hay không?

Hắn đã muốn nhanh chóng kết hôn với người con gái khác thì hắn còn quan tâm đến việc cô có thích hắn hay không để làm gì chứ.

Không để ý đến câu trả lời của cô, Nhiếp Tử Phong tiếp tục hỏi:

- Em biết em đối với anh là loại thích nào hay không? Là y lại hay là tình yêu nam nữ?

Hắn dịu dàng vô cùng lại cực kỳ nghiêm túc, giống như rất sợ làm cho cô sợ vậy.

Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn bị những câu hỏi của hắn làm ơ hồ, đến lúc câu nói kia vang lên thì cô mới kịp phản ứng.

- Một tuần, anh đồng ý cho em một tuần lễ để xác định rõ cảm xúc của em dành cho anh. Nếu như em đối với anh quả thật là tình yêu nam nữ thì anh nguyện ý không coi em là em gái nữa.

Hắn muốn inh một cơ hội, nếu như có thể, hắn muốn có cô.

Dứt lời, Nhiếp Tử Vũ im lặng. Một hồi sau, cô kinh ngạc mở to mắt, vui mừng hỏi:

- Anh nói thật?

Nhiếp Tử Phong cũng không trả lời, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự yêu chiều say mê thay thế cho lời của hắn.

Có câu nói này của hắn, Nhiếp Tử Vũ cũng lấy hết can đảm nói:

- Em thích anh, từ trước đến nay đều là tình cảm giữa trai và gái, không tin thì anh tự cảm nhận đi.

Nói xong thì cô liền xông lên ôm lấy hắn, nhón chân lên hôn vào môi hắn.

Sau khi Nhiếp Tử Phong sững sốt vì bất ngờ thì trong mắt hiện lên thâm tình, ngay sau đó ôm eo cô, hôn cô thật sâu.

Ánh trăng sáng chiếu vào người họ, nhìn cứ như một bức tranh bạn tình trong truyện mâng.

Gió đêm vẫn cứ thổi, bóng cây vẫn rung rinh.

Cách đó không xa sau cây đại thụ, một đôi mắt đen nhánh tràn đầy ghen tỵ.

41. Chương 41: Tình Định

Trong thời gian hai người yêu nhau thì lúc nào cũng không muốn rời xa.

Tuy là Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ vẫn chưa phải là người yêu thật sự nhưng cũng rất khó để rời xa nhau. Nhưng vì không muốn để cho các trưởng bối phát hiện nên Nhiếp tử Phong cuối cùng cũng quyết định đưa Nhiếp Tử Vũ về Lãnh gia. Sau khi về đến nhà thì Lãnh Duy Biệt cũng không có phát hiện được bất cứ điều gì khác thường.

Tuy là Nhiếp Tử Phong nói cho Nhiếp Tử Vũ một tuần để suy nghĩ nhưng mà trên thực tế thì lại muốn vượt qua thời gian này.

Bởi vì lý do thi cuối kỳ nên Nhiếp Tử Vũ phải hết sức làm thật tốt, suốt bốn ngày trời không gặp Nhiếp Tử Phong, cô toàn tâm toàn ý học bài thi. Tất cả cũng chỉ vì muốn đạt được thành tích tốt nhất, sau đó được hắn khen ngợi.

Sáng thứ 3, sau khi kỳ thi kết thúc, Nhiếp Tử Vũ lại vội vàng về Lãnh gia dọn dẹp hành lý để chạy về Nhiếp gia, vừa nắn nỉ đầu bếp nấu ột bữa trưa thật ngon, nghĩ đến việc lúc Nhiếp Tử Phong thấy cô sẽ bị giật mình thì Nhiếp Tử Vũ lại cười không ngớt.

Nhiếp Tử Vũ mặc một cái áo yếm cực dễ thương cùng với chiếc váy ngắn với tâm trạng vô cùng hào hứng chạy đến phòng làm việc của tổng tài, đang lúc muốn gõ tay gõ cửa thì một giọng nói hờn tủi từ bên trong truyền ra, nhất thời làm cho cô ngừng lại việc gõ cửa.

- Phong, tại sao anh có thể đối với em như vậy? Em ở cạnh anh suốt 2 năm trời, hẳn là anh cần phải nói lý do thật sự cho em biết chứ?

Nhiếp Tử Vũ giật mình, lập tức nhận ra đây là giọng nói của thư ký của anh trai - An Xuyên. Nhiếp Tử Vũ cắn răng, cẩn thận đẩy cửa hé ra một tí, cố gắng dần lòng để nghe tiếp.

Khe cửa càng lúc càng rộng, Nhiếp Tử Vũ thấy Nhiếp Tử Phong mặc bộ vest Armani đang ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, dáng vẻ đẹp trai vô cùng đang nhíu mày nhìn An Xuyên. Bởi vì An Xuyên đứng quay lưng với cô cho nên Nhiếp Tử Vũ không thấy được vẻ mặt của cô ta, nhưng cô có thể cảm nhận được người cô ta đang run run, tâm tình có vẻ không ổn định.

Ánh mắt Nhiếp Tử Phong sâu sắc thoảng lên vẻ lo lắng, tiếp đó lạnh lùng giễu cợt nói:

- An Xuyên, hẳn là em phải biết anh ghét nhất là loại người thế nào. Nếu như còn muốn được ở lại tập đoàn Nhiếp Phong thì anh khuyên em nên ngoan ngoãn nhận lấy tấm chi phiếu này, sau đó câm miệng lại.

Nam nữ hoan ái theo nhu cầu của bản thân thôi mà.

Hắn không phủ nhận giữa mình và An Xuyên có quan hệ với nhau, bởi vì hắn cũng là một người con trai bình thường, cần phải phát tiết. Nhưng bây giờ hắn đã xác định được tình cảm của mình với Vũ Vũ nên hắn không thể tiếp tục phóng túng như vậy được nữa.

Đôi môi mỏng cong lên, trong mắt Nhiếp Tử Phong có phần vui vẻ. Bản thân là một người suốt ngày quần quật phụ nữ nhưng không ngờ lại gục ngã trong tay một cô bé 15 tuổi, lại còn vì cô ấy mà giữ mình nữa chứ. Về điểm này, Nhiếp Tử Phong cũng không cảm thấy không ổn mà ngược lại còn cảm thấy rất đáng để tự hào.

Nhưng mà An Xuyên cũng không bởi vì câu nói kia của hắn mà thỏa hiệp, giọng nói mang theo sự ghen ngào, khấn cầu nói:

- Em sẵn lòng ở cạnh anh, cho dù sao này anh cưới Quan tiểu thư đi nữa thì em cũng không quan tâm đến thanh danh của bản thân, tiền tài địa vị hay mọi thứ em đều không muốn, em chỉ muốn được ở bên cạnh anh mà thôi.

Đối với người con trai mà cô đã yêu suốt 2 năm qua, An Xuyên không hề quan tâm đến tôn nghiêm của bản thân.

Sự cố chấp của anh làm cho Nhiếp Tử Phong có chút bức bối, nhíu mày, mặt giận tím tái, nói:

- Cô còn không hiểu chuyện hay sao? Từ nay về sau tôi không cần cô nữa!

Nghe vậy, sắc mặt An Xuyên nhất thời tái xanh. Đột nhiên, cô kích động lắc đầu liên tục, tiếp đó ghen ngào thét to:

- Không, anh làm sao có thể không cần em chứ? Anh đã nói chỉ có em mới có thể mang lại cho anh khoái cảm thật sự mà, chẳng lẽ anh đã quên hết rồi sao?

Cô không tin, cô thật sự không tin được.

- Em đối với anh vẫn còn có cảm giác. Để cho em thử một chút thì anh liền có thể cảm nhận được sức hấp dẫn của em đối với anh.

An Xuyên nói xong, xoay người tiến lên, kéo váy, nhón chân bước qua ngồi trên đùi của hắn.

Ngoài cửa, Nhiếp Tử Vũ cũng không còn kiềm chế được nữa, “ầm” một tiếng, đẩy cửa xông vào phía bọn họ, đồng thời găm nhẹ nói:

- Anh ấy đã không còn cần cô nữa, còn không nhanh leo xuống khỏi người anh ấy.

42. Chương 42: Hạnh Phúc

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ xuất hiện làm An Xuyên giật mình bối rối, mà Nhiếp Tử Phong thì tay mắt lạnh lẽo đã đẩy An Xuyên xuống khỏi người hắn rồi đứng lên, giữ một khoảng cách với cô ta.

Bất ngờ bị hắn đẩy ra một cách vô tình, An Xuyên buồn bực hừ một tiếng, ánh mắt đầy tức giận nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ, sao em lại tới đây?

Nhiếp Tử Phong ngạc nhiên nghênh đón, khóe miệng cong lên cười vui vẻ, so với vẻ mặt lạnh lùng vô tình lúc này thì tưởng chừng như hai người khác nhau.

- Thế nào? Em phá hỏng chuyện tốt của anh hay sao?

Nhiếp Tử Vũ dùng giọng điệu chua xốt trả lời, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, dáng vẻ trông rất dễ thương.

Thấy vậy, Nhiếp Tử Phong cười dịu dàng, cương chiều đưa tay vuốt tóc cô:

- Làm gì có!

Nói xong, ánh mắt liếc thấy hộp cơm trong tay cô, sau đó hiểu dụng ý của cô:

- Anh nghĩ nhất định em cũng còn chưa ăn trưa đúng không? Chúng ta cùng ăn đi.

Nói xong, hắn kéo Nhiếp Tử Vũ đến ngồi ở ghế salon.

Bị hai người kia phớt lờ, vẻ mặt An Xuyên từ tức giận chuyển thành khiếp sợ.

Thấy Nhiếp Tử Vũ không coi ai ra gì mà ngang nhiên gấp trứng cuộn cho Nhiếp Tử Phong, mà Nhiếp Tử Phong lại ngoan ngoãn đón nhận, tâm tư nàng tinh tế nên thoáng cái đã nhận thấy sự thân mật khác lạ giữa hai người bọn họ, như vậy rõ ràng không phải là mối quan hệ anh trai em gái bình thường.

- Các người ...!

Bởi vì kinh hoàng nên cô nói không ra lời.

Chuyện tốt bị cắt đứt, Nhiếp Tử Phong hết sức không vui quay đầu lại nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng gần như tuyệt tình, nói:

- Còn không đi?

Lời nói của hắn đã phần nào xác nhận suy nghĩ trong lòng An Xuyên, trong nháy mắt, đôi mắt to tròn rưng rưng nước:

- Các người ... tại sao các người có thể? Các người là anh em mà!

Cô ghen ngào thét lên, ngoại trừ sự thật không thể tiếp nhận này thì còn có một lý do đáng sợ hơn, đó là Nhiếp Tử Vũ còn là một cô bé còn chưa trưởng thành.

- Giữa chúng tôi không có bất cứ quan hệ máu mủ nào.

Nhiếp Tử Phong tức giận hét to, lạnh lùng gằn từng chữ.

Từ khi hắn nhận thức được tình cảm của mình thì hắn đã không xem Vũ Vũ như là em gái nữa.

- Nhưng trên danh nghĩa các người vẫn là anh em. Huống chi cô ấy còn là một đứa trẻ vị thành niên, anh không sợ tôi sẽ đem chuyện này đi tố cáo với truyền thông hay sao?

An Xuyên tâm khí cao ngạo không chịu thua, uy hiếp nói tiếp:

- Nếu như bên ngoài biết anh yêu một cô bé vị thành niên thì anh nghĩ xem cổ phiếu tập đoàn Nhiếp Phong sẽ như thế nào đây?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cả kinh trong lòng, sắc mặt liền tái nhợt.

Nhiếp Tử Phong tuổi còn trẻ mà đã dễ dàng làm tổng tài một tập đoàn lớn, điều này làm cho dư luận bên ngoài rất xôn xao, mà bây giờ giá cổ thiếu đã rồi ren không yên, nếu như lại truyền ra thêm chút tin tức bất lợi nào nữa thì hậu quả thật sự rất khó lường.

Nhiếp Tử Vũ vì vậy mà lo lắng rất nhiều, nhưng Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh lại bình tĩnh vô cùng.

- Tôi chưa từng nghĩ tới việc giấu diếm.

Nhiếp Tử Phong thẳng thắn bày tỏ, lạnh lùng liếc An Xuyên, khóe môi cong lên:

- Dĩ nhiên, cô muốn báo cho truyền thông biết thì tôi cũng sẽ không phản đối, bởi vì tôi không cho rằng truyền thông sẽ tin một người có tội danh “lừa gạt”.

- Anh!

Uy hiếp không được lại bị uy hiếp ngược lại, An Xuyên tức giận thở không ra hơi, vẻ mặt đỏ bừng.

- À còn nữa, cô đã quá xem thường tập đoàn Nhiếp Phong rồi, còn có cả tôi nữa chứ. Nếu như chẳng qua chỉ vì mấy tin tức này mà làm cho cổ phiếu tập đoàn rớt giá, vậy thì Nhiếp Tử Phong tôi có thể không cần phải lăn lộn rồi.

An Xuyên cứng họng không biết nói gì, biết mình đâu không lại được Nhiếp Tử Phong được mệnh danh là tên “hồ ly” trong giới kinh doanh, vì vậy không thể làm gì khác hơn bèn quay qua đấu với Nhiếp Tử Vũ.

- Cô đừng đắc ý quá sớm. Sớm muộn gì hấn cũng sẽ vứt bỏ cô, đến lúc đó cô cũng sẽ bị đá đi không một chút lưu tình như tôi mà thôi.

Vừa dứt lời, nụ cười trên môi Nhiếp Tử Phong trong nháy mắt bị đông cứng. Hấn lo lắng quay đầu lại nhìn Nhiếp Tử Vũ, đang muốn khuyên cô đừng tin những lời nói xằng bậy đó thì Nhiếp Tử Vũ đã mở miệng lạnh lùng nói:

- Tôi và cô không giống nhau.

43. Chương 43: Thỏa Mãn Được Anh Ấy Sao?

Nhìn An Xuyên bởi vì câu nói của mình mà khó coi tới cực điểm, Nhiếp Tử Vũ lại cong môi lên, cười giễu cợt cô ta.

- Cô chỉ là quá khứ còn tôi mới là hiện tại. Cô cho rằng chúng ta giống nhau ở chỗ nào vậy?

Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười thật xinh đẹp, nhưng mà nụ cười ấy lại nhanh chóng ngưng lại:

- Khi anh ấy chán ghét thì tôi sẽ ngoan ngoãn chủ động rời khỏi chứ sẽ không giống như cô, cố chấp bám lấy, làm những việc vô vị.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong ở cạnh liền cảm thấy thoải mái, thả lỏng người đang căng thẳng cực độ, vì câu trả lời của cô mà hấn cảm thấy rất vừa ý.

- Cô ... cô chẳng qua chỉ là một con nha đầu còn hơi sữa mà thôi, đừng cho rằng cô đã thắng được tôi.

An Xuyên không chịu yếu thế trả lời, không thèm chú ý đến ánh mắt cảnh cáo của Nhiếp Tử Phong, dùng ánh mắt châm biếm liếc nhìn cơ thể chưa trưởng thành đầy đủ của Nhiếp Tử Vũ, nói:

- “Đòi hỏi” của Phong mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người con trai khác, cô khẳng định rằng mình có thể thỏa mãn được anh ấy hay sao?

Cô lớn mật nói một cách trắng trợn làm cho Nhiếp Tử Vũ nhất thời biến sắc, vẻ mặt Nhiếp Tử Phong bên cạnh cũng tái mét đến cực điểm, gân xanh nổi đầy trên trán.

- Vũ Vũ.

Nhiếp Tử Phong lo lắng nhìn Nhiếp tử Vũ, đang muốn trấn an cô thì lại thấy cô bữu môi vẽ ra một nụ cười lạnh nhạt.

- Không cần cô lo lắng cho tôi. Cô “mãnh liệt sục sôi” thế nào mà bây giờ cũng bị anh ấy đá văng ra vậy? Nói không chừng anh ấy chỉ thích người như tôi mà thôi.

Nói xong, cô vùi vào lòng ngực Nhiếp Tử Phong, vẻ mặt thật là đắc ý.

- Cô!

An Xuyên đứng hình.

- Đủ rồi.

Thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, cuối cùng Nhiếp Tử Phong cũng không nhịn được mà cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cô.

Ánh mắt nghiêm nghị không chút lưu tình hướng về phía An Xuyên, hấn cong đôi môi mỏng lên, lạnh lùng nói:

- Nếu như cô còn muốn tiếp tục ở Đài Loan thì bây giờ tốt nhất cô nên rời khỏi đây đi.

- Em!!!

An Xuyên không muốn cứ như vậy mà rời đi, nhưng mà không thể không làm như vậy. Ánh mắt ghen ghét phẫn hận từ Nhiếp Tử Vũ chuyển qua gương mặt tuấn hờ hững vô tình của Nhiếp Tử Phong, cô cắn răng nói:

- Xem như anh lợi hại.

Sau đó chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng làm việc đóng lại, đang lúc Nhiếp Tử Phong thở phào nhẹ nhõm thì hấn lại cảm thấy nơi lòng ngực trống rỗng, lại nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đã rời khỏi người hấn. Giật mình, hấn thầm nghĩ “không xong rồi”.

- Vũ Vũ.

Hấn nhẹ giọng gọi, đưa tay ra nắm lấy cô kéo vào lòng nhưng mà lại bị cô cự tuyệt.

- Đừng đụng vào em.

Với vẻ mặt đau lòng, Nhiếp Tử Vũ bĩu môi nhìn vẻ mặt không vui của Nhiếp Tử Phong do bị cô cự tuyệt mà có vẻ mất mát, nước mắt ghen ghét từ trong đôi mắt to tròn chảy ra:

- Nếu như anh dám vứt bỏ em giống như lời cô ta nói thì em nhất định sẽ hận anh đến chết.

Nhiếp Tử Phong đứng hình, bật cười lắc đầu, hóa ra là do chuyện này mà cô như vậy.

- Anh sẽ không đối xử với em như vậy!

- Vậy được rồi.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời của hấn. Dựa sát vào người hấn, hai cánh tay thon gầy quấn quanh cổ hấn, dựa đầu vào lòng ngực hấn, thủ thủ:

- Anh với cô ấy đã qua lại bao lâu rồi?

Cơ thể mềm mại dựa vào lòng cộng thêm mùi thơm đặc hữu của phái nữ nhất thời làm cho thần kinh Nhiếp Tử Phong căng cứng, một luồng lửa nóng từ nơi bụng dưới dâng lên. Hấn khổ sở nhíu mày, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn trả lời:

- Anh chưa bao giờ qua lại với phụ nữ.

- Thật không?

Nhiếp Tử Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, có chút không tin:

- Vậy Quan Duyệt thì sao?

Bên ngoài đều đồn bọn họ đã qua lại với nhau, nếu không có lửa thì làm sao có khói chứ.

Đưa tay ôm chặt eo cô, vẻ mặt Nhiếp Tử Phong nghiêm túc nhìn cô, nói:

- Không có qua lại, chẳng qua chỉ là bạn bè trên phương diện làm ăn mà thôi.

44. Chương 44: Mạnh Bao Nhiêu?

Nghe được câu trả lời nghiêm túc của hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ nở ra một nụ cười vui sướng. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhận thấy ánh mắt thâm tình của hắn đang nhìn mình, nhất thời trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trên gương mặt trắng nõn lại ửng đỏ.

- Vậy còn em? Đối với anh mà nói thì em là gì hả?

Nhiếp Tử Phong cười cười, trong con ngươi xanh đen là hình ảnh vẻ mặt đầy mong đợi của cô.

- Em nghĩ gì thì chính là cái đó.

Giờ khắc này, thật tình hắn đã phát hiện ra quyết định của mình không hề sai, bởi vì hắn đã thực sự yêu cô.

Nhiếp Tử Vũ cười một cái thật ngọt ngào, đôi môi đầy đặn lập tức dán chặt vào đôi môi của hắn, lần này Nhiếp Tử Phong không có sững sốt vì bất ngờ mà đáp lại cô bằng một nụ hôn thật nóng bỏng, bù đắp những ngày xa cách cô.

Trong bầu không khí ngập tràn hạnh phúc, hai người quấn lấy nhau mà hôn lấy hôn để, giờ phút này, trong mắt bọn họ không còn thấy bất cứ thứ gì khác, trong mắt cả hai chỉ có nhau mà thôi.

Không biết qua bao lâu, lúc mà Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thật khó thở thì lúc này Nhiếp Tử Phong mới buông cô ra.

Cả người Nhiếp Tử Vũ như vô lực mà vùi vào lòng hắn, thở gấp liên tục, hồi tưởng lại nụ hôn nóng bỏng đầu đời thì gương mặt nhỏ nhắn ấy lại đỏ bừng vì vui sướng.

Nhiếp Tử Phong cúi đầu nhìn thấy dáng dấp thất thần của cô, nhịn không được kéo cô ra khỏi người mình, dịu dàng hỏi:

- Lại suy nghĩ gì vậy?

Nụ cười ngọt ngào của cô làm cho hắn cảm thấy rất khó kiềm chế được bản thân, nếu không phải còn một chút lý trí thì rất có thể hắn đã muốn cô ngay tại nơi này.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu mỉm cười chum chim nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên:

- Em đang nghĩ tới những lời vừa nãy của An Xuyên, cô ta nói anh rất mạnh, em đang nghĩ xem có phải anh rất lợi hại hay không?

Không ngờ cô lại to gan nói ra những lời này, Nhiếp Tử Phong lập tức lúng túng không biết nên nói cái gì.

- Vũ Vũ, chuyện này anh nghĩ là em không biết thì tốt hơn.

- Tại sao?

Nhiếp Tử Vũ hỏi.

Nhìn cô dịu dàng cứ như con nai con, mà gương mặt có vẻ tò mò kia cùng với đôi mắt tinh xảo lẫn sự thơ ngây kia làm hắn tưởng tượng đến cảnh muốn đặt cô ở dưới người mình, đáng vẻ thở gấp cuồng quít, trong người Nhiếp Tử Phong nóng bừng bừng, mọi thứ đang ăn mòn lý trí của hắn.

Ý thức được suy nghĩ cầm thú của bản thân, Nhiếp Tử Phong chột nuốt nước miếng một cái, né tránh ánh mắt tò mò của cô:

- Em còn quá nhỏ, loại chuyện này chờ đến lúc em trưởng thành thì hãy nói.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ xụ mặt:

- Còn không tới 3 năm nữa thì em đã trưởng thành rồi vậy mà còn nhỏ lắm hay sao? Tại sao lại không cho em biết chứ? Hay thật sự như An Xuyên nói, em không thỏa mãn được anh?

Cô lớn tiếng chất vấn.

- Vũ Vũ, không phải như vậy.

Nhiếp Tử Phong nhăn mặt khuyên nhủ cô. Không ngờ gần đây cô lại to gan dám nói những chuyện liên quan đến nam giới với hần.

- Vậy thì tại sao anh lại không muốn em?

Nhiếp Tử Vũ cắn chặt môi hỏi.

Dứt lời, Nhiếp Tử Phong quỳnh lên, buộc miệng:

- Không phải là anh không muốn em.

- Vậy là anh đã muốn em từ lâu rồi hả?

Nói xong, cô leo lên ngồi trên đùi hần, đôi tay mềm mại vuốt ve lồng ngực hần.

- Anh ... !

Nhiếp Tử Phong á khẩu không biết nói gì, hết đường chối cãi. Thấy đôi mắt gian xảo xảo của Nhiếp Tử Vũ, hần biết mình đã thua cô.

Đôi tay nhỏ bé mềm nhũn chạm vào người làm cho hần cảm thấy tê dại, con thú dưới người như sống lại, muốn chui ra ngoài.

- Đủ rồi.

Thừa dịp lúc còn chút lý trí, Nhiếp Tử Phong đẩy cô ra, đứng lên.

- Vũ Vũ, bây giờ em ngồi ở đây một chút đi, anh đi tắm chút đã.

Nói xong, hần liền bước nhanh vào nhà tắm.

Thấy dáng vẻ hần hốt hoảng rời đi, Nhiếp Tử Vũ cười thật gian xảo.

45. Chương 45: Thật Lòng

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ cao vút. Đầu giờ chiều, thời tiết nóng bức ngọt ngào không có một chút gió. Sau khi nhận được kết quả thi rồi tạm biệt với bạn bè, Nhiếp Tử Vũ lại thu xếp đồ dùng học tập rồi chạy vụt ra khỏi lớp, ngay cả Triệu An Nhã gọi mà cô cũng không nghe thấy. Bất ngờ, một tiếng “lạch cạch” vang lên ở phía trước làm cho Nhiếp Tử Vũ sợ hết hồn. Ngẩng đầu nhìn, đối diện với cô là một đôi mắt ngầu tràn đầy sự bất mãn.

- Nhiếp Tử Vũ, hôm nay lúc ra khỏi nhà cậu không có mang theo lỗ tai hay sao hả? Tổ gọi cậu nhiều lần như vậy mà cậu lại có thể không nghe thấy.

Triệu An Nhã tức giận nói.

- Xin lỗi mà, tớ đang suy nghĩ một chuyện.

Nhiếp Tử Vũ cười thật ngọt ngào với An Nhã.

- Suy nghĩ chuyện gì?

Triệu An Nhã nhíu mày, thấy gò má cô hây hây đỏ, nhin không được chọc ghẹo nói:

- Không phải là đang suy nghĩ đến việc cùng làm chuyện xấu với người con trai kia đó chứ?

Nghe vậy, mặt Nhiếp Tử Vũ nhất liên đỏ như quả táo chín vậy.

- Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó.

Tránh ánh mắt dò xét của Triệu An Nhã, Nhiếp Tử Vũ nhặt túi xách lên.

Thấy vậy, Triệu An Nhã đã hiểu rõ mọi chuyện. Thấy bộ dáng như vậy của cô thì mười phần có đến chín là đang suy nghĩ đến chuyện đó. Tuy là đã hiểu rõ nhưng mà Triệu An Nhã cũng không có nói rõ ra, chỉ bĩu môi nói:

- Nhóm tụi mình muốn đi KTV ăn mừng giải phóng, cậu có muốn đi hay không?

“Ngạch!”

Nhiếp Tử Vũ vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà nghĩ đến sáng nay Nhiếp Tử Phong có nói là hần có việc bận, vì vậy gật đầu, nói:

- Đi chứ.

Dù sao thì về nhà cũng rất chán, chi bằng đi chơi cùng nhóm bạn một chút, dù sao thì cũng phải có đến hai tháng không gặp nhau mà.

Thu dọn đồ đạc xong, một đám người kéo nhau đi ra khỏi lớp học, đi về hướng cổng trường.

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ muốn leo lên xe Triệu An Nhã thì một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau cô. Quay đầu nhìn lại, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Anh!

Trong đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ phản chiếu một bóng người mảnh khảnh đang chậm rãi đi tới, thật lâu cô mới phản ứng tiếp:

- Tại sao anh lại ở đây?

Nói xong, cô cong môi lộ ra một nụ cười.

- Dĩ nhiên là cố tình tới tìm em rồi.

Lãnh Duy Biệt vẫn dùng ánh mắt cứng chiều như trước nhìn cô, thấy mọi người trong xe Triệu An Nhã không ngừng thúc giục Nhiếp Tử Vũ, hần hỏi:

- Bọn em muốn đi đâu sao?

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, trả lời:

- Dạ, tụi em muốn đi KTV.

Đôi mắt đen nhánh thoắt lên sự vui mừng mà không để cho người khác phát hiện, Lãnh Duy Biệt hỏi:

- Bọn em có ngại nếu anh đi chung không?

- Dĩ nhiên không ngại rồi, chỉ cần anh chịu đựng được sự gào thét thảm thiết của tụi em mà thôi.

Thấy gương mặt rạng rỡ vui vẻ của cô, lòng Lãnh Duy Biệt rung động.

- Vậy anh chở em đi.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cũng không lập tức gật đầu mà quay qua hỏi ý Triệu An Nhã, sau khi được An Nhã đồng ý thì mới gật đầu thì theo Lãnh Duy Biệt ngồi vào trong chiếc BMW.

Gió thổi xuyên qua khung cửa sổ xe làm tóc Nhiếp Tử Vũ tung bay, bên trong xe ngập tràn mùi thơm nhàn nhạt.

Quay người qua phía Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Vũ mỉm cười nhìn Lãnh Duy Biệt đang tập trung lái xe, hỏi:

- Anh đặc biệt tới tìm em có chuyện gì không dạ?

Lãnh Duy Biệt liếc nhìn cô một cái, cong môi hỏi lại:

- Không có chuyện gì thì không thể tìm em được sao?

Dứt lời, Nhiếp Tử Vũ vội vàng khoát khoát tay:

- Dĩ nhiên không phải.

Nhìn dáng vẻ cô hốt hoảng, Lãnh Duy Biệt khẽ cười thành tiếng. Từ trong kính chiếu hậu hắn nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt hảo của cô, tim hắn bỗng nhiên căng thẳng, một cảm giác yêu thương say đắm dâng tràn trong lòng.

Im lặng một lúc, hắn giảm tốc độ xe lại, bất ngờ mở miệng:

- Vũ Vũ!

Hắn nhẹ nhàng nói.

- Dạ!

- Anh thích em!

-

46. Chương 46: Lại Từ Chối

Lãnh Duy Biệt nhẹ nhàng ầm áp nhưng lại làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy rất nặng nề. Nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy yêu thương của hắn, trong nháy mắt Nhiếp Tử Vũ nghe thấy được nhịp đập của trái tim mình “thình thịch thình thịch”.

Sự im lặng làm cho bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh!

Thật lâu, Nhiếp Tử Vũ mới thu hồi lại dáng vẻ khiếp sợ của mình, nuốt nước miếng một cái, cười một cách gượng gạo, nói:

- Em cũng thích anh mà.

Lãnh Duy Biệt vẫn cứ nhìn trộm cô từ gương chiếu hậu, lòng của hắn vì câu nói đó mà vui sướng, nhưng lại cảm thấy có một cái gì đó không tốt sắp xảy ra, nhưng vẫn kiên trì nói cho hết lòng mình:

- Anh thích em là tình cảm yêu thích giữa con trai và con gái.

Hắn giải thích thêm vào lập tức làm cho Nhiếp Tử Vũ ngán ngấy cả người, chột ngắc đầu lên thì bất gặp ánh mắt mong đợi của hắn.

- Anh ... anh nói là anh đối với em ...

Nhiếp tử Vũ không dám tin vào sự thật, mắt rưng rưng nước bởi vì khiếp sợ mà không nói nên lời.

- Ủ!

Lãnh Duy Biệt lên tiếng trả lời, khẳng định một cách rất chắc chắn. Trước đây vẫn một mực nói thích cô là lời nói đùa do không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của cô, bây giờ thì cô đã thi xong, còn quay về nhà nữa thì hắn cũng không cần phải giấu giếm tình cảm thật sự của bản thân. Nghĩ tới đây, hắn cười dịu dàng:

- Vũ Vũ, em đồng ý làm bạn gái anh không?

Vô tình, vấn đề này lại là một đòn cảnh tỉnh Nhiếp Tử Vũ.

Ngước nhìn ánh mắt đối diện đầy cương chiều của hắn, trong đầu hiện lên những hình ảnh hắn đã xuất hiện giẫy vẫy cho cô, trong tích tắc, Nhiếp Tử Vũ ngây ngô không nói nên lời.

Cho tới lúc này, đều là hắn lấy thân phận “người yêu” ra để giúp cô, ngay cả lần trước hắn cũng vì giải vây cho cô mà bày tỏ trước mặt mọi người, nhưng thực sự thì Nhiếp Tử Vũ chưa từng nghĩ qua là hắn thật lòng với cô, cô thực sự rất khó chấp nhận được chuyện này.

Thấy dáng vẻ cô nhăn mặt nhíu mày, Lãnh Duy Biệt có chút lo lắng. Nhưng không vì sự lo lắng của cô mà hắn thay đổi, sau đó giọng nói có phần thoải mái hơn:

- Em có thể suy nghĩ thật kỹ rồi nói rõ quyết định của em, anh nguyện ý chờ đợi em.

Lời tỏ tình của hắn cứ như kim châm đâm vào lòng Nhiếp Tử Vũ, không phải là rất đau nhưng lại không thể xem nhẹ được.

Cô không muốn tổn thương hắn, nhưng càng không muốn lừa dối hắn, cho nên ...

Với tính cách kiên định của mình, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, dùng giọng nói nghiêm túc, dịu dàng nói:

- Thật xin lỗi, em không muốn.

Tuy là Lãnh Duy Biệt đã sớm chuẩn bị tâm lý trước lúc quyết định tỏ tình nhưng sau khi hắn nhận được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ thì vẫn là không nhận được mà đau lòng, thật sự là rất đau, đó là cảm giác mà hắn chưa bao giờ có.

Trong lòng dậy sóng nhưng vẫn không muốn làm cô hoảng sợ, hắn cố gắng kiềm chế sự đau đớn của mình, nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì ... bởi vì ...

Nhiếp Tử Vũ căng thẳng cắn chặt môi dưới, trước mặt hiện lên gương mặt tuần lãng của Nhiếp Tử Phong, sai đó trong mắt lóe lên sự kiên định:

- Bởi vì em đã có người thích rồi.

Vốn tưởng rằng sau khi nghe được câu trả lời của mình thì Lãnh Duy Biệt sẽ im lặng, nhưng không ngờ hắn lúc này lại hỏi.

- Là Nhiếp Tử Phong?

Tuy là đã sớm biết được điều này nhưng mà sau khi chứng kiến việc cô bị Nhiếp Tử Phong vô tình chèn ép rất nhiều lần thì lại không ngờ rằng cô vẫn không thay lòng.

- ... Dạ!

Im lặng 5 giây, giọng nói Lãnh Duy Biệt lại cất lên trong xe:

- Em có biết em và cậu ấy là không thể nào không?

Lại là câu nói này.

Sắc mặt Nhiếp Tử Vũ nhất thời trầm xuống, ngược mắt nhìn Lãnh Duy Biệt, dùng giọng nói bị kích động chất vấn:

- Tại sao lại không thể? Em và anh ấy cũng không phải là anh em thì tại sao lại không thể chứ?

Cô đã chịu đựng đủ những lời này rồi.

47. Chương 47: Nhìn Thấy Được

Sự kích động của cô làm cho lòng Lãnh Duy Biệt như tro tàn, đối mặt với ánh mắt trong veo đang mở to chất vấn hắn, cuối cùng hắn lại không thể trả lời được.

Đúng vậy, bọn họ cũng không phải là anh em ruột thì tại sao lại không thể nào chứ ...

Nghĩ xong, trong mắt lại hiện lên sự đau đớn tan nát. Từ trước tới nay, hắn đều cho rằng bọn họ là anh em cho nên sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, sau đó mới yên tâm mà to gan yêu thích cô, chờ sau khi cô lớn thì cũng sẽ không quan tâm đến việc giữa bọn họ có bất cứ mối quan hệ máu mủ nào hay không.

Khóe miệng hơi cong lên nở ra một nụ cười lạnh lẽo, vẫn cứ im lặng một hồi lâu thì Lãnh Duy Biệt mới nhú mày nhìn cô, nghiêm túc hỏi:

- Em thích cậu ấy, cậu ấy cũng thích em sao?

Nếu như là trước đây thì Nhiếp Tử Vũ nhất định không thể trả lời hần vấn đề này, nhưng mà bây giờ cô có thể tự tin trả lời:

- Anh ấy yêu em!

Cô có hơi hắc cảm lên, vẻ mặt thật là kiên định, đồng thời trong đáy mắt cũng mang theo hạnh phúc.

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của cô, Lãnh Duy Biệt lại nhíu mày, chậm rãi gật đầu:

- Tốt lắm!

Việc đã đến nước này, hần đã không còn gì để nói, nhưng mà ...

- Nhưng lúc nào em đau lòng thì đừng quên là còn có anh.

Hần sẽ im lặng bảo vệ cô, trước hết là nên mang đến cho cô sự thoải mái, cho dù không thể làm tình nhân nhưng vẫn có thể làm bạn bè mà.

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của hần, vẻ mặt Nhiếp Tử Vũ vốn lạnh lùng cứng rắn nhất thời mềm nhũn ra.

- Dạ

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, đôi mắt lại rưng rưng vì cảm động.

Chỉ mong vĩnh viễn không có ngày đó!

Bên trong xe, bầu không khí có chút ngưng đọng, hai người đều chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, im lặng không lên tiếng. Nhiếp Tử Vũ ngổn ngang những suy nghĩ cho nên hết sức đau đầu. Ánh mắt lơ đãng nhìn qua vẻ mặt đau buồn của Lãnh Duy Biệt, lòng Nhiếp Tử Vũ nhất thời khó chịu. Hai tay đặt trên đầu gối không biết từ lúc nào đã nắm chặt thành quyền, hàm răng cắn chặt, đáy mắt đầy vẻ lo lắng.

Nhưng chuyện tình cảm thì không thể nào miễn cưỡng được, thà đau một lần còn hơn cứ mãi chịu đựng nỗi đau day dứt, hơn nữa anh ấy còn đối với cô rất tốt nên cô thật sự không muốn lừa dối anh ấy.

Haizzz!

Đang lúc cất tiếng thở dài giữa bầu không khí im lặng thì chiếc BMW dừng lại ở ven đường.

- Tới rồi.

Lãnh Duy Biệt nói.

- Dạ.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu một cái, tháo thắt an toàn ra, nhưng mà mãi đến lúc cô mở cửa xe ra thì hần vẫn không nhúc nhích, vì vậy tò mò hỏi:

- Anh không xuống xe sao?

- Anh còn có việc nên cần phải quay về công ty xử lý một chút.

Lãnh Duy Biệt cười dịu dàng, vẫn là nụ cười cưng chiều ấy, nhưng mà nụ cười ấy đã không còn thân mật như trước đây.

Ngước đầu lên bắt gặp ánh mắt anh ấy, Nhiếp Tử Vũ càng thêm áy náy.

- Vậy được rồi.

Nếu anh ấy đã có ý tránh cô thì cô cũng không muốn nói nhiều nữa.

- Anh lái xe cẩn thận nha, tạm biệt.

Sau khi buông một câu, Nhiếp Tử Vũ liền xuống xe,

Mà chờ sau khi cô đứng vững trên đường, chiếc BMW trong tích tắc như cung tên rời đi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt cô.

- Vũ Vũ, đi thôi.

Không biết từ lúc nào thì Triệu An Nhã đã xuất hiện đứng cạnh cô, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới thu tầm mắt của mình lại, gạt đầu một cái. Đang lúc muốn đi theo An Nhã vào KTV thì bất ngờ ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về phía con đường đối diện, đồng tử lập tức phóng to ra.

- Làm sao vậy?

Triệu An Nhã không hiểu hỏi.

Hai bóng người dính chặt vào nhau đập vào mắt Nhiếp Tử Vũ, sau khi sững sốt một lúc lâu, cô mới hồi phục tinh thần lại.

- Không có gì.

Cô vừa hoảng sợ vừa đau đớn gạt đầu, mặt thì tái xanh, cô bất ngờ cười một cách yếu ớt, nói:

- Tớ đột nhiên nhớ là tớ còn phải đi mua một quyển sách, các cậu đi trước đi, tớ lập tức vào ngay.

- Ủ, được rồi,

Không hề nhận ra sự khác thường của cô, Triệu An Nhã gạt đầu rồi lại bước vào KTV.

Thấy vậy, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, tức giận chạy về hướng con đường đối diện.

48. Chương 48: Hấn Nói Dối

Nhiếp Tử Vũ trốn sau một cái cây, trừng mắt nhìn bóng dáng quen thuộc đang tiến vào quán cà phê, trong lòng rầu rĩ vô cùng.

Đôi mắt trong suốt mở to mà vẫn không dám tin, khuôn mặt tinh xảo bởi vì nhìn thấy tận mắt mà trở nên u ám. Hai tay buông thõng nắm chặt thành quyền, cô khó có thể tưởng tượng được người con trai lúc này đang ngồi nói chuyện vô cùng thân mật với một cô gái trong quán cà phê kia lại chính là Nhiếp Tử Phong luôn nói là phải đi họp.

Đây là sao chứ? Tại sao hấn lại lừa gạt cô?

Xuyên qua tấm cửa sổ bằng thủy tinh nhìn vào trong, thấy dáng vẻ Nhiếp Tử Phong vui vẻ cười cười nói nói, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy là mình đang bị lừa dối một cách trắng trợn.

Sự căm tức xen lẫn đau lòng cắn nuốt sự bình tĩnh của cô, có một sự kích động muốn cô phải chạy vọt vào trong hỏi hấn tại sao lại lừa dối mình, nhưng mà cô vẫn cứ cố gắng kiềm chế.

Trong này có phải có sự hiểu lầm nào hay không? Ví dụ như cô gái kia chính là khách hàng của hấn?

Nhiếp Tử Vũ thầm suy đoán, nhất thời lòng dạ lại rối bời. Nhìn vào bên trong một chút, cô do dự hồi lâu thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra rồi nhấn một dãy số.

“Tít tít” hai tiếng, điện thoại được kết nối.

Cô dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi mấy câu, sau đó im lặng một lúc, chỉ thấy sắc mặt cô càng lúc càng khó coi, mãi đến lúc vành mắt ửng đỏ thì “ầm” một tiếng, điện thoại di động bị đập nát.

Nước mắt nhanh chóng rơi ra, Nhiếp Tử Vũ cắn chặt môi, vẻ mặt oan ức, cô ức hận nhìn vào trong quán cà phê, vẻ mặt Nhiếp Tử Phong vui vẻ nhìn cô gái kia và cất điện thoại di động vào túi, lòng cô nguội lạnh.

Tất cả suy đoán đều tan tành sau câu nói “Anh đang ở phòng làm việc”, tất cả oan ức xông thẳng lên đầu làm cô không kiềm chế được mà khóc nức nở.

Nước mắt rơi xuống như mưa, che mờ cả tầm mắt cô.

Hấn nói dối! Hấn lừa cô!

Sự thật này giống như bom nguyên tử vậy, nó làm lòng cô nổ tan tành, Nhiếp Tử Vũ cắn răng, dứt khoát xoay người chạy đi.

Màn đêm buông xuống, vàng trắng tròn như mâm xôi, vô số vì sao lấp lánh, ánh trăng sáng trong.

Núi Dương Minh, Nhiếp gia.

Vừa mới về nhà, Nhiếp Tử Phong vừa vào phòng ăn còn chưa kịp lấy hơi thì đã nghe Nhiếp mẫu nói Nhiếp Tử Vũ không chịu xuống lầu ăn cơm. Bất chấp túi công văn, Nhiếp Tử Phong hai bước đã bước lên lầu, đi thẳng tới phòng Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ, là anh.

Hắn đưa tay gõ cửa, cũng không có người lên tiếng.

Hai hàng lông mày nhíu lại, Nhiếp Tử Phong đưa tay muốn vặn chốt cửa nhưng lại không thể mở ra được.

- Vũ Vũ, mở cửa đi.

Hắn lại gõ cửa.

Lại là sự im lặng.

Thở dài trong lòng, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói:

- Nếu còn không mở cửa thì anh bỏ đi đó.

Mềm không được thì nhất định phải mạnh bạo.

Hiển nhiên, sự uy hiếp của hắn có tác dụng, còn không đến 5 giây thì tiếng mở cửa đã truyền đến.

Nhiếp Tử Phong đẩy cửa bước vào, vừa vào đã nhìn thấy mắt Nhiếp Tử Vũ sưng húp, nhất thời hắn nhíu chặt mày, gần như có thể kẹp chết một con ruồi.

- Mắt của em ...

Hắn đang muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra thì Nhiếp Tử Vũ đã sớm gầm nhẹ lên.

- Anh còn tới đây làm gì? Là anh tới chế nhạo tôi sao? Xem tôi như một kẻ ngốc, anh cảm thấy rất buồn cười đúng không?

Nhớ tới dáng vẻ thân mật của hắn cùng với cô gái kia ở quán cafe, còn cả dáng vẻ nói dối cô không hề đổ mắt, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy châm biếm vô cùng.

Cô toàn tâm toàn ý yêu hắn, tin tưởng hắn, nhưng mà hắn lại đùa giỡn cô. Bây giờ nghĩ lại, trước đây hắn từng nói thích cô, nói không chừng thì đó cũng là đùa giỡn với cô.

Không ngờ rằng vừa gặp cô thì cô lại dùng thái độ này đối với hắn, Nhiếp Tử Phong như bị một đòn đánh vào đầu, thật sự là rất khó hiểu.

49. Chương 49: Giải Thích Rõ

- Vũ Vũ, em đang nói cái gì vậy?

Nhiếp Tử Phong cố gắng lấy lại tinh thần, nhíu mi hỏi.

Bởi vì cả ngày nay làm việc mệt mỏi, cộng thêm thái độ như thế này của Nhiếp Tử Vũ nên hắn cảm thấy rất đau đầu. Nhường mắt, nói:

- Anh rất mệt, anh không muốn lại cãi nhau với em, có được hay không?

Hắn dịu giọng năn nỉ.

Vừa nghe hắn nói mệt mỏi thì Nhiếp Tử Vũ lập tức liên tưởng đến những chuyện có thể xảy ra giữa hắn và cô gái kia, lập tức mắt lại ửng đỏ, nước mắt trào ra.

- Anh đi đi, anh đi đi, em không muốn anh ở đây, anh không cần phải đến đây đâu.

Nhiếp Tử Vũ vừa hét lên vừa muốn đẩy hắn đi ra ngoài.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Tử Phong bắt đắc dĩ thở dài.

- Nếu đã mệt như vậy thì anh đi đi.

Nhiếp Tử Vũ dùng hết sức lực đẩy hần ra nhưng mà sức cô quá nhỏ, tuyệt đối không thể đẩy được hần. Cơn giận tràn ngập trong lòng, cô cảm thấy hết sức đau đớn xót xa, cô không đẩy hần nữa mà lại đánh vào ngực hần.

Ngăn cản không được, tâm tình Nhiếp Tử Phong bị đèn nén lập tức bùng nổ:

- Đủ rồi, đừng quậy nữa.

Hần kiểm chế không được bèn rống lên, nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của cô, lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Bởi vì hần bất ngờ nổi giận nên Nhiếp Tử Vũ giật mình, nước mắt thoáng chốc đã chảy ra như dòng thác, không thể nào ngăn lại được.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không vui, tim đau nhói, mắt thì giàn giụa nước nhìn hần rồi lại đau đớn khóc rống lên.

Thấy dáng vẻ cô khóc nức nở như vậy làm cho lòng Nhiếp Tử Phong vô cùng đau đớn, hần cố gắng kiềm chế bản thân, trong mắt tràn đầy áy náy, hần lập tức ý thức được mình đã quá đáng với cô.

- Vũ Vũ ...

Hần lại dùng giọng nói vô cùng dịu dàng gọi tên cô, đưa tay ra muốn lau đi nước mắt trên mặt cô nhưng mà cô lại liên tục lắc đầu, không cho hần đụng vào người.

- Nói cho anh biết, tại sao lại khóc?

Hần cố gắng dịu giọng với cô.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ chẳng những không ngừng khóc mà ngược lại còn khóc càng dữ tợn hơn.

Cô cắn chặt môi, dùng ánh mắt đầy căm phẫn liếc nhìn hần, cuối cùng vẫn không kiềm được mà mở miệng nói:

- Anh gạt tôi! Anh đáng ghét ... gạt tôi!

Nghe thấy giọng nói đầy uất ức của cô, Nhiếp Tử Phong sững sốt, người trở nên cứng đờ.

- Gạt em?

Chân mày đang nhíu chặt nhưng vì câu trả lời của cô mà càng cau chặt hơn. Cả ngày hần đều ở văn phòng xử lý công việc, ngoại trừ buổi trưa dùng cơm, hay là ...

Nghĩ tới đây, trong mắt Nhiếp Tử Phong hiện lên sự lo lắng không yên.

- Cô gái đó ... tôi thấy anh đi cùng với một cô gái nào đó vào quán cafe cầu kết làm bậy với nhau, nhưng mà anh lại nói dối tôi là anh đang ở văn phòng làm việc.

Nói xong, Nhiếp Tử Vũ oan ức cắn chặt răng, dáng vẻ khổ phải nói là thâm biết chừng nào.

Quả nhiên chính là chuyện đó!

Nhiếp Tử Phong mở to mắt, khi hần nghe được câu nói “Lừa tôi” của cô thì hần đã nghĩ tới.

- Vũ Vũ, là vì anh nói dối nên em khóc sao?

Nhiếp Tử Phong nhíu chặt mi, vẻ mặt khôi phục sự bình tĩnh.

Nhìn dáng vẻ hần xem như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí cũng không có chút kích động nào, cơn tức Nhiếp Tử Vũ lập tức lên tới đỉnh điểm.

- Anh còn có gì giải thích không hả? Tận mắt tôi nhìn thấy anh và cô ta áp tai thì thầm to nhỏ vô cùng thân mật.

- Phải như vậy chứ.

Nhiếp Tử Phong cười thật tươi, nụ cười tỏ vẻ vô cùng thoải mái.

- Bởi vì cô gái kia chính là Tân Nhã.

- Tân Nhã?

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vì cái tên này cô cảm thấy rất quen thuộc.

- Em đã quên rồi sao? Tân Nhã chính là em gái nuôi của anh, lúc nhỏ cô ấy thường chơi đùa với em đó.

Nhiếp Tử Phong giải thích. Vừa buông tay cô ra thì tay hắn đã vòng qua ôm lấy eo cô, véo mũi cô một cái, nói:

- Ngay cả em ấy mà em cũng ghen hay sao?

Nghe xong lời giải thích của hắn, Nhiếp Tử Vũ hiểu ra, quay đầu nhìn hắn, có chút rụt rè áy náy.

- Nhưng mà anh lừa em, đó là sự thật không thể chối bỏ mà.

Cô có chết cũng không thừa nhận là mình đã sai.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong cứng chiều cười một tiếng:

- Đó là bởi vì anh sợ em lại mang cơm đến cho anh, nhưng không ngờ lại bị em hiểu lầm.

- Anh không thích em mang cơm đến sao?

Nhiếp Tử Vũ không vui hỏi.

- Ờ ... Cũng không phải.

Nếu như là đưa cơm do đầu bếp nấu thì con được, nhưng nếu như là cơm do đích thân cô xuống bếp vậy thì đừng nên nói đến.

Nói đến đây, Nhiếp Tử Vũ bĩu môi, nói:

- Vậy thì lần sau dù có thể nào đi nữa cũng không được nói gạt em đó!

- Ừ!

Ngay sau đó hắn lại đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên môi cô.

50. Chương 50: Sự Yên Lặng Trước Bão Táp

Sau khi trải qua chút hiểu lầm nhỏ này, tình cảm của hai người nhanh chóng tăng lên. Nhiếp Tử Vũ mượn danh đi làm mà đi theo Nhiếp Tử Phong ra vào tập đoàn Nhiếp Phong, ngoại trừ lúc đi wc thì cả ngày đều dính chặt ở bên cạnh hắn, buổi tối có lúc lén lút chạy vào phòng Nhiếp Tử Phong, gần gũi hôn nhau, nhưng đều là dừng lại ở điểm đó. Ngoại trừ chưa có công khai tình cảm với bên ngoài thì hai người nghiêm nhiên trở thành một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu.

Hai người đắm chìm trong hạnh phúc, không nhận ra được sự thay đổi của người bên cạnh, không biết có ánh mắt của một người nào đó đau nhói khi thấy bọn họ đi chung với nhau, mà cũng im lặng để cho bọn họ hạnh phúc trước một cơn bão táp lớn.

- Hôm nay sinh nhật Nhã Nhã em phải đi chọn quà sinh nhật cho cô ấy, cho nên em sẽ không có cùng anh đi về nhà được, lát nữa nhớ uống ít rượu thôi nha.

Nhiếp Tử Vũ nhìn Nhiếp Tử Phong cười ngọt ngào, đưa tay ra ôm lấy gương mặt tuấn tú của hắn rồi đặt một nụ hôn lên trên má, rồi muốn quay người rời khỏi phòng làm việc.

- Chờ một chút.

Nhiếp Tử Phong nhanh chóng nắm tay của cô lại, dùng sức kéo cô vào trong lòng, vững vàng ngồi ở trên đùi của hắn.

- Dạ?

Nhiếp Tử Vũ mở to đôi mắt ngây thơ dò xét hắn, không hiểu lý do.

Trên gương mặt tuấn lãng chứa đầy sự vui vẻ âm hiểm, Nhiếp Tử Phong không nghiêm túc nâng cằm của cô lên, tình cảm nồng nàn nhìn nàng, nói:

- Nụ hôn của em, vẫn chưa có đủ thành ý.

Nói xong, lợi dụng tốc độ nhanh như chớp hung hãn chiếm lấy môi của cô, giam cầm đôi môi của cô lại.

Nụ hôn mạnh liệt như lửa, triền miên cắn mút, lúc Nhiếp Tử Phong cảm nhận được dục tính trong người mình càng lúc càng mãnh liệt thì mới bất ngờ đẩy Nhiếp Tử Vũ ra khỏi hắn.

Bị hắn hút hết không khí trong dạ dày, Nhiếp Tử Vũ thở hổn hển ngã ở trên vai hắn, há miệng thở hổn hển.

- Anh thật là xấu xa!

Cô vốn là không chế giọng nói khiển trách, nhưng mà chẳng biết tại sao, lời nói ra vậy mà mang theo sự mê hoặc khêu gợi nhẹ, khiêu khích Nhiếp Tử Phong, khiến cho hắn sinh lòng yêu thương.

- Vũ Vũ.

Giọng nói của Nhiếp Tử Phong chẳng biết từ lúc nào lại trở nên khàn đục mà lại trầm thấp, hắn lấy ánh mắt tha thiết nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô, chỉ cảm thấy thứ trong quần đang dần dần lớn lên. Ngầm kêu một cái, sau đó liền quay ánh mắt đi, nói:

- Em đi nhanh đi, nếu không thì công ty bách hóa sẽ đóng cửa đó.

- Dạ!

Không có phát hiện ra sự khác thường của hắn, Nhiếp Tử Vũ sau khi gạt đầu một cái thì liền xoay người rời đi.

Nhưng mà lúc cô rời đi chính là lại không nhìn thấy, một giây kia lúc cô hướng về phía cánh cửa thì thoáng xuất hiện một thân ảnh đen kịt nhanh chóng đi vào trong thang máy.

Cảnh vật hào nhoáng, lộng lẫy sắc sỡ.

Trung tâm thành phố Đài Bắc, trong một quầy bar nào đó.

Một loạt máy điều hòa nhiệt độ cũng không thổi tan được bầu không khí cuồng nhiệt, âm nhạc sôi động tiết tấu mãnh liệt tràn đầy màng nhĩ, trai gái ăn mặc nóng bỏng, vào giờ khắc này bọn họ đang tùy tiện hưởng thụ những những thứ thối nát.

Hai ngày cuối tuần giành được một bản hợp đồng đến mấy mươi tỷ, Nhiếp Tử Phong mang theo nhân viên đến quán bar, tiêu tiền khao bọn họ ăn chơi. Lúc đang làm việc hắn có lẽ là một người nghiêm khắc, nhưng mà ở phương diện ăn chơi thể này, hắn cũng chưa bao giờ bủn xỉn cả.

Mời rượu qua hết một lượt người, cuối cùng thì đầu óc Nhiếp Tử Phong cũng đau nhức, ngồi sụp xuống trên ghế salon. Cặp mắt mê mang nhìn những ngọn đèn không ngừng lấp lóa, trong lúc hắn muốn lấy điện thoại di động ra thông báo cho tài xế đến đón mình thì một giọng nói mang theo sự lo lắng vang lên ở trên đỉnh đầu của hắn.

- Tử Phong, trùng hợp như vậy sao? Anh cũng tới đây uống hả?

Nhiếp Tử Phong còn lại một chút ý thức sau cùng vừa ngẩng đầu lên thì thấy một dung mạo xinh đẹp diễm lệ xuất hiện, mà nghiêm nhiên từ sau lần ở trong nhà hàng bị hắn làm tổn thương thì cũng chưa từng gặp lại Quan Duyệt.

- Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Hắn mơ màng lên tiếng trả lời, muốn chống đỡ cơ thể của mình đứng dậy.

Thấy vậy, Quan Duyệt liền vội vàng tiến lên đỡ lấy:

- Anh uống nhiều rượu quá. Em đi lấy cho anh một chén trà giải rượu nha! Uống xong rồi em đưa anh về.

Lời nói của cô khuyên bảo tốt lành, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một âm mưu tàn nhẫn mà không để lại dấu vết.

51. Chương 51: Say Rượu

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh nắng sáng sủa nóng rực chói mắt. Trước mắt là một mảng sáng chói khiến cho Nhiếp Tử Phong không thể ngủ như không có chuyện gì xảy ra được, đành phải mở mắt ra.

Trần nhà trắng thuần đập vào mắt, kèm theo sự quan sát bốn bên là sự trang hoàng xa lạ khiến cho Nhiếp Tử Phong lấy làm kinh ngạc.

- Nơi này là ...

Hắn chống đỡ cơ thể nặng nề của bản thân dậy, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, nhưng không biết làm sao, một đoạn ký ức chỉ dừng lại ở chỗ gặp phải Quan Duyệt?

Tại sao hắn lại ở đây? Quan Duyệt đâu?

Vô số câu hỏi xoay quanh trong đầu hắn, không nghĩ ra được một chút manh mối nào, trong lòng bức bối, hần hơ đang vừa cúi đầu xuống nhìn, sau khi nhìn thấy cả người hắn lảo đảo thì ý thức liền mờ mịt, nhất thời có loại dự cảm không tốt.

Chần chừ một lát, hắn chậm rãi quay đầu lại, lúc ánh mắt bắt gặp phải một tấm lưng trần trụi trắng như tuyết ở phía sau, ánh mắt bị sưng lại, đầu óc quay cuồng.

Trời! Đây là ...

Giờ phút này, trên gương mặt tuần lãng của Nhiếp Tử Phong là vẻ hoang mang chưa từng có, hai mắt hắn trừng to nhìn thân thể mềm mại, tấm lưng trắng như tuyết đang quay về phía mình, tay chân lạnh cóng. Hắn ngừng thở, đầu óc choáng váng, bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Giả sử nếu là lúc trước đối với một đêm xxx như thế này thì hắn căn bản sẽ không có bất cứ cảm giác gì, nhưng từ sau khi quan hệ qua lại với Vũ Vũ, hắn liền giữ mình trong sạch không bao giờ đụng tới bất cứ người con gái nào, vì chính là không muốn làm cho Vũ Vũ hiểu lầm mà đau lòng, nhưng mà bây giờ lại nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong lại có một loại cảm giác hắn là người đàn ông ngoại tình.

Trong lúc hắn đang vì vậy mà nhăn mặt nhíu mày thì nghe được một tiếng kêu rên trầm thấp vang lên.

Nghe vậy, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong lại lần nữa quay qua nhìn hình thể lảo đảo kia, nhưng lại thấy cô gái ấy đang chậm rãi quay người lại, đôi bông đào xinh đẹp bất ngờ xuất hiện, còn có cả dung mạo xinh đẹp tuyệt lệ, nghiễm nhiên chính là cô gái gặp được tối hôm qua - Quan Duyệt.

Thấy là cô ta, báo động trong lòng Nhiếp Tử Phong chẳng những không có dừng lại mà ngược lại là càng kêu vang lên.

Đã sớm tỉnh lại một lúc lâu, vả lại trên gương mặt hết sức hài lòng của Quan Duyệt lại nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Nhiếp Tử Phong thì thỏa mãn cười thầm trong bụng, tiếp đó là lông mi có hơi nhíu lại, lộ ra đôi mắt trong veo, khóe miệng lười biếng nhẹ nhàng lau ra nụ cười gợi cảm.

- Tử Phong, anh dậy rồi?

Cô ta giả vờ xấu hổ dùng chăn che đôi bông đào lảo đảo của mình lại.

- Tôi ... cô .. đây là?

Bởi vì sự thật này là sự đả kích cực lớn, Nhiếp Tử Phong nói năng không đầu không đuôi một lúc lâu thì mới thốt ra được một câu đầy đủ:

- Tại sao chúng ta lại ở nơi này? Còn tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Nửa câu sau, giọng điệu của hắn càng nghiêng về sự chất vấn.

Sớm đã có cách đối phó, cho nên Quan Duyệt tuyệt không có gấp gáp trả lời. Cặp mắt e lệ rụt rè ngại ngần nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, cô cong lên trả lời:

- Tối hôm qua em vốn muốn đưa anh về nhà, nhưng mà vừa ra khỏi quán bar thì anh liền ới đầy lên người của em, còn ngất đi nữa, em buộc phải mang anh vào phòng nghỉ trong quán bar, ai biết được lúc vào trong phòng rồi thì anh lại cứ nắm lấy tay em không buông, cho nên chúng ta liền ...

Nói đến đây, Nhiếp Tử Phong không cần nghe cũng biết được tiếp theo là chuyện gì xảy ra. Trong nháy mắt, sắc mặt của hắn có hơi trở nên trắng bệch. Đồng tử co rút dữ dội, hai tay nắm chặt thành quyền, hắn không thể nào tin nổi loại chuyện say rượu rồi đi làm chuyện xằng bậy xxx lại phát sinh ở trên người hắn, nhưng việc đã đến nước này, hắn lại không thể không tin.

Quan sát thấy sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, Quan Duyệt hiểu hắn đã tin lời của cô. Thông minh như cô, không quên lại bổ thêm một chút thuốc.

- Tử Phong!

Đột nhiên, Quan Duyệt nhẹ nhàng kêu, dùng ánh mắt dè dặt nhìn hắn, nói:

- Tối hôm qua là lần đầu tiên của em đó Tử Phong, anh có thể đừng chê em quá ngây ngô được hay không?

52. Chương 52: Âm Mưu

Quan Duyệt thận trọng dò xét vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Nhiếp Tử Phong, giống như là rất lo sợ hắn sẽ không tin vậy, cô tình vén một góc của tấm chăn ra để lộ một góc của chiếc ra giường.

Nhiếp Tử Phong theo bản năng nhìn sang theo động tác của cô, sau khi thấy ở trên chiếc ra giường trắng như tuyết in lại một chút màu đỏ tươi, nhất thời toàn thân bất động.

Hắn nhíu mày thật chặt, đáy mắt xanh đen tràn đầy sự phức tạp, một lòng chuyên tâm với suy nghĩ của chính hắn, hoàn toàn không có chú ý tới đáy mắt thoáng lóe lên gian kế của Quan Duyệt.

Từ sau khi trưởng thành, bản thân hắn đã từng vui chơi qua với rất nhiều phụ nữ, tuy là lạm tình nhưng hắn cũng có nguyên tắc, đó chính là chưa bao giờ đụng vào con gái xử nữ. Nhưng mà hôm nay lại bởi vì say rượu mà mắc phải, hắn đã phạm vào sai lầm lớn nhất của đời người rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Nhiếp Tử Phong ngổn ngang, nghĩ đến việc nếu chuyện này lọt vào tai của Vũ Vũ, lòng hắn lo lắng bức bối đến phát điên lên, sinh ra cảm giác áy náy vô cùng.

Quan Duyệt ở bên cạnh nhìn chăm chú vào sắc mặt càng lúc càng khó coi của hắn, đáy lòng vui sướng nở hoa. Khóe miệng gương lên, lau ra nụ cười thỏa mãn.

Quả nhiên dự định của cô không sai, vết máu đã chứng minh cho sự trinh trắng của cô, mà lần đầu tiên của con gái lại hết sức quan trọng, cho nên không sợ Nhiếp Tử Phong sẽ không chịu trách nhiệm với cô. Nhưng mà sự hưng phấn của cô còn chưa được kéo dài trong bao lâu thì liền bị câu nói tiếp theo của Nhiếp Tử Phong đả kích hoàn toàn.

- Cô muốn cái gì?

Thầm nghĩ một hồi lâu, hắn thản nhiên nói. Hắn không muốn mất đi Vũ Vũ, cho nên lần này hắn sẵn lòng dùng bất cứ giá nào để xử lý điều bất trắc này.

- Anh ...

Quan Duyệt vừa nghe qua câu hỏi của hắn, một chút sức lực suýt nữa đã không còn. Nhìn thấy sự chân thành trong đôi mắt hắn, sau khi xác định là hắn không phải thuận miệng nói, trong lòng tự nhiên dâng lên sự ghen tỵ.

Nhiếp Tử Vũ đáng ghét, chẳng lẽ cô ta quan trọng như vậy sao?

Nhưng cô không có đem sự không vui của mình thể hiện ra, mà là oan ức cắn chặt môi dưới, dùng ánh mắt điềm đậm đáng yêu nhìn Nhiếp Tử Phong và cả giọng nói mang theo sự run rẩy, nói:

- Mọi người cũng đã trưởng thành rồi, tối hôm qua là em cam tâm tình nguyện, anh không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào với em đâu.

Quan Duyệt là một cô gái thông minh, biết rõ người đàn ông lãnh khốc như hắn sẽ không chịu phục tùng sự cứng rắn, cho nên lấy lui mà tiến, khiến cho hắn sinh ra cảm giác áy náy với mình, đến lúc đó rồi tính tiếp.

- Cô ...

Đúng như Quan Duyệt suy đoán vậy, Nhiếp Tử Phong vì vậy mà áy náy. Tự biết có lỗi với cô, một lát sau hắn nặn ra một câu nói:

- Xin lỗi, sau này có chuyện gì cần tôi giúp, cứ đến tìm tôi.

Sau khi nói xong, hai người liền mặc quần áo xong xuôi, ở cửa quán bar mỗi người đi một đường.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Nhiếp Tử Phong, Quan Duyệt nắm chặt hai tay thành quyền. Gương mặt u ám nhìn về phía một quán cà phê đối diện với quán bar, sau đó cô lấy điện thoại di động ra rồi bấm một dãy số.

Như vậy mà muốn thoát khỏi cô sao? Hừ! Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nhiếp Tử Phong, đời này tôi đều phải nắm chặt anh, quản lý anh trong lòng bàn tay.

Chưa có quay về Nhiếp gia mà là trực tiếp đi đến công ty, Nhiếp Tử Phong với tâm tư rối loạn, cả người xụi lơ ngã xuống nằm trên salon, còn chưa kịp thu xếp lại suy nghĩ của mình một chút thì một hồi chuông điện thoại vui tai liền truyền tới.

Lấy điện thoại di động ra, sau khi thấy trên màn hình là hai chữ “Vũ Vũ”, tay run một cái, trong lòng đặc biệt hoảng hốt nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh nghe điện thoại.

Vừa nhận điện thoại, Nhiếp Tử Phong đang do dự xem nên giải thích thế nào về việc tối hôm qua không về nhà, bên kia liền truyền tới câu nói mang theo sự áy náy của Nhiếp Tử Vũ:

- Xin lỗi, hôm qua em không có về nhà, thực sự là do Nhã Nhã giữ lại không cho em đi, bây giờ em đang trên đường về nhà. Tiệc ăn mừng tối qua thế nào? Anh có nghe em khuyên hay không, có uống ít rượu không vậy?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong sững sốt, bởi vì lúc này khấn trương mà chân mày nhíu lại thì lúc này đã buông lỏng ra một chút, sau khi hít sâu một hơi rồi mới đáp lại.

- Ủ!

Sự căng thẳng trong lòng đang từ từ giảm xuống, hắn dịu dàng trấn an, nói:

- Nếu như quá mệt mỏi thì cũng đừng tới công ty, một lát anh cũng phải đi ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoan ở nhà nghỉ ngơi đợi anh đi.

Không phải là có chuyện gì, chỉ là hắn chưa có mặt mũi để đi gặp cô mà thôi.

- Ừm, vậy cũng được.

Bên kia truyền tới tiếng trả lời của Nhiếp Tử Vũ:

- Vậy chào anh nha, em sẽ nhớ anh lắm, anh cũng phải nhớ đến em đấy. Tối nay chúng ta gặp nhau.

- Được!

Nói xong, Nhiếp Tử Phong liền cúp điện thoại, bỏ điện thoại di động xuống, cả người hần vô lực đứng dậy, đầu đau muốn nổ tung.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu của Nhiếp Tử Vũ, cảm giác tội lỗi trong lòng càng lúc càng lớn. Hắn hít sâu một hơi, từng lần một tự nhủ với chính mình: Coi như tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì!

Nhưng mà, sự thực thì điều này có thể như hắn mong muốn sao?

53. Chương 53: Lại Bị Lừa Một Lần Nữa

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong xanh, gió mát ẩm áp dễ chịu.

Nhiếp Tử Vũ mặc một bộ âu phục màu trắng ngang gối từng bước nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo là vẻ mặt sáng láng hồng hào, mắt to tròn trong veo.

Ngày hôm qua cũng không biết anh trai đã xảy ra chuyện gì, buổi tối không những mang cô đi thưởng thức bữa ăn tối dưới những ngọn nến, thậm chí còn mua một bó hoa hồng thật to cho cô, tuy là yêu đương lên lút, nhưng sự quan tâm của hắn lại làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hạnh phúc chưa bao giờ có được.

Nghĩ đến đó, Nhiếp Tử Vũ liền quay người đi vào trong phòng ăn muốn dùng xong bữa sáng thì sẽ đi đến công ty, nhưng mà vừa vào phòng ăn thì đã bị cảnh tượng bên trong làm giật mình.

Thường ngày thì lúc nào những cô người làm cũng tản ra tùm năm tùm ba thì lúc này lại cùng tụ hợp lại một nơi làm thành vòng tròn, ngay cả quản gia thời gian qua luôn tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm cũng đứng ở giữa các cô ấy, còn thì thâm to nhỏ gì đấy mà cũng không biết là đang thảo luận cái gì. Kỳ quái hơn chính là lúc Nhiếp Tử Vũ đi tới muốn tìm hiểu xem là chuyện gì, thì đuôi mắt của quản gia sau khi nhìn thấy cô thì liền ngừng bàn tán, giải tán đám người làm.

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Nhiếp Tử Vũ tò mò hỏi, không giải thích được tại sao bởi vì sự có mặt của cô mà những cô người làm đều tản ra. Bất ngờ, chú ý tới sắc mặt thật khó coi của quản gia cùng với việc hai tay giấu ở sau lưng, liền hỏi:

- Ông giấu gì sau lưng vậy?

Nói xong, liền muốn tiến lên xem thử.

- Không có gì, không có gì.

Quản gia vội vàng thụt lùi, vừa giải thích:

- Một phần của tờ báo mà thôi, tiểu thư, cô muốn dùng cơm sao?

Thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Tờ báo? Một phần tờ báo lại làm cho ông ấy khẩn trương như vậy sao? Nhiếp Tử Vũ đúng là không tin được chút nào cả. Nhưng cô cũng không ngăn ông ấy lại, mà là lúc ông ấy cách cô chỉ có một bước thì đột nhiên đưa tay ra trước, tay mát lạnh lẹ giật lấy thứ gì đó trong tay của ông ấy.

Sau khi giật được món đồ mà quản gia giấu trong tay, Nhiếp Tử Vũ trợn to mắt, bởi vì đúng như quản gia nói đó thực sự là một phần của tờ báo.

- Cái này có gì đặc biệt sao?

Nhiếp Tử Vũ thần nhiên hỏi, xem ngày tháng trên tờ báo, là tờ báo mới ra ngày hôm nay.

- Đúng vậy, không có gì đặc biệt hết.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của cô, quản gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Tiểu thư nhanh ngồi xuống đi, tôi đi lấy bữa sáng cho cô ngay, không phải một lát cô còn muốn đi ra ngoài sao?

Nói xong liền muốn lấy lại tờ báo.

- Chờ một chút.

Nhiếp Tử Vũ hất tay ngăn lại, đem tờ báo mở ra, khi nhìn đến đầu đề trang bìa kia, sau khi thấy một dòng chữ lớn đỏ tươi, thiếu chút nữa đã quên cả hít thở. Theo ánh mắt của cô nhìn lại, chỉ thấy phía trên là cái títt đỏ thẫm nổi bật: “Tổng tài tập đoàn Nhiếp Phong dắt tay thiên kim tiểu thư Quan Thị cùng nhau đi vào quán bar, chuyện tốt sắp đến.” Ở dưới títt là kèm theo hình hai người cùng nhau đi vào quán bar, còn có lời giải thích cặn kẽ.

- Cái này ...

Nhiếp Tử Vũ cầm tờ báo, tay run run, chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, dưới chân lão đảo một cái, nếu như không phải quần gia đỡ cô kịp lúc thì rất có thể cứ như vậy mà ngã xuống.

- Làm sao có thể, đây không phải là sự thật, không phải đâu.

Tử Phong cả ngày đều ở công ty, sau khi tan việc thì lại ở cùng cô, làm sao lại có thể cùng cô ta đi đến quán bar chứ?

Cô cố chấp không chịu tin, nhưng mà sau khi thấy dòng chữ nhỏ trong tờ báo, có nhắc tới ngày tháng là sáng sớm hôm qua thì cô liền ngây ngẩn cả người. Trong đầu chợt lóe lên gương mặt tuần tú của Nhiếp Tử Phong, lòng cô căng thẳng, chậm rãi xoay người nhìn về phía quần gia với vẻ mặt đầy lo lắng đang nhìn cô.

- Anh ấy ... anh ấy ... khuya ngày hôm trước sau tiệc ăn mừng anh ấy có về nhà không?

Cô hỏi.

- Tiểu thư, tôi nghĩ thiếu gia ...

Quần gia muốn giải thích.

Nhiếp Tử Vũ kiên quyết cắt đứt lời nói của ông ấy:

- Ông hãy thành thật nói cho con biết, khuya hôm trước anh ấy có về nhà không?

- Cái này ...

Đối mặt với vẻ nghiêm túc của cô, quần gia luôn một mực yêu thương cô thật sự là không đành lòng lừa dối cô:

- Thiếu gia không có về.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ giống như bị một đấm thật mạnh vào mặt, vào người vậy, trước mắt tối sầm, cơ thể mềm nhũn ra ngã vào trong lòng của quần gia. Trước một giây sau cùng lúc nàng mất đi ý thức, cô chỉ có một suy nghĩ.

Cô lại bị lừa một lần nữa!

54. Chương 54: Bước Ngặt Cuối Cùng Làm Người Ta Chia Rẽ

Lúc Nhiếp Tử Vũ mở mắt ra lần nữa thì đã là xế trưa.

Mở hai mắt ra, hai mắt cô thất thần nhìn trần nhà trắng như tuyết, tinh thần mất hết cả.

Cô đã trải qua một giấc mơ thật lâu. Trong mơ, cô mặc bộ áo cưới hoa lệ trắng toát, dưới sự dẫn dắt của Nhiếp phụ đi vào giáo đường thiên liêng, mà hẳn thì mỉm cười thâm tình đứng cách đó không xa nghênh đón cô, lúc hai tay đan chặt vào nhau, lúc cha xứ tuyên bố xong lời hứa cô phải ưng thuận thì Quan Duyệt đột nhiên xuất hiện, cũng lớn tiếng trách mắng cô cướp đoạt Nhiếp Tử Phong, cô sợ, cô khóc, vì vậy lúc tỉnh mơ, lòng cô cũng tan nát.

Không biết qua bao lâu, khi cô cảm thấy trong lòng không còn đau đớn nữa, lúc không còn muốn khóc nữa thì một hồi tiếng bước chân ồn ào vang lên ở cửa phòng của cô, sau đó “ầm” một tiếng, cửa phòng được mở ra.

Nhiếp tử Vũ không hề quay đầu nhìn lại, bởi vì bằng cảm giác, cô biết được là ai.

- Vũ Vũ, em không sao chứ?

Nghe tin Nhiếp Tử Phong vội vàng chạy tới bên giường của cô, lo lắng kiểm tra sắc mặt trắng bệch của Nhiếp Tử Vũ, liền hỏi:

- Đang tốt mà làm sao lại bất tỉnh như vậy chứ? Vũ Vũ, em có khó chịu ở chỗ nào không? Không được, anh phải đưa em đến bệnh viện một chuyến mới được.

Nói xong, liền bế cô từ trên giường lên.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ chậm rãi quay đầu, sau khi nhìn thấy trong mắt Nhiếp Tử Phong là sự lo lắng cực độ thì trong lòng đau thắt lại. Nhưng mà cô cũng không có đem tâm tình thực sự của mình thể hiện ra ngoài, mà là lựa chọn im lặng và đồng thời lạnh nhạt rút bàn tay của hắn ra khỏi bàn tay của cô.

Cô khó chịu, rất khó chịu, đau đớn trên cơ thể có thể chữa khỏi, nhưng mà đau trong lòng thì làm sao chứ?

Nghĩ vậy, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cười một tiếng đau khổ.

Cô không trách hắn qua đêm cùng Quan Duyệt ở quán bar, cũng không hận hắn tại sao lại nói dối cô, cô chỉ hận bản thân mình. Biết giữa họ rõ ràng là không thể nào nhưng vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cố chấp đi vào trong tim của hắn, cô hận bản thân không biết tự lượng sức mình, càng hận chính mình không chịu nổi nỗi đau này.

Nhìn vẻ mặt khác thường của cô, lòng Nhiếp Tử Phong không khỏi hoảng sợ, nhất thời có loại cảm giác không lành.

- Vũ Vũ.

Hắn nhẹ giọng gọi tên cô, trong đáy mắt mang theo sự không đành:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nói xong, liền ngồi xuống ở mép giường.

Nhiếp tử Vũ im lặng nhìn hắn, nơi cổ họng bị nghẹn lại, giọng đứt quãng:

- Tôi đã xem báo rồi.

Cô rất bình tĩnh, trong đáy mắt không hề có chút gợn sóng, giống như những gì cô nói căn bản không phải là nguyên nhân làm cho bản thân bị bất tỉnh.

Nhiếp Tử Phong không khỏi dùng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Em thấy cái gì?

Thấy dáng vẻ hắn hoàn toàn không biết, Nhiếp Tử Vũ nhíu mày, trả lời:

- Chuyện anh và Quan Duyệt cùng nhau qua đêm ở quán bar.

Đứt lời, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong thoáng chốc thay đổi, trong con ngươi lập tức mang theo sự hổ thẹn.

- Vũ Vũ, em hãy nghe anh nói, anh có thể giải thích.

Hắn nóng lòng muốn giải thích, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại lắc đầu, cắt ngang lời hắn.

Đôi mắt trầm xuống nhìn hắn, Nhiếp Tử Vũ nói:

- Cũng là bởi vì hổ thẹn, cho nên hôm qua anh mới đối tốt với tôi như vậy đúng không?

- Anh ...

Hắn ấp úng đã hoàn toàn xác nhận suy nghĩ của Nhiếp Tử Vũ, đồng thời cũng đã làm cho lòng cô chết lặng hoàn toàn.

- Thật ra thì, anh không cần phải làm như vậy.

Nhiếp Tử Vũ giả vờ thoải mái cười, tiếp theo thản nhiên nói:

- Anh muốn cùng với cô ấy tôi hoàn đồng đồng ý, không cần phải thấy áy náy với tôi. Quan Duyệt là một cô gái tốt, rất xứng với anh, các người rất hợp nhau.

Nhiếp Tử Vũ không có chút vấn đề gì khiến cho Nhiếp Tử Phong yên lòng một chút, ngược lại cũng cảm thấy chút khác thường:

- Vũ Vũ, đây là em có ý gì?

Hắn hỏi, bất an dâng lên trong lòng.

Hít sâu một hơi, đem tất cả bi thương dần xuống đáy lòng, Nhiếp Tử Vũ nghiêm túc nhìn thẳng hắn, nói:

- Tôi muốn nói, chúng ta dừng lại ở đây đi, tôi thành toàn cho các người ở cùng nhau, tôi chúc phúc cho các người.

Nói như vậy, cũng đủ rõ ràng rồi chứ.

55. Chương 55: Cô Còn Quá Non Nớt

Vẻ mặt kiên quyết của cô giống như một thanh đao, xuyên qua lồng ngực của Nhiếp Tử Phong đâm thật sâu vào tim hắn, nhất thời máu chảy đầm đìa. Trên gương mặt tuần lã trắng bệch hắn ra, đôi mắt vốn sáng ngời như tinh tú liền ám trầm xuống, giống như một cái đầm lầy thật sâu, sâu không lường được.

- Vũ Vũ ...

Câu trả lời của cô làm hắn hoàn toàn khiếp sợ, phải thật lâu mới khẽ gọi tên cô. Hắn đưa tay ra muốn nỗ lực giữ cô lại, sau đó lại bị Nhiếp Tử Vũ khéo léo tránh đi. Hết sức mất mát, hắn lại thu tay về, ánh mắt đau đớn nhìn cô, một câu nói không lưu loát được nói ra:

- Dừng như vậy mà, em nghe anh giải thích đi.

- Tôi không muốn nghe.

Giọng nói lạnh lùng khiến cho người ta không nghe ra được tâm tình chân thật của cô. Đôi mắt ngấn nước không nhanh không chậm nhìn quét qua hắn một cái, cô cố gắng kiềm chế nội tâm dậy sóng của mình, xua đuổi hắn:

- Tôi mệt rồi, anh đi ra ngoài đi.

- Vũ Vũ.

Nhiếp Tử Phong chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng năn nỉ, tuy nhiên, còn chưa chờ hắn nói ra khỏi miệng thì một loạt tiếng bước chân ngồn ngộn đột nhiên từ xa truyền tới, nhất thời làm cho toàn bộ những ngôn từ của hắn bị nuốt chửng vào trong bụng.

- Vũ Vũ.

Một tiếng gọi đầy sợ hãi vang dội vang lên ở ngoài cửa phòng, ngay sau đó bóng dáng của Nhiếp mẫu liền xuất hiện ở cửa. Bà bước nhanh đi về hướng Nhiếp Tử Vũ, còn lo lắng hỏi:

- Mẹ nghe quần gia nói con ngắt đi, có chuyện gì xảy ra vậy? Có gọi bác sĩ tới hay chưa?

Nói xong, vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt.

Nhìn vẻ lo lắng bận lòng trên mặt Nhiếp mẫu, lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời mềm nhũn, đau đớn trong lòng được sưởi ấm, nhất thời an ủi không ít đau đớn trong lòng cô. Cô khổ sở nặn ra một nụ cười yếu ớt, lắc

đầu, muốn làm cho Nhiếp mẫu yên tâm một chút, lúc đang muốn nói không có gì đáng ngại thì một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên.

- Thời tiết nóng bức như thế, bác gái, con nghĩ Vũ Vũ có lẽ là bị cảm nắng rồi.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong cùng sửng sốt, cùng quay đầu lại chỗ phát ra thanh âm kia, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Quan Duyệt đang chậm rãi đi vào trong phòng thì càng sửng sốt hơn, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong lại càng khó coi hơn.

Người khác có thể không chú ý tới, nhưng lúc cô ta nói ra những lời này thì hai mắt nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Vũ, trong đáy mắt thoáng hiện lên sự khinh thường trước sau như một đối với cô.

Đôi mắt to tròn thật to co rút một hồi, hai tay của Nhiếp Tử Vũ rũ xuống hai bên, không tự chủ được nắm thành quyền, ánh mắt sắc bén tới cực điểm. Trong một tích tắc nào đó, cô muốn đi lên xé nát gương mặt cô ta, nhưng ngại vì có Nhiếp mẫu ở đây, cô chỉ có thể ngậm chịu đựng.

- Có thể là vậy.

Nhiếp mẫu tán đồng gật đầu, sau đó quan tâm hỏi:

- Vũ Vũ, con muốn mẹ giúp con đi gọi bác sĩ tới không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ thu đôi mắt lại, cố gắng bình tĩnh:

- Con không sao.

Nhưng mà câu nói vừa nói ra, Quan Duyệt lại lần nữa lên tiếng:

- Nếu Vũ Vũ đã không sao, vậy thì chúng ta đừng có quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi nữa. Người bị cảm nắng phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt.

Nói xong, khoe miệng nở ra nụ cười.

- Ủ, vậy chúng ta đi ra ngoài đi.

Nhiếp mẫu yên tâm, đứng thẳng người lại, bất ngờ, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Nhiếp Tử Phong đứng bên cạnh, sắc mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc:

- Tử Phong, vừa đúng lúc con ở đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Nói xong, sau khi dặn dò Nhiếp Tử Vũ nghỉ ngơi thật tốt thì mới rời khỏi phòng.

Nhìn sắc mặt còn khó chịu hơn trước của Nhiếp Tử Vũ, lòng Nhiếp Tử Phong căng thẳng, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Em nghỉ ngơi thật tốt đi, sau này chúng ta lại nói tiếp.

Nói xong, sau khi dùng ánh mắt chán chứa thâm ý nhìn cô một hồi thì mới đi ra ngoài.

Không quá nửa phút, trong phòng chỉ còn lại có hai người là Nhiếp Tử Vũ và Quan Duyệt.

- Cô còn có việc gì sao?

Nhiếp Tử Vũ chán nản hỏi.

- Không có.

Quan Duyệt nhíu mày, vẻ mặt giễu cợt, nói:

- Chỉ là muốn nói với cô một câu: “Muốn đấu với tôi, cô còn non nớt lắm”.

Nói xong, cũng xoay người rời đi.

Một giây, hai giây.

Nhìn căn phòng trống rỗng, lắng nghe tiếng hít thở của mình, sự yên tĩnh tựa như cả thế giới này chỉ còn lại trơ trọi một mình cô. Cuối cùng, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn được nữa mà bật khóc.

56. Chương 56: Cô Còn Quá Non Nớt

Về mặt kiên quyết của cô giống như một thanh đao, xuyên qua lồng ngực của Nhiếp Tử Phong đâm thật sâu vào tim hắn, nhất thời máu chảy đầm đìa. Trên gương mặt tuần lã trắng bệch hắn ra, đôi mắt vốn sáng ngời như tinh tú liền ám trầm xuống, giống như một cái đầm lầy thật sâu, sâu không lường được.

- Vũ Vũ ...

Câu trả lời của cô làm hắn hoàn toàn khiếp sợ, phải thật lâu mới khẽ gọi tên cô. Hắn đưa tay ra muốn nỗ lực giữ cô lại, sau đó lại bị Nhiếp Tử Vũ khéo léo tránh đi. Hết sức mất mát, hắn lại thu tay về, ánh mắt đau đớn nhìn cô, một câu nói không lưu loát được nói ra:

- Đừng như vậy mà, em nghe anh giải thích đi.

- Tôi không muốn nghe.

Giọng nói lạnh lùng khiến cho người ta không nghe ra được tâm tình chân thật của cô. Đôi mắt ngấn nước không nhanh không chậm nhìn quét qua hắn một cái, cô cố gắng kiềm chế nội tâm dậy sóng của mình, xua đuổi hắn:

- Tôi mệt rồi, anh đi ra ngoài đi.

- Vũ Vũ.

Nhiếp Tử Phong chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng năn nỉ, tuy nhiên, còn chưa chờ hắn nói ra khỏi miệng thì một loạt tiếng bước chân ngổn ngang đột nhiên từ xa truyền tới, nhất thời làm cho toàn bộ những ngôn từ của hắn bị nuốt chửng vào trong bụng.

- Vũ Vũ.

Một tiếng gọi đầy sợ hãi vang dội vang lên ở ngoài cửa phòng, ngay sau đó bóng dáng của Nhiếp mẫu liền xuất hiện ở cửa. Bà bước nhanh đi về hướng Nhiếp Tử Vũ, còn lo lắng hỏi:

- Mẹ nghe quản gia nói con ngất đi, có chuyện gì xảy ra vậy? Có gọi bác sĩ tới hay chưa?

Nói xong, vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt.

Nhìn vẻ lo lắng bận lòng trên mặt Nhiếp mẫu, lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời mềm nhũn, đau đớn trong lòng được sưởi ấm, nhất thời an ủi không ít đau đớn trong lòng cô. Cô khổ sở nặn ra một nụ cười yếu ớt, lắc đầu, muốn làm cho Nhiếp mẫu yên tâm một chút, lúc đang muốn nói không có gì đáng ngại thì một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên.

- Thời tiết nóng bức như thế, bác gái, con nghĩ Vũ Vũ có lẽ là bị cảm nắng rồi.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong cùng sửng sốt, cùng quay đầu lại chỗ phát ra thanh âm kia, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Quan Duyệt đang chậm rãi đi vào trong phòng thì càng sửng sốt hơn, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong lại càng khó coi hơn.

Người khác có thể không chú ý tới, nhưng lúc cô ta nói ra những lời này thì hai mắt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tử Vũ, trong đáy mắt thoáng hiện lên sự khinh thường trước sau như một đối với cô.

Đôi mắt to tròn thật to co rút một hồi, hai tay của Nhiếp Tử Vũ rũ xuống hai bên, không tự chủ được nắm thành quyền, ánh mắt sắc bén tới cực điểm. Trong một tích tích nào đó, cô muốn đi lên xé nát gương mặt cô ta, nhưng ngại vì có Nhiếp mẫu ở đây, cô chỉ có thể ngậm chịu đựng.

- Có thể là vậy.

Nhiếp mẫu tán đồng gật đầu, sau đó quan tâm hỏi:

- Vũ Vũ, con muốn mẹ giúp con đi gọi bác sĩ tới không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ thu đôi mắt lại, cố gắng bình tĩnh:

- Con không sao.

Nhưng mà câu nói vừa nói ra, Quan Duyệt lại lần nữa lên tiếng:

- Nếu Vũ Vũ đã không sao, vậy thì chúng ta đừng có quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi nữa. Người bị cảm nắng phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt.

Nói xong, khóe miệng nở ra nụ cười.

- Ủ, vậy chúng ta đi ra ngoài đi.

Nhiếp mẫu yên tâm, đứng thẳng người lại, bất ngờ, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Nhiếp Tử Phong đứng bên cạnh, sắc mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc:

- Tử Phong, vừa đúng lúc con ở đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Nói xong, sau khi dặn dò Nhiếp Tử Vũ nghỉ ngơi thật tốt thì mới rời khỏi phòng.

Nhìn sắc mặt còn khó chịu hơn trước của Nhiếp Tử Vũ, lòng Nhiếp Tử Phong căng thẳng, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Em nghỉ ngơi thật tốt đi, sau này chúng ta lại nói tiếp.

Nói xong, sau khi dùng ánh mắt chan chứa thâm ý nhìn cô một hồi thì mới đi ra ngoài.

Không quá nửa phút, trong phòng chỉ còn lại có hai người là Nhiếp Tử Vũ và Quan Duyệt.

- Cô còn có việc gì sao?

Nhiếp Tử Vũ chán nản hỏi.

- Không có.

Quan Duyệt nhíu mày, vẻ mặt giễu cợt, nói:

- Chỉ là muốn nói với cô một câu: “Muốn đấu với tôi, cô còn non nớt lắm”.

Nói xong, cũng xoay người rời đi.

Một giây, hai giây.

Nhìn căn phòng trống rỗng, lắng nghe tiếng hít thở của mình, sự yên tĩnh tựa như cả thế giới này chỉ còn lại tro bụi một mình cô. Cuối cùng, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn được nữa mà bật khóc.

57. Chương 57: Trách Nhiệm

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhà họ Nhiếp, trong thư phòng — —

Đi theo sau lưng mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong vừa mới ngồi xuống, mở đầu mẹ Nhiếp liền nghiêm túc lên tiếng chất vấn.

“Chuyện ở trên báo là sự thật sao? Con và Quan Duyệt thật sự ở cùng với nhau cả đêm trong khách sạn sao?” Thân thể mẹ Nhiếp thẳng tắp, dung nhan mỹ lệ không bị năm tháng tàn phá chút nào rất nghiêm túc, không giống như ngày thường luôn ôn hoà mỉm cười đối với mọi người. Lại có chút phong thái của người chủ gia đình. Dienn#dang#lee#qqiqon

Nghe vậy, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong co rút lại, cũng không tiếp lời. Anh nhíu mày lên, anh đang trầm tư trong vấn đề này.

Lúc trước không có suy nghĩ tại sao chuyện này lại bị đưa lên báo, sau đó lại suy nghĩ một chút thấy thời gian thật vừa khéo. Tại sao trước cửa quán rượu lại có đám chó săn mai phục? Vừa vặn chụp được cảnh anh và Quan Duyệt, trừ phi là đã chờ đợi từ lâu.

Anh im lặng, không thể nghi ngờ là cần phải xác nhận lại chuyện này.

Đối mặt với con trai đang đắm chìm trong suy nghĩ, mẹ Nhiếp không thể làm gì khác hơn là lắc đầu: “Đó là sự thật sao? Tử Phong, con định tính toán như thế nào với Duyệt nhi?”

Vấn đề này của bà khiến cho Nhiếp Tử Phong nhất thời ngẩn người ra, suy nghĩ dừng lại. Chợt ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt mong chờ của mẹ Nhiếp, anh động động khoé môi nhưng vẫn không nói một câu nào.

Thấy vậy, mẹ Nhiếp đại khái có thể đoán được đáp án của anh.

Chỉ thấy mẹ Nhiếp nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ thất vọng, sau đó thở dài, tận tình khuyên bảo nói: “Lúc trước cho dù con ở bên ngoài làm bất cứ chuyện gì mẹ cũng không nói đó là bởi vì mẹ biết con tự biết cư xử đúng mực. Nhưng Duyệt nhi là thiên kim của tập đoàn Quan thị, là danh môn khuê tú, không giống những cô gái mà con vui đùa một chút kia. Con nhất định phải chịu trách nhiệm trong chuyện này!”

Vừa nghe đến hai chữ ‘trách nhiệm’ này, bất giác Nhiếp Tử Phong giật thót mình. Trước mắt hiện lên ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ, trong tim lại nhói đau, anh cự tuyệt theo bản năng: “Trừ kết hôn ra, con có thể dùng bất cứ thứ gì để đền bù cho cô ấy.” Trong lòng của anh chỉ có một người là Vũ Vũ, ít nhất hiện tại là như vậy, anh không muốn kết giao với bất kỳ người phụ nữ nào khác trừ cô ra.

“Vô liêm sỉ!” Nghe được câu trả lời của anh, người phụ nữ luôn luôn có tiếng là hiền lành tốt tính như mẹ Nhiếp cũng không nhịn được mà lên tiếng mắng anh. Sắc mặt tối sầm lại, bà lớn tiếng trách cứ: “Làm sao con lại có thể nói ra những lời này được, nếu như để Duyệt nhi nghe được chắc chắn là sẽ rất đau lòng!”

Sắc mặt Nhiếp Tử Phong cũng khó coi không thua kém mẹ Nhiếp, anh nhìn chằm chằm mẹ Nhiếp, từ trong miệng nặn ra bốn chữ: “Con không yêu cô ta.”

Dứt lời, mẹ Nhiếp giật mình.

Bà dùng ánh mắt sâu xa kiên cố nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh của Nhiếp Tử Phong, khoé môi khẽ cử động. Do dự một lúc, bà lại nói hàm ý sâu xa: “Chuyện tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, bây giờ con không yêu cô ấy, nhưng khó nói là trong tương lai con cũng không yêu. Huống chi, Duyệt nhi là một cô gái tốt hiếm có, mẹ hy vọng hai người các con có thể ở cùng với nhau. Tử Phong, mẹ vẫn cho rằng con là một người con trai hiếu thuận, trong chuyện này hy vọng con có thể hiểu mẹ.” Ngụ ý của bà đã nhận định Quan Duyệt này là con dâu.

Nhiếp Tử Phong nghe xong, không nói gì, chẳng qua là đáy mắt chợt lóe lên một chút phức tạp.

Nhìn ánh mắt của anh hơi dao động, mẹ Nhiếp lại nói: “Trước tiên hãy thử lui tới một khoảng thời gian đã, được không? Nếu như đến lúc đó con vẫn không yêu cô ấy, thì mẹ cũng không cưỡng ép con nữa.” Bà lùi một bước nói.

Vẫn im lặng như cũ.

Không khí giăng co dần dần hòa hoãn hơn rất nhiều, mẹ Nhiếp ngẩng đầu lên không chờ đợi câu trả lời của Nhiếp Tử Phong, liền đưa ra quyết định: “Chuyện lên báo mẹ sẽ để cho ba con xử lý giúp con, nhưng ba Quan mẹ Quan bên kia, mẹ hy vọng con sẽ tự mình đi giải thích với bọn họ một tiếng, con làm được chứ?”

Biết mình không còn sự lựa chọn nào nữa, Nhiếp Tử Phong mới chậm rãi gật đầu.

Sau này anh sẽ tự mình đi giải thích cho rõ, về phần thử cùng Quan Duyệt lui tới... Không nằm trong suy nghĩ của anh.

58. Chương 58: Không Muốn Mất Cô

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hình như mẹ Nhiếp có nói cho Quan Duyệt chuyện thử qua lại với anh. Mấy ngày sau đó, Quan Duyệt bỏ tất cả công việc ở công ty cả ngày chạy tới chờ ở tập đoàn Nhiếp Phong, nghiễm nhiên thay thế chức vụ của Nhiếp Tử Vũ. Cho dù cực kỳ khó chịu, nhưng Nhiếp Tử Phong vẫn áy náy chuyện lần trước nên cũng không dám từ chối.

Mỗi một ngày trôi qua, trong lòng Nhiếp Tử Phong càng rối loạn. Bởi vì cho dù như thế nào anh cũng không tìm được thời gian thích hợp để nói chuyện với Nhiếp Tử Vũ. v Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n

Anh tìm, Nhiếp Tử Vũ liền tránh, có lúc rạng sáng anh thức dậy để bắt người, thì Nhiếp Tử Vũ đã sớm chuẩn mất. Có lúc anh lại đợi đến nửa đêm, Nhiếp Tử Vũ lại càng về muộn. Thỉnh thoảng có lúc hai người sẽ gặp mặt lúc ăn sáng, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ luôn luôn không nhìn anh, ăn xong bữa liền trở về phòng, cho dù anh gõ cửa như thế nào cũng không lên tiếng.

Nhiếp Tử Phong vô cùng bối rối.

...

Đêm khuya.

Ánh trăng nghịch ngợm trốn vào trong đám mây màu đen, bầu trời u ám không một ánh sao. Trời không có một chút gió, không khí ngột ngạt khiến cho người ta có cảm giác phiền não. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n

Trong nhà họ Nhiếp có một tiếng động khe vang lên, kèm theo đó là tiếng “Lạch cạch” mở khoá, một bóng dáng thon dài nhanh chóng đi vào trong nhà, rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Nhiếp Tử Vũ đi về muộn, dựa vào cảm giác lần mò trong bóng tối, rón ra rón rén, lúc đang muốn đi lên lầu, trong bóng tối vang lên một giọng chất vấn lạnh lùng.

“Đi đâu?”

Giọng nói lạnh như băng rất quen thuộc khiến cho thân thể Nhiếp Tử Vũ run lên, cô kinh ngạc xoay người về phía phát ra giọng nói, lúc này cô mới phát hiện cách đó không xa có một điểm màu đỏ.

‘Tách’ một tiếng, tiếng bật công tắc đèn vang lên, cả căn phòng sáng lên, sáng như ban ngày. điềnn dần nên quýndon

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc nhìn Nhiếp Tử Phong đang dựa lưng vào tường, ngón tay phải đang kẹp một điều thuốc, tay trái cầm một chai rượu tây, trong lòng chợt trĩu xuống. Có một giây kia cô muốn bước tới cướp chai rượu và điều thuốc đi, nhưng cô lại nghĩ đến chuyện phát sinh ngày hôm đó, thì ngay lập tức dập tắt ý nghĩ của mình, rất lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Khói thuốc lơ lửng lơ lơ trước mặt của anh. Chiếc cầm vôn trơn bóng bây giờ rêu rưa mọc lổm chổm, có cảm giác chán trường. Bởi vì uống rượu, nên gương mặt tuần lã có chút ửng hồng lên.

Nghe được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ, anh híp mắt lại, ngay sau đó từ từ đi về phía cô, vừa đi vừa nói: “Sao lại không liên quan tới anh? Em quên em là người phụ nữ của anh sao? Vũ Vũ anh...” Khoé miệng nhếch lên nở ra một nụ cười cứng chiều, nhưng mà trong đáy mắt mê ly mang theo chút khổ sở.

Nghe được lời nói to gan như thế của anh, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ căng thẳng, né tránh ánh mắt của anh. điềnn dần nên quýndon

“Anh say rồi, mau lên nghỉ ngơi đi.” Nói xong, liền muốn đi lên lầu.

Nhưng mà cô chưa đi được một bước, đột nhiên một bàn tay to túm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của cô, một giây sau, cô liền ngã nhào vào một lồng ngực nóng như lửa.

“Buông em ra!” Nhiếp Tử Vũ cố gắng vùng vẫy, nhưng làm sao đủ hơi sức chống lại anh, giãy giụa cũng vô ích.

Ôm Nhiếp Tử Vũ thật chặt, Nhiếp Tử Phong bá đạo như một đứa trẻ, đầu vùi vào cổ của cô, tận tình hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô. “Vũ Vũ, Vũ Vũ của anh, đừng rời xa anh ...” Trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn, khiến cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy đau đớn không dứt. Mỗi khi anh nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ ngày hôm đó, trong lòng lại có một loại thống khổ giống như bị xé rách ra từng mảnh. Điềng đáng ele quý don

Anh không muốn buông cô ra, anh yêu cô! Cho dù mất đi toàn thế giới, anh cũng không muốn mất đi một mình cô!

Mùi rượu nồng nặc tràn vào mũi, khiến cho Nhiếp Tử Vũ hoa mắt đầu choáng váng. Cô ra sức giãy giụa, vừa khẽ hét lên với anh: “Bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Anh quên là giữa chúng ta đã không còn gì nữa rồi sao? Anh buông em ra! Anh buông em ra!” Diễng đáng ele quý don

Nhiếp Tử Vũ càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng đau lòng, nỗi đau bị đè nén mấy ngày liên tiếp lập tức tràn ra ngoài, khiến cho cô không còn sức lực để chịu đựng nữa. Tất cả đau khổ trong nháy mắt biến thành nước mắt tràn ra ngoài, dần dần, cô không còn giãy giụa nữa.

Nghe được tiếng khóc lóc nhỏ nhỏ của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng rối rắm không biết làm sao.

Anh từ từ buông tay của mình ra, đem thân thể của cô xoay lại đối diện với mình, sau đó thận trọng lau đi nước mắt trên khuôn mặt của cô: “Vũ Vũ, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Nhiếp Tử Vũ cũng không ngừng lại, vẫn khóc thút thít, cô từ từ ngẩng đầu lên dùng ánh mắt dịu dàng đáng yêu nhìn về mặt thâm tình của Nhiếp Tử Phong, im lặng một hồi lâu, sau đó khẽ mở miệng: “Chúng ta kết thúc ở đây thôi... Anh trai.”

59. Chương 59: Không Bằng Cầm Thú

Editor: Táo đỏ phổ núi

Anh trai...

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ ghen ngào nói ra hai chữ này, Nhiếp Tử Phong giống như bị một hòn đá to ném trúng, rất bối rối. Anh đã bao lâu không nghe thấy Vũ Vũ gọi mình là anh trai rồi? Mà bây giờ cô xưng hô như thế, như vậy ý của cô có phải là ...

“Không, anh không cho phép!” Bởi vì lời nói của cô vừa nói ra khiến cho Nhiếp Tử Phong trở nên điên cuồng lên. Đôi mắt anh mở to ra, tròng mắt đỏ lên, anh đem Nhiếp Tử Vũ ôm chặt vào trong lồng ngực của mình, ôm thật chặt, giống như là rất sợ khi mình buông lỏng ra thì cô sẽ bỏ anh mà đi. “Em là của anh, đời này em cũng đừng mong thoát khỏi anh.” Diễng đáng ele quý don

Anh dùng sức lớn đến kinh người, khiến cho Nhiếp Tử Vũ có cảm giác xương của mình sắp gãy ra. Nhưng cô cũng không dám mở miệng nói anh dừng lại, chỉ có thể cắn răng nuốt nước mắt vào trong bụng.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Tử Vũ bắt đầu giãy giụa: “Em đã nói rất rõ ràng rồi, anh hãy buông em ra được đi.”

“Anh không buông, cả đời anh cũng sẽ không buông em ra!” Lúc này Nhiếp Tử Phong hoàn toàn đánh mất lý trí. Diễng đáng ele quý don

Chỉ thấy ngũ quan tuần lãng của anh cau có dữ tợn giống như quỷ Satan, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác sợ hãi, cả người anh tràn ngập cảm giác nguy hiểm của dã thú, khiến cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Đột nhiên, anh hôn lên đôi môi của Nhiếp Tử Vũ, bá đạo thô lỗ chiếm lấy hương thơm ngọt ngào của cô.

“Ừm...” Nhiếp Tử Vũ khiếp sợ đôi mắt tròn to, đối diện với đôi mắt đen láy mù mờ thoả mãn của anh, đột nhiên có loại cảm giác không tốt. Quả nhiên trong chốc lát dự cảm của cô liền linh nghiệm. Diền ndk dan/le eequh ydo nnn

Nhiếp Tử Phong vứt bỏ thuốc lá, tay phải từ bên ngoài chiếc áo T shirt của cô chui vào trong, từ dưới mà lên, giống như lửa đốt mỗi tác da thịt của cô. Nhanh nhẹn đi tới cởi nút áo ngực sau lưng của cô ra, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai xoa nắn nơi đấy đà của cô một cách thô bạo.

“Ừm... Không được...” Nước mắt chảy xuống, Nhiếp Tử Vũ ra sức giãy giụa. Cô dùng đôi mắt ngây thơ ngáp nước nhìn Nhiếp Tử Phong đang quên mất chính mình mà điên cuồng hôn cô, trong lòng vô cùng rối rắm.

Không, không được... Không được đối xử với cô như vậy...

Cô điên cuồng giãy giụa, nhưng mà cô càng giãy giụa lại càng phản tác dụng, càng làm tăng lên dục vọng của Nhiếp Tử Phong. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn

Nơi mềm mại đầy đặn đã sớm không thể thỏa mãn được dục vọng của anh, trong cơ thể có một luồng nóng như lửa chảy qua, anh càng thêm mãnh liệt dùng sức đối với cô, tay phải của anh chẳng biết đã để ở bụng của cô từ lúc nào, dò xét đi vào...

Không!

Bởi vì hành động to gan của anh, đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ tràn đầy sợ hãi, đồng thời lại vì cảm thụ của mình mà cảm thấy xấu hổ!

Biết rất rõ ràng làm như vậy là không đúng, nhưng mà cô lại thích anh đụng chạm, tế bào toàn thân đều run rẩy vì hành động của anh, càng biến đổi hơn chính là cô rõ ràng lại muốn anh. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn

Cô tuyệt vọng nhìn anh đắm chìm trong dục vọng của chính mình, trong lòng như tro tàn. Mắt nhắm lại, cũng không biết lấy hơi sức ở đâu ra, Nhiếp Tử Vũ đột nhiên đẩy anh ra.

Không đoán trước được, Nhiếp Tử Phong bị đẩy ra, dưới chân lão đảo một cái, thân thể đứng không vững, chai rượu tây trong tay rơi xuống ‘Choang’ một tiếng, chất lỏng màu đỏ tươi và vô số mảnh vỡ văng lên, đồng thời cũng gọi lại lý trí đã đi xa của Nhiếp Tử Phong trở về.

Đôi mắt đen nháy của Nhiếp Tử Phong kinh ngạc nhìn về phía sau, Nhiếp Tử Vũ quần áo xốc xếch, trên mặt loang lổ nước mắt, một sự đau lòng trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng. Cúi đầu nhìn lại hai tay của mình, Nhiếp Tử Phong cảm thấy ngơ ngác. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn

Anh làm cái gì... Rốt cuộc thì anh đã làm cái gì...

Đáng chết! Tại sao anh lại có thể làm như vậy đối với Vũ Vũ!

Quả thật là anh không bằng cảm thú!

Nhiếp Tử Phong hối hận không thôi, lần nữa ngẩng mặt lên nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, ngay lúc anh đang định nói gì đó, một giọng nói vang lên từ phía cầu thang.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

60. Chương 60: Tình Thân Và Tình Yêu

Editor: Táo đỏ phổ núi

Giọng nói quen thuộc của mẹ Nhiếp vang lên, đồng thời khiến cho Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ bị giật mình hoảng sợ.

Sau khi trở mặt lên hai giây, phản ứng đầu tiên của Nhiếp Tử Vũ là nhanh chóng lau nước mắt trên mặt đi, sau đó chỉnh trang lại quần áo trên người. Cô không biết là, trước khi cô kịp phản ứng, ở trên cầu thang mẹ Nhiếp sớm đã nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô vào trong mắt. Die nd da nl e q uydo n

Hỏi một lần không thấy ai trả lời, mẹ Nhiếp trực tiếp nhìn thẳng vào Nhiếp Tử Phong còn đang sững sờ đứng yên tại chỗ, vừa đi xuống dưới vừa hỏi lại lần nữa: “Xảy ra chuyện gì, có ai có thể nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện gì không?” Nói xong ánh mắt rơi vào chai rượu rơi vỡ bên cạnh chân của Nhiếp Tử Phong.

Nhiếp Tử Phong im lặng nhìn mẹ Nhiếp một cái, không có mở miệng. Đôi mắt đen nháy như bóng đêm nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tử Vũ đang hốt hoảng cố gắng che giấu, trong lòng của anh đau nhói lên.

Anh không muốn giải thích cái gì, bởi vì anh muốn cho người khác biết mối quan hệ không bình thường của cô và anh ... Nghĩ tới đây ánh mắt của Nhiếp Tử Phong càng thêm kiên định, đôi môi mím chặt lại. Die nd da nl e q uyudo n

Chờ một lúc lâu không thấy Nhiếp Tử Phong trả lời, Nhiếp Tử Vũ không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của anh. Khi bốn mắt giao nhau, ngay sau đó Nhiếp Tử Vũ liền hiểu được quyết định của anh, vì vậy không nhịn được mà hít một hơi thật sâu.

“Vũ Vũ, miệng của con là có chuyện gì xảy ra?” Chẳng biết từ lúc nào, tầm mắt của mẹ Nhiếp đã chuyển sang Nhiếp Tử Vũ, đôi mắt tinh tường của bà rất nhanh nhìn thấy đôi môi đỏ tươi không bình thường của Nhiếp Tử Vũ.

Không ngờ được mẹ Nhiếp lại hỏi tới vấn đề này, nhất thời Nhiếp Tử Vũ ngầy ngẩn cả người. Đôi tay không kìm được đưa lên lau cánh môi vừa đỏ vừa sưng vì bị Nhiếp Tử Phong hôn, giờ phút này cô có thể cảm nhận được mùi vị của anh vẫn còn lưu lại trong miệng của cô. Die enda anl eequ uyd onn

Nhưng trong đầu lại chợt loé lên hình ảnh anh và Quan Duyệt sánh vai nhau trong tờ báo, lòng của cô quặn đau, đôi mắt co rút lại nói lời trái với lương tâm: “Bữa tối con ăn quá nhiều ớt cay, cho nên sưng đỏ lên.”

Lời nói vừa dứt, mẹ Nhiếp còn chưa kịp có phản ứng gì, lại nghe thấy một tiếng rống giận thô bạo của Nhiếp Tử Phong vang lên.

“Em nói láo!” Die enda anl eequ uyd onn

Nhiếp Tử Phong không thể tin là cô có thể đem nụ hôn của mình nói thành ăn đồ cay, gương mặt tuấn tú đen lại. Đôi mắt đen nhánh tràn đầy tức giận, hai tay để hai bên nắm chặt thành quyền, “Em nói láo, miệng của em rõ ràng là do anh ...”

Nhưng mà không chờ cho anh nói hết lời, mẹ Nhiếp đứng ở bên cạnh đã lên tiếng cắt đứt lời nói của anh.

“Đủ rồi, mẹ tin tưởng lời nói của Vũ Vũ!” Mẹ Nhiếp lạnh mặt nghiêm túc nhìn Nhiếp Tử Phong. Cho tới khi đáy mắt của Nhiếp Tử Phong loé lên chút bi thương, bấy giờ bà mới nhận ra mình đã sơ suất rồi.

Khẽ cử động khuôn mặt cứng ngắc của mình, giọng nói của mẹ Nhiếp chậm chậm vang lên: “Đã muộn rồi, mẹ thấy các con cũng đã mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói. Vũ Vũ, con hãy lên lầu nghỉ ngơi đi.” Mẹ Nhiếp nói xong, thúc giục cô đi lên.

“Dạ được.” Nhiếp Tử Vũ gật đầu một cái, cũng không nhìn Nhiếp Tử Phong thêm một chút nào liền nhanh chóng chạy lên lầu.

※

Chuyện về sau Nhiếp Tử Vũ cũng không biết, chẳng qua là sau khi cô vào phòng tắm rửa mặt đi ra, thì đã thấy bên giường đã có một bóng người.

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Nhiếp Tử Vũ khéo léo hỏi.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp vẫn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ ngẩng đầu lên, mỉm cười vẫy vẫy tay với cô: “Vũ Vũ tới đây.” dii@een*dyan(lee^qu.donnn)

Sau khi Nhiếp Tử Vũ đi tới, mẹ Nhiếp dịu dàng lấy khăn lông trong tay cô, nhẹ nhàng lau má tóc ướt nhẹp cho cô.

“Vũ Vũ.” Đột nhiên, mẹ Nhiếp mở miệng gọi.

“Dạ?” Nhiếp Tử Vũ không hiểu.

Mẹ Nhiếp im lặng một lúc rồi nói: “Con biết là mẹ vẫn rất thương con, coi con như là con đẻ của mình chứ?” dii@een*dyan(lee^qu.donnn)

“Dạ, con biết rất rõ.” Nhiếp Tử Vũ gật đầu một cái, khoe miệng xẹt qua một tia hạnh phúc. Bởi vì ở nhà họ Nhiếp trừ Nhiếp Tử Phong ra, chỉ có mẹ Nhiếp là hiểu cô nhất. Từ nhỏ tới lớn, cô muốn cái gì mẹ Nhiếp cũng mua cho cô, cưng chiều cô, cho nên cô vẫn rất cảm kích bà.

Lấy được sự khẳng định của Nhiếp Tử Vũ, mẹ Nhiếp vô cùng vui mừng. Do dự một lúc, bà mới chậm rãi mở miệng nói: “Vậy thì mẹ có một thỉnh cầu...”

61. Chương 61: Cậu Có Tư Cách Gì?

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nửa đêm có một trận mưa lớn gột rửa hòn đảo Đài Loan.

Hôm sau bầu trời trong xanh. Những đám cỏ non được nước mưa tưới ướt hiện lên vẻ tươi mát.

Cả đêm không chợp mắt, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ biến thành một đôi mắt gấu mèo 0.0 chậm rãi đi xuống lầu, lúc đang muốn bước ra khỏi nhà, lại thấy Nhiếp Tử Phong đi chạy bộ buổi sáng trở về. Trong lòng căng thẳng, hai chân của cô nhất thời như bị cố định tại một chỗ không cử động được nữa.

“Đi đâu?” Cả đêm cũng chưa từng chợp mắt, Nhiếp Tử Phong cũng có chút mệt mỏi, dưới hốc mắt cũng bị thâm đen. “Chuyện tối hôm qua, anh...” Anh suy nghĩ cả đêm, cho dù như thế nào cũng không muốn tách ra khỏi cô.

Lại thấy Nhiếp Tử Vũ khẽ lướt mắt nhìn anh một cái, quả quyết cắt đứt lời của anh: “Chuyện tối hôm qua em không muốn nhắc tới nữa.” Vừa nói xong muốn nhắc chân vòng qua người anh để đi. di@een*dyan(lee^qu.donnn)

“Đợi chút.” Người cao chân dài của Nhiếp Tử Phong lập tức ngăn trước mặt cô không cho cô đi. Đôi mắt đen nháy sáng như sao nhìn vào khuôn mặt căng lúc căng gầy của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng cũng thất lại. “Em vẫn chưa ăn bữa sáng mà ... ”

“Cám ơn, em không đói bụng.” Nhiếp Tử Vũ khách sáo và lạnh nhạt rút bàn tay của mình từ trong tay của anh ra, rồi lui lại mấy bước giữ một khoảng cách với anh. di@een*dyan(lee^qu.donnn)

Nhìn thấy cô né tránh mình như tránh rắn rết bò cạp, trong lòng Nhiếp Tử Phong có đủ loại mùi vị, không biết nói như thế nào. Đến tột cùng là cô muốn anh phải làm sao mới chịu nghe anh giải thích và tha thứ cho anh?

Ngay giữa lúc hai người đang giằng co, một giọng nói trong trẻo vang lên từ sau lưng của Nhiếp Tử Vũ.

“Phong, anh đã về rồi sao? Em cố ý giúp anh chuẩn bị bữa sáng, nhanh lên qua đây ăn đi.” Toàn thân mặc một bộ quần áo vest màu đen, Quan Duyệt với dáng vẻ thực nữ đi tới bên cạnh của Nhiếp Tử Phong, đưa tay ra kéo cánh tay của anh. Sau đó đôi mắt liếc một cái, mang theo vẻ khiêu khích nhìn Nhiếp Tử Vũ, mỉm cười nói: “Vũ Vũ, sớm như vậy đã muốn đi rồi à?” Ddienn damn leie quyýdon

Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng thoáng nhìn qua vẻ đắc ý của cô ta, tầm mắt của cô dừng lại ở trên cánh tay của cô ta đang kéo Nhiếp Tử Phong, đáy mắt thoáng qua vẻ đau đớn, ngay sau đó lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Nhiếp Tử Phong nhạy cảm nên dĩ nhiên không bỏ qua được nét đau lòng thoáng qua kia của Nhiếp Tử Vũ, cũng bởi vì anh phát hiện ra, cho nên anh hiểu là Nhiếp Tử Vũ vẫn còn yêu mình. Vì vậy anh rút cánh tay của mình ra khỏi tay của Quan Duyệt, học theo Nhiếp Tử Vũ bước sang bên cạnh hai bước giữ một khoảng cách với Quan Duyệt. Ddienn damn leie quyýdon

“Vũ Vũ, đi vào cùng anh, chúng ta cùng nhau dùng bữa sáng thôi.” Nhiếp Tử Phong nở ra một nụ cười nhợt nhạt, hướng cô mời.

“Không cần, em...” Nhiếp Tử Vũ cự tuyệt, ánh mắt thoảng nhìn đến phía sau lưng anh đang có một chiếc xe sang trọng đi tới, vì vậy nói tiếp: “Em đã có hẹn đi ăn sáng với người khác rồi, xin lỗi, em đi trước.” Nói xong liền nhanh chóng chạy về phía bóng dáng cao lớn đang bước xuống xe kia.

Nhiếp Tử Phong kinh ngạc quay đầu lại, khi anh nhìn thấy người khác trong lời nói của Nhiếp Tử Vũ, nụ cười lập tức cứng ngắc trên môi. Đôi mày nhíu chặt lại, đôi mắt nheo lại phát ra sự lạnh lẽo như băng, bàn tay của anh nắm chặt thành quyền. Die~nn ddan leêQuyidonn

Theo tầm mắt lạnh lẽo âm hiểm của anh nhìn sang, chỉ thấy Nhiếp Tử Vũ đang đứng trước một người mà anh biết rất rõ ràng, bạn tốt kiêm tình địch ——Lãnh Duy Biệt!

Thấy Lãnh Duy Biệt thân mật xoa đầu Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong nhất thời nổi cơn giận dữ, bước một bước dài đi tới phía trước kéo Nhiếp Tử Vũ lại sau lưng mình, dùng giọng nói lạnh như băng chất vấn: Die~nn ddan leêQuyidonn

“Tôi không cho phép cậu đụng chạm tới cô ấy!” Đáng chết!

Nghe vậy, Lãnh Duy Biệt sững sốt, ngay sau đó dùng ánh mắt chăm chọc nhìn anh, nở ra một nụ cười: “Tại sao tôi đụng tới Vũ Vũ lại cần có sự cho phép của cậu? Cậu có tư cách gì? Vũ Vũ đi tới đây.” Nói xong, gọi Nhiếp Tử Vũ tới.

Nhiếp Tử Vũ tránh ra khỏi sự kiểm chế của Nhiếp Tử Phong, lúc đang muốn bước chân đi tới bên cạnh của Lãnh Duy Biệt, lại nghe thấy tiếng cuồng rống giận của Nhiếp Tử Phong.

“Vũ Vũ, không cho phép đi qua!”

62. Chương 62: Bị Trói

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trong không khí mơ hồ có một trận chiến đang diễn ra, có vẻ hết sức căng thẳng. Mùi thuốc súng tràn ngập, đối mặt với hai người đàn ông bá đạo, Nhiếp Tử Vũ cũng muốn hỗn mê luôn.

“Đủ rồi!” Đột nhiên, cô lạnh lùng mở miệng, nhìn về phía Nhiếp Tử Phong hét lên: “Em không phải là người ở của mấy người, bất cứ người nào cũng không có tư cách ra lệnh cho em. Còn nữa ..., em muốn làm cái gì cũng không liên quan tới anh, cho nên xin anh đừng nhúng tay vào chuyện của em, em cầu xin anh đừng có được không?” Không nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt loé lên vẻ đau lòng, Nhiếp Tử Vũ chỉ đơn giản muốn nói hết một câu hoàn chỉnh.

Sau khi nói xong, không chờ Nhiếp Tử Phong phản ứng kịp liền sải bước đi tới trước xe BMW, mở cửa đi thẳng lên xe. Die~nn ddan leêQuyidonn

Thấy tình hình phát triển như vậy, Lãnh Duy Biệt cũng không tiếp tục giằng co và cố tình gây sự với Nhiếp Tử Phong nữa, cũng đi theo tới ngồi trên ghế lái.

Chỉ một lát sau, chiếc xe BMW màu trắng liền biến mất khỏi tầm mắt lạnh như băng của Nhiếp Tử Phong.

Nhìn hướng chiếc xe biến mất, hai bàn tay của Nhiếp Tử Phong nắm chặt thành hai quả đấm. Gương mặt tuấn lãng của anh trở nên xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lùng khiến cho người ta phát run. Die~nn ddan leêQuyidonn

Vũ Vũ lại có thể bỏ lại mình mà đi với Lãnh Duy Biệt.

Điều này có nghĩa là gì?

Giữa lúc đang suy nghĩ, lại truyền tới một giọng nói lạnh nhạt của Quan Duyệt từ sau lưng.

“Hai người bọn họ thật xứng đôi.” die,n; da. nlze.qu; ydo /nn

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong vốn đã không bình tĩnh bây giờ càng không thể nào ngăn chặn lại lửa giận đang dâng trào lên trong lòng. Chỉ thấy anh mạnh mẽ xoay người lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn nụ cười nhợt nhạt của Quan Duyệt, từ trong miệng lạnh lùng thốt ra một câu: “Cô câm miệng lại!”

“Phong...” Nụ cười của Quan vui cứng ngắc trên môi.

“Hừ!” Không để ý tới vẻ mặt bi thương của cô ta, Nhiếp Tử Phong liền đi thẳng vào trong nhà. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn

Nhìn bóng dáng kiên quyết của anh, đôi mắt của Quan Duyệt nheo lại, cắn răng, đáy mắt lộ ra tia sáng nguy hiểm.

Đáng chết! Nhiếp Tử Phong lại có thể vì một đứa cô nhi như vậy mà nhiều lần hét vào mặt cô, giọng điệu này, Quan Duyệt cô không thể nào nhìn được nữa!

Nghĩ tới đây, cô ta nhanh chóng móc điện thoại di động từ trong túi ra, nhấn ra một chuỗi dãy số quen thuộc. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn

“Lập tức tìm hai người giúp tôi...”

※

Lúc xế trưa ——

“Vũ Vũ, em đứng đây chờ anh, anh đi lấy xe tới sau đó chúng ta cùng đi ăn trưa.” Nói xong Lãnh Duy Biệt liền chạy thẳng tới bãi xe dưới tầng hầm cách đó không xa. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn

Để lại Nhiếp Tử Vũ đứng chờ ở ven đường với đôi mắt vô thần, chán muốn chết đá đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, suy nghĩ bay đi tận đâu.

Sáng sớm thuận tiện nói cứng với Nhiếp Tử Phong, đây cũng không phải là điều Nhiếp Tử Vũ mong muốn, nhưng cô lại không có sự lựa chọn nào khác. Nhớ lại tối hôm qua mẹ Nhiếp khổ sở cầu xin, trong lòng Nhiếp Tử Vũ liền nguội lạnh đi. Die~nn ddan leêQuyidonn

Tình thân, tình yêu, cái nào nặng cái nào nhẹ?

Cô không có cách nào so sánh được, chỉ biết trước mắt tạm thời cứ xa lánh Nhiếp Tử Phong đã, có lẽ đó là lựa chọn tốt nhất ...

Nghĩ tới đây, vết sẹo được che giấu dưới đáy lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời lại bị vạch trần, vết thương rách ra máu chảy đầm đìa, có thể cảm nhận được đau đớn rất rõ ràng. Die~nn ddan leêQuyidonn

Một tiếng động cơ vang lên trước mặt cô, Nhiếp Tử Vũ theo bản năng thu hồi lại đau khổ, cô ngẩng đầu lên nở ra một nụ cười, vốn tưởng là xe của Lãnh Duy Biệt, không ngờ là một chiếc xe tải màu đen.

Đang lúc cô thấy kinh ngạc, bỗng cửa xe “Lạch cạch” một tiếng mở ra. Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã có một bàn tay mạnh mẽ kéo cô vào trong xe, sau đó đóng cửa xe lại.

“Các người là... Ừm...” Nhìn hai người đàn ông khôi ngô tuấn tú ở trong xe, Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, còn chưa nói hết một câu liền bị một cái khăn tay bịt mũi lại. Sau đó không đầy năm giây cô cảm thấy choáng đầu hoa mắt, giấy giữa yếu dần, cho đến khi ngất đi.

63. Chương 63: Tôi Sẽ Nhảy Xuống!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lãnh Duy Biệt lấy xe trở lại ven đường thì không nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đâu, liền cho rằng cô đã đi nhà vệ sinh để rửa tay. Kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi hết mười lăm phút vẫn không thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ, dần dần cảm thấy bất an. Gọi điện thoại cho Nhiếp Tử Vũ thì không có ai bắt máy. Lúc này anh

ta mới kéo người lao công tới nhà vệ sinh tìm người, lại thấy đúng như bà ta nói trong đó không có cô gái kia. Lúc này Lãnh Duy Biệt mới nhận ra có chuyện gì đó không đúng. Die~nn ddan le~Quyidonn

Nhìn đồng hồ đã qua hơn một tiếng đồng hồ, trong lòng Lãnh Duy Biệt suy nghĩ: Có phải cô đã đi về trước rồi hay không?

Vì vậy lại bấm số điện thoại của nhà họ Nhiếp, nhưng người nghe điện thoại lại là Nhiếp Tử Phong chết bầm kia! Kiểm nén lại tính tình nghiêm túc hỏi cậu ta tình hình bên đó, sau khi có kết quả xong lại khiến cho Nhiếp Tử Phong bắt đầu nảy sinh lòng nghi ngờ. Cậu ta hỏi ngược lại sau khi lấy được tin tức không thấy Nhiếp Tử Vũ đâu, lập tức lại rống lên ở đầu bên kia điện thoại.

“Đi tới đồn cảnh sát ở lân cận nhìn màn hình camera giám sát xem, hai mươi phút sau tôi sẽ đi tới đó.” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn

※

Vùng ngoại thành, một nhà máy bị bỏ hoang ——

Đầu, hỗn loạn; thân thể, lằng lằng. Nhiếp Tử Vũ khó khăn mở ra mí mắt nặng trĩu, cố gắng quan sát tình hình xung quanh.

Mạng nhện giăng đầy trên trần nhà, bốn bức tường bám đầy bụi đất, giấy báo vút đầy dưới đất, không khí có mùi ẩm mốc.

Cô, đang ở đâu đây...

Suy nghĩ dừng lại ở hình ảnh cuối cùng trước khi cô ngất đi, đôi mi thanh tú của cô nhú lại. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn

Những người áo đen kia là ai? Tại sao muốn bắt cô mang tới tới nơi này? Bọn họ muốn làm cái gì? Từng vấn đề một như nước thủy triều dâng lên trong lòng cô, đang lúc cô muốn cố gắng gượng để ngồi dậy, thì cô nghe được một tiếng cười cao vút truyền tới từ ngoài cửa, nhất thời khiến cô sợ hãi nằm im trở lại.

Theo trực giác muốn nhắm chặt hai mắt lại, nghe tiếng bước chân từ xa truyền tới càng ngày càng gần, tim của Nhiếp Tử Vũ cũng thót lên tới cổ họng, không dám thở mạnh. Lo sợ bọn chúng sẽ phát hiện ra mình đã khôi phục lại ý thức.

Tiếng bước chân hỗn độn dừng lại cách chỗ Nhiếp Tử Vũ không tới năm bước chân, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng lách ca lách cách vang lên, tiếng nhai đồ ăn truyền tới. đienn ddan le~Quyidonn

“Đại ca, thật sự là muốn đem cô bé này tới để chơi xxoo sao?” Một người trong đó hỏi.

“Dĩ nhiên, ngu sao mà không chơi.” Một giọng nói khác trả lời: “Người chủ trả tiền đã nói rồi, muốn chúng ta chơi như thế nào thì chơi như thế, chỉ cần chơi đùa khiến cho cô ta nhớ rõ kỷ niệm này là được.”

“Chắc chắn, người phụ nữ kia thật là tàn nhẫn! Bộ dạng của cô bé này xem ra vẫn chưa tới mười lăm tuổi.” đienn ddan le~Quyidonn

“Ai kêu cô ta chọc tới người không nên chọc.” Một giọng nói khác buồn phiền nóng nảy nói: “Được rồi được rồi, mày đi ra ngoài trước đi, ông đây nhân dịp cô ta chưa có tỉnh chơi cô ta đã.”

Tiếp đó là tiếng xô xô đẩy đẩy, sau đó cũng chỉ còn lại một người đàn ông thô bạo. Die^n dan & le^e quy/y do^nn

Nghe xong đoạn đối thoại của hai người, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ chìm tới đáy cốc. Người phụ nữ trong miệng của hai người kia, rất nhanh cô liền hiểu được đó là Quan Duyệt, bởi vì trên đời này chỉ có cô ta là hận cô tới tận xương tủy thôi.

Sự sợ hãi bắt đầu lan tràn ra từ lòng bàn chân, nghĩ tới chuyện có thể xảy ra với mình, trong lòng cô như tro tàn.

Không, cô không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ mở to hai mắt ra, trước khi người đàn ông còn chưa đi lại gần mình, cô khó khăn bò dậy từ dưới đất.

“Thì ra là giả bộ ngủ sao!” Người đàn ông lăm la lăm lét, vừa nhìn thì biết không phải dạng người tốt gì. Anh ta dùng ánh mắt dâm dăng quan sát Nhiếp Tử Vũ, cười híp mắt nói: “Vừa hay, ông đây cũng không thích làm với cá chết.” Vừa nói vừa muốn đi lên. Die^n dan & le^e quy/y do^nn

“Không cho phép tới đây!” Bởi vì anh ta tới gần, Nhiếp Tử Vũ liên tục lui lại, lui cho tới khi đụng bức tường không thể lui được nữa.

“Cứ tới đó thì sao nào?” Người đàn ông cố tình đối nghịch.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt hoang mang sợ hãi nhìn chung quanh, lúc cô đập vỡ tan cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng chán nản. Cô hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: “Nếu như ông bước tới, tôi sẽ... Tôi sẽ nhảy xuống!”

64. Chương 64: Cứu Cô

Thanks @Nấm không cao và@pewuy1056 nhiều nha!

Mong nhận được sự ủng hộ của các bạn thật nhiều!

Tiếp tục chương mới thôi!!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kho hàng nằm ở lầu ba, khoảng cách với tầng trệt nhìn rất cao, từ đây nhảy xuống không chết thì cũng tàn phế. Nhưng Nhiếp Tử Vũ không có sự lựa chọn nào khác, thay vì để người đàn ông trước mặt này lãng nhục cô thì cô tình nguyện lựa chọn tàn phế!

Dường như người đàn ông không ngờ mình sẽ bị uy hiếp, anh ta ngây người trong một khoảng thời gian ngắn. Sau khi nhìn Nhiếp Tử Vũ với ánh mắt bán tín bán nghi thấy ánh mắt của cô ngập tràn sự kiên định, lúc này anh ta mới xác định không phải cô nói chơi, chẳng qua là... Die^n dan & le^e quy/y do^nn

“Mày nhảy đi, nhảy càng tốt! Ông đây không cần tốn sức để giải quyết mày, lại có thể nhận được tiền, chuyện này thật sự là rất tốt!”

Thấy đối phương cười âm hiểm đi về phía mình, tất cả tế bào trên người Nhiếp Tử Vũ đều run rẩy. Nhứu mày một cái, cô hạ quyết tâm, môi hơi nhếch lên. Dù sao cũng đều là chết, cho nên cho dù phải chết cô cũng muốn mình chết một cách trong sạch! Nghĩ tới đây, cô xoay người định leo lên cửa sổ.

Cũng ngay lúc này, người đàn ông mới vừa rồi còn chế nhạo cô cũng bước một bước dài xông lên phía trước lôi cô đi xuống.

“Con đàn bà thói tha này, lại dám uy hiếp ông mày, xem ra là mày đã chán sống rồi!” Người đàn ông vừa nói, vừa xoay người của Nhiếp Tử Vũ lại, giơ tay lên cho cô một cái tát. Die^n dan & le^e quy/y do^nn

“Á.” Hình dấu tay đỏ tươi in trên mặt của Nhiếp Tử Vũ, cùng với làn da trắng nõn của cô tạo nên sự đối lập rất rõ rệt. Cô sợ hãi nhìn người đàn ông hung thần ác sát, liều mạng giãy giụa: “Ông mau buông tôi ra!”

“***! Ông mày lớn như vậy còn chưa có người nào dám uy hiếp, mày lại dám uy hiếp tao, tao khinh! Nhìn xem hôm nay ông mày giết chết mày như thế nào!” Người đàn ông nói, sau đó đẩy cô ngã xuống dưới đất, rồi bàn tay thô bạo di chuyển ở trên người của cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn

“Dừng tay, dừng tay! Không được đụng vào người tôi!” Bởi vì sợ hãi, giọng nói của Nhiếp Tử Vũ có chút nghẹn ngào. Cô đâm đá lung tung vào người đàn ông đang làm bậy trên người cô, ra sức vùng vẫy. “Ông dám đụng vào tôi, người nhà của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông...”

Nhiếp Tử Vũ còn chưa nói hết một câu, một cái tát rất mạnh lại đánh lên, nhất thời khiến cho cô mắt hoa đầu choáng váng.

“Con đàn bà chết tiệt, chết đến nơi rồi mà còn dám uy hiếp ông mày sao!” Người đàn ông văng tục, động tác càng thêm thô bạo. Một tay của anh ta lấy hai tay của Nhiếp Tử Vũ bắt chéo lại để lên đỉnh đầu, một tay còn lại xé rách áo T shirt của cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n

Tất cả những phản ứng mạnh mẽ của cô đụng vào anh ta cũng hoá thành hư không, mắt của Nhiếp Tử Vũ đỏ hoe, cầu khẩn nói: “Không được đụng vào tôi! Van xin ông đừng đụng vào người tôi!” Ai tới cứu cô....

Dường như ông trời nghe được lời van xin của cô, giữa lúc người đàn ông đang kéo khoá quần của mình, cửa kho hàng đột nhiên bị đẩy ra. Tiếp sau đó là “Ầm” một tiếng, cắt đứt động tác của anh ta.

“Đáng chết gấp cái gì, từ từ rồi sẽ tới lượt mày, mày gấp gấp cái con khỉ gì!” Bạo hành bị cắt ngang, người đàn ông khó chịu quay đầu lại, ai ngờ một quyền xông tới trước mặt anh ta, khiến cho anh ta ngã ngay xuống đất.

Người đàn ông đó còn chưa phản ứng kịp, hai quả đấm mạnh mẽ lại lần nữa đánh tới, rất nhanh và mạnh mẽ, hai ba lần liên đánh cho người đàn ông nằm rạp trên mặt đất, ôm bụng của mình gào khóc. Diienn#dang#llee#qquiqon

Nhiếp Tử Vũ trợn to đôi mắt kinh hãi nhìn người đàn ông nằm rạp dưới đất không dậy nổi, kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa quên cả hô hấp, cho tới khi có một giọng nói dịu dàng vang lên ở đỉnh đầu cùng một cái áo vest có mùi nước hoa nhàn nhạt bọc lại thân thể của mình.

“Vũ Vũ, em không sao chứ?”

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ giật mình một cái, quay đầu nhìn lại, đối diện với một đôi mắt lạnh lùng đang vô cùng tức giận.

“Anh...” Thấy trên mặt đối phương mang theo sự lo lắng, lỗ mũi của Nhiếp Tử Vũ đau xót, uất ức nên nước mắt thi nhau rơi xuống.

65. Chương 65: Ngăn Cản Một Nhất Dao Giúp Cô

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Lãnh Duy Biệt xong, Nhiếp Tử Phong rất nhanh chạy tới chỗ mà Nhiếp Tử Vũ mất tích, ở những khu vực lân cận trên đường đều có camera giám sát, cuối cùng đem phạm vi thu hẹp lại, rồi sau một thời gian tìm kiếm rốt cuộc cũng tìm thấy chỗ của Nhiếp Tử Vũ.

Trong đôi mắt ngăm đen của Nhiếp Tử Phong phản chiếu ra hình ảnh khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ đang khóc, vì thế trong lòng cảm thấy gấp gấp.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là anh đã đến chậm.” Trong lòng anh vô cùng áy náy nói xin lỗi, sau khi ánh mắt anh nhìn thấy dấu tay đỏ tươi trên má của cô, trong mắt nhất thời dấy lên một cơn tức giận: “Ông ta dám đánh em nữa sao?” Vừa nói, anh vừa đau lòng muốn sờ lên, nhưng Nhiếp Tử Vũ lại đột nhiên tránh sang một bên, né tránh đụng chạm của anh. Diienn#dang#llee#qquiqon

Trong lòng, vô cùng khổ sở. Cô rất muốn cứ như vậy mà nhào vào lòng của anh, uất ức khóc một trận. Nhưng khi cô chú ý thấy sự thâm tình kia trong mắt của anh, cô lui bước. Tối hôm qua những lời nói của mẹ Nhiếp vẫn còn vang vọng bên tai của cô, kìm chế nhất cử nhất động của cô, khiến cho cô không thể hành động mà không suy nghĩ được.

Không nhìn về bị thương từ đáy mắt của Nhiếp Tử Phong, lạnh nhạt nói: “Em không sao.” Nói xong, cô lau nước mắt trên mặt đi.

“Làm sao mà không sao được!” Thấy bộ dạng lạnh nhạt của cô, Nhiếp Tử Phong nói: “Vũ Vũ ngoan, bây giờ không phải là lúc cậy mạnh, coi như em muốn gây chuyện với anh, thì để về nhà hãy gây được không?” Anh dịu dàng trấn an nói, đưa tay ra nắm lấy cánh tay của cô. Dienn#dang#lee#qqiqon

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong không ngờ được là, động tác đơn giản này lại khiến cho Nhiếp Tử Vũ hét lên thất thanh.

“Anh đừng đụng chạm vào em!” Nhiếp Tử Vũ hoảng hốt rút tay của mình ra. Tay của cô đã bị người đàn ông kia chạm qua, không còn sạch sẽ nữa. Cô liền mạng chà xát xong, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Nhiếp Tử Phong, lúc này cô mới ý thức được mình đã khiến cho anh bị tổn thương.

“Nếu Vũ Vũ không có chuyện gì, vậy trước hết chúng ta hãy xử lý hai người đàn ông này đã.” Đứng ở một bên, này giờ im lặng nhìn hai người Lãnh Duy Biệt lên tiếng đề nghị: “Vũ Vũ, trước khi cảnh sát tới, em muốn trừng phạt bọn chúng như thế nào?” Lãnh Duy Biệt nói xong, dùng chân đá đá người đàn ông đang nằm dưới đất. Dienxdandf Kê quyu dong

“Em...” Nhiếp Tử Vũ tức cười, cô nhìn người đàn ông đã làm tổn thương mình, nghĩ tới chủ mưu của vở kịch này, một hồi lâu vẫn quyết định thôi. “Đi thôi, em không muốn đợi ở đây nữa.” Có cái nhược điểm này, sau này Quan Duyệt không nên ra tay đối phó với cô mới đúng.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ đứng lên. Đang lúc muốn đi vòng qua người đàn ông để đi ra ngoài, người đàn ông vốn đã bất tỉnh nhân sự vậy mà lại lồm cồm bò dậy. Dienxdandf Kê quyu dong

“Con đàn bà thối tha, nếu tao không sống được, vậy thì mày đừng hòng được sống!” Người đàn ông gào lên một tiếng, rút con dao từ sau lưng ra, đâm tới hướng của Nhiếp Tử Vũ.

“Vũ Vũ, cẩn thận!”

Giọng nói lo lắng của Lãnh Duy Biệt nhắc nhở bên tai nhưng mà Nhiếp Tử Vũ bị sợ đột ngột tới mức ngây người ra.

Ánh sáng phản chiếu lên con dao sáng chói, giờ phút này, Nhiếp Tử Vũ không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác. Khi con dao còn cách mình không tới một mét, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại chuẩn bị chịu đựng một nhát kia, thì có một bàn tay chụp lấy cô, trong nháy mắt đem cô vào một lồng ngực kiên cố.

Tiếng dao cắm vào người vang lên, nhưng không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, Nhiếp Tử Vũ khiếp sợ mở mắt ra, thấy người ngăn cản cho mình là Nhiếp Tử Phong. Dienxdandf Kê quyu dong

Gương mặt vẫn tuấn lãng như cũ, chẳng qua là giờ phút này sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng thoáng qua một chút bất an, khi cô liếc thấy vẻ mặt khiếp sợ của người đàn ông ở sau lưng của Nhiếp Tử Phong thì hiểu ra tất cả.

“Không!”

Kèm theo tiếng hét chói tai của Nhiếp Tử Vũ, thì Nhiếp Tử Phong cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó ngã nhào vào cô...

66. Chương 66: Nhận Hết Lỗi Lầm

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tiếng còi của xe cảnh sát và của xe cứu thương từ xa vọng lại, chỉ một lát sau đã dừng lại ở dưới lầu. Hai tên tội phạm nhanh chóng bị cảnh sát đưa lên xe. Còn Nhiếp Tử Phong đang bất tỉnh thì bị băng ca đưa lên xe cứu thương.

Đi theo xe ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy những y tá bận rộn quần băng cầm máu cho Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ giống như đang đứng bên bờ vực thẳm, lao đảo sắp ngã, chẳng biết lúc nào thì rơi xuống dưới. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n

Trong lòng bàn tay của cô dính đầy máu tươi của anh, trên dưới toàn thân đều là mùi máu của anh. Hai mắt đau lòng khê nhìn lên khuôn mặt tái nhợt của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ tình nguyện người bị thương là mình.

Nếu như không tại cô, thì anh cũng sẽ không bị đâm cho bị thương như vậy, bây giờ người nằm trên băng ca cũng không phải là anh... Là cô đã ngu ngốc, không có lòng cảnh giác, tất cả đều là tại cô!

Nếu như anh xảy ra chuyện gì, cô thật sự... Thật sự không biết phải làm như thế nào... Di3n~đ@n.l3.quý.d0n

...

Xe cứu thương rất nhanh chóng đã đi tới bệnh viện, Nhiếp Tử Phong khẩn cấp được đẩy vào phòng phẫu thuật, mà ba Nhiếp mẹ Nhiếp nhận được tin tức từ lãnh Duy Biệt cũng chạy tới, tập trung trong hành lang trước phòng phẫu thuật.

“Đã có chuyện gì xảy ra? Tử Phong tại sao lại bị thương? Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?” Mẹ Nhiếp lo lắng về mặt cũng trở nên trắng bệch, bà vội vàng kéo hai tay của Nhiếp Tử Vũ, hỏi: “Vũ Vũ, nói cho mẹ biết đã có chuyện gì xảy ra?” Dien_dan l3_quy1don^

Nhiếp Tử Vũ ngược đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn mẹ Nhiếp đang nóng lòng như bị lửa đốt, nức nở một lúc mới nói: “Thật xin lỗi... Đều là tại con, đều là tại con... Anh trai mới... Tất cả đều là tại con...” Nói tới chỗ này, Nhiếp Tử Vũ đã khóc không thành tiếng rồi.

“Tại con? Chuyện này...” Mẹ Nhiếp giật mình.

Sau đó Quan Duyệt theo kịp đẩy mắt thoảng qua một chút gian xảo.

Mặc dù không có đạt được kết quả như dự tính, là khiến cho Nhiếp Tử Vũ thân bại danh liệt, nhưng mà điều này cũng có thể khiến cho mẹ Nhiếp hoàn toàn thất vọng đối với cô ta! Dien_dan l3_quy1don^

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nhận hết toàn bộ lỗi lầm lên trên người của mình, Lãnh Duy Biệt cực kỳ đau lòng, tất nhiên sẽ không nhịn được mà giải thích cho cô.

“Đây không phải là lỗi của Vũ Vũ, muốn trách thì trách hai tên tội phạm kia, Vũ Vũ cũng là người bị hại.” Lãnh Duy Biệt dùng vẻ mặt nghiêm túc xoay đầu lại nhìn về phía mẹ Nhiếp, nói tiếp: “Vũ Vũ bị bắt cóc, là Tử Phong có ý tốt muốn cứu cô ấy nhưng không cẩn thận nên bị thương, cũng không thể đổ tất cả lỗi lầm lên trên người của cô ấy.” Anh nói những lời lẽ chính nghĩa.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp không nói lời nào, chẳng qua là khiếp sợ nhìn Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt hơi có chút biến hóa. Không phải trách cứ, không phải đau lòng, mà có chút phức tạp. dienndnle,qu.y don

“Là như thế phải không? Vũ Vũ.” Nãy giờ vẫn không lên tiếng ba Nhiếp hỏi: “Nếu sự thật là như vậy, vậy thì không phải lỗi của con.”

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngẩn, không trả lời.

Đem toàn bộ câu chuyện kể lại xong, Lãnh Duy Biệt lại bổ sung: “Hai tên tội phạm kia đã bị đưa vào đồn cảnh sát, tin tưởng là sau khi bị tra khảo, rất nhanh sẽ có tin tức, sẽ biết được ai đã sai khiến bọn họ bắt cóc Vũ Vũ.”

Lãnh Duy Biệt vừa nói xong, sắc mặt của Quan Duyệt đứng bên cạnh liền thay đổi.

Cũng vì vậy, tầm mắt của Nhiếp Tử Vũ mới dời sang người của cô ta.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ hết sức sắc sảo, khiến cho Quan Duyệt cảm thấy chột dạ, cô chột nuốt nước miếng một cái, bày ra bộ dạng thản nhiên, đề nghị: “Có lẽ... Bọn chúng muốn cướp của ...” dienndnle,qu.y don

“Cũng không phải không có khả năng này.” Mẹ Nhiếp gật đầu một cái, tùy tiện nói: “Bây giờ bắt cóc căn bản cũng là vì tiền.”

“Nhưng bọn chúng cũng không muốn cướp tiền. Nếu không phải chúng cháu kịp thời chạy tới, thiếu chút nữa Vũ Vũ đã bị... Hơn nữa trước khi cảnh sát tới, cháu cũng đã hỏi qua bọn chúng, bọn chúng không nói đến tiền, cho nên cháu nghĩ ... Nhất định là có người...”

Ngay giữa lúc này, cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu lại, cho nên vấn đề này tạm thời gác qua một bên.

67. Chương 67: Ra Nước Ngoài Học

Editor: Táo đỏ phổ núi

Một nhát dao kia đâm lên người của Nhiếp Tử Phong rất sâu, đây cũng là nguyên nhân gây mất máu quá nhiều, nhưng may mắn là một nhát dao này đâm vào chỉ cách tim một centimet, nên không gây ra tổn thương nghiêm trọng, nhưng có thể sẽ hôn mê một thời gian dài. Đó là tin tức mà bác sĩ thông báo với mọi người.

Thoát khỏi bờ vực tử vong, sau khi phẫu thuật xong, Nhiếp Tử Phong nhanh chóng được chuyển vào phòng bệnh VIP, trừ Quan Duyệt kiểm soát vội vã rời đi và Lãnh Duy Biệt hiểu rõ tình hình phải tới đồn cảnh sát, thì những người còn lại đều ở lại trong bệnh viện. diennnle,qu.y don

“Tôi đi hỏi thủ tục nhập viện cho Tử Phong.” Ba Nhiếp nói xong, liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh rộng lớn và xa hoa như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại hai người là mẹ Nhiếp và Nhiếp Tử Vũ.

Nhìn Nhiếp Tử Phong bình thản nằm trên giường bệnh, vẻ mặt có thể nói là không chút huyết sắc nào, vẫn đang trong tình trạng hôn mê, Nhiếp Tử Vũ vừa áy náy vừa đau lòng. Mặc dù sau chuyện này mọi người cũng không trách cô, nhưng cô cũng không nhận được mà tự trách mình. diennnle,qu.y don

Từ đầu tới cuối, sự thống khổ của cô đã bị mẹ Nhiếp nhìn thấy. Nhìn bộ dạng bị thương của cô, rất muốn tiến lên an ủi cô, nhưng nghĩ tới sự việc kia, mẹ Nhiếp không nhận được xúc động.

“Vũ Vũ.” Đột nhiên, mẹ Nhiếp gọi.

Nhiếp Tử Vũ lau nước mắt đi, quay đầu lại nhìn về phía bà.

Thấy hốc mắt của cô vừa đỏ vừa sưng, mẹ Nhiếp cũng cảm thấy đau lòng, suy nghĩ một chút xem có nên nói hay không. Nhưng sau khi do dự một chút, bà hít một hơi thật sâu, hỏi: “Mẹ nhớ trước đây không phải con vẫn muốn được đi tới Paris sao? Sau khi nghĩ xong, mẹ sẽ cho con đi du học ở đó, con cảm thấy như thế nào?” DiễnđànLêQuýĐôn

Những lời nói của mẹ Nhiếp đối với Nhiếp Tử Vũ không thể nghi ngờ giống như sấm sét giữa trời quang, miễn cưỡng một lúc lâu, Nhiếp Tử Vũ mới chậm chạp phản ứng kịp.

Mở to đôi mắt ngập nước né tránh ánh mắt của mẹ Nhiếp, trong lòng cô cảm thấy thật đau.

Không phải cô không muốn đi du học, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cô đã không còn sự lựa chọn. Bởi vì sự tồn tại của cô, chỉ mang lại những tổn thương cho Nhiếp Tử Phong, cô có thể hiểu tại sao mẹ Nhiếp lại nói tới vấn đề này.

Thấy cô chậm chạp không trả lời, mẹ Nhiếp hỏi hận. Nhưng ánh mắt liếc nhìn Nhiếp Tử Phong đang nằm trên giường bệnh, bà càng quyết tâm bắt buộc mình phải tàn nhẫn, nói: “Con hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi cho mẹ câu trả lời chắc chắn, biết không?” DiễnđànLêQuýĐôn

Nghe vậy, trong mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt lóe lên đau lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái.

※

Nhiếp Tử Phong bị thương nằm viện, vì vậy mọi công việc trong tập đoàn Nhiếp Phong đều rơi vào tay của người đã sớm nghỉ hưu là ba Nhiếp và mẹ Nhiếp. Mà Nhiếp Tử Vũ thì suốt ngày ở trong bệnh viện chăm sóc cho Nhiếp Tử Phong đang hôn mê bất tỉnh, từ việc nhỏ như lấy bông thấm nước thoa lên môi anh cho

khô khô, cho tới việc nặng như lau người cho anh, mọi việc cô đều tự thân tự lực làm, không oán trách một câu. Dienxdandf Kê quyudong

...

Một ngày kia, Nhiếp Tử Phong ở trong phòng bệnh VIP—

“Nước... Nước...” Hôn mê mấy ngày, lúc Nhiếp Tử Phong tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là đòi nước. Cổ họng khô khốc đến mức đau rát, anh cố gắng mở to hai mắt ra tìm kiếm nguồn nước, nhưng mà mí mắt giống như rất nặng không mở ra được, thân thể tê dại khiến cho anh không động đậy được chút nào.

Ngay chính lúc này, một đôi tay mềm mại từ sau đầu nâng anh lên, sau đó bỏ ống hút lên môi anh. Không cần biết là ai đưa nước tới cho anh, Nhiếp Tử Phong theo bản năng liền nhanh chóng hút một hơi thật mạnh.

Đợi tới khi cổ họng đã hết khô khốc rồi, cái đầu choáng váng cũng tỉnh táo lại được một chút, lúc này anh mới chậm rãi mở mắt ra. Dienxdandf Kê quyudong

Mở một mắt ra, rồi mở hai mắt ra, một bóng dáng mơ hồ dần dần hiện ra rõ ràng, cho tới khi hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng khuôn của một người, từ đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt loé lên một chút mắt mát, bởi vì cùng là khuôn mặt kiều diễm, nhưng mà đối phương không phải là người mà anh đang suy nghĩ tới.

68. Chương 68: Đi Con Đường Nào

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Cô tới đây lâu chưa?” Nhiếp Tử Phong mệt mỏi không có chút sức lực vừa dùng hai tay chống người lên vừa nói, nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm bóng dáng anh muốn tìm, nhưng đáng tiếc là, căn phòng bệnh rộng lớn như vậy nhưng chỉ có anh và cô ta.

Nhìn thấy sự mất mát từ trong đôi mắt của anh, đáy mắt Quan Duyệt chợt cảm thấy lo lắng. Nhưng đột nhiên cô ta nghĩ tới cái gì đó lại trở nên tự đắc, dịu dàng trả lời: “Vẫn luôn ở đây.”

Dứt lời, thì thấy cả người của Nhiếp Tử Phong ngẩn ra, sau đó đôi mắt đen láy nhìn cô ta với vẻ không dám tin. Ddienn damn leie quyýdon.

“Nói như vậy, tức là cô vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho tôi?” Anh hỏi dò.

“Đúng vậy.” Quan Duyệt gật đầu, vẻ mặt thản nhiên giống như đang nói sự thật vậy.

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời tối sầm lại, nét mặt lạnh lùng như băng: “Vậy... Còn Vũ Vũ thì sao? Tại sao không phải là cô ấy tới chăm sóc tôi?” Anh vì cứu cô nên mới bị thương, huống chi cô lại là người yêu của anh, tại sao không phải là cô ấy tới chăm sóc mình. c Ddienn damn leie quyýdon.

“Vũ Vũ sao...” Quan Duyệt nói xong, vẻ mặt muốn nói lại thôi, nhìn Nhiếp Tử Phong lộ ra ánh mắt nguy hiểm, cô ta cười trộm nói: “Cô ấy ...Cô ấy có việc, cho nên không thể tới chăm sóc cho anh được.”

“Có việc gì?” Còn có việc gì quan trọng hơn anh được chứ!

“Cái này... Em không dám nói.” Die~nn ddan leé Quy ido nn.

“Tại sao không dám nói? Chẳng lẽ cô ấy làm chuyện gì mà không muốn cho người ta biết sao?!” Nhiếp Tử Phong sùng mặt lên.

Nhìn vẻ mặt của anh dần trở nên tái xanh, Quan Duyệt biết là anh đã tin lời nói của mình, trong lòng vừa vô cùng đắc ý, lại vừa ra vẻ đáng thương, trả lời: “Cũng không phải như vậy... Nhưng mà kể từ khi anh bị thương Vũ Vũ chưa từng tới thăm, mà suốt ngày đi theo tiên sinh Lãnh đi chơi khắp nơi, du sơn ngoạn thủy ... Nói thật cho anh biết, em cũng có khuyên cô ấy tới thăm anh, nhưng mà cô ấy nói, nói là chuyện này

không liên qua đến em, còn nói chuyện anh bị thương không liên quan gì tới cô ấy, cô ấy không cần thiết phải tới thăm anh ..." Nói xong, cô ta cố ý dò xét thái độ của anh, giả vờ xem xét nét mặt của anh.

Nghe Quan Duyệt kể lại như vậy, nét mặt của Nhiếp Tử Phong tái xanh đi, trên trán cũng nổi lên gân xanh. Die~nn ddan lê Quy ido nn.

"Cô ấy thật sự nói như vậy?" Nhiếp Tử Phong cất giọng chất vấn.

"Đúng vậy." Quan Duyệt gật đầu một cái, lộ ra nét mặt bi thương. "Cô ấy còn nói, em là người phụ nữ của anh, chăm sóc anh là trách nhiệm của em..."

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn đẩy anh cho người phụ nữ khác, một tia hy vọng cuối cùng của Nhiếp Tử Phong đối với cô cũng tan vỡ.

Nhiếp Tử Vũ, em làm như vậy vì muốn thật sự cắt đứt sao!

Hai tay rũ xuống hai bên nắm chặt thành quyền, Nhiếp Tử Phong cau mày lại, đôi mắt đen láy như sắp phun ra lửa.

Nghĩ tới việc anh vì cô mà không để ý đến mười năm chênh lệch tuổi tác giữa cô và anh, thậm chí có thể vì cô mà bỏ cả sinh mạng của mình, mà cô lại coi anh như cặn bã, coi anh là một người ngu傻瓜 giỡn trong tay, Nhiếp Tử Phong nhất thời cảm thấy vô cùng tức giận, lửa giận lên tận đỉnh đầu luôn rồi.

Nhìn thấy Nhiếp Tử Phong vì câu nói của mình mà rơi vào thù hận sâu sắc, Quan Duyệt cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng thông minh như cô ta, cũng sẽ không quên việc tiếp tục giải bày. Tao do le quý ddono.

"Tử Phong, em thật sự cảm thấy đau lòng thay cho anh, dù sao Vũ Vũ cũng là em gái của anh, tại sao cô ấy có thể nói như vậy?" Nói xong, chỉ cần giả mù sa mưa nặn ra mấy giọt nước mắt, để chứng minh lời nói của mình là thật.

Nhìn thấy cô ta vì thương xót cho mình mà rơi lệ, sự nguội lạnh trong lòng của Nhiếp Tử Phong nhất thời trở nên mềm yếu hơn rất nhiều. Đột nhiên, anh tự tay kéo Quan Duyệt đang khóc thút thít vào trong ngực, một lúc sau nói: "Ít nhất cô ấy nói một câu không sai, em là người phụ nữ của tôi."

Lúc nói câu này, nét mặt của Nhiếp Tử Phong rất kiên định. Cũng không biết là nói với cô ta, hay là tự nhủ với mình. Tao do le quý ddono.

Nghe vậy, Quan Duyệt vô cùng cao hứng vòng tay qua eo anh ôm thật chặt.

Bên trong phòng bệnh, tình cảm rất nồng nàn.

Bên ngoài phòng bệnh, có một bóng người hoảng hốt chạy đi.

※

'Em là người phụ nữ của tôi!' điểnn dần nên quýndon.

Về nhà thay bộ quần áo khác, Nhiếp Tử Vũ không ngờ được là khi quay trở lại thì lại chính tai mình lại nghe được câu nói này. Trong lòng, đau như dao cắt, bất chấp đau thương, cô một hơi chạy ra khỏi bệnh viện.

Không biết là chạy mất bao lâu, tới khi cô mệt mỏi không còn sức để chạy tiếp nữa mới dừng lại.

Nhớ lại ngày hôm đó mẹ Nhiếp nói với cô những lời sâu xa để cho cô tự suy nghĩ câu trả lời, lại nhớ tới vừa nãy Nhiếp Tử Phong ôm Quan Duyệt vào trong ngực, Nhiếp Tử Vũ đau lòng tới mức không chịu được muốn hôn mê.

Trên đời này, không còn ai yêu cô nữa. Tất cả những người đã từng yêu thương cô đều rời xa cô mà đi. Sự thương yêu của mẹ Nhiếp, tình yêu của Nhiếp Tử Phong cũng vậy, trong lòng bọn họ đều đã không còn sự tồn tại của cô ...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ uất ức chảy nước mắt. điểnn dần nên quýndon.

Ngồi trên chiếc ghế dài ở ven đường, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm và bao la như biển, nước mắt khiến đôi mắt trở nên mờ lung.

Ngày dài như vậy, thế giới rộng lớn như vậy.

Cô nên, đi con đường nào đây?

...

69. Chương 69: Ba Năm Sau

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ba năm sau, tại ga đến trong sân bay quốc tế.

Dòng người bắt đầu tuôn ra trong đại sảnh của sân bay, mấy trăm người phóng viên quay phim nhốn nháo đứng chờ, những nhân viên của các toà soạn báo có tiếng nhất Đài Loan cũng đều tới đông đủ, chỉ để trực tiếp đưa tin.

Được tạp chí Time của Mỹ bình chọn là nữ minh tinh có tiềm lực nhất, Nana vốn là người mới nhưng đứng là mấy năm nay là nữ minh tinh nổi tiếng và có tiềm lực nhất. Cô dùng giọng nói trong trẻo và nhí nhảnh của mình để chiếm lấy sự chú ý của mọi người, từng mấy lần đạt được giải thưởng quốc tế cao nhất, lần này cô tới Đài Loan, dẫn tới sự chú ý của các tạp chí lớn. đienn dần nên quýndon.

Nhưng mà bên ngoài đối với thần tượng Nana đang nổi danh này, có rất ít thông tin.

Bởi vì từ khi cô xuất đạo tới nay vẫn luôn đeo mặt nạ để gặp người khác, mà cũng không tiếp nhận phỏng vấn. Không ai nhìn thấy khuôn mặt thật sự của cô, không ai biết cô bao nhiêu tuổi, chỉ biết là cô ... Nói tóm lại, cô là một điều vô cùng bí ẩn...

Chẳng biết từ lúc nào, trong đại sảnh đã vang lên giọng nói ngọt ngào của người phát ngôn. đienn dần nên quýndon.

Đám đông mọi người đều theo nơi phát ra giọng nói mà bước tới, mấy trăm phóng viên căng thẳng thần kinh, nhao nhao chạy xô tới chỗ phát ra tiếng nói, tranh nhau để được phỏng vấn.

Mấy trăm đôi mắt đang tìm kiếm trong dòng người kia người phụ nữ có tên là Nana, nhưng mà thật đáng tiếc đó là, không ai trong số họ nhìn giống như người nổi tiếng, tất cả đều giống như hành khách về nước bình thường. Lúc nọ người ở đây đều đang cảm thấy thất vọng, thì có một cô gái có diện mạo xinh đẹp rơi vào tầm mắt của mọi người. Tao do lê quý đono.

Chỉ thấy cô buộc tóc đuôi ngựa, để lộ ra khuôn mặt nhỏ như bàn tay, ngũ quan rất tinh tế xinh đẹp giống như Barbie. Tuy nhiên mặc rất đơn giản áo T shirt và váy jeans, nhưng ở giữa đám đông vẫn rất nổi bật giống như minh tinh.

Tất cả mọi người đều cho là rất tương xứng với Nana, nhưng thật đáng tiếc, Nana là cô gái gốc Mỹ, còn cô gái này lại là người Trung Quốc.

...

Đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn trong đám người tìm kiếm người cô muốn tìm, nhưng đảo đi đảo lại mấy lần, vẫn không thấy bóng dáng của anh ta trong đó.

Chẳng lẽ đã quên là hôm nay cô về nước? Tao do lê quý đono.

Suy nghĩ như vậy, đôi lông mày tinh tế của cô gái không khỏi nhíu lại, đôi môi trái tim trề ra, giữa lúc cô chấp nhận số phận chuẩn bị kéo hành lý đi ra phía ngoài, đột nhiên có một sức mạnh đoạt lấy vali hành lý trong tay của cô đi, cô kinh hoảng quay đầu lại thì thấy một bó hoa bách hợp trắng.

Trong nháy mắt, tiếng kêu lên vì kinh hoảng sắp thốt ra khỏi miệng đổi thành bật cười. SSdienng dầnlew quy9on

“Anh phá sản? Chỉ có thể mua tặng em bó hoa bách hợp này thôi sao?” Tuy là oán giận, nhưng cô vẫn cảm thấy hài lòng nhận lấy bó hoa.

“Ừ, phá sản, từ bây giờ trở đi em phải nuôi anh rồi.” Vừa nói những lời này, gương mặt tuần tú lịch sự hiện ra trong đôi đồng tử trong veo của cô gái.

Năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt của người đàn ông này, nụ cười rất dịu dàng giống như lần đầu cô mới gặp anh, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm.

Nhớ tới giờ phút này đang đứng ở trên đất nước mình sau khi xa cách ba năm, ba năm qua chưa từng gặp anh ta một lần, mũi của cô chua xót, hốc mắt có chút đỏ lên. Đột nhiên cô nhào vào trong vòng tay ôm áp của anh ta.

“Anh Lân, đã lâu không gặp.” SSdienng dānlew quy9on

Sau khi sưng sốt một chút, đáy mắt của Lãnh Duy Biệt hiện lên sự dịu dàng, “Anh rất nhớ em.” Nói xong, dùng lực ôm chặt lấy cô.

※

Ba năm trước, vào buổi tối cô cảm thấy bất lực nhất, lúc cho rằng không ai cần mình nữa, là anh ta đã vươn tay ra với cô, cũng là anh ta khiến cho cô cảm thấy bản thân mình vẫn có người yêu thương. Biết cô không nguyện ý ở lại Đài Loan, anh ta giúp cô xử lý tất cả các giấy tờ, thủ tục, bỏ tiền ra giúp cô đi ra nước ngoài du học, cũng để cho cô có cơ hội lựa chọn thoát ra ngoài một lần, trở thành ca sĩ nổi tiếng, do đó mới có cô như bây giờ. Dienxdandf Kē quyū dōng.

Không sai, cô chính là tiểu thiên hậu Nana mà rất nhiều các phóng viên đang chờ đợi kia, cũng là tiểu thư nhà họ Nhiếp bỏ nhà đi vào ba năm trước, Nhiếp Tử Vũ.

...

Chiếc xe BMW màu trắng chạy chậm rãi ở trên đường. Ngồi trên xe, Nhiếp Tử Vũ không ngừng nhìn xung quanh, muốn đem trí nhớ của ba năm trước nhớ lại toàn bộ.

Dienxdandf Kē quyū dōng. Mà nhìn thấy hành động như vậy của cô, Lãnh Duy Biệt chỉ cười cười.

“Em không phải nói là trở lại Đài Loan để tham gia quay phim chụp hình sao? Còn người đại diện và nhiếp ảnh gia của em đâu?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười nói: “Em xin bọn họ dời thời gian lại một chút, tuần sau bọn họ mới tới.”

“Vậy à.” Lãnh Duy Biệt hiểu rõ gật đầu, sau đó lại hỏi: “Lần này trở về, tính ở lại bao lâu?” Anh ta máy móc hỏi, nhưng vẫn có chút tâm tư riêng.

“À...” Nhiếp Tử Vũ nghiêng đầu tính toán suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về mặt chăm chú của Lãnh Duy Biệt, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Chắc là phải đợi khai giảng mới trở về.” Tuy là minh tinh, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ cũng không lơ lửng chuyện học hành, năm nay cô bằng thực lực của mình đã thi được vào trường đại học bậc nhất ở Mỹ. Dienxdandf Kē quyū dōng.

“Vậy em có thể được nghỉ ngơi chút.” Lãnh Duy Biệt cực kỳ hài lòng.

“Đúng vậy.” Nhiếp Tử Vũ đồng ý gật đầu, cười tí mắt nói: “Em rất nhớ đồ ăn vặt ở Đài Loan, và cả hải sản nữa, cho nên lần này em trở về em đã chuẩn bị để được ăn thật nhiều.” Ở nước Mỹ mấy năm, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn chưa quen được đồ ăn ở Mỹ, không có ngày nào là không tưởng niệm đồ ăn ở quê nhà.

Đối với sự tham ăn của cô, Lãnh Duy Biệt chỉ cười sảng nịnh.

Thừa dịp lúc đèn đỏ, Lãnh Duy Biệt quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ. Càng lớn lên nhìn càng xinh đẹp, Nhiếp Tử Vũ duyên dáng yêu kiều, anh ta một lòng rung động vì cô. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Ba năm này, không một ngày nào anh ta không nhớ cô, cũng không có ngày nào không yêu cô. Chẳng qua là anh ta không dám dễ dàng nói yêu ra khỏi miệng, bởi vì anh ta sợ chạm đến tổn thương từ đáy lòng của cô. Anh ta hiểu rất rõ, mặc dù Nhiếp Tử Vũ rời khỏi Đài Loan ba năm, nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng của người kia ...

“Vũ Vũ.” Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt kêu lên.

“Hả?” Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, đôi mắt mỉm cười nhìn về mặt muốn nói rồi lại thôi của anh ta. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

“Em...” Lãnh Duy Biệt do dự một lát, anh ta cắn răng một cái, vẫn không nhịn được mà nói: “Bác trai bác gái rất nhớ em, em có muốn trở lại nhà họ Nhiếp một chuyến không?” Ba năm trước, cô không chào mà đi tạo ra một trận sóng to gió lớn ở nhà họ Nhiếp, tin tức tìm người của cô đăng trên các tờ báo lớn. Nếu như không có anh làm khó dễ ở bên trong, thì người nhà họ Nhiếp đã sớm tìm được cô.

Nghe vậy, nụ cười tươi tắn của Nhiếp Tử Vũ nhất thời cứng ngắc trên khoé môi. Cô hoảng hốt luống cuống chớp chớp đôi mắt, kích động nói: “Xem tình hình như thế nào rồi nói tiếp.”

Xem bộ dạng né tránh của cô, tim của Lãnh Duy Biệt đau nhói lên, không khỏi mở miệng hỏi: “Em không muốn biết tình hình của cậu ấy sao?”

Nói xong câu đó, không khí trong xe nhất thời trầm xuống. Sau khi thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt loé lên tia đau lòng, Lãnh Duy Biệt mới ý thức được mình đã phạm sai lầm.

Đang lúc anh cảm thấy áy náy muốn nói xin lỗi, thì lại nghe thấy Nhiếp Tử Vũ sâu xa nói: “Anh ấy cũng sắp kết hôn rồi.” Nói xong, cố gắng nặn ra một nụ cười, có điều nụ cười đó vô cùng chua xót. dfien ddn lie qiu doon

Lời xin lỗi nuốt lại vào trong bụng, Lãnh Duy Biệt xoay chuyển lời nói, đôi mắt thâm thuý: “Ai nói với em?”

Nhiếp Tử Vũ mấp máy môi, ánh mắt vốn đang trong vắt nhất thời trở nên tối sầm lại: “Qua tin tức báo chí.” Nhiếp Phong là tập đoàn xuyên quốc gia nổi tiếng ở hải ngoại, mà Nhiếp Tử Phong là người đứng đầu tập đoàn, khi bọn họ định ngày kết hôn xong, báo chí liền liên tục đưa tin tức này lên, cô muốn không biết cũng khó. dfien ddn lie qiu doon

Vì sợ Lãnh Duy Biệt cảm thấy áy náy, Nhiếp Tử Vũ vội vàng thở hắt ra, khôi phục lại sự vui vẻ, dùng giọng điệu thoải mái nói:

“Em rất tốt, anh không cần lo lắng cho em.” Cho dù có đau lòng đi nữa, thì những chuyện kia cũng đều đã qua rồi.

“Ừ...” Thấy cô không muốn nói lại chuyện này, Lãnh Duy Biệt cũng không ép cô nữa.

70. Chương 70: Gặp Lại

Cảm ơn @nâm không cao, @pewuy1506, @Diep Han Nhi Tuyet, @Sakura_2016, @Ngọc Hân_5294, @hân-hân đã ủng hộ nhiệt tình nhé!!!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đem hành lý của cô chuyển vào bên trong khách sạn mà chính mình đã đặt từ trước, Lãnh Duy Biệt bớt chút thời gian đến đón ở sân bay sau đó quay trở về công ty. Trước khi đi vẫn không quên nói cho Nhiếp Tử Vũ địa chỉ công ty nhà mình, muốn cô không có việc gì thì đến tìm mình. dfien ddn lie qiu doon

Sau khi Lãnh Duy Biệt đi khỏi, Nhiếp Tử Vũ dọn dẹp lại rồi sau đó đi rửa mặt chải đầu, thời gian cũng đã tới bốn giờ chiều. Sau khi nhìn thời gian cũng đã tới lúc rồi, cô mới cầm điện thoại lên sau đó bấm một dãy số đã lâu không gọi.

“Alo?” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói cáu kỉnh.

“Ừ, mình là Nhiếp Tử Vũ.”

“Nhiếp Tử Vũ? Có chuyện gì? Có chuyện gì thì mau... Nhiếp Tử Vũ?!!!” Sau đó đầu dây bên kia truyền tới tiếng đồ vật va chạm ầm ầm không biết nói cái gì, đột nhiên liền hét lên: “Cậu còn dám gọi điện thoại cho mình? Nhiếp Tử Vũ, có phải là cậu không muốn sống nữa không! Vô cớ biến mất ba năm, bây giờ lại gọi điện thoại tới cho mình, xem...” Điện thoại lập tức ngắt.

Tự biết mình có lỗi, thừa dịp cô ấy bắt đầu nổi bão, Nhiếp Tử Vũ vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, cậu xem, không phải là mình đang gọi điện thoại cho cậu hay sao!”

Đầu dây bên kia tiếng mắng chửi im bất lại, im lặng một lát, không cam tâm tình nguyện nói: “Được rồi, tha thứ cho cậu đó. Nhưng mà cậu phải nói cho mình biết ba năm nay cậu đã trốn đi đâu!” Điện thoại lập tức ngắt.

Vừa nghe thấy tha thứ cho mình, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới thể hiện mục đích của mình: “Lát nữa có rảnh không? Chúng ta ra ngoài gặp nhau đi.”

“Ừ, được đó, nhưng mà ... Lát nữa mình mới tan tầm.”

“Tan tầm?” Điện thoại lập tức ngắt.

“Mình đang đi làm ở công ty anh trai mình ..., có quy định là năm giờ mới có thể tan tầm. Đúng rồi, nếu không thì cậu tới công ty chờ mình? Địa chỉ là ...” Không cần biết là Nhiếp Tử Vũ có đồng ý hay không, đối phương vẫn đọc lên một địa chỉ cho cô.

Cẩn thận ghi nhớ lại địa chỉ, Nhiếp Tử Vũ cười hẹn gặp lại.

Thay quần áo xong, Nhiếp Tử Vũ nghĩ tới Triệu An Nhã, bạn bè ngày xưa, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào. Cầm lấy túi xách, kiểm tra lại một lần nữa đồ đạc mang theo không quên cái gì, lúc này cô mới đi ra khỏi phòng.

※

Hai mươi phút sau, Nhiếp Tử Vũ đi tới địa chỉ như lời của Triệu An Nhã nói. Đi tới trước quầy tiếp tân nói mục đích tới đây, sau khi thông báo xong cô mới được đi lên. Cô thư ký dẫn cô đi lên lầu, nói Triệu An Nhã đang họp, cho nên tạm thời để cô đi tới phòng nghỉ để chờ. Điện thoại lập tức ngắt.

Nhiếp Tử Vũ buồn chán lật đi lật lại mấy tờ báo tạp chí xong, nhân tiện đứng dậy đi ra khỏi phòng nghỉ.

Đi tới giữa đại sảnh, cô nhàm chán xem xét xung quanh, nhưng chỉ cần nghĩ tới có thể nhìn thấy bạn mình ngay lập tức, trong lòng liền không thể nào bình tĩnh được. Điện thoại lập tức ngắt.

Nhớ tới trước kia, mỗi khi đến kỳ nghỉ hè là Triệu An Nhã lại kéo cô đi ra ngoài chơi đùa, bây giờ lại đến công ty của nhà mình đi làm, Nhiếp Tử Vũ không khỏi có chút buồn phiền, xem ra tất cả đều đã thay đổi rồi.

Đang suy nghĩ, chợt có tiếng bước chân ồn ào hỗn loạn vang lên ở sau lưng.

Nhiếp Tử Vũ theo tiếng động đó nhìn qua, chỉ thấy một đoàn người ăn mặc lịch sự cả trai và gái bước ra khỏi phòng họp. Con mắt của Nhiếp Tử Vũ sáng lên, đang nhìn tới một Triệu An Nhã mặc bộ quần áo âu phục màu trắng ở trong đó nở nụ cười, nhưng mà cô còn chưa cười được mấy giây, sau đó ánh mắt vô tình liếc nhìn đến người đàn ông dẫn đầu, nụ cười liền ngưng đọng trên môi.

Là anh!

Tuy bộ dạng của anh so với ba năm trước có chút chênh lệch, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ liếc mắt liền nhận ra người đã xuất hiện trong giấc mơ của cô vô số lần kia.

Một mái tóc màu đen như mực được vuốt keo cố định ngược lên trên đỉnh đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, gương mặt tuấn lãng như được đẽo gọt, ngũ quan sắc xảo giống tây, mỗi một góc cạnh trên mặt đều lộ ra vẻ nam tính, so với ba năm trước anh càng cứng chặc và hấp dẫn hơn. Điện thoại lập tức ngắt.

Nhìn thấy anh từng bước từng bước đi về phía mình, cả người của Nhiếp Tử Vũ ngơ ngẩn. Những tiếng nói chuyện ở xung quanh cô cũng không nghe thấy, trong mắt ngoại trừ anh ra cô không nhìn thấy bất kỳ người nào.

Cô muốn xoay người né tránh, nhưng mà hai chân lại giống như bị cố định ngay tại chỗ, không thể động đây. Mắt nhìn thấy khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, tim của cô đập rất nhanh, giống như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Ngay lúc giữa hai người còn cách nhau khoảng nửa thước, thì anh cũng dừng lại.

Đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn thẳng vào đôi mắt kích động của cô, lúc Nhiếp Tử Vũ đang cảm thấy sợ hãi vì không biết anh muốn làm gì, thì anh chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó như không có chuyện gì xảy ra vòng qua người của cô, cứ như vậy mà đi qua. Di ien n#d ang# lle e#q qiq on.

Đúng vậy, cứ như vậy mà đi tới!

Không do dự, cũng không dừng lại! Thậm chí lúc Nhiếp Tử Vũ nhớ lại, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của anh có một chút thay đổi nào cả.

Bởi sự thật này, nên Nhiếp Tử Vũ như đông cứng lại tại chỗ. Cô quay đầu ngu ngốc nhìn về phía anh rồi đi, nét thê lương nhuộm lên đôi mắt của cô.

Anh hận cô! Hận đến mức thậm chí anh không muốn nhìn cô thêm lấy một chút! Đủ cho thấy anh đã hận cô nhiều đến mức nào! đienn dần nên quýndon.

Nhưng mà, cô nên cảm thấy may mắn không phải sao? Bởi vì cô đã thành công khiến cho chính mình rời xa khỏi thế giới của anh, nhưng mà không biết vì sao, cô lại cảm thấy thống khổ và đau lòng giống như trái tim của mình được nghiền nát ra vậy.

“Vũ Vũ, cậu không sao chứ?” Nhìn theo Nhiếp Tử Phong mang theo rất nhiều cấp dưới rồi đi, lúc này Triệu An Nhã mới có thời gian. “Sắc mặt của cậu không được tốt lắm, có phải có chỗ nào không khỏe không?” Lần nữa gặp lại, Triệu An Nhã vẫn cực kỳ quan tâm cô.

“Mình...” Nhiếp Tử Vũ từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy, nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của Nhiếp Tử Phong, trong lòng nhất thời cảm thấy đau nhói. Nhưng không muốn để cho cô ấy phát hiện ta sự khác thường của mình, cô lắc đầu nói: “Mình không sao.” đienn dần nên quýndon.

Nghe vậy, Triệu An Nhã nhíu nhíu mày lại, bỗng nhiên nghiêm mặt, dùng lực nện lên bả vai của Nhiếp Tử Vũ một cái.

“Con nhỏ xấu xa chết tiệt này, mau khai thật đi, ba năm nay cậu đã đi tới nơi nào! Không tới trường học, điện thoại thì không liên lạc được, mình tới nhà cậu hỏi tung tích của cậu, người giúp việc nhà cậu lại còn nói không có người nào như vậy! Rút cục thì đã xảy ra chuyện gì vậy!”

Không có người nào như vậy? Diễng đáng ele quýy don.

Nhiếp Tử Vũ cố nén nở một nụ cười chua xót. Lắc đầu nói: “Nói ra dài dòng lắm, chúng ta hãy tìm một chỗ nào đó từ từ lại nói tiếp.”

“Ừ.” Triệu An Nhã gật đầu đồng ý, sau đó quan sát cô từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, đột nhiên bĩu môi nói: “Xem ra không chỉ có anh trai cậu thay đổi nhiều, mà cậu cũng thay đổi rồi.” So với trước kia càng đẹp hơn gấp bội.

“Hả?” Nhiếp Tử Vũ sửng sốt, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô ấy: “Anh trai mình... Anh ấy thay đổi như thế nào...” Diễng đáng ele quýy don.

“Trưởng thành chính chắn hơn rất nhiều.” Triệu An Nhã nghiêng nghiêng đầu, vừa suy nghĩ vừa nói: “Trước kia, chuyện quan hệ lãng nhăng của anh ta xuất hiện trên báo rất nhiều, bây giờ cơ bản chỉ nhìn thấy thành tích của anh ta, còn nữa bầu giờ trở nên lạnh lùng hà khắc hơn rất nhiều, cậu không biết đâu, vừa nãy giám đốc bàn bạc với anh ta, khuôn mặt của anh ta lạnh lẽo không nói một câu, lạnh giống như một khối băng. Đúng rồi, không biết anh ta bị làm sao, tại sao lại trở nên như vậy nhỉ?”

Bởi vì lời nói của cô ấy, Nhiếp Tử Vũ nhíu mày, trở nên ngẩn người.

“Vũ Vũ?” Triệu An Nhã kêu lên. Diễng đáng ele quýy don.

“Hả?” Lúc này Nhiếp Tử Vũ mới hoàn hồn trở lại.

“Cậu ngây ngốc cái gì vậy.” Triệu An Nhã bĩu môi, sau đó lập tức ôm lấy cánh tay của cô nói: “Đi thôi, mình còn muốn nghe lời giải thích của cậu đó.” Nói xong, lôi kéo cô đi về phía thang máy.

71. Chương 71: Ý Lại

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trong quán rượu, tại một căn phòng bao - -

“Mình đi nước Mỹ du học, sau đó... Sự việc đại khái bó là như vậy đó.” Nhân lúc chờ mang đồ ăn lên, Nhiếp Tử Vũ tóm gọn thời gian ba năm của mình nói một lần, đương nhiên là sẽ lược bỏ đi chuyện cô đi tới nước Mỹ và trở thành minh tinh. Diễng đáng ele quýy don.

“Thì ra là như vậy.” Triệu An Nhã như đã hiểu ra hết, tin tưởng lời nói của cô. Ánh mắt sáng lên, dường như cô ấy nhớ tới chuyện gì đó, vì vậy trợn to mắt trừng Nhiếp Tử Vũ nói: “Vậy tại sao đi nước Mỹ lại không gọi điện thoại cho mình! Ba năm nay, chẳng lẽ thời gian để gọi một cuộc điện thoại cậu cũng không có sao!”

Nhiếp Tử Vũ biết là cô ấy sẽ nói như vậy, vì thế vội vàng nở ra nụ cười lấy lòng, trong lòng tỏ ra biết lỗi nói: “Xin lỗi, mình thực sự xin lỗi mà.” Lúc ở nước Mỹ, hầu như tất cả thời gian cô đều dùng vào việc học luyện thanh và ghi âm, mỗi ngày đều chỉ được ngủ khoảng bốn giờ, cho nên thật sự không có cơ hội gọi điện thoại cho cô ấy.

Nhìn thấy cô làm nũng với mình như vậy, cuối cùng Triệu An Nhã cũng bắt đầu dĩ đầu hàng. Di ien n#d ang# lle e#q quýy on.

“Được rồi.” Nhắc lại thì cũng không có tác dụng gì nữa. Nhưng mà ... Triệu An Nhã nở nụ cười bí hiểm lộ ra má lúm đồng tiền nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói: “Cậu thật sự buông tha cho anh trai cậu sao?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vẻ mặt có chút không được tự nhiên. “Ừ, mình nghĩ trước kia cảm giác của mình với anh ấy chắc là do ý lại thôi.” Cô nói lời trái với lương tâm.

“Ồ.” Triệu An Nhã gật đầu, rồi lại hỏi: “Cái người trước kia mỗi ngày đều tới trường học thiếu gia Lãnh đó? Anh ta biết cậu đi du học ở Mỹ à? Các người có liên lạc với nhau sao?”

“Anh ấy tốt lắm, biết, có liên lạc.” Nhiếp Tử Vũ ngoan ngoãn trả lời.

“Ồ ồ. Đúng rồi, hôn lễ của anh trai cậu được tổ chức vào cuối tháng này, anh trai mình cũng nhận được thiệp mời, đến lúc đó mình với cậu cùng đi đi.” Không nhận ra sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ đã biến sắc, Triệu An Nhã rất tự nhiên nói: “Cũng không biết ánh mắt của anh trai cậu có vấn đề gì hay không, mà lại có thể chọn cái người phụ nữ có tâm cơ kia, vừa nhìn là biết không phải dạng người tốt lành gì rồi! Cô ta muốn lấy chồng, đến lúc đó cậu phải làm sao đây!” Triệu An Nhã thực sự lo lắng cho Nhiếp Tử Vũ. Ddienn damn leie quýydon.

“Mình... Mình có khả năng sẽ không tới tham gia hôn lễ của bọn họ được...” Nhiếp Tử Vũ chậm rãi nói ra khỏi miệng một câu từ chối như vậy, đáy mắt có chút bi thương khiến người ta không phát hiện ra. “Còn sau này, mình cũng không ở chung với bọn họ.”

“Tại sao?”

Bởi vì cô nghe thấy tin tức anh muốn kết hôn nên đã đau lòng tức mức tê dại, nếu thật sự đi tới tham gia hôn lễ của bọn họ, cô sợ là mình sẽ đau lòng chết đi mất! Đương nhiên lời nói này Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể nói ở trong lòng mình.

“Mình phải quay trở lại Mỹ ngay, cho nên không có thời gian tham gia hôn lễ của bọn họ, được rồi, chúng ta nói chuyện khác đi. Đúng rồi cậu còn chưa nói ba năm nay cậu như thế nào rồi!” Bị Triệu An Nhã nhìn chăm chú nên Nhiếp Tử Vũ có chút chột dạ hai ba lần chuyển đề tài. Tao do leé quýy đđono.

Cũng không biết là do cô lừa gạt rất tốt hay là nhìn thấy cô không muốn nhắc tới, Triệu An Nhã chuyển sang nói chuyện về bản thân mình. Hai người lại nói chuyện một lúc lâu sau, đồ ăn đã bưng lên, nhưng mà đột nhiên Nhiếp Tử Vũ lại muốn đi toilet.

72. Chương 72: Bảy Ngày Bị Nhốt (1)

Chào mừng @nevercry1402 nhảy hố ^.^

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trên đường từ toilet quay trở lại, Nhiếp Tử Vũ vô tình đụng phải một con ma men đang say mềm.

“Tiểu thư, em thật xinh đẹp, tới đây, cùng uống một chén với bọn anh.” Người đàn ông trung niên uống đến mức mặt đỏ như mông khi lồi lồi kéo kéo Nhiếp Tử Vũ, muốn kéo cô vào trong phòng bao.

“Buông ra.” Nhiếp Tử Vũ vừa giãy giụa vừa kêu cứu. Nhưng mà trong hành lang vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ, muốn kêu cứu cũng không có ai tới giúp.

“Đừng như vậy chứ ~ tới đây uống với anh một chén nào.” Tuy là trung niên, nhưng sức lực của đàn ông rất lớn. Chỉ một lát sau, nửa người của Nhiếp Tử Vũ đã bị kéo vào trong phòng bao. Taooo do leê quýy ddonoo.

Cầu cứu không được, chỉ có thể dựa vào chính mình. Mắt nhìn thấy người đàn ông này càng ngày càng cười đậm đặng, Nhiếp Tử Vũ cắn răng một cái hạ quyết tâm, giơ chân lên cao đập thẳng vào háng của ông ta.

Chỉ nghe thấy người đàn ông hét lên một tiếng chói tai như heo bị chọc tiết, buông lỏng tay ra, Nhiếp Tử Vũ thấy thể nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Con đàn bà chết tiệt, mẹ nó đứng lại cho tao, nếu tao mà bắt được tao giết chết mày!”

Sau lưng truyền tới tiếng chửi rủa không chút lưu tình nào của người đàn ông kia, một giây sau đó Nhiếp Tử Vũ không ngừng chạy ra khỏi phòng bao. Lúc chỉ còn cách phòng bao vài bước chân, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, Nhiếp Tử Vũ giật mình chưa biết chuyện gì xảy ra, thì đã bị kéo vào trong một phòng bao.

※

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bao bị khoá trái lại.

“Ông là ai, buông ra!” Trong phòng bao chưa bật đèn, trong bóng tối, một hơi thở dồn dập truyền tới, giống như khí thế của một con dã thú, xiết chặt lấy trái tim của Nhiếp Tử Vũ. Nhiếp Tử Vũ cảm giác được một bàn tay đang đẩy cô vào sát tường, một bàn tay to miêu tả lại đường nét của cô, Nhiếp Tử Vũ run rẩy một cái, toàn thân của cô đều nổi da gà hết cả lên. Ddienn damn leie quýydon.

Không thể tưởng tượng được cô mới từ thoát ra từ trong miệng sói giờ lại rơi vào hang hổ, Nhiếp Tử Vũ, mày cũng quá xui xẻo rồi!

Trực giác cho thấy đây là một người đàn ông cường tráng, Nhiếp Tử Vũ cũng không giãy giụa và la hét nữa. Bởi vì cô biết hiệu quả cách âm trong phòng bao rất tốt, cho dù cô có la rách cổ họng cũng không có người nào tới.

Nhiếp Tử Vũ vô cùng ai oán thở dài một cái ở trong lòng, cô cố gắng ổn định lại.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ dây dưa tới cùng, nhưng người kia chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó một bàn tay khác nắm lấy eo cô, kéo cô vào trong ngực.

Trong lòng ngực cứng rắn như đá, có mùi nước hoa thoang thoảng rất quen thuộc, bị ôm trong lòng ngực khiến cho Nhiếp Tử Vũ không có chút nào gọi là bất an hay lo lắng mà ngược lại rất yên tâm giống như được ăn định tâm hoàn.

Rất quen thuộc...

Bởi vì cảm giác kỳ lạ này, Nhiếp Tử Vũ không khỏi nhăn mày lại.

Không khỏi cảm thấy kinh ngạc với suy nghĩ của mình, cô ngẩng đầu lên nhìn vào người kia, nhưng mà trong phong bao tối om đưa tay lên cũng không nhìn thấy năm ngón tay chứ đừng nói là nhìn thấy mặt mũi của đối phương, ngay cả đầu đối phương ở đâu cô còn không biết! Die~nn damn leie quýydon.

“Mặc kệ ông là ai, chỉ cần ông đừng làm gì tôi, cái gì tôi cũng có thể cho ông!” Động tác dừng lại một chút, Nhiếp Tử Vũ cho là ông ta hài lòng với điều kiện của cô, vì vậy cô lại nói tiếp: “Ông muốn bao nhiêu tiền? Mười vạn? Hai mươi vạn?”

Đối phương không trả lời, chẳng qua là ôm cô càng chặt hơn. Nhiếp Tử Vũ đang định đối phó với ông ta giống như đối phó với người đàn ông kia thì lại cảm giác được một hơi thở ấm áp phả vào tai của cô, sau đó là một giọng nói lạnh như băng mang theo ý đùa giỡn. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

“Bảo bối, tôi chỉ muốn em thôi.”

Giọng nói khinh thường này khiến cho Nhiếp Tử Vũ giật mình một cái, trước mắt nhanh chóng hiện ra hình ảnh của một khuôn mặt lạnh khốc. Thân thể cô cứng đờ, đúng lúc cô muốn gọi ra tên của anh, thì đối phương đã bá đạo hôn chính xác lên môi của Nhiếp Tử Vũ.

Cuồng nhiệt hôn lên môi của cô, không chút ngăn trở nào mà đoạt hết tất cả ngọt ngào của cô. Đầu lưỡi nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc vào sâu bên trong, tận tình đoạt hết mọi ngọt ngào của cô. Nụ hôn của anh thô bạo và cuồng dã, nóng bỏng và tuyệt vời, trần trọc trêu đùa lẫn nhau mà không nhìn thấy mặt nhau, nhưng lại phối hợp tới mức không chê vào đâu được.

Nụ hôn triền miên khiến cho Nhiếp Tử Vũ vất tất cả mọi suy nghĩ ra sau đầu, đầu óc trống rỗng, không một tia dục niệm nào. Càng sâu hơn nữa là, cô lại nhón chân lên nghênh đón nụ hôn của anh, đôi tay không biết quần lên cổ anh từ khi nào. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

Không biết qua bao lâu, khi Nhiếp Tử Vũ có cảm giác khó thở, anh mới rời khỏi môi của cô, cùng lúc đó đèn bên trong bao sương được mở lên.

Ánh đèn sáng ngời từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, khi Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy rõ mặt mũi của đối phương, khóe miệng vừa run run.

Quả nhiên là anh!

Nhanh chóng rút tay của mình về, Nhiếp Tử Vũ dùng hết sức của mình đẩy anh ra, sau đó hét lên với anh: “Nhiếp Tử Phong, anh đang làm cái gì vậy!” Nghĩ tới việc anh vừa mới hôn, Nhiếp Tử Vũ liền lau môi của mình thật mạnh, vừa nghĩ tới vậy mà mình lại còn không biết xấu hổ đáp lại nụ hôn của anh, vì vậy càng dùng sức lau mạnh hơn nữa.

“Làm cái gì? A, đương nhiên là thu hồi món nợ mà em nợ anh!” Lúc gặp cô ở Triệu thị, anh vẫn một mực chờ cô ở dưới lầu, nhân tiện theo dõi cô tới nơi này.

Thiếu nợ anh...

Nhiếp Tử Vũ không chút sợ hãi bước tới trước mặt của anh nói: “Em nợ anh cái gì!” đienn dần nên quýyndon.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong tốt bụng nhắc nhở: “Bảo bối của anh, chẳng lẽ em quên là ba năm trước, là ai đã cứu em một mạng rồi sao?” Lúc nói đến ‘ba năm trước’, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong đột nhiên lóe ra ánh sáng âm lãnh.

Ba năm có thể khiến lòng người thay đổi, cũng có thể khiến một thiếu nữ trẻ lột xác một người phụ nữ xinh đẹp.

Ba năm trước, cô âm thầm, không nói một câu mà rời khỏi nhà họ Nhiếp, rời khỏi thế giới của anh. Vậy tại sao sau ba năm, cô lại còn quay trở lại?

Ba năm trước, anh dùng tính mạng của mình để cứu cô, nhưng đáp lại là sự phản bội của cô, sau khi cô biến mất, anh thề phải tìm được cô! Để cho cô nếm trải nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng!

Nghĩ tới vấn đề này, lòng mày của Nhiếp Tử Phong nhú chặt lại, dường như có thể kẹp chết một con ruồi. đienn dần nên quýndon.

Nhiếp Tử Vũ đã hiểu, chẳng qua là cô không làm như điều Nhiếp Tử Phong mong muốn, cúi đầu xin xỏ, mà cô cười tự giễu: “Anh muốn mạng của em sao? Được, anh lấy đi! Dù gì thì em cũng không thiết gì nữa!” Từ nhỏ cô đã bị vứt bỏ, cho tới bây giờ cũng không ai cần cô, cô có sống cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

“Em!” Nghe thấy cô xem thường sinh mạng của mình như vậy, nhất thời trong lòng dâng lên một cơn tức giận vô danh, đây không phải là điều anh mong muốn sao? Tại sao anh lại cảm thấy đau lòng!

Đột nhiên, đôi mắt nguy hiểm của Nhiếp Tử Phong nheo lại nhìn Nhiếp Tử Vũ, dưới ánh đèn, gương mặt của anh hung ác giống như quỷ satan, “Anh không cần mạng của em!”

Ba năm nay, vô số đêm nhớ tới cô, anh tự nói với mình, cho dù nguyên nhân cô rời đi là gì, cũng không thể mềm lòng. Nhưng mà vào giờ phút này nhìn thấy cô đứng ở trước mặt, tất cả những lời thề độc kia đều không còn ý nghĩa nữa. Thậm chí anh còn bắt đầu dao động, có nên cố gắng tìm hiểu nguyên nhân cô rời đi thực sự không. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Khoé mắt liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, Nhiếp Tử Phong mềm lòng, không nhịn được hỏi ra câu hỏi mà lúc nào anh cũng canh cánh trong lòng.

“Ba năm trước... Tại sao lại không chào mà đi?”

Trước mắt hiện lên hình ảnh trong phòng bệnh ba năm trước, trong lòng vốn đã bình tĩnh lại giờ lại cảm thấy đau nhói.

Sự dả kích của anh đối với cô ba năm trước, cô vẫn không có cách nào buông xuống được.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy buồn cho chính mình.

Chỉ tiếc, Nhiếp Tử Phong làm rõ vấn đề này thì càng thêm đau lòng thôi. Bởi vì Nhiếp Tử Vũ chỉ khế nhìn anh một cái, dưới ánh mắt rối rắm của anh, mặt cô không đổi sắc, chỉ mở miệng nói: Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Không có gì đáng để cho em lưu luyến, em đi như vậy thì có làm sao.” Không thể nghi ngờ, đây là lời nói trái lương tâm của Nhiếp Tử Vũ.

Nghe được câu trả lời của cô, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời liền thay đổi.

Không có gì đáng để cho cô lưu luyến sao? Như vậy, anh được tính là cái gì!

Bên tai bỗng vang lên lời nói của Quan Duyệt ba năm trước, trái tim bỗng nguội lạnh như băng. Ánh mắt lượn lờ từng trận cơn thịnh nộ, sự oán hận khiến cho lý trí của anh bị thiêu rụi sạch, Nhiếp Tử Phong bây giờ giống như một con dã thú bị chọc giận, bất kỳ lúc nào cũng có thể đem con mồi xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn thấy sự thù hận dưới đáy mắt anh, Nhiếp Tử Vũ không khỏi tự cười giễu cợt một tiếng.

“Rốt cuộc thì anh muốn cái gì! Nói đi! Anh nói xong tôi liền cho anh ngay!” Cô lạnh lùng giận dữ hét lên với anh, cũng cảm thấy thương xót cho mình.

“Vậy anh muốn cái gì!” Tình yêu, trái tim, cô đã sớm trao cho anh, cô không còn gì khác để trao cho anh nữa.

Quả nhiên, khoé môi của Nhiếp Tử Phong cong lên nở nụ cười âm hiểm: “Anh muốn thân thể của em!” Anh thẳng thắn.

Một lúc sau, cô mới phản ứng kịp, câu nói đầu tiên là: “Không biết xấu hổ!”

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ cho là anh sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng mà anh lại cười nhạt, nhú mày nói: “Có muốn nhìn một chút xem cái gì mới thật sự là không biết xấu hổ không?” Nói xong, anh chặn ngang ôm cô vào lòng, cúi đầu mãnh liệt hôn lên chiếc cổ trắng như tuyết kia. Dienxdandf Kê quyu dong.

“Dừng tay! Nhiep Tử Phong, anh dừng tay lại cho em!” Nhiep Tử Vũ tức giận tới mức mặt đỏ tía tai! Cô liều mạng cào cấu lên lồng ngực rắn chắc của anh, quát lên với anh: “Tại sao anh có thể làm như vậy đối với em! Anh đã có Quan Duyệt, tại sao vẫn còn chạm vào em chứ!”

Không biết có phải lời nói của Nhiep Tử Vũ có hiệu quả hay không, quả nhiên Nhiep Tử Phong dừng lại hành động đang làm.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng lên của cô, sự lạnh lùng trong lòng anh trở nên mềm lòng, trong giây phút này anh có chút xúc động muốn an ủi cô. Thế nhưng nghĩ tới hành động phản bội của cô, khiến cho anh lại trở nên lãnh khốc.

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của cô, Nhiep Tử Phong nham hiểm cười lạnh một cái. Đôi mắt co rút lại, anh lạnh lùng nói:

“Hừ!” Kèm theo tiếng hừ lạnh, Nhiep Tử Phong tàn nhẫn ôm Nhiep Tử Vũ vào trong ngực rồi nói: “Quan Duyệt sẽ trở thành vợ của anh, còn em, đời này chỉ có thể làm tình nhân của Nhiep Tử Phong này thôi!”

Mặc dù nhìn ánh mắt của anh đã sớm đoán được, nhưng khi Nhiep Tử Vũ nghe thấy chính miệng anh nói ra không chút e dè như vậy, vẫn không nhịn được mà cảm thấy khiếp sợ. Dienxdandf Kê quyu dong.

Từng câu từng chữ của Nhiep Tử Phong tàn nhẫn giống như một con dao, cắt đứt từng khúc ruột của cô, khiến cho máu chảy đầm đìa. Chỉ thấy Nhiep Tử Vũ cười khổ một tiếng, giọng nói run run nói: “Đến cuối cùng thì em đã làm gì có lỗi với anh chứ!?” Mà anh lại đối xử với em như vậy.

Nhìn thấy cô buồn bã chỉ trích như vậy, Nhiep Tử Phong sắp không chịu nổi, nhưng mà anh không thể quên được chuyện cô đã tàn nhẫn với anh như thế nào, cho nên chỉ có thể ép buộc mình trở nên lạnh lùng.

Đáp lại lời cô vẫn là tiếng cười khẩy của Nhiep Tử Phong: “Về vấn đề này, anh nghĩ là anh đã trả lời em rồi.” Nhiều lời cũng vô ích, huống chi anh cũng không muốn nhắc lại nữa.

Dứt lời, Nhiep Tử Phong cười nham hiểm một tiếng, lần mò trên người cô từ trên xuống dưới.

Cô thật sự muốn khóc, nhưng cô không thể khóc! Cô không thể để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình, cũng không thể để cho anh biết trong lòng mình vẫn còn có anh! Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

“Mặc kệ em có đồng ý hay không, tóm lại em chỉ có thể là của anh!” Nhiep Tử Phong lạnh lùng nói khỏi miệng một câu như vậy.

Đang yên đang lành. Nhìn thẳng vào ánh mắt rất nghiêm túc kia của anh, một lúc sau Nhiep Tử Vũ lắc đầu một cái, nói một câu: “Anh đúng là bị điên rồi.” Nói xong xoay người đi không thèm nhìn anh nữa.

“Bây giờ em mà đi ra ngoài, anh sẽ đưa em cho người đàn ông kia!” Nhiep Tử Phong hung dữ đe dọa.

Nghe thấy anh nói câu này, trong lòng của Nhiep Tử Vũ tan nát. Cô giấu cảm xúc của mình sâu vào trong, hít một hơi thật sâu để giả vờ bình tĩnh, sau đó mở cửa ra để bước ra ngoài.

“Đứng lại!” Nhiep Tử Phong lạnh lùng quát bảo dừng lại.

Nhiep Tử Vũ dừng lại, quay lại nói: “Người đàn ông kia còn tốt hơn anh gấp trăm lần!” Vừa nói vừa bước chân đi.

Thấy thế, Nhiep Tử Phong không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết!” Sau đó đuổi theo, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

“Buông em ra!” Nhiep Tử Vũ quát lên.

“Dừng mơ tưởng!” Nhiep Tử Phong đáp lại lời cô, rồi hung hăng thề như chém đinh chặt sắt: “Đời này em đừng mong thoát khỏi anh! Cho dù chết, anh cũng sẽ kéo em cùng xuống địa ngục!” Nói xong, anh khom người bế cô lên, sau đó liền bước ra ngoài.

Nhiep Tử Vũ không ngừng giãy giụa dù chỉ một giây, nhưng cho dù cô có cào cấu, gặm cắn như thế nào thì Nhiep Tử Phong cũng không có hành động gì hết, mặc cho cô làm gì anh thì làm. Cho tới khi đi tới đại sảnh của khách sạn, Nhiep Tử Vũ lớn tiếng kêu cứu, mọi người chỉ trân trối nhìn bọn họ, không một ai lại ngăn cản hành vi này của Nhiep Tử Phong.

Bởi vì đối phương không coi ai ra gì, chút ý trí còn sót lại của Nhiếp Tử Vũ cũng không còn nữa.

Ôm Nhiếp Tử Vũ đi tới chỗ dừng xe ở ven đường, Nhiếp Tử Phong không nói câu nào liền ném cô lên xe.

Lúc sau Nhiếp Tử Phong cũng không nói gì với cô. Nhìn một cái, sau đó Nhiếp Tử Phong ngồi lên ghế lái khởi động xe.

Hai người cùng tức giận, khiến cho không khí trong xe căng thẳng và yên ắng, cũng khiến cho bọn họ có chút không được tự nhiên.

Chiếc xe Rolls-Royce màu đen lướt nhanh như gió trên đường cao tốc, tiếng gió gào thét bên tai, không kịp nhìn rõ cảnh vật ở xung quanh thì nó đã lướt qua.

Bởi vì tốc độ xe tăng tới mức tối đa, nên Nhiếp Tử Vũ sợ tái xanh mặt mày. Hai tay để trên đùi nắm chặt thành quyền, cô hít từng hơi thật sâu, chỉ sợ tim mình không chịu nổi mà ngắt đi. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Hết lửa giận Nhiếp Tử Phong dần dần bình tĩnh lại, khi ánh mắt của anh liếc nhìn qua gương thấy vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ như cắt không còn chút máu nào, tất cả những tức giận đều biến mất không còn sót lại chút gì, đồng thời anh cũng giảm tốc độ xe xuống.

Cảm giác được tiếng gió bên tai đã nhỏ đi, Nhiếp Tử Vũ vốn đang nhắm chặt hai mắt lúc này mới to gan mở hai mắt ra. “Dừng xe! Anh dừng xe lại! Dừng xe lại cho em!” Cô tức giận quát to lên với anh, cảm thấy khinh thường hành động cường ép này của anh: “Chỉ biết bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối như em, Nhiếp Tử Phong anh có còn là một nam tử Hán không!”

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng không vì sự châm chọc của cô mà dừng xe lại, chẳng qua chỉ nhíu mày lại, khẽ đáp lại cô: “Anh chưa bao giờ nghĩ mình là nam tử Hán.”

Như bị nghẹn lại trong họng, Nhiếp Tử Vũ tức giận đỏ mặt lên, một lúc lâu mới nói được một câu: “Anh ... Anh đừng là ... Đồ ghê tởm!”

Nhưng mà, đừng tưởng cô sẽ dừng lại ở đây thôi! Đang lúc Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Phong để tìm cách đối phó anh, thì một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên từ trong túi quần của cô. điện ddn lie qiu doon

Đúng rồi, cô còn có điện thoại di động mà cô có thể gọi cầu cứu rồi!

Thấy trong mắt anh không có ý tốt, trong lòng cô cảm thấy bất an.

Đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt loé lên tia sáng, lấy điện thoại di động ra cô muốn tìm người tới cứu, nhưng mà điện thoại chưa kịp bắt máy, đã bị Nhiếp Tử Phong cướp đi, sau đó nhấn tâm ném ra ngoài cửa xe.

“A, điện thoại di động của em!” Cô vừa mới mua được chưa lâu đâu! Nhiếp Tử Vũ đau lòng, nhưng mà quan trọng hơn đây là công cụ duy nhất để cô chạy trốn. Nghĩ tới đây, cô dùng ánh mắt hận thù nhìn chăm chăm tên đầu sỏ gây chuyện, lại không nhận được quát to lên: “Anh là tên khốn kiếp, đến cùng là anh muốn như thế nào!”

Bỗng dưng, đôi mắt của anh co rút một trận, ngay sau đó anh nghiêng răng một cái, dùng sức đạp chân ga.

※

Nhiếp Tử Phong đột nhiên gia tốc khiến cho sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ vô cùng khó coi, khi cô muốn ngăn anh lại, thì cũng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh, những lời muốn nói lại nuốt vào bụng. Không biết qua bao lâu chiếc xe Rolls-Royce rốt cuộc dừng lại bên bờ biển, Nhiếp Tử Vũ vốn đã muốn ói lên ói xuống ở trên xe, còn chưa kịp ổn định lại sự hoảng loạn trong lòng, đã bị Nhiếp Tử Phong nhanh chóng kéo tới bên người của anh, ôm vào trong ngực.

Trên một bãi đất trống ở bờ biển.

Nhiếp Tử Vũ bị Nhiếp Tử Phong lôi kéo đi, vừa định mở miệng mắng chửi một trận, thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh vang lên:

“Những gì tôi dặn chuẩn bị đã chuẩn bị đủ hết chưa?”

“Anh đang nói chuyện với ai...” Câu nói của Nhiếp Tử Vũ chưa nói hết, Nhiếp Tử Vũ đã nhìn thấy một bóng người trong bóng đêm bước tới. Đến khi cô nhìn rõ thấy người kia xong, cô như hoá đá ngay tại chỗ.
điên điên lie qiu doon

“Quản...” Quản gia, tại sao ông ấy lại ở đây! Nhiếp Tử Vũ tròn mắt vì kinh ngạc bởi sự xuất hiện của ông ấy.

“Đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.” Quản gia cẩn thận và tôn kính trả lời vấn đề của Nhiếp Tử Phong, sau đó mới hỏi thăm Nhiếp Tử Vũ đang trợn to hai mắt lên nhìn mình: “Cô chủ, đã lâu không gặp.” Nói xong, nở một nụ cười hiền lành.

“Dạ.” Nhiếp Tử Vũ cũng nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại.

Nhìn thấy thái độ của cô đối xử với mình và quản gia khác biệt một trời một vực, Nhiếp Tử Phong vốn đang không vui nhất thời càng trở nên bức bối hơn. Một tay dùng lực kéo cô đang không chút đề phòng nào vào trong ngực của mình, bàn tay nắm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của cô, thờ ơ nói với quản gia: “Dẫn tôi tới đó đi?”

“À... Ở ngay kia.” Quản gia vừa nói xong, đồng thời đèn đường ở xung quanh được mở lên, nhất thời bãi đất trống to như vậy trở nên sáng như ban ngày.

Cảm thấy khó hiểu với đoạn đối thoại của hai người, Nhiếp Tử Vũ quay sang nhìn theo hướng chỉ của quản gia, sau khi nhìn thấy điều mà Nhiếp Tử Phong ám chỉ, sắc mặt cô liền biến đổi.

Bởi vì ngay chỗ đất trống cách chỗ bọn họ đứng khoảng hai thước, rõ ràng có một chiếc máy bay trực thăng đang nằm đó.

Máy bay trực thăng?!

73. Chương 73-1: 1

@all,hi hi chương mới đây, sorry vì sự chậm trễ này!!!!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trong lòng của Nhiếp Tử Vũ chợt cảm thấy bất an, có dự cảm chẳng lành ngẩng đầu nhìn tới phía Nhiếp Tử Phong đang vô cùng lãnh khốc, sau khi nhìn thấy đáy mắt của anh nổi lên lửa giận thì đã hiểu ra. Nhưng mà cô không thể vùng vẫy, Nhiếp Tử Phong đã ôm ngang cô lên, sải bước đi về phía máy bay trực thăng, một giây sau ném cô vào trong máy bay trực thăng.

“Thả em xuống!” Nhiếp Tử Vũ quát với Nhiếp Tử Phong giống như đang bị bệnh thần kinh, nhưng mà Nhiếp Tử Phong liếc cũng không thèm liếc cô lấy một cái, ra lệnh cho phi công cất cánh.

“Nhiếp Tử Phong, có giỏi thì mau thả em xuống! Bắt nạt một người phụ nữ, anh không cảm thấy xấu hổ à?” Phi cơ trực thăng bay lên khỏi mặt đất, bay thẳng lên bầu trời đi qua mặt biển bay thẳng về phía trước, khiến cho tia hy vọng duy nhất của Nhiếp Tử Vũ cũng bị tan biến, cô trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Phong, lạnh nhạt nói: “Em nguyên rửa anh!”
điên điên lie qiu doon

Cô nổi lên tính trẻ con mắng người khiến cho Nhiếp Tử Phong không khỏi cong cong khóe môi, ngoảnh đầu sang nhìn về mặt phần nộ của cô, anh nheo đôi mắt nguy hiểm của mình lại.

“Ba năm không gặp, cái miệng của em dường như đã trở nên lợi hại hơn rất nhiều.” Đáy mắt chợt loé lên tia nguy hiểm, anh có vẻ đắm chiêu nhìn vào cánh môi mềm mại hồng hào của cô, đột nhiên trong cổ dâng lên cảm giác khô khát.

Bị ánh mắt của anh nhìn chằm chằm và chăm chú như vậy khiến toàn thân cô sợ hãi, Nhiếp Tử Vũ vội vàng nhích sang bên cạnh một chút, cảnh giác nhìn anh lạnh nhạt nói: “Anh muốn làm cái gì?” Ánh mắt kia của

anh giống như muốn nhìn thấu tâm hồn người khác khiến cho cô cảm thấy bất an, trực giác nói cho cô biết, anh lại suy nghĩ chuyện gì đó bất lợi đối với cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nhiếp Tử Vũ.

Đột nhiên, Nhiếp Tử Phong cong khoé môi lên, cười lạnh một cái thật dài, sau đó đột nhiên anh nghiêm mặt lại, dùng giọng nói âm u lạnh lẽo nói: “Anh muốn dùng cái kim khâu miệng của em lại, xem em còn dám dùng giọng điệu này nói chuyện với anh nữa không!”

Nghe vậy, khí huyết của Nhiếp Tử Vũ xông lên mặt, một lúc lâu sau cũng không nói ra được câu nào. Lúc cô đang định mở miệng mắng anh một lần nữa, thì một ánh mắt sắc bén của anh quét qua người của cô. Ánh mắt kia như muốn nói: Chỉ cần em dám mở miệng nói một lời, anh sẽ làm như vậy thật!

Vì thế, Nhiếp Tử Vũ cực kỳ không có khí phách ngậm miệng lại, sau đó cũng không thèm quay đầu nhìn Nhiếp Tử Phong nữa. dfien ddn lie qiu doon

Máy bay trực thăng bay ở trên mặt biển không biết bao lâu, cuối cùng cũng đáp xuống trên một hòn đảo nhỏ. Nhiếp Tử Vũ bị Nhiếp Tử Phong cưỡng ép đẩy xuống máy bay trực thăng. Ngay sau đó máy bay trực thăng liền bay lên.

Mắt thấy máy bay trực thăng bay càng ngày càng xa, bất an trong lòng của Nhiếp Tử Vũ dâng lên càng ngày càng nhiều. “Quay lại, anh mau quay lại!” Cô vừa nhảy lên vừa lo lắng sợ hãi hét lên: “Anh thả chúng tôi xuống chỗ này làm cái gì? Mau quay trở lại đây đi!”

Nhưng mà, lời của cô làm sao phi công có thể nghe thấy được, cho dù có nghe thấy cũng sẽ không dừng lại. Vì vậy không tới vài phút sau, bóng dáng của chiếc máy bay trực thăng hoàn toàn biến mất trong bầu trời tối đen.

Dùng hết khí lực toàn thân để hét lớn lên nên Nhiếp Tử Vũ vô lực ngã ngồi ở trên bờ cát, quay đầu nhìn bốn phía của hòn đảo được thấp sáng lên. Cô vô cùng sợ hãi.

Chỗ này là chỗ nào? Tại sao lại muốn giữ cô ở lại chỗ này?

Mà người từ đầu đến cuối đứng ở sau lưng cô, nhìn nét mặt của Nhiếp Tử Vũ thay đổi nhanh chóng như vậy, liếc mắt một cái cũng đoán được sự nghi hoặc trong lòng của cô.

Đối với thắc mắc này, anh tốt bụng nói cho cô biết: “Đây là hòn đảo tư nhân của anh.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sửng sốt, lông mày cau chặt lại: “Anh dẫn em đến đây làm gì!” dfien ddn lie qiu doon

“A” giống như là nghe được một chuyện buồn cười nhất thiên hạ, Nhiếp Tử Phong nhếch môi cười to. Một lúc lâu sau, anh mới thu hồi lại nụ cười quá mức khoa trương của chính mình, sử dụng ánh mắt giống như nhìn con mồi nhìn Nhiếp Tử Vũ, chế nhạo: “Cô nam quả nữ sống cùng nhau trên một hòn đảo, em nói xem anh mang em tới đây làm gì?” Nói xong, anh đi lại sát bên cô.

Nghe thấy lời ám chỉ đó của anh, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi tới mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh: “Anh không được qua đây, cách xa em ra một chút! Cứu mạng! Cứu mạng! Ai tới cứu tôi với!” Cô hoảng hốt bò dậy từ dưới đất, xoay người liền chạy theo hướng ngược lại. Die~nn ddan leé Quy ido nn.

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng không vội vã, chỉ bình thản nhìn cô hoảng hốt chạy tới đầu bên kia, cho tới cuối cùng chạy tới lúc mệt thì ngã ngồi dưới đất ôm ngực thở hổn hển, lúc này đôi chân thon dài mới ba chân bốn cẳng chạy tới trước mặt của cô, xách cô từ dưới mặt đất đứng lên như xách một con gà.

“Em quên là mới vừa rồi anh đã nói với em đây là hòn đảo tư nhân của anh rồi sao, có nghĩa là, cho dù em có la hét tới rách cổ họng thì cũng sẽ không có ai tới cứu em đâu!” Anh trừng phạt cô bằng cách nhéo cái lỗ mũi của cô, sau đó lại ôn tồn nói: “Anh mệt rồi, có chuyện gì thì ngày mai lại nói tiếp, bây giờ chúng ta đi nghỉ ngơi đã.” Nói xong kéo cô đi về phía biệt thự cách đó không xa.

“Không đi!” Nhiếp Tử Vũ giãy giụa, “Em không muốn ở lại chỗ này với anh!”

Một chút, không, cho dù là một giây đồng hồ em cũng không muốn ở cùng với anh! Cô sợ khi mình ở cùng một chỗ với anh, sẽ phát sinh lòng tham! Ba năm trước, không dễ dàng gì cô mới có đủ quyết tâm rời xa anh, bây giờ cô không muốn lại một lần như vậy nữa!

Nhìn vẻ mặt chán ghét của cô, tâm trạng đang tốt nhất thời trĩu xuống, không khỏi lạnh nhạt nói:

“Không muốn ở cùng một chỗ với anh, vậy em muốn ở cùng một chỗ với người nào!” Die~nn ddan leê Quy ido nn.

“Em...” Bị anh hét lên như vậy, đầu óc của Nhiếp Tử Vũ trở nên lộn xộn. Đợi tới khi nhìn thẳng vào đôi mắt nguy hiểm khiến cho người ta giận sôi người kia, lúc này cô mới phản ứng lại: “Ở cùng một chỗ với ai đều không quan trọng, nhưng mà em không muốn ở cùng một chỗ với anh!” Cô không cam lòng bị yếu thế nên hét lại với anh, hốc mắt cũng hơi đỏ lên.

Lời nói của cô, tàn nhẫn giống như một cây đao, đâm vào lòng anh khiến cho máu chảy đầm đìa. Không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong sa sầm mặt mày lại, khế gầm lên: “Không do em quyết định!” Nói xong, tới chỗ ngoặt liền bế cô lên, đi thẳng về phía biệt thự.

Trên đường đi tới biệt thự, Nhiếp Tử Vũ tay đánh chân đá đối với Nhiếp Tử Phong, nhưng Nhiếp Tử Phong vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí không hề nhả mặt nhịu mày dù chỉ một chút. Sau cùng Nhiếp Tử Vũ đánh cũng mệt, tay cũng mỏi chân cũng mỏi, lúc này mới không còn giãy giụa nữa.

Biệt thự xa hoa, đèn đuốc sáng trưng. Nhiếp Tử Phong ôm Nhiếp Tử Vũ đi thẳng lên lầu hai, mở cửa một phòng trong đó ra, sau đó ném Nhiếp Tử Vũ lên trên giường lớn. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

Nhiếp Tử Vũ bị bất ngờ không kịp phòng bị, một tiếng kêu đau đớn lại vẫn chưa kịp kêu ra khỏi miệng, một giây sau, một cơ thể nóng như lửa nằm xuống bên cạnh cô, một cánh tay mạnh mẽ rắn chắc ôm lấy eo của cô, thuận thế ôm cô vào trong lồng ngực.

“Buông!” Nhiếp Tử Vũ ra sức xô đẩy Nhiếp Tử Phong đang dính sát vào người của mình, khuôn mặt tỉnh xảo nhần nhí lại.

“Không được nhúc nhích!” Công việc cả ngày đã khiến anh đau đầu rồi, lại thêm mới vừa rồi cô làm anh hao phí biết bao nhiêu sức lực, bây giờ Nhiếp Tử Phong không còn dư thừa nhiều sức lực. Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang giãy giụa trong ngực của mình, dùng giọng nói ừ ừ nói: “Anh mệt lắm rồi! Không muốn làm cái gì với em nữa.”

“Nếu đã như vậy, vậy tại sao anh vẫn không buông em ra!” Từ đầu Nhiếp Tử Vũ đã không nghe anh nói, càng vùng vẫy mạnh hơn. Tao do leê quýy đđono.

Sự ngoan cố quật cường của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong vô cùng đau đầu, trong lòng buồn bực, khiến cho anh nghĩ tới một biện pháp duy nhất. Bàn tay to của anh ôm chặt lấy eo của Nhiếp Tử Vũ, ánh mắt anh ngụ ý nhìn cô, thật sự thề nói: “Nếu như bây giờ em ngoan ngoãn đi ngủ không được nhúc nhích nữa, thì anh sẽ không làm gì em hết, nhưng nếu như em còn giãy giụa đụng vào người anh như vậy nữa, thì em muốn anh phải làm cái gì với em, anh sẽ...”

Nhiếp Tử Phong còn chưa nói hết câu, người ở trong lòng đã không còn giãy giụa nữa.

Như vậy liền ngoan ngoãn lại rồi! Đầu cũng nằm thẳng lại.

Nhiếp Tử Phong rất hài lòng với sự nhanh trí của cô, cánh môi mỏng hiện ra ý cười. Lúc đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lại nghe thấy giọng nói của Nhiếp Tử Vũ khế vang lên.

“Bây giờ em muốn đi toilet thì phải làm sao?”

Nhiếp Tử Phong nhắm mắt lại, nhanh chóng vút ra một câu: “Anh không ngại em giải quyết ngay ở chỗ này.”

Biến thái! Tao do leê quýy đđono.

Nhiếp Tử Vũ nói thầm ở trong lòng, đôi mắt trong veo lạnh lùng trừng mắt nhìn anh. Nhìn anh chìm vào giấc ngủ, phát ra tiếng ngáy, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy rung động. Ánh mắt không hờn không giận

không tự giác trở nên dịu dàng, cô dùng anh mắt tinh tế miêu tả lại ngũ quan của anh so với ba năm trước càng trở nên khắc sâu hơn, trái tim của cô đập thành thịch.

Không biết nhìn bao lâu, dần dần cảm thấy mệt mỏi, chỉ một lát sau, Nhiếp Tử Vũ bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ trong lòng ngực của anh.

74. Chương 73-2: 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đây có lẽ là lần mà sau ba năm cô ngủ được một giấc ngon và sâu tới như vậy!

Sáng sớm ra Nhiếp Tử Vũ tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Phong đâu, nếu không phải trên gối vẫn còn chút dấu vết, cô sẽ thật sự cho là chuyện tối hôm qua tất cả đều là một giấc mơ.

Từ trên giường đứng lên, cô vươn vai, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài. Đi qua mấy vòng cầu thang uốn lượn, đầu tiên cô nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang bận rộn đi tới đi lui ở trong phòng bếp, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô nhìn không biết anh nấu món gì.

Nhìn anh lúc thì chiên trứng gà, một lúc thì lại có bộ dạng ném cháo, trong lòng Nhiếp Tử Vũ như có dòng nước ấm chảy qua, lại có cảm giác của hương vị hạnh phúc. Tao do le le quý dđono.

Hạnh phúc?

Đột nhiên, nét mặt của Nhiếp Tử Vũ ngưng đọng lại, cảm thấy hối hận vì suy nghĩ này của mình.

Nhiếp Tử Vũ, mà đang suy nghĩ cái gì vậy? Mà bị điên rồi sao!

Người đàn ông này sẽ ngay lập tức phải kết hôn với người phụ nữ khác, anh sắp thành chồng của người khác!

Cô tự nhắc nhở trong lòng mình sự thật không thể chối cãi này, rồi nhanh chóng xoay người vội vã chạy lên lầu.

Cô phải rời khỏi nơi này, nếu không cô sẽ trở nên tham lam, thì cô sẽ thật sự trở thành người thứ ba như trong tiểu thuyết văn hay viết. Vừa bước lên lầu hai, Nhiếp Tử Vũ hạ quyết tâm đưa ra quyết định này!

Đôi mắt nhìn quanh bốn phía, không biết đang tìm cái gì. Đột nhiên cô tiện tay mở căn phòng bên cạnh ra, cô tìm những thứ mà cô nghĩ sẽ có – điện thoại và máy tính. Tao do le le quý dđono.

Chỉ cần có một thứ trong hai thứ này, cô có thể liên lạc với thế giới bên ngoài, là có thể chạy khỏi nơi này.

Suy nghĩ như vậy, nên cô càng tăng tốc tìm kiếm.

Đúng là ông trời không phụ người có lòng, rốt cục tại một gian phòng ở phía tây của lầu hai, Nhiếp Tử Vũ cũng tìm được đồng thời cả hai thứ này luôn. Cô chạy nhanh như một làn khói đi vào, bắt chắp tất cả ngồi xuống, cầm lấy điện thoại di động tiện tay nhấn một dãy số quen thuộc.

Tiếng chuông điện thoại chờ trong điện thoại vang lên, tim của Nhiếp Tử Vũ đã treo lơ lửng lên. Cô vừa khẩn trương vì chưa có người nhận điện thoại, vừa sợ đột nhiên Nhiếp Tử Phong đi tới.

Tiếng chuông chờ trong điện thoại càng lúc càng dài, ngay lúc Nhiếp Tử Vũ đang cảm thấy tuyệt vọng, thì điện thoại đã được bắt máy.

“Alo?” Đầu bên kia truyền tới giọng nói mệt mỏi của Lãnh Duy Biệt.

“Anh Lãnh, em là Tử Vũ.” Nhiếp Tử Vũ vui mừng quá nhanh chóng nói tên mình ra.

Nghe thấy tên của Nhiếp Tử Vũ, Lãnh Duy Biệt vội vàng hỏi ra một đồng câu hỏi: “Vũ Vũ? Tối qua em đi đâu, sao lại không trở về khách sạn? Anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại tại sao em lại không nghe máy? Cả đêm em không về, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Bây giờ em đang ở đâu?” Dienxdandf Kê quyudong.

Thời gian khẩn cấp, Nhiếp Tử Vũ không kịp trả lời từng câu hỏi một, liền tóm tắt trả lời mấy câu: “Em cũng không biết bây giờ em đang ở chỗ nào, chỗ này hình như là một hòn đảo nhỏ, anh Lãnh, anh mau tới cứu em.”

“Cứu em? Em đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã bắt cóc người sao?”

“Đúng... ”

Nhiếp Tử Vũ đang muốn nói ra tên của Nhiếp Tử Phong, thì đột nhiên điện thoại lại không có tiếng nữa.

Sao lại thế này? Nhiếp Tử Vũ hơi nhíu lông mày lại, vừa vỗ vỗ máy điện thoại mấy cái, vừa cầm ống nghe lên hô: “Alo, còn ở đó không? Cái điện thoại kỳ cục này...”. Đột nhiên ngắc đầu lên, Nhiếp Tử Vũ ngây người ra tại chỗ. Ống nghe điện thoại trong tay rơi xuống đất, trong lòng trống rỗng trong suốt phản chiếu ra một bóng dáng cao lớn.

Người đáng lẽ vẫn đang làm bữa sáng ở trong bếp, Nhiếp Tử Phong chẳng biết đã đứng ở cửa phòng từ lúc nào, mà trong tay anh đang cầm chính là dây điện thoại, điều này cũng là nguyên nhân khiến cho điện thoại không còn kết nối được nữa.

Gương mặt tuần lẳng của anh cau có lại, sắc mặt vô cùng khó coi, trong đôi mắt đen loé lên lửa giận. Chỉ thấy anh cười lạnh lùng một tiếng, đột nhiên đi về phía của Nhiếp Tử Vũ.

Nhìn thấy anh đang đi về phía mình, Nhiếp Tử Vũ lo lắng vội vàng lui về phía sau, nhưng mà anh từng bước từng bước ép sát, mãi tới khi cô không còn đường lui nữa. Dienxdandf Kê quyudong.

Thân thể đã đụng vào bức tường, Nhiếp Tử Vũ kinh hoàng tới mức sắc mặt trở nên tái nhợt, mãi một lúc lâu sau cũng không nói được một câu. Cô run rẩy đôi môi nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang như quỷ satan, hai chân không ngừng run rẩy.

“Đừng bước tới, anh đừng bước tới!” Cổ họng khô khốc mãi mới thốt ra được một câu nói, đủ để thấy Nhiếp Tử Vũ có bao nhiêu sợ hãi đối với anh.

Nhìn thấy cô sợ mình giống như rắn rết, trong lòng dâng lên sự tức giận giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể dập tắt được. Trán trơn bóng, không biết gân xanh đã nổi lên từ lúc nào, đôi mắt thâm thúy phát ra tia sáng bén nhọn.

“Nói, vừa nãy em đã gọi điện thoại cho ai!”

Một lòng muốn nấu cho cô một bữa sáng thật ngon miệng, lại không thể ngờ được là cô lại có ý định chạy trốn, xem ra anh đã quá mềm lòng rồi!

“Em... ”

Nhiếp Tử Vũ vẫn chưa kịp trả lời, Nhiếp Tử Phong đã nhanh chóng ngắt lời của cô.

“Là Lãnh Duy Biệt đúng không!” Hai mắt anh trừng trừng, như muốn phun lửa giận ra ngoài. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô xong, trong lòng lại dâng lên xúc động muốn đem cô nhốt lại. “Vậy mà em vẫn có thể liên hệ với cậu ta!”

Lúc trước anh đã nghi ngờ cô biến mất không thoát khỏi có liên hệ tới cậu ta, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cho nên anh chỉ có thể từ bỏ. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng né tránh của cô, xem ra thời gian cô biến mất ba năm, hai người vẫn liên hệ với nhau. Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng của Nhiếp Tử Phong không khỏi tăng lên.

Cô cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, nhưng duy nhất chỉ có Lãnh Duy Biệt là vẫn giữ liên lạc! Dien_danl3_quy1don^.

Sự thật này, khiến cho anh vô cùng giận dữ, trong lòng khó kìm nén được.

“Em không liên quan gì tới anh!” Nhiếp Tử Vũ hốt hoảng nói, muốn vượt qua anh để chạy thoát ra ngoài. Nhưng là lại bị một tay của Nhiếp Tử Phong ngăn lại, thuận thế kéo vào trong cái ôm của anh.

Một tay ôm chặt lấy eo của cô, một tay nắm dưới cằm của cô, ép buộc cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang bốc hỏa của anh. Nhìn Nhiếp Tử Vũ bị hoảng sợ giống như một con nai, Nhiếp Tử Phong lại có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ tới những chuyện cô đã làm, tất cả yêu thương trong nháy mắt đã không còn nữa: “Chờ khi em hoàn toàn biến thành người của anh, thì chuyện này sẽ có liên quan tới anh rồi!”

Nói xong, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên trắng nhợt, đáy mắt hiện lên sự đau lòng.

75. Chương 74: Bảy Ngày Bị Nhốt (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Anh không được đụng vào em!” Nhiếp Tử Vũ ra sức đẩy anh ra, trốn vào góc tường.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, Nhiếp Tử Phong vén sợi tóc rơi xuống trước trán, nở ra nụ cười tà ác nói: “Em yên tâm, bây giờ anh sẽ không đụng vào người em!” Bởi vì anh còn nhiều thời gian dành cho cô.

“Bây giờ em hãy ngoan ngoãn đi xuống ăn bữa sáng cho anh.” Nhiếp Tử Phong nhướn mày lên, thờ ơ nhìn cô.

“Em không ăn!” Cô tình nguyện bị đói chết cũng không cần ăn bữa sáng do anh làm! Dien_dan l3_quy1don^.

Nhìn bộ dạng quật cường của cô, Nhiếp Tử Phong làm ra vẻ không sao cả, cười lạnh một tiếng: “Tuỳ em thôi.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của anh đi khuất, Nhiếp Tử Vũ chỉ có can đảm dậm chân.

Cô nhất định sẽ trốn thoát!

Nhiếp Tử Vũ hằng hái tự thề với lòng mình!

...

Về sau, quả thật là Nhiếp Tử Vũ không đi xuống ăn bữa sáng, không chỉ như vậy, mà ngay cả bữa cơm trưa và bữa cơm tối cô cũng không đụng tới. Suốt cả một ngày, cô liền nhốt mình ở trong phòng, không một tiếng động.

Đối với Nhiếp Tử Vũ mà nói, nhịn đói một ngày như vậy là chuyện nhỏ. Nhớ ngày đó lúc cô cực khổ tập luyện võ đạo, thường thường rất vội vàng và bận rộn, cho nên nhịn đói một ngày cũng là chuyện thường tình. Cho nên bây giờ, nếu muốn cô chỉ vì một bữa cơm mà phải thoả hiệp với Nhiếp Tử Phong, loại chuyện như vậy, có chết cô cũng không chịu làm! Dien_dan l3_quy1don^.

Nhiếp Tử Vũ có suy nghĩ này Nhiếp Tử Phong cũng không biết, một lòng cho là cô sợ mất hết mặt mũi nếu cúi đầu trước mình nên mới quật cường chịu đói khát như vậy. Cho nên, nhịn sau một ngày, anh đã thoả hiệp rồi.

“Mở cửa, em giúp em nấu món khuya.” Đứng ở trước cửa, Nhiếp Tử Phong gõ gõ cửa.

Đáp lại lời anh là Nhiếp Tử Vũ không vui thét lên: “Đi đi, em không muốn ăn.”

Biết có gọi nữa cũng vô dụng, vì thế Nhiếp Tử Phong đi tìm chiếc chìa khoá dự phòng, tự mình mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, anh nhìn thấy một cái đèn ngủ đang bật, Nhiếp Tử Vũ nằm ở trên giường, đưa lưng về phía mình nằm cuộn lại thành một cục.

“Ăn cơm đi.” Anh nói xong, để cái khay xuống, mở chiếc đèn bằng thủy tinh trên trần nhà lên, đỡ cô từ trên giường ngồi dậy.

“Đừng đụng vào em!” Nhiếp Tử Vũ vội vàng đẩy tay anh ra, nhích sang bên cạnh, giữ một khoảng cách với anh. Táo đồ le^e quỵ do^nn.

Ánh sáng của bóng đèn chiếu vào nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Nhiếp Tử Vũ, bởi vì nước cũng không uống, cho nên cánh môi mềm mại cũng có chút khô khốc, ánh mắt thì vô thần, hốc mắt hơi phiem hồng, xem ra là cô đã khóc rồi.

Nhìn thấy bộ dạng uể oải của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng quặn lại, sinh lòng thương xót.

Coi nhẹ sự áy náy trong ánh mắt của anh, Nhiếp Tử Vũ quật cường nghiêm mặt lại, lạnh lùng nói: “Anh không phải nói tùy em ăn hay không cũng được hay sao? Em nói không muốn ăn, anh có thể bưng cơm ra ngoài được không? Em mệt mỏi, em muốn đi nghỉ ngơi!” Nói xong, sau đó vừa muốn nằm xuống như Nhiếp Tử Phong không cho giữ cô lại.

“Ăn xong lại ngủ tiếp.”

“Em nói em không ăn!” Nhiếp Tử Vũ vẫn lặp lại câu nói kia.

“Không ăn? Được.” Đột nhiên, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong trở nên rét lạnh, anh bưng một khay tới trước mặt của cô, hung dữ nói: “Em không ăn, có tin là anh sẽ giúp em đổ vào không!” Táo đồ le^e quỵ do^nn.

“Anh!” Nhiếp Tử Vũ nổi điên, nhưng chút sức lực như mắc kẹt trong cổ họng.

“Ăn hay không? Không ăn anh sẽ đổ vào!” Nói xong, cầm lấy cái bát kê sát lên miệng cô.

Biết chính mình không đường lui nữa, Nhiếp Tử Vũ trợn trắng mắt lên, không cam tâm tình nguyện đầu hàng: “Được, được, được, em ăn.”

※

Cũng không biết có phải do thật sự quá đói bụng hay không, chỉ là một bát cháo trắng đơn giản cho thêm chút rau xanh, còn có chút dưa cải, Nhiếp Tử Vũ lập tức ăn hết phân nửa bát cháo. Sau khi ăn xong, vẫn còn cảm giác thèm.

Nhân lúc cô đang ăn Nhiếp Tử Phong đi sang một bên gọi điện thoại, dặn dò một số việc, nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ ăn xong lúc này mới cúp điện thoại quay đầu lại đi thu dọn giúp cô. SSdienng dānlew quy9on.

“Cho em mượn điện thoại di động, em muốn gọi điện thoại.” Nhiếp Tử Vũ đưa tay ra, cắn môi vẻ mặt khổ sở nhìn anh.

“Anh sẽ không cho em có cơ hội trốn thoát.” Nhiếp Tử Phong rõ ràng muốn từ chối cho cô mượn.

“Dựa vào cái gì mà anh có quyền gọi điện, còn em lại không thể! Anh sợ em trốn sao? Vậy lúc em gọi điện thoại anh đứng ở bên cạnh.” Không biết bao lâu anh mới thả mình đi, Nhiếp Tử Vũ liền suy nghĩ tới rất nhiều vấn đề. Lúc ở Mỹ cô từng hứa mỗi ngày sẽ gọi điện thoại cho người đại diện ở Mỹ, tối hôm qua cô không gọi, hôm nay nếu lại không gọi nữa, cô sợ là người đại diện sẽ cho rằng bản thân mình đã xảy ra chuyện gì.

Nghe vậy, động tác của Nhiếp Tử Phong dừng lại một lúc, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào cô, nói: “Em muốn gọi điện thoại cho ai? Lại là Lãnh Duy Biệt?”

Nhìn vẻ mặt của anh sa sầm lại, Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ trợn mắt lên nói: “Không phải, chỉ gọi cho một người bạn thôi.” SSdienng dānlew quy9on.

“Nam hay nữ?”

“..... Nam.” Tuy không cần thiết phải nói cho anh biết, nhưng vì muốn được gọi điện thoại, Nhiếp Tử Vũ đành phải thành thật trả lời: “Em đều nói hết với anh rồi, có phải anh lại muốn hỏi em gọi điện thoại làm gì không? Van xin anh đừng có phiền phức như vậy, cứ trực tiếp đưa điện thoại đây để cho em gọi đi?”

“Không được!” Vừa nghe là nam, Nhiếp Tử Phong liền quả quyết từ chối.

Nghe thấy anh từ chối không chút lưu tình, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đã từ chối yêu cầu của mình, sự dè dặt của Nhiếp Tử Vũ cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa rồi. “Anh tại sao lại keo kiệt như vậy chứ, em đã nhỏ nhẹ xin xỏ anh, ngay cả chút việc nhỏ đó anh cũng không thể đồng ý sao!”

Nhiếp Tử Phong không thèm để ý đến cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Nhìn anh lạnh lùng quay mặt đi, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hậm hực. Đột nhiên, tầm mắt nhìn vào cái túi của anh, một giây sau liền vươn tay ra phía trước.

“Đem di động trả lại cho anh.” Bất ngờ không kịp phòng bị nên Nhiếp Tử Phong bị cướp điện thoại di động, cũng vì vậy mà cả người ngã bổ nhào lên người của Nhiếp Tử Vũ.

“Không trả lại.” Nhiếp Tử Vũ cố sức giãy giụa, đưa điện thoại giấu vào trong ngực, chết cũng không đưa: “Trừ phi anh để cho em gọi điện thoại.”

“Không được!” Nhiếp Tử Phong vẫn là câu trả lời kia.

“Em cũng nhất định không trả lại cho anh.” Nhiếp Tử Vũ cũng không chịu nhượng bộ.

Ngay lúc hai người đang tranh kẻ cướp thì một hồi chuông điện thoại êm tai vang lên, đồng thời khiến động tác của hai người dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này khoảng cách của hai người gần nhau tới mức có thể nhìn rõ mình trong mắt của đối phương, mới phát hiện ra tư thế của hai người có bao nhiêu mập mờ ái muội. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Nhiếp Tử Vũ tỉnh táo lại vội hét lên một tiếng chói tai đẩy Nhiếp Tử Phong ranhẩy xuống giường, lật đật vội vàng quay lưng đi.

Mà sắc mặt của Nhiếp Tử Phong cũng có chút xấu hổ, nhưng mà đồng thời đáy mắt cũng chợt loé lên sự vui mừng.

Tiếng chuông vẫn kêu lên, làm nhiễu loạn suy nghĩ của hai người.

Nhiếp Tử Vũ cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đang nắm chặt trong tay, nhìn tới cái tên hiển thị trên màn hình nhất thời ngẩn người ra. Đang lúc cô không biết phải làm sao, thì có một bàn tay từ phía sau người giật điện thoại trở về.

Nhiếp Tử Phong cái tên hiển thị trên màn hình, nhú mảy, rồi lại ung dung nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

“Alô?”

Điện thoại đã nối thông, Nhiếp Tử Vũ không nghe được lời nói của đầu bên kia. Nhưng trong cuộc nói chuyện của hai người, cô có thể suy đoán được nội dung của đối phương. Toàn bộ đều không quan trọng, nhưng cô nghe thấy Nhiếp Tử Phong nói dối không chớp mắt, trong lòng cũng lạnh đi

“Bây giờ anh đang đi công tác, có thể một tuần sau mới trở về, em hãy tự chăm sóc mình cho tốt, chờ anh trở về, ngoan.”

76. Chương 75-1: 1

Editor: Táo đỏ phổ núi

Giọng nói của anh rất dịu dàng, trong khi đó thì đối xử với cô vô cùng lạnh lùng, giống như là hai người khác nhau. Trợn mắt nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, trên gương mặt đẹp trai của anh hiện lên nét dịu dàng, trong mắt hiện lên sự ấm áp khiến cho ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ nhất thời cảm thấy đau đớn, trong lòng của cô như vỡ vụn ra.

Tim đau ê ẩm, không có chút mùi vị gì. Hơn nữa cô nghĩ tới việc anh cũng đã từng đối xử với cô như vậy, trong lòng càng cảm thấy chua xót hơn.

Nhiếp Tử Phong tuy đang nói chuyện điện thoại, nhưng ánh mắt của anh vẫn lưu luyến trên người của Nhiếp Tử Vũ. Khi nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô hiện lên chút bi thương, trong lòng cũng cảm thấy đau nhói. Tuy tiện dặn dò mấy câu với Quan Duyệt, sau đó nói “Ngủ ngon”, anh nhanh chóng cúp điện thoại.

“Em ...” Nhiếp Tử Phong muốn nói cái gì đó, nhưng không biết tại sao, những lời muốn nói lại nghẹn trong cổ họng, không nói ra được. Một giây sau đó lời nói không dễ gì mới nói khỏi miệng được, nhưng lại không đúng như ý anh muốn nói: “Em đừng hiểu lầm, anh chỉ không muốn cô ấy hiểu lầm mà suy nghĩ lung tung, nên mới nói như vậy.” Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Vừa nói xong, anh liền hối hận, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

Vốn tưởng rằng như vậy Nhiếp Tử Vũ sẽ không vui, không ngờ cô chỉ khẽ nhún mày, gật gật đầu:

“Em biết.” Cô nhanh chóng che giấu sự chua xót trong mắt mình.

Nhìn thấy bộ dạng của cô rất bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong sa sầm lại, không suy nghĩ gì liền thốt ra: “Em không tức giận?”

Đáp lại lời của anh là một tiếng cười khinh miệt của Nhiếp Tử Vũ, cô hỏi lại: “Anh nói dối, tại sao em lại phải tức giận? Anh cũng không phải người nào đó của em, em có tư cách tức giận sao?”

“Em!” Bộ dạng không quan tâm của cô khiến cho đôi mắt của Nhiếp Tử Phong như muốn phát hoả, một lúc lâu sau, Nhiếp Tử Phong tức giận tới mức sùi bọt mép, có xúc động muốn bước lên bóp chết cô.

Tốt, rất tốt! Nhiếp Tử Phong tức muốn chết, đôi mắt nguy hiểm nheo nheo lại, bình tĩnh vỗ tay nhìn cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

“Tốt! Tự hiểu rất tốt!” Đột nhiên anh cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng nhanh chóng thay thế: “Đừng quên, chẳng qua em chỉ là người phụ nữ bị bắt buộc đưa tới đây, ngàn lần phải nhớ lấy thân phận của mình.”

“Em sẽ luôn luôn ghi nhớ.” Nhiếp Tử Vũ không cam lòng yếu thế cười lạnh đáp lại, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh nói: “Xin hỏi người vô tội bị bắt buộc đưa tới đây là em, có thể đi nghỉ ngơi chưa vậy? Nếu có thể, vậy thì mời anh đi ra ngoài!”

Nghe thấy cô rất hợp tình hợp lý đem hai từ “Vô tội” này sử dụng trên người của mình, Nhiếp Tử Phong nhất thời nắm chặt hai tay lại, mười ngón tay kêu lên răng rắc.

“Tuỳ em!” Tức giận bỏ lại một câu như vậy, sau đó Nhiếp Tử Phong bước chân ra khỏi phòng.

“Ầm!” một tiếng, cánh cửa bị đóng sầm lại.

Chờ tới khi anh đi khỏi, hốc mắt của Nhiếp Tử Vũ liền đỏ lên. Nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, một lúc lâu sau, rốt cục cô thấy trong lòng mình đau đớn không dứt, bỗng chốc oà khóc lên. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Mà ở bên ngoài, Nhiếp Tử Phong đóng cửa phòng lại xong cũng không có rời đi ngay, mà đứng ở ngoài cửa chờ một lát, thấy bên trong không có bất kỳ tiếng động nào, mới tức giận đâm một cái vào tường, sau đó mới bước tới thư phòng.

Một đêm này, trên thế giới có hai người nhất định sẽ bị mất ngủ ...

※

Nhiếp Tử Vũ bị nhốt ở trên đảo đã hai ngày, suốt hai ngày không bước chân ra khỏi phòng mà chỉ ở lại trong phòng. Thỉnh thoảng xem ti vi, nghe nhạc một chút, nếu không thì lại đi ngủ.

Nhiếp Tử Phong không tiếp tục ra tay với cô nữa bởi vì anh bận nhiều việc. Bận tới lúc trời tối đen, trừ lúc tới thời gian ăn ba bữa thì anh xuất hiện ở phòng bếp nấu cơm và vài món ăn, còn lại tất cả thời gian đều ở lại trong thư phòng xử lý công việc của anh, sau đó hơn hai giờ sáng mới trở về phòng, ôm Nhiếp Tử Vũ đi vào giấc ngủ.

Ngay từ đầu Nhiếp Tử Vũ vô cùng bài xích anh ôm mình ngủ, nhưng về sau phản đối không có hiệu quả nên cũng không thêm giầy giữa nữa cứ thuận theo ý của anh.

Mỗi ngày trôi qua nhạt nhẽo không có gì mới lạ, nhưng hai người cũng dần dần ngấm hiểu lẫn nhau, quan hệ cũng không căng thẳng như trước đây nữa, mãi đến ngày thứ ba Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

.....

Ngủ một mạch tới khi thức dậy, Nhiếp Tử Vũ tỉnh lại thì nhìn thấy Nhiếp Tử Phong để lại một tờ giấy trên đầu giường ... Anh đi mua một số thứ hàng ngày, bữa sáng ở trong lò vi sóng, nhớ hâm lại rồi hãy ăn.

Dặn dò rất đơn giản, nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra vẻ quan tâm của anh.

Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài, đi xuống giường. Vẫn giống như ngày thường, cô mở cửa sổ sát đất ra, rồi đi ra ban công, đối mặt với biển lớn, làm vài động tác tập thể dục đơn giản. Đột nhiên, ánh mắt vô tình liếc tới bụi hoa ở dưới lầu, nhất thời tầm mắt khựng lại.

Người?

Cô không nhìn lầm chứ?

Nhưng cô nhìn thấy không chỉ một người?

Nhiếp Tử Vũ không dám tin nhắm hai mắt của mình lại, sau khi xác định thực sự là mình không nhìn lầm xong, trong mắt liền hiện lên nét cười. Không cần suy nghĩ vì sao ở chỗ này lại có người, vội vàng xoay người chạy xuống dưới lầu.

Chạy thẳng vào trong vườn hoa, coi như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhiếp Tử Vũ chạy tới kéo người mình nhìn thấy đầu tiên ra, là một bà bác lớn tuổi.

Sau khi hỏi thăm một lúc, Nhiếp Tử Vũ mới hiểu ra bọn họ là người mà Nhiếp Tử Phong thuê chăm sóc vườn hoa, thường cách một thời gian lại tới đây chăm sóc, cắt tỉa cho vườn hoa. Dienxdandf Kê quyu dong.

Vừa nghe thấy như vậy, nụ cười của Nhiếp Tử Vũ càng lúc càng cười lớn hơn.

“Mọi người tới đây bằng cách nào?” Rốt cục cô cũng hỏi tới vấn đề quan trọng nhất.

“Đương nhiên là đi thuyền tới.” Bà bác kia vừa nhiệt tình trả lời, vừa liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ đang cười với mình, hoang mang hỏi: “Cô ở đâu tới vậy?”

“Dạ..... Cháu là khách du lịch tới đây chơi.” Nhiếp Tử Vũ hai ba lần nói dối cho qua, sau đó hai tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt vô cùng lấy lòng hỏi: “Bác à, lát nữa mọi người rời khỏi đây, có thể cho cháu đi cùng không?”

Bà bác do dự gật đầu một cái. Dienxdandf Kê quyu dong.

Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ vô cùng vui vẻ nhảy cẫng lên.

.....

Lúc mọi người đang chăm sóc, cắt tỉa cho vườn hoa, Nhiếp Tử Vũ không ngừng cầu nguyện ở trong lòng, đợi sau khi cô rời khỏi đây rồi Nhiếp Tử Phong hãy trở về. Trên thực tế, dường như ông trời cũng nghe thấy lời cầu nguyện của cô, sau khi nhóm người chăm sóc vườn hoa thu dọn xong, cũng chưa thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Phong.

Đi theo mọi người tới bờ biển, nhìn mọi người từng người từng người lên thuyền, đứng ở phía sau chờ đợi, tim đập thình thịch không ngừng, mắt phải nhảy liên tục.

Kỳ lạ là, lúc cô sắp phải rời khỏi nơi này, tại sao trong lòng lại cảm thấy buồn rầu? Cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng chứ?

Ngoảnh đầu lại nhìn toà biệt thự xa hoa kia, Nhiếp Tử Vũ đã hiểu ra. Cô không có cảm tình với nơi này, nhưng Nhiếp Tử Phong ở lại chỗ này, cho nên cô mới có tâm trạng phức tạp như vậy. Tao do leé quý dđono.

Nhiếp Tử Vũ hít sâu một hơi, cô vô cùng muốn rời khỏi nơi này, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô càng cảm thấy bất an.

“Cô gái, đi lên đi.” Bà bác mới vừa rồi nói chuyện với cô gọi cô, nhắc nhở cô thuyền sắp đi rồi.

Thấy thế, lồng ngực của Nhiếp Tử Vũ căng thẳng, chậm chạp không có phản ứng. Trong lòng vang lên một lời nói lạnh lùng chất vấn cô: Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc thì mày đang chờ chờ cái gì! Chẳng lẽ mày thật sự muốn bị nhốt lại ở chỗ này sao?

Không, cô không muốn!

Nhiếp Tử Vũ lắc đầu thật mạnh, gương mặt nhìn về phía mọi người đang chờ đợi mình, chân trái đạp lên thuyền.

Nhưng mà kỳ lạ là, lúc Nhiếp Tử Vũ đang muốn bước chân phải lên, thì không thể nào nhúc nhích được. Trong lòng càng cảm thấy bất an nhiều hơn, nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô cúi đầu nhìn theo tầm mắt của bọn họ nhìn tới chính mình, lúc này mới nhìn thấy một cánh tay đang nắm chặt lấy eo của mình, mà ngay lúc này, hai chân của cô đang đứng trên không!

Mùi nước hoa quen thuộc thoang thoảng bay vào chóp mũi, cô quay đầu lại theo trực giác, thì nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng âm hiểm. Đồng tử mắt co rút kịch liệt, hai mắt trừng lớn giống như chiếc chuông đồng.

Nhìn thấy cô kinh ngạc và hoảng sợ như vậy, Nhiếp Tử Phong khẽ nhếch môi mỏng lên, một câu lạnh lùng đến rợn tóc gáy được nói ra khỏi miệng:

“Muốn đi đâu? Bảo bối!”

77. Chương 75-2: 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Cái gì vậy? Bảo ... Bảo bối?

Nhiếp Tử Vũ hít một hơi, suýt chút nữa thì bị lời nói ái muội này của anh làm cho sặc. Mặc dù đôi mắt trong veo như nước của anh đang cười, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt, nhất thời Nhiếp Tử Vũ cảm giác thấy cổ họng mình trở nên khô khốc.

Đôi mắt hoảng hốt vội vàng né tránh ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh, cô vô cùng không có khí phách buông tha suy nghĩ của mình.

“Cô gái, rốt cuộc là cô có muốn đi hay không đây?” Bà bác có lòng tốt nhiệt tình hỏi, ánh mắt của tất cả mọi người trên thuyền đều tập trung nhìn vào hai người.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, ngẩng đầu lên theo trực giác muốn trả lời là “Muốn!”, nhưng mà không đợi cô nói ra khỏi miệng, cái người vô sỉ bên cạnh đã trả lời giúp cô. Tao do leé quý dđono.

“Cảm ơn ý tốt của bác, nhưng mà cô ấy không đi nữa.” Nhiếp Tử Phong vừa cười cười vừa nói, rồi đem Nhiếp Tử Vũ từ trên thuyền kéo xuống.

Hai chân của cô lại một lần nữa đạp lên trên bờ cát, điều này làm cho trái tim của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy mất mát rất nhiều. Cô ngẩng đầu dùng ánh mắt sắc bén của mình trừng trừng nhìn Nhiếp Tử Phong, cô biết lần này nếu không đi được, trở về đó nhất định anh sẽ không bỏ qua cho mình. Vì thế vội vàng né tránh khỏi sự kiểm chế của anh, rồi muốn lên thuyền một lần nữa.

“Muốn, đương nhiên là cháu muốn! Cháu chỉ mong sao bây giờ được về tới nhà.”

Chỉ tiếc lần này cũng giống như lần trước, à không, có lẽ còn thê thảm hơn. Bởi vì cô còn chưa kịp bước lên một bước, đã bị Nhiếp Tử Phong kéo vào trong lòng, sau đó bàn tay to của anh khóa chặt eo của cô lại.

“Buông.” Nhiếp Tử Vũ tức giận quay đầu lại, hung dữ trừng mắt nhìn anh, hạ giọng nói: “Nếu anh không buông ra, em kêu lên đó.” Ở đây nhiều người như vậy, cô không tin bọn họ không đồng ý ra tay giúp cô.

Hạ giọng xuống, không chỉ không làm cho tay của Nhiếp Tử Phong buông lỏng ra, mà ngược lại một tay của anh còn nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình. “Kêu đi! Em dám kêu lên có tin anh sẽ hôn em ở trước mặt nhiều người như vậy không?!” Tao do leê quýy đđono.

Anh cười khê như vậy, người đứng bên ngoài xem, thì nhìn thấy anh tao nhã như quý công tử, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy, anh độc ác như quỷ satan.

Không dám tin anh lại có thể uy hiếp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Nhiếp Tử Vũ ngậy ngậy cả người. Đợi tới khi cô phản ứng kịp, phản ứng đầu tiên chính là liều mạng giãy giụa, sau đó cầu cứu với đám người ở trên thuyền.

“Cứu mạng, cứu mạng đi, người đàn ông này bắt cóc tôi! Các người cứu tôi đi!” Vì sợ bọn họ không tin, cô còn cố ý nặn ra vài giọt nước mắt.

Những người trên thuyền nhìn trò này thì ngẩn người ra, lập tức bắt đầu rục rịch dao động. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có mấy người đàn ông khỏe mạnh bắt đầu xì xào bàn tán, bắt đầu đánh giá Nhiếp Tử Phong.

Cũng có mấy người phụ nữ đánh giá Nhiếp Tử Phong, đưa ra ý kiến: “Người đàn ông này là cướp? Nhìn có vẻ không giống.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đảo đôi mắt trắng dã, phun máu nói: “Dì à, dì có nhìn thấy tên bắt cóc nào lớn lên giống cướp không?”

“Cũng đúng.” Người phụ nữ kia gật gật đầu, nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn cười khê như vậy, thật thà hỏi: “Thanh niên, cậu thật sự bắt cóc cô gái này sao?”

Vừa nghe thấy, quả thực Nhiếp Tử Vũ muốn cười ngất đi.

Nhưng mà vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong cực kỳ vui vẻ. Chỉ thấy anh hơi nhíu mày lại, sau đó dùng ánh mắt thâm tình nhìn vẻ mặt xanh mét của Nhiếp Tử Vũ ở trong lòng, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói: “Đương nhiên là không phải, cô ấy là vợ chưa cưới của cháu, cô ấy giận đối với cháu cho nên mới ăn nói lung tung như vậy.” Nói xong cánh tay lại xoa xoa lên mái tóc mềm mại của Nhiếp Tử Vũ, rồi làm bộ nói: “Vũ Vũ, đừng tức giận với anh nữa, anh biết anh sai rồi, được không?” Die^n dan & le^ê quy/y do^nn.

“Nhiếp Tử Phong, anh!” Nhìn vẻ mặt của anh giống như thật sự cảm thấy áy náy, Nhiếp Tử Vũ quả thực không còn gì để nói. Đôi mắt trừng lên nhìn anh, tay của cô không khỏi nắm chặt thành quyền. Hít một hơi thật sâu, lúc cô đang định phủ nhận lời nói của anh, bà bác tốt bụng lúc nãy lại cắt ngang lời nói sắp nói ra khỏi miệng của cô.

“Thanh niên, các người ở chỗ này sao?” Bà bác hỏi.

Nhiếp Tử Phong trả lời: “Dạ, chúng cháu là khách du lịch.”

“Hòn đảo này là của cháu? Và cả mấy căn phòng rộng lớn kia?” Có người vui mừng mở to hai mắt ra.

Nhiếp Tử Phong vẫn gật đầu như trước.

Sau đó mọi người cùng im lặng, trong lòng cũng có đáp án.

“Tôi thấy người thanh niên này nói thật, cậu ta có nhiều tiền như vậy bắt cóc cô gái này làm cái gì? Mà cậu ta còn nhìn cô gái này với ánh mắt thâm tình như vậy, tám phần là hai người giận đối nhau rồi.” Bà bác vô cùng có kinh nghiệm mở miệng, mọi người đều gật đầu tán thành.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Cô gái, cô cũng đừng giận đối với chồng chưa cưới nữa, cô hãy tha thứ cho cậu ta đi.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ từ từ quay đầu về phía mọi người đang chờ mong nhìn mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót. Vợ chưa cưới của anh là Quan Duyệt, cho dù không phải là Quan Duyệt, thì vĩnh viễn cũng không có khả năng là chính mình ... Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Nghe tới đây, giọng nói khe khẽ của Nhiếp Tử Phong từ trên đỉnh đầu truyền tới.

“Xem đi, mọi người đều tin tưởng lời nói của anh, mà không phải là lời nói của em.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn thấy trong mắt anh loé lên sự tính toán.

“Không muốn, tôi không muốn!” Đột nhiên Nhiếp Tử Vũ giống như bị nổi điên lên, đâm vào trong ngực của Nhiếp Tử Phong, quát to lên với anh: “Anh buông ra, buông ra! Em và anh không có bất kỳ quan hệ gì, anh không thể giam giữ em lại chỗ này được! Anh không có tư cách!” Những uỷ khuất trong mấy ngày liên tiếp bộc phát ra, rốt cục Nhiếp Tử Vũ không nhịn được nữa mà khóc rống lên.

Rất đau khổ, thật sự cô rất đau khổ. Rốt cuộc tại sao anh lại đối xử với mình như vậy, cô đã làm cái gì sai sao?

Sai lầm duy nhất của cô là năm đó tác thành cho anh và Quan Duyệt, cô chỉ hổ thẹn với chính mình, mà không phải với anh.

Bạ dạng khóc lóc của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong nhất thời cảm thấy bối rối, anh có chút hối hận tại sao mình lại nói như vậy. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, anh cũng không có cách nào cứu vãn được nữa, hơn nữa anh cũng không có ý định như vậy. Vì thế ngẩng đầu lên nhìn mọi người đang nhìn hai người bọn họ.

“Mọi người có thể đi trước đi được không?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Vừa nghe thấy ông chủ dặn dò, mọi người vội vàng gật đầu. Chỉ một lát sau chiếc thuyền đã chuyển động, đi ra xa bờ.

“Đừng đi, hãy cho tôi đi cùng nữa!” Nhiếp Tử Vũ la hét lên đến khàn cả giọng, nhưng mà mọi người chỉ đáp lại cô bằng ánh mắt có lỗi, thậm chí sau khi đi được một đoạn rất xa, cô còn nghe thấy giọng nói của bà bác rất có lực la lớn lên:

“Cô gái, tôi hy vọng cô sẽ tha thứ cho chồng chưa cưới của cô.”

...

78. Chương 75-3: 3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mất thấy hy vọng cuối cùng của mình biến thành hư không, Nhiếp Tử Vũ đau đớn tới mức tê tâm liệt phế. Cô không còn giấy giữa nữa, vô lực ngã quỵ xuống bờ cát, khóc đến mức hít thở không thông, ruột gan như đứt ra từng khúc.

Gió biển lảng lạng thổi bay mái tóc mềm mại của cô, trong không khí có vị mặn của biển.

Đứng ở đó, Nhiếp Tử Phong cực kỳ áy náy, anh có ý định muốn an ủi cô, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại giống như mệnh lệnh: “Đừng khóc nữa!”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đôi mắt đẫm lệ lên nhìn anh, chẳng những không khóc nữa, mà ngược lại càng khóc nhiều hơn.

“Như thế nào? Bây giờ em muốn khóc anh cũng không cho nữa sao? Có phải lát nữa em muốn ngáp một cái cũng cần có sự đồng ý của anh hay không?” Cô chậm chạp trả lời anh.

Nghe thấy lời nói mỉa mai của cô, lông mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, nhưng không đáp lại cô. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Im lặng một lúc lâu, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có tiếng khóc lóc của Nhiếp Tử Vũ. Không biết qua bao lâu, rốt cục Nhiếp Tử Vũ cũng khóc xong, lúc này cô mới từ từ bò dậy từ dưới bờ cát.

Ngẩng đôi mắt sưng đỏ của mình lên nhìn Nhiếp Tử Phong đang lạnh lùng nhìn mình từ trên cao xuống, Nhiếp Tử Vũ cười lạnh một tiếng, khẽ hét lên: “Rốt cục là anh muốn làm cái gì? Nhìn thấy em bi thảm như vậy, anh mới cảm thấy dễ chịu có phải không? Em chỉ muốn biết, rốt cuộc thì anh được cái gì khi nhìn thấy em khổ sở như vậy?!”

Thời gian ba năm, cô sẽ không ngừng thay đổi, anh cũng nên hiểu rõ. Hình ảnh anh trai dịu dàng chăm sóc năm đó không còn tồn tại nữa, bây giờ anh là một người tàn nhẫn độc ác Thập Ác Bất Bá (Mười tội ác không thể tha thứ).

“Vũ Vũ...”

Nhìn thấy trong mắt cô có sự thù hận lớn như vậy, lúc này Nhiếp Tử Phong mới giật mình vì những việc mình đã làm. Lúc anh đang định thành tâm giải thích, thì trong đầu lại hiện lên hình ảnh năm đó.

Vì thế ánh mắt áy náy nhìn Nhiếp Tử Vũ nhất thời trở nên cứng đờ, rồi lại trở thành ánh mắt âm u đáng sợ giống như thường ngày.

Anh không sai, tất cả mọi sai lầm đều do cô mà ra! Tất nhiên anh sẽ không cảm thấy áy náy vì những hành động của mình, bởi vì tất cả đều do cô tự làm tự chịu! Nếu năm đó không phải do cô từ bỏ anh, anh cũng sẽ không thay đổi tính tình như bây giờ, trở thành một người tàn nhẫn như vậy ...

Chút áy náy này sót lại bây giờ cũng biến mất không còn sót lại chút gì nữa, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhích môi, nói: “Chờ khi nào anh chơi đùa em chán, tự nhiên anh sẽ thả em đi.” Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Từ “Chơi đùa” trong lời nói của anh như đâm vào tim của Nhiếp Tử Vũ, trong nháy mắt cả người cô run rẩy, vẻ mặt trắng bệch ra không có còn chút máu.

“Còn em nữa, rốt cục như thế nào thì em mới chịu từ bỏ ý nghĩ ”Chạy trốn” vô cùng ngu xuẩn kia! Có phải thật sự muốn anh đem em trói lại ở trên giường, thì em mới không lặp lại hành vi ngu xuẩn này?!” Anh phê bình hành vi trốn chạy của cô không chút lưu tình, cũng may vì vừa rồi mình có thể xuất hiện kịp thời.

Đối mặt với đôi mắt đen và sâu như hồ nước của anh, Nhiếp Tử Vũ cắn răng, nheo mắt lại thề: “Chỉ cần hai chân của em vẫn còn, thì vĩnh viễn em sẽ không từ bỏ ý định chạy thoát khỏi anh!” Nói xong, cô vung tay một cái, rồi xoay người đi về phía biệt thự.

Nhìn bóng dáng rời đi rất kiên quyết của cô, tâm tình của Nhiếp Tử Phong vô cùng phức tạp.

Anh dùng thời gian hai ngày hai đêm để xử lý hết công việc của một tuần, vì muốn dành nhiều thời gian ở bên cô. Nhưng mà cô lại liều mạng muốn thoát khỏi anh, điều này khiến cho anh cực kỳ tức giận.

Nhớ lại vấn đề vừa rồi cô mới hỏi, nhất thời trong lòng lại cảm thấy căng thẳng. Táo đồ le^e quy/y do^nn.

Ánh mắt nhìn có chút u ám, liếc nhìn bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ đang dần đi xa kia, cánh môi mỏng hiện lên nụ cười chua xót.

Hành hạ cô, không phải vì khiến cho anh có khoái cảm trả thù, mà là ...

Ban đêm, mọi âm thanh trên đảo đều rất im ắng.

Trong biệt thự, vẫn giống như mọi ngày, đèn đuốc sáng trưng, nhưng mà không khí so với trước càng thêm vắng lặng hơn.

Tắm rửa xong đi tới nhà ăn, sau khi nhìn thấy trên bàn ăn thức ăn vẫn còn nguyên, Nhiếp Tử Phong nhíu mày lại.

Đây là lần thứ hai Nhiếp Tử Vũ nhịn ăn.

Nhớ lại, bất đắc dĩ Nhiếp Tử Phong lại cảm thấy đau lòng. Bực mình đem tất cả đồ ăn trút vào thùng rác, sau đó anh bắt đầu xắn tay áo lên bắt đầu nấu đồ lại một lần nữa. Táo đỏ le^e quy do^nn.

Nửa tiếng sau, một nồi cháo nhỏ nóng hằm hằm ra lò. Giống y chang như lần trước, anh cũng kết hợp với món ăn kèm đơn giản sau đó để vào một cái khay.

Bê lên trên lầu, đi tới trước cửa phòng. Biết rõ là cho dù anh gọi như thế nào Nhiếp Tử Vũ cũng sẽ không mở cửa ra, vì vậy anh định xoay người quay trở lại thư phòng lấy chiếc chìa khoá dự phòng. Nhưng mà ánh mắt của anh vô tình liếc tới thấy khe cửa hơi để hở ra, cả người bỗng nhiên ngây ra tại chỗ.

Cửa phòng không khoá lại?

Lông mày nhíu lại dường như có thể kẹp chết một con ruồi được thả lỏng ra một chút, anh bán tín bán nghi mở cửa ra, sau khi nhìn thấy căn phòng trống không, khẳng định sự nghi hoặc trong lòng anh.

Đem thức ăn để ở trên bàn ở đầu giường, anh cuống quýt đi vào phòng tắm, không một bóng người. Sau đó anh đi ra nhìn ở ban công, đi kiểm tra từng phòng ở lầu trên và lầu dưới một lượt, đều không thấy bóng dáng mà anh muốn tìm.

Năm phút đồng hồ sau, đứng trong phòng khách xa hoa, trên trán Nhiếp Tử Phong đã nổi lên gân xanh, mồ hôi chảy ra ròng ròng, bởi vì tức giận nên bắp thịt ở mặt cũng run rẩy, ánh mắt sắc bén như toé ra lửa.

Nhìn cánh cổng đang mở rộng, ánh mắt nguy hiểm của anh nheo lại, âm thầm thề ở trong lòng:

Nhiếp Tử Vũ, cho dù là chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm được em!

Đời này, kiếp sau, em cũng đừng mơ tưởng trốn thoát khỏi tay anh!

※

Nhiếp Tử Vũ vô cùng tủi thân và tức giận. Nhưng điều khiến cho cô tức giận hơn chính là, bề ngoài cô làm như là hận anh, nhưng trong lòng vẫn còn yêu anh, cho dù anh có đối xử tàn nhẫn với mình như thế nào, cô cũng không thể khiến mình hận anh được. Dien_dan l3_quy1don^.

Bị tình cảm phức tạp này làm cho rối rắm, vì vậy Nhiếp Tử Vũ đành phải ra ngoài đi dạo, mục đích để cho chính mình tỉnh táo lại một chút, đừng tiếp tục suy nghĩ về chuyện tình cảm này nữa.

Đêm nay dường như không yên bình, ánh trăng nghịch ngợm trốn vào trong đám mây, bầu trời tối đen không có một vì sao nào. Thậm chí trong không khí có chút buồn bã, và lại còn có rất nhiều muỗi.

Cứ thẳng một đường đi tới, mười ngón tay của Nhiếp Tử Vũ không biết đã bị muỗi cắn bao nhiêu lần, cô tức giận vừa chạy vừa mắng mấy con muỗi chết tiệt.

Chạy đi, không biết chạy bao lâu. Lúc cô phản ứng kịp, thì cô đã ở trong rừng cây.

Theo ánh trăng mờ ảo, cô quay đầu nhìn về phía rừng cây, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì mới biết mình đã chạy sâu vào trong rừng cây. Xung quanh mình đều là những gốc cây dừa cao vút và những lùm cây khác.

“Trời ơi! Mình đang ở đâu đây?” Cô kinh ngạc lên tiếng, sự bất an trĩu nặng ở trong lòng. Cô bước chân đi ra dựa theo trí nhớ để trở về, muốn tìm được đường ra, nhưng mà đi tới đi lui không biết bao lâu sau, cô mới phát hiện ra dường như cô đã trở lại chỗ lúc trước, như thế nào cũng không tìm được đường đi ra.

Xong rồi, bây giờ phải làm sao đây? Cô bị lạc đường rồi ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ nhăn lại, ngơ ngác nhìn xung quanh, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn lên. Dien_dan l3_quy1don^.

Không khí rất ngột ngạt, không có một chút gió. Xung quanh những tán cây um tùm, không chút ánh trăng nào lọt xuống được, tình cảnh có chút thê lương.

Ngay lúc Nhiếp Tử Vũ vô lực cúi đầu xuống tìm cách, thì dường như bên tai vang lên tiếng gào “Hú hú”. Cả người cô hoá đá ngay tại chỗ.

79. Chương 76: Bảy Ngày Bị Nhốt (5)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sói...

Âm thanh kia hình như là tiếng sói...

“Chắc là không đâu, nhất định là mình đã nghe nhầm rồi.” Đây là bờ biển, làm sao lại có sói được, Nhiếp Tử Vũ tự an ủi ở trong lòng. Nhưng đôi mắt trong veo nhìn thấy ngọn núi cao cao cách đó không xa, bất giác trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Nơi nào có núi thì sẽ có sói ... Cô sẽ không thê thảm như vậy chứ?

Khuôn mặt tinh xảo nhăn nhó lại, Nhiếp Tử Vũ tự cảm thấy bị thương cho chính mình.

“Làm sao bây giờ?” Ngay lúc cô chuẩn bị quay đầu lại để chạy, thì “Ầm” một tiếng vang lên, tia chớp xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm đánh vang lên. Cô sợ tới mức ngã ngồi xuống mặt đất. Dien_dan l3_quy1don^.

Từ nhỏ cô đã rất sợ tiếng sấm, nghe thấy tiếng sấm về mặt cô hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như mất hồn, cả người ngồi dưới đất run cầm cập. Cô co người lại, bịt hai lỗ tai, liều mạng vùi đầu vào giữa hai chân để khỏi nghe thấy tiếng sấm, nhưng mà từng tiếng từng tiếng vang lên, mỗi lúc một vang dội, giống như đang nổ ở bên tai của cô.

Nhớ lại trước đây, mỗi khi có sấm thì anh sẽ tới bên cạnh cô ôm cô vào trong ngực, an ủi cô, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy buồn bã, lỗ mũi chua xót.

Nhưng tình cảnh như vậy đã không còn tồn tại nữa, hôm nay đã là người còn cảnh mắt.

Anh có phát hiện ra mình không ở đó không? Nếu như phát hiện, anh có đi tìm mình không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ lại càng khóc đến mức khản cả giọng, cũng không biết là do tiếng sấm sét hay là do nghĩ tới chuyện trước kia...

Sau một hồi tìm kiếm khắp nơi, anh cũng không thể tìm thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ như mong muốn. Nhìn thấy tia chớp biến mất, sau đó tí tách rơi xuống những hạt mưa nhỏ, tim của Nhiếp Tử Phong như thót lên trên cổ họng.

Nhiếp Tử Phong tức giận nhìn thấy những dấu chân dẫn đi vào rừng cây ở bên ngoài. Nhìn vào rừng cây rậm rạp bên trong, sự tức giận của Nhiếp Tử Phong bỗng chốc biến thành căng thẳng. Dien_dan l3_quy1don^.

Nhấc chân bước đi, anh đang muốn đi vào trong rừng cây, thì trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm nổ ầm trời, cắt ngang suy nghĩ của anh. Anh sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn tia chớp ở đường chân trời, tức giận cũng bị anh ném qua sau đầu, bắt đầu lo lắng không yên.

Trước giờ Vũ Vũ vốn rất sợ tiếng sấm sét, bình thường chỉ cần có tiếng sấm là sẽ chạy trốn vào trong lòng anh. Mà bây giờ cô chỉ có một mình lại không biết tung tích, mặc dù không phải nơi hoang sơ, nhưng mà cũng không có chỗ nào để ẩn náu, cô nhất định là đã bị dọa sợ!

Nghĩ tới đây, tất cả bất an đều dâng lên trong lòng của Nhiếp Tử Phong. Trong đôi mắt đen loé lên tia lo lắng, anh bước chân đi vào sâu trong rừng cây.

“Vũ Vũ, rốt cuộc em đang ở đâu...” Anh càng thêm gấp gáp tìm kiếm hơn so với lúc trước.

Đi vào trong rừng. Đang lúc mưa nhỏ chuyển thành mưa xối xả, ánh mắt của anh tinh tường nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng màu trắng. Vén sợi tóc trước mặt đi, anh nhìn kỹ lại, xác định bóng dáng kia chính là Nhiếp Tử Vũ mà anh đang khổ sở tìm kiếm, anh vội vã chạy lại chỗ của cô.

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ cảm thấy tuyệt vọng, thì cô nghe thấy một giọng nói lo lắng vang lên.

“Vũ Vũ...”

...

Giọng nói quen thuộc vang lên, cô sững sốt quay lại theo hướng phát ra tiếng nói. Cứ tưởng mình sinh ra ảo giác, cho đến khi cô nhìn thấy rõ bóng người đang chạy về phía mình, cô mới biết là không phải mình đang mơ, mà thật sự là anh đã tìm được cô! Di3n~d@n.l3,quý.d0n.

Bỗng dưng, trước mắt đột nhiên hiện lên gương mặt anh tuấn của Nhiếp Tử Phong, nước mắt của Nhiếp Tử Vũ càng rơi ra nhiều hơn.

Nước mắt cứ như vậy tràn ra hốc mắt, đối với hoàn cảnh xa lạ và sấm sét mà cô sợ nhất kia, Nhiếp Tử Vũ sớm đã lo lắng không yên, không suy nghĩ được gì nữa.

Nước mưa hoà chung với nước mắt chảy xuống gương mặt của cô, cô bò dậy từ dưới đất, nhanh chóng chạy lại chỗ của anh.

“Anh trai...”

Đang nói dở, ‘ Ầm ’ một tiếng vang lên thật lớn ở phía chân trời, Nhiếp Tử Vũ bị sợ hét lên thất thanh một tiếng vội vàng chạy vào trong ngực của Nhiếp Tử Phong, vùi đầu vào trong ngực của anh, thân thể run rẩy như chiếc lá rụng cuối mùa thu.

Nhiếp Tử Vũ chột nhào vào trong ngực của Nhiếp Tử Phong, đôi tay ôm chặt lấy hông của anh. Sau khi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang, tất cả những uất ức tràn ra như vỡ đê, tiếng nức nở không ngừng vang lên.

“Hu hu, có sấm sét, em rất sợ...” Cô bất lực dựa vào lồng ngực to lớn và vững chắc của anh, giống như người chết chìm vớ được cọc gỗ.

Không biết khóc hết bao lâu, tiếng sấm sét cũng đã dừng lại. Sau đó là tiếng những hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống những lá cây tạo ra tiếng rào rào. Dần dần mưa nhỏ hạt chuyển thành mưa xối xả như trút nước. Di3n~d@n.l3,quý.d0n.

Nhìn thấy bộ dạng cô khóc đáng thương như vậy, Nhiếp Tử Phong vốn đang tức giận trong lòng cũng rồi cả lên, càng không nói đến việc tức giận vì cô đã bỏ trốn.

“Ngoan, đừng khóc, không sao, đã không sao rồi.” Vừa nói xong, anh ôm chặt cô vào trong ngực. “Bây giờ đang mưa to, chúng ta tìm chỗ trú mưa trước được không?” Nơi này cách biệt thự khá xa, nếu quay trở về đó sợ là hai người chưa tới đó đã ngất xỉu rồi, vì sự an toàn của hai người, anh chỉ có thể làm vậy...

“Ừ?” Không còn tiếng sấm nữa, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới buông anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Bên kia có gian nhà gỗ, bây giờ qua đó tránh tạm trước. Đợi mưa tạnh chúng ta sẽ trở về, được không?” Thấy cô đã dần bình tĩnh lại, Nhiếp Tử Phong dịu dàng hỏi.

“Không cần!” Trợn mắt nhìn về phía trong núi theo hướng anh chỉ, Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng từ chối. Dưới ánh sáng mờ mờ, chỉ nhìn thấy đôi mắt của cô đỏ ửng lên, sưng lên như hạt đào. Đối mặt với ánh mắt đầy kinh ngạc của Nhiếp Tử Phong, cô lẩm bầm nói: “Có sói, không thể đi vào.”

Sói?

Nhiếp Tử Phong vừa nghe, lại không nhịn được phì cười một tiếng.

“Cười cái gì, anh không tin lời em nói?” Thấy anh cười nham nhở, cô nhú mày lại. Chính tai cô nghe thấy tiếng sói tru mà. Táo đồ le^e quý do^nn.

“Bé cóc.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Nhiếp Tử Phong cảm thấy rất thú vị. “Trước khi anh mua hòn đảo này, đã cho người đi kiểm tra rồi, ở đây ngay cả chó cũng không có chứ đừng nói tới sói.” Bất giác anh cảm thấy thật buồn cười.

“Mưa rơi càng lúc càng lớn, chúng ta nhanh đi qua đó đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó.” Nhiếp Tử Phong nói xong một hơi, không đợi Nhiếp Tử Vũ trả lời, anh kéo tay cô chạy thẳng về phía nhà gỗ.

Bị anh nắm tay, chạy đi trong màn mưa. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ mềm nhũn, trong mắt toát ra tình yêu sâu đậm.

Từng hạt mưa rơi lộp độp lên thân thể của hai người, mặc dù là đêm hè, nhưng nước mưa vẫn lạnh đến thấu xương.

Sau khi đi tới nhà gỗ, Nhiếp Tử Phong cầm lấy cái chìa khoá giấu dưới chậu hoa lên mở cửa. Đi vào trong nhà, hơi ẩm trong phòng ủa tới khiến cho hai người đang lạnh run không khỏi thở phào một cái. Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Nhiếp Tử Phong đóng cửa lại, quay đầu đang muốn nói cho Nhiếp Tử Vũ biết áo choàng tắm để ở trong ngăn tủ, nhưng khi nhìn tới cô, ánh mắt liền dừng lại.

Nước mưa ướt khiến cho bộ quần áo màu trắng của cô dính vào người, khiến cho nội y mơ hồ hiện ra, lớp vải dính sát lại khiến cho dáng người có lồi có lõm, tạo thành đường cong dọc theo người của cô. Mái tóc xoăn ướt nhẹ rũ xuống trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay của cô vì chạy mà hơi đỏ lên. Một đôi mắt trong sáng vô tội đang nhìn anh, giờ phút này Nhiếp Tử Vũ giống như một mỹ nhân ngư ...

Chỉ nhìn thôi, Nhiếp Tử Phong đã cảm nhận được một luồng lửa nóng dọc vụng đang dâng lên từ đáy lòng, như muốn thiêu đốt thân thể anh.

“Vũ Vũ...” Chẳng biết từ lúc nào, giọng nói của Nhiếp Tử Phong trở nên khàn khàn.

Không nhận ra sự khác thường của anh, Nhiếp Tử Vũ chớp mắt hỏi: “Anh không sao chứ? Mặt của anh hơi đỏ lên...”

Nhiếp Tử Phong vốn muốn nói cô giữ một khoảng cách với mình, nhưng lúc tầm mắt của anh nhìn xuyên thấu qua cái cổ áo trắng đang mở rộng ra của cô nhìn thấy nơi đầy đà trắng như tuyết xong, lý trí trong đầu giống như dây cung bị đứt ra từng đoạn, tất cả nhĩn nại đều đạt tới cực hạn.

“Em...” Anh mở miệng cố gắng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này, nhưng mà giọng nói vừa nói ra khỏi miệng lại khô khốc, khiến anh hết hồn.

Một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, Nhiếp Tử Vũ nhĩn không được rung mình một cái. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang chăm chăm nhìn bộ ngực mình, Nhiếp Tử Vũ vội vàng lấy tay che lại.

Mùi thơm đặc trưng trên cơ thể cô lượn lơ trước mũi anh, lồng ngực kiên cố rõ ràng cảm nhận được bộ ngực mềm mại của cô, nhất thời như có một cây đuốc đốt trong người anh, khiến cho anh khó nhĩn được lửa dục. Từ ngày gặp lại cô không thể nghi ngờ là Nhiếp Tử Phong điên cuồng muốn cô, giờ phút này ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, cho dù là thánh nhân cũng không thể ngồi vậy mà trong lòng không loạn. dfien ddn lie qiu doon

Không nói nhiều lời, chỉ nói một câu: “Anh muốn em.” Ba chữ, môi mỏng của Nhiếp Tử Phong nói ra khỏi miệng khiến cho cô kinh ngạc không nói nên lời.

Nhìn thấy bộ dạng của anh không giống như nói đùa, Nhiếp Tử Vũ nhĩu chặt chân mày lại: “Chuyện vừa nãy ...” Giọng nói của cô rất nhỏ giống như nói thầm, nhưng mà chưa nói hết một câu, đã bị Nhiếp Tử Phong cắt đứt.

Ngón tay thon dài nâng chiếc cằm nhọn của cô lên, để cho cô đối diện với ánh mắt khấn cầu của mình. Cánh môi mỏng của anh khẽ chu lên thành một hình tròn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cúi đầu xuống hôn từ môi lên mặt của cô, cuối cùng há miệng ngậm vành tai mềm mại như ngọc của cô.

Đột nhiên bị anh làm động tác như vậy Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc đến ngầy người ra, mãi chưa lấy lại tinh thần, khi đôi mắt của cô nhìn thấy đáy mắt của anh tràn đầy lửa tình, giờ cô đã hiểu rồi. Cô bắt đầu thử kháng cự, nhưng không ngăn được hành động này của Nhiếp Tử Phong, cuối cùng lọt vào trong bẫy của anh. Đôi tay cô bất tri bất giác vòng lên cổ anh, Nhiếp Tử Vũ nhĩn chân lên, chơi đùa cùng với anh, không lưu loát đáp trả lại anh.

Nụ hôn của anh khí thể mãnh liệt, giống như kiếm tút ra khỏi vỏ, mang theo phí phách riêng đoạt hết ngọt ngào của cô.

“Ừm...” Một tiếng rên khẽ tràn ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Vũ nhạỵ cảm cảm nhận được như có một luồng điện đang chạy qua người mình, nhất thời tứ chi trở nên vô lực. Muốn đẩy tay của anh ra nhưng chẳng biết từ khi nào tay đã để lên bả vai anh, cô ngại ngừng nhìn anh, mặt đỏ tới mang tai.

Không biết qua bao lâu, khi Nhiếp Tử Vũ cảm thấy không khí trong phổi hầu như không còn nữa, lúc này Nhiếp Tử Phong mới lưu luyến rời khỏi môi của cô. Cả người cô như tê liệt ngã vào ngực của anh, hít từng ngụm từng ngụm không khí. Đang lúc cô cho là cứ như vậy mà kết thúc, lại nghe được giọng nói của Nhiếp Tử Phong vẫn còn nồng nặc mùi tình dục nói: dien ddn lie qiu doon

“Bảo bối, cho anh được không? Anh muốn em.” Chỉ hôn thôi, đã sớm không thể thỏa mãn được anh. Nhìn Nhiếp Tử Vũ bị mình hôn đến mức mặt đỏ lên, giống như quả đào chín, Nhiếp Tử Phong chỉ cảm thấy dục vọng ở hông mình càng trở nên mãnh liệt, khiến anh bị đau tới mức nhúu mày.

“Em...” Bởi vì ánh mắt của anh trần trụi nhìn mình, Nhiếp Tử Vũ do dự. Bởi vì trong tiềm thức của cô, cô cũng muốn anh, nhưng mà ngại vì...

Đối với sự thẹn thùng của cô, Nhiếp Tử Phong rất hài lòng. Anh khẽ cười một tiếng, theo trực giác nắm lấy cánh tay của cô đặt ở trước ngực của anh, cẩn thận hỏi: “Cho anh được không?”

Giọng nói của anh giống như có thuốc mê, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ mê muội đi, rất tự nhiên nói ra một từ: “Được.”

Nhận được lời đồng ý của cô, Nhiếp Tử Phong không còn do dự nữa. Hai tay nhanh chóng mò vào bên trong lớp áo quần, men theo bắp đùi non mềm như sữa của cô không ngừng đi lên, cuối cùng dừng lại ở cái mông của cô. Đáy mắt của Nhiếp Tử Phong như nở ra một nụ cười quyến rũ, đang lúc Nhiếp Tử Vũ không biết anh đang muốn làm gì, thì anh lại đẩy cô ra phía trước nhấn một cái.

Bàn tay linh hoạt kéo xuống cái khoá kéo sau lưng của cô, lấy tư thế dịu dàng gần giống như vái lạy để cởi ra bộ quần áo ướt sũng của cô. Lúc cô lộ ra chõn tròn mềm mại kia, Nhiếp Tử Phong kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa ngừng thở. Nhìn thấy gò núi nhỏ đứng thẳng như ngọn núi cao, chiếc áo ngực bằng ren màu hồng nhạt bao bọc không hết, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nhảy ra ngoài.

Bàn tay run rẩy nhanh chóng di chuyển từ sau lưng của cô đi tới phần bụng, rồi lại từng chút từng chút nhích lên rồi dừng lại trước ngực. Nhiếp Tử Phong nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang ngại ngùng tới mức hận không thể cúi đầu thấp xuống tận dưới đất, môi liền cong lên thành nụ cười. Sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai đẩy chiếc áo ngực của cô lên trên, nơi đầy đặn của cô nhất thời lộ ra khiến cho người ta thêm muốn. Dien ndk dan/le eequh ydo nnn.

“Dừng ... Dừng nhìn ...” Ánh mắt của anh giống như muốn nuốt chửng cô vào bụng, khiến cho cô sợ hãi. Đối mặt với luồng lửa nóng ủa vào cơ thể, khiến cho Nhiếp Tử Vũ liếm liếm cánh môi khô khốc, không biết hành động này của mình mê người đến cỡ nào.

Sợ, cô cũng sợ...

Không cho cô có bất kỳ cơ hội giã giũa nào, Nhiếp Tử Phong lấy hai tay của cô ra. Đột nhiên cúi đầu xuống há miệng ra ngậm lấy ngực bên trái của cô, cánh tay còn lại không ngừng vuốt ve.

Nơi tư mật mềm mại của cô chống đỡ lại lửa nóng cứng rắn của anh, nhất thời khiến cho khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ đỏ tới mang tai, xấu hổ không nói một câu. Cô nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, muốn né tránh ánh mắt như muốn câu hồn của anh, nhưng mà dường như anh trên chọc cô đến nghiện luôn rồi, ở bên tai cô thở ra hơi thở thơm như hoa lan.

“Cảm thấy sao?” Hơi thở ấm áp của Nhiếp Tử Phong phả lên da mặt của cô, anh dùng giọng nói hấp dẫn gợi tình nói: “Nó đang phát cuồng vì em đó.”

Anh to gan nói những lời kích thích thần kinh của Nhiếp Tử Vũ, cô rất muốn nói anh câm miệng lại, đừng nói nữa... Nhưng mà lời nói còn chưa kịp mở miệng, cái tay còn lại của anh liền không an phận, bắt đầu dao động trên người của cô, trên chọc lòng cô, thiêu đốt mỗi tấc da thịt của cô.

“Ừm...” Nhiếp Tử Vũ không kìm nén được rên rỉ ra tiếng, trong người không hiểu sao dâng lên một loại khoái cảm. “Không ... Không cần ...”

Loại cảm giác này vô cùng kỳ quái, tế bào toàn thân cô như run rẩy lên vì hành động của anh, trong người dâng lên cảm giác vừa hưng phấn vừa sợ hãi, cảm giác mâu thuẫn như vậy khiến cho Nhiếp Tử Vũ bối rối.

Cô làm sao vậy? Dien ndk dan/le eequh ydo nnn.

Đôi tay của Nhiếp Tử Phong giống như có ma lực, trêu chọc khiến cho cơ thể ngây thơ của Nhiếp Tử Vũ khời lên từng đợt lại từng đợt ngọn lửa dục vọng. Đợi đến khi đợt trước qua đi, thì anh cũng đã ném hết ngọt ngào đợt sau của cô, lúc đang muốn quay đầu lại tiếp tục hôn môi của cô thì...

Nhiếp Tử Vũ không chút lưu tình nào, “Hắt xì” một cái, khiến cho ngọn lửa dục vọng của anh cũng bị dập tắt luôn.

80. Chương 77-1: 1

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hai người tắm rửa xong, sau khi hong khô quần áo xong, thì trời bên ngoài cũng ngừng mưa. Bởi vì đồ dùng trong nhà gỗ không đầy đủ, cho nên Nhiếp Tử Phong quyết định vẫn nên trở lại biệt thự.

Đi trên mặt cỏ ướt sũng, cảm nhận được sự mềm mại dưới chân, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, tâm trạng không khỏi vui vẻ, khoé miệng tự nhiên nhếch lên thành một đường cong.

Liếc mắt nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong rung động, dịu dàng hỏi: “Em cười cái gì?” Lời nói vang lên trong gió rất ngọt ngào và dịu dàng, để lộ ra tâm tình của anh. Die nd da nl e q uyudo n.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng thu lại nụ cười của mình, hốt hoảng quay đầu tránh đi tầm mắt của anh: “Em cười cũng không được sao?”

“Cười thì có thể, nhưng mà nếu như em cười về anh ...” Nói tới đây Nhiếp Tử Phong tạm dừng một lát. Ngay sau đó nở ra một nụ cười thần bí, nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Vũ nói: “Anh đoán, có phải em vừa nghĩ tới cái vừa rồi em mới được nhìn cho nên mới cười như vậy có phải không?”

“Biến thái!” Nhiếp Tử Vũ bĩu môi, cho anh một cái liếc mắt xem thường.

Nghe thấy cô mắng mình như vậy, Nhiếp Tử Phong giận quá hóa cười, cười tà ác, lộ ra sự nguy hiểm trong đó.

Anh lấy ánh mắt nóng bỏng nhìn toàn thân từ trên xuống dưới của Nhiếp Tử Vũ một lượt, nghĩ tới cảnh kiều diễm ở trong nhà gỗ, nhất thời liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, giọng nói cũng trở nên khàn khàn mị hoặc: “Em còn nói anh biến thái, em có tin là anh sẽ thật sự biến thái với em hay không!”

Dứt lời, Nhiếp Tử Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn mình giống như con sói đang nhìn con mồi, không nói bất cứ lời nào liền kéo váy lên chạy ‘bịch bịch bịch bịch’ về phía trước, cũng không thèm nhìn đường cho kỹ, chỉ cần thoát khỏi anh là tốt rồi.

Nhưng mà cô chạy quá nhanh, lại thêm nước mưa khiến cho mặt cỏ trơn trượt, không chạy được mấy bước đã trượt chân, cả người nhanh chóng nghiêng về phía trước. Die nd da nl e q uyudo n.

Ngay tại lúc cô mở to hai mắt chuẩn bị hôn môi xuống đất thì có một cái tay mạnh mẽ giữ lại và một giọng nói lo lắng vang lên: “Cẩn thận.” Do đến từ phía sau, cho nên chỉ sau một giây cô đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Bốn mắt nhìn nhau, mượn chút ánh sáng mờ nhạt, lúc đó hai người ở sát tới mức có thể nghe thấy nhịp tim đập của đối phương.

Không biết nhìn nhau bao lâu, sau khi Nhiếp Tử Vũ phát hiện đáy mắt anh hiện lên sự thâm tình, lúc này cô mới vội vàng đẩy anh ra, rời khỏi vòng tay ôm ấp của anh.

“Cảm ơn.” Cô cúi đầu xuống, nói lời cảm ơn với anh.

“Khụ khụ, không cần.” Nhiếp Tử Phong cũng xấu hổ, không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, sau đó do dự một chút liền nhanh chóng nắm lấy tay của Nhiếp Tử Vũ. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh khẽ giải

thích, nói: “Trên mặt đất cực kỳ trơn trượt, để anh nắm tay em đi, nếu không mất công em ngã anh lại phải gọi bác sĩ tới đây.” Tao do lê quý đono.

Cảm giác hơi lạnh ở bàn tay bé nhỏ của cô bị bàn tay to của anh nắm chặt lại, Nhiếp Tử Vũ cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ trở nên dịu dàng.

Anh dịu dàng như vậy, sao cô có thể không yêu anh được, chỉ tiếc là, giữa bọn họ không có kết quả.

※

Sau khi trở lại biệt thự, đã là hơn mười giờ tối. Tuy đã tắm rửa sơ qua ở bên nhà gỗ rồi, nhưng Nhiếp Tử Phong vẫn rất sẵn sàng cho cô mà chuẩn bị nước tắm, sau đó nhân lúc cô đi vào nhà tắm để tắm rửa thì anh nấu món mì hải sản thơm phức cho hai người.

Ăn uống no say, rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ, Nhiếp Tử Vũ nói với Nhiếp Tử Phong ngủ ngon xong liền đi vào phòng đi ngủ. Còn Nhiếp Tử Phong ở lại, dọn dẹp những thứ còn lại ở trong bếp, sau đó đi vào thư phòng xử lý công việc.

Hôm sau - -

Đêm qua một trận mưa đã rửa đi một lớp bụi bặm, tưới tắm cho hoa cỏ, trong không khí thoang thoảng có mùi của bùn đất và hương vị của biển. Giống như những ngày vừa qua, Nhiếp Tử Vũ rửa mặt chải đầu xong thì đi xuống dưới nhà ăn. Tao do lê quý đono.

Nhiếp Tử Phong tay nghề vô cùng tốt, tuy chỉ làm được mấy món ăn đơn giản trong gia đình, nhưng mà mùi vị lại rất ngon tương đương với đầu bếp trong khách sạn năm sao. Cũng chính vì điều này, đã nhiều ngày cô bị Nhiếp Tử Phong hình thành thói quen kén ăn, trừ bỏ những món anh làm ra, còn lại tất cả đều không đụng tới. Có đôi khi anh bận rộn công việc quá, cô tình nguyện bị đói nhưng nhất định không chịu ăn bánh mì hoặc bánh bích quy.

Trên đường đi tới nhà ăn, Nhiếp Tử Vũ đoán xem sáng nay ăn món gì. Nhưng tới khi cô tới nhà ăn, thì nhìn thấy trống không, trên bàn không có cái gì hết, vô cùng thất vọng. Cô đứng sốt một lát, xoay người đi vào trong bếp cũng không thấy bóng dáng anh đâu, thậm chí không hề có dấu vết nấu ăn.

“Kỳ lạ vậy.” Đôi mi khẽ nhắm lại, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hoang mang. Bình thường vào giờ này Nhiếp Tử Phong đã làm đồ ăn cho cô hoặc gọi đồ ăn tới cho cô rồi, hôm nay đã có chuyện gì xảy ra sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ thoáng qua chút bất an. Quay đầu nhìn về cầu thang trên lầu, cô do dự một lát rồi đi lên lầu.

Bước nhanh đi tới thư phòng của Nhiếp Tử Phong, cô nhíu mày do dự đi qua đi lại. Từ lần bị bắt gặp gọi điện thoại tới giờ cô chưa đi vào đó, lần này nếu anh lại hiểu lầm là cô muốn chạy trốn thì làm sao bây giờ? Quan hệ của bọn họ không dễ dàng mới có thể hoà hợp được, nếu lại vì chuyện này mà đổ vỡ thì làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ? Cuối cùng thì cô nên vào hay không đây?

Nhiếp Tử Vũ vô cùng rối rắm. Dđienn damn leie quýđon.

Thôi! Cứ đi vào đi! Dù sao cô muốn chạy trốn cũng không có gì sai, ai bảo anh không nói tiếng nào đã nhốt cô tới đây!

Nghĩ vậy, Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, hít một hơi thật sâu đẩy cửa phòng ra.

Cô ngừng thở, thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, ngó đầu vào bên trong để thăm dò muốn tìm kiếm bóng dáng mà cô suy nghĩ. Nhưng mà cả thư phòng rộng lớn như vậy lại trống không, yên lặng như tờ.

Oa? Vậy mà anh lại không có ở đây?

Động tác mở cửa ngừng lại, Nhiếp Tử Vũ không dám tin điều mình vừa nhìn thấy.

Lông mày nhíu lại, cô suy nghĩ xem Nhiếp Tử Phong có thể ở chỗ nào vừa định rời khỏi thư phòng. Tuy nhiên ngay trong lúc cô xoay người đi ra, ánh mắt vô tình liếc nhìn ở dưới gầm bàn, hành động nhất thời

dừng lại. Cô mở to hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới sàn ở dưới gầm bàn, một giây, hai giây, mãi tới năm giây cô mới phản ứng kịp. Dienn damn leie quydon.

Nhìn theo tầm mắt đang kinh ngạc của cô, thì thấy một bóng người đang nằm ở đó, chính là Nhiếp Tử Phong.

Tất cả mọi suy nghĩ đều biến mất khi nhìn thấy bóng dáng của anh, Nhiếp Tử Vũ vội vội vàng vàng chạy lên phía trước, nhìn thấy đúng là Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới đất ngất đi. Sắc mặt của anh đỏ ửng lên một cách bất thường, ngay cả lúc ngất đi cũng nhúu chặt mày lại, cho thấy trong lòng không thoải mái.

Nhiếp Tử Vũ theo trực giác đặt tay lên trán anh, lập tức cảm thấy nóng bỏng cả tay.

“Trời ơi! Phát sốt rồi.” Trán của anh nóng như lửa. Nhìn sắc mặt của anh vô cùng khó coi, trong lòng Nhiếp Tử Vũ rối lên không biết làm sao.

Nhất định là bởi vì tối hôm qua! Lại nhớ tới chuyện tối qua sau đó anh còn để cho mình tắm rửa trước, Nhiếp Tử Vũ đoán chắc là nhất định khi đó anh bị lạnh. Đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm Nhiếp Tử Phong đang mất đi ý thức, Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy lo lắng và áy náy trong lòng.

“Nên làm cái gì bây giờ đây.” Nhiếp Tử Vũ lo lắng không biết nên làm cái gì bây giờ. Thường ngày chỉ cần bình hơi nhiễm bệnh một chút là bác sĩ sẽ tới chăm sóc, ngay cả khi một mình ở Mỹ ba năm, Lãnh Duy Biệt cũng mời người giúp việc tới chăm sóc cho mình, cho nên lần đầu cô gặp phải chuyện như vậy, khó tránh khỏi bối rối. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Ánh mắt vô tình liếc nhìn thấy điện thoại di động ở trên bàn, Nhiếp Tử Vũ theo bản năng muốn cầm lấy điện thoại di động để gọi cấp cứu. Nhưng sau khi cô bấm một dãy số xong, lại suy nghĩ tới cô vẫn không biết tên của hòn đảo mà bọn họ đang ở, ngón tay dừng lại.

Quay đầu lo lắng nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới đất, Nhiếp Tử Vũ lại đấu tranh nội tâm, sau hơn một phút cô buông điện thoại xuống.

Thôi.

Tốt xấu gì thì cô cũng đã sống mười tám năm rồi, chẳng lẽ không chăm sóc được người đang phát sốt sao?!

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt lóe lên sự kiên định. Lập tức đi tới trước máy vi tính trên bàn làm việc của anh, lên mạng tìm.

Sau khi tra baidu mới biết, Nhiếp Tử Vũ phải mất rất nhiều sức lực mới có thể kéo Nhiếp Tử Phong từ dưới đất đi lại chiếc giường lớn, sau đó mở tủ lạnh ra lấy một miếng đá bỏ vào bọc nilon đựng thức ăn sau đó bao lại lót ở sau đầu của Nhiếp Tử Phong, sau đó lại dùng nước lạnh lau lau một lượt trên cơ thể của anh, sau đó lấy khăn lạnh để lên trên cái trán nóng hổi của anh, lúc này mới xong việc.

Cô làm tất cả các biện pháp để hạ nhiệt, bây giờ chỉ cầu ông trời khiến cho anh mau mau tỉnh lại. Nhiếp Tử Vũ không ngừng hướng về phía trời xanh để cầu nguyện, sau đó hít từng hơi từng hơi, rồi đi xuống dưới lầu.

81. Chương 77-2: 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đầu, choáng váng. Toàn thân, giống như đang bốc hỏa. Ngay lúc Nhiếp Tử Phong cảm thấy thống khổ nhất, bỗng dưng cảm nhận được một cảm giác mát lạnh từ trên trán toả ra, khiến lửa nóng ở trên người anh giảm đi không ít.

Thật thoải mái

Bởi vì cảm giác mát mẻ kia, khiến anh không khỏi cảm thấy thoải mái trong người. Cố gắng mở mí mắt đang nặng nề của mình ra, trước mặt mơ hồ hiện ra một bóng dáng. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Là ai?

Đó là người nào?

Trong lòng có hai câu hỏi, anh cắn chặt răng, dốc toàn lực mở ra hai mắt của mình, để nhìn rõ người trước mặt.

“Anh tỉnh rồi?” Đang lúc đổi khăn mặt lạnh cho anh Nhiếp Tử Vũ thấy anh tỉnh lại, rốt cuộc vẻ mặt lo lắng cũng được buông lỏng ra. Không kịp cho anh hít thở, cô hỏi một thôi một hồi luôn: “Anh cảm thấy trong người như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Đầu còn choáng váng nữa không? Anh mê man cho tới trưa luôn, làm cho em sợ muốn chết luôn.” Lúc nói xong câu nói sau cùng, hốc mắt của cô hơi đỏ lên.

Nhìn thấy bộ dạng của cô lo lắng cho mình, trong lòng Nhiếp Tử Phong khẽ run lên, giống như một dòng suối chảy qua trong người, nhất thời xua tan không ít nhiệt độ trong cơ thể.

“Anh ...” Anh đang muốn mở miệng nói không có việc gì, nhưng mà cổ họng lại khô khốc không nói được hết câu.

“Trước tiên anh đừng nói gì hết, uống một chút nước đã.” Nhiếp Tử Vũ nói xong, đỡ anh ngồi dậy, sau đó đưa nước lại cho anh. Die~nn ddan leé Quy ido nn.

Nhiếp Tử Phong nhận ly nước uống luôn một ngụm lớn, có nước thấm nhuần, cổ họng khô khốc đã tốt hơn rất nhiều. Trả lại ly nước cho cô, anh mở to đôi mắt đang mê mang hỏi: “Là em đã chăm sóc cho anh sao?”

“Chẳng vậy thì có quỷ vào đây à.” Nhiếp Tử Vũ không nói gì trợn trắng con mắt lên, vì vấn đề này của anh mà trợn mắt há mồm. Nhìn thấy trong mắt anh mang theo vẻ cảm động, cô thấy không được tự nhiên nên nói: “Đều vì em nên anh mới phát sốt, nói sao thì em cũng nên chịu trách nhiệm.”

Nghe cô đem tất cả biến thành trách nhiệm, Nhiếp Tử Phong không khỏi cười thành tiếng. Bỗng dưng, dường như anh nghĩ đến chuyện gì đó, vội ngừng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô: “Tại sao lại không đi?”

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, nhíu mi hỏi lại: “Không phải anh bị sốt nên ngưng rồi đó chứ? Muốn em nhắc nhở anh sao? Ở đây là hòn đảo tư nhân của anh, lại không có tàu thuyền hoặc trực thăng, anh bảo em đi như thế nào!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Nhiếp Tử Phong cong cong khoé môi nở nụ cười yếu ớt nói: “Điện thoại di động, em có thể gọi điện thoại di động cho Lãnh Duy Biệt tới đón em.” Quả thật ngay lúc anh ngắt đi anh có suy nghĩ cô có thể trốn đi hay không. SSdienng dānlew quy9on.

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ có chút biến đổi. Cô im lặng một lát, nhìn thẳng vào đôi mắt vô thần của anh, giật giật khoé môi nói: “Anh hy vọng em đi sao?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Phong lập tức phủ định.

“Đương nhiên là không muốn rồi, anh muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không xa rời.” SSdienng dānlew quy9on.

“Vậy thì đừng hỏi những chuyện này.” Nhiếp Tử Vũ bĩu môi, nói thăm. Rồi bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Anh ngủ cho tới trưa, chắc là đã đói bụng rồi. Em đi nấu cháo cho anh rồi, nhân lúc còn nóng anh hãy ăn đi.” Nói xong, giống như làm ảo thuật không biết từ đâu mang tới một bát cháo, để ở trước mặt của Nhiếp Tử Phong.

“Cái này là do em làm?” Nhìn bát cháo không được ngon lắm, Nhiếp Tử Phong vui mừng mở to đôi mắt.

“Uh‘m.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, đưa cho anh cái muỗng: “Đây là lần đầu tiên em nấu, tuy rằng không được ngon lắm, nhưng mà em nghĩ chắc là có thể ăn được.” Dù sao cô cũng làm theo trong sách dạy nấu ăn, cho nên chắc là cũng không tệ lắm đâu.

Nhiếp Tử Phong cũng không vui vẻ cầm lấy cái muỗng, mà lại làm ra bộ dạng vô cùng mệt mỏi, tính y trẻ con nói: “Đột nhiên anh cảm thấy đầu rất choáng váng, em dứt cho anh đi, dù sao thì vì em nên anh mới bị sốt.” Nói xong hai cánh tay quăn vào trong chăn. Diễng đāng ele quĩy don.

Nhìn thấy anh chơi xấu, Nhiếp Tử Vũ rất muốn từ chối, nhưng nghĩ tới quả thật là anh vì mình nên mới bị bệnh, vì thế đành phải nín giận xuống. Múc một muống cháo đưa lên môi thổi thổi, sau đó mới đưa muống cháo vào miệng anh: “Ăn đi.”

Âm mưu đã được thực hiện Nhiếp Tử Phong há miệng ra nuốt cháo vào trong miệng, nhưng mà một giây sau nụ cười liền cứng ngắc trên môi.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy anh có biểu hiện bất thường, Nhiếp Tử Vũ không hiểu hỏi: “Có phải là do nóng quá không?”

Nhiếp Tử Phong vội vàng lắc đầu đáp lại lời cô.

Một hơi nuốt miếng cháo xuống bụng, Nhiếp Tử Phong cười yếu ớt hỏi: “Em nấu cháo gì vậy?”

“Cháo thịt nạc trứng muối.” Nhiếp Tử Vũ trả lời như chuyện đương nhiên, “Sao vậy? Không hợp khẩu vị của anh hả, hay là...”

“Không, rất hợp khẩu vị của anh.” Nhìn những vết đen đen trong bát cháo, Nhiếp Tử Phong nuốt nước miếng một cái, tiếp tục ăn cháo.

Sau khi ăn xong một bát cháo, Nhiếp Tử Vũ nghe theo lời dặn của anh tìm kiếm thuốc cho anh uống xong, sau đó bưng bát cháo đi vào trong bếp.

Nhìn trong nồi vẫn còn hơn phân nửa cháo, Nhiếp Tử Vũ nhớ lại vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong sau khi ăn xong, rồi lại nhớ tới mình từ sáng tới giờ chưa có giọt nước nào vào bụng, bây giờ mới cảm thấy đói bụng, vì thế không nhịn được nữa múc một ít cháo lên ăn. Diễng đáng ele quýy don.

Cháo vừa mới cho vào trong miệng, một giây sau Nhiếp Tử Vũ đã phun ra.

“Đây là cái gì quỷ gì vậy!” Nhiếp Tử Vũ nhú mày, đặt cái bát trở về chỗ cũ, hương vị ngọt ngán như vậy lại cảm thấy buồn nôn.

Nhớ tới mới vừa rồi Nhiếp Tử Phong còn khen ngon, rõ ràng khó ăn như vậy nhưng vẫn vui vẻ ăn hết, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy uất ức. Quay đầu lại nhìn nồi cháo, Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

Thôi, cô vẫn nên ăn bánh thôi!

※

Trải qua chuyện như vậy, quan hệ hai người đã biến hoá rất nhiều. Mấy ngày liên tiếp, Nhiếp Tử Phong không nhìn Nhiếp Tử Vũ với vẻ mặt lạnh lùng đầy hận thù nữa, cả ngày hai người không có việc gì thì cãi nhau ầm ĩ, giống như những đôi tình nhân. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Nhưng thời gian ở lại trên đảo càng nhiều, Nhiếp Tử Vũ cũng bắt đầu lo lắng. Thời gian hẹn quay càng lúc càng gần, mà Nhiếp Tử Phong hoàn toàn không có suy nghĩ cho cô rời đi, mà cô lại không thể cho Nhiếp Tử Phong biết thân phận của mình, Nhiếp Tử Vũ vì việc này mà suy nghĩ mấy ngày, cho đến một ngày Nhiếp Tử Phong rời đảo đi mua sắm - -

Sáng sớm Nhiếp Tử Vũ đã bắt đầu đứng ngồi không yên, bởi vì hôm sau là người của cô đã đến Đài Loan để quay rồi, nếu tới lúc đó mà không thấy cô thể nào mọi người cũng sốt ruột, cho nên không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trong lòng của Nhiếp Tử Vũ như có lửa đốt, không ngừng suy nghĩ biện pháp, nhưng không có cách nào khả thi.

Không được, cho dù thế nào cô cũng phải thông báo cho bọn họ một tiếng!

Nhiếp Tử Vũ nhớ lại lúc đang muốn đi lên lầu, đột nhiên có tiếng bước chân vội vã từ ngoài cửa chạy vào. Cô kinh ngạc quay đầu lại cứ tưởng là Nhiếp Tử Phong, nhưng sau khi cô nhìn rõ người kia xong, lập tức hoá đá ngay tại chỗ.

Nhìn gương mặt tuần mỹ của đối phương, Nhiếp Tử Vũ sợ ngây người.

Làm sao có thể là anh ta?

Bởi vì kinh ngạc, nên cô không nói nên lời. Mãi tới khi đối phương đi tới trước mặt cô, vội vàng ôm chặt cô vào trong lòng, cô mới phản ứng kịp.

“Anh ...” Cô muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã nhanh chóng ngắt lời của cô. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn.

“Anh đi tìm em rất lâu, cuối cùng cũng tìm được em rồi!” Không thể nghĩ ngờ đây là một câu tràn ngập sự kích động. Lãnh Duy Biệt ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của cô, cứ ôm thật lâu mãi không chịu buông ra.

Lãnh Duy Biệt vừa kiểm tra xem cô có bình an vô sự hay không vừa khẩn trương hỏi: “Cậu ta có làm gì với em không? Em có bị thương ở đâu không, có chỗ nào không thoải mái không?” Một hơi hỏi mấy vấn đề, ngay cả hô hấp cũng quên luôn.

Nhìn thấy bộ dạng của anh ta rất khẩn trương vì mình, Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười yên tâm với anh ta, nói: “Em rất tốt, em không sao, anh ấy không làm gì em hết. Nhưng mà sao anh lại có thể tìm tới đây?” Cô vô cùng kinh ngạc, lần trước mặc dù mình có liên hệ với anh ta, nhưng mà chưa kịp nói ra địa chỉ đã bị Nhiếp Tử Phong ngắt dây điện thoại ra, sao anh ta có thể tìm tới đây được?

Thấy cô cười nói không có chuyện gì xảy ra, lúc này Lãnh Duy Biệt mới yên tâm, giúp cô giải toả thắc mắc trong lòng.

“Anh truy theo địa chỉ IP trong máy tính của Nhiếp Tử Phong mà tới đây.”

Sau khi Nhiếp Tử Vũ mất tích một cách ly kỳ, anh liền suy đoán việc này sẽ không thoát khỏi có liên quan tới Nhiếp Tử Phong, về sau anh tới công ty cậu ta dò hỏi mới biết được cậu ta cũng biến mất. Đương nhiên, anh cũng biết Nhiếp Tử Phong là người cuồng công việc, chắc chắn là cậu ta sẽ không vì chuyện riêng mà làm chậm trễ công việc của công ty, khẳng định là mỗi ngày sẽ xử lý công việc thông qua máy tính, cho nên anh liền phái người truy tìm theo địa chỉ IP, sau đó thì tìm tới chỗ này. Chờ Nhiếp Tử Phong đáp máy bay trực thăng đi khỏi anh mới đi vào. Dienxdandf Kê quyu dong.

“Như vậy à.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, hiểu rõ rồi.

“Vũ Vũ, theo anh trở về đi.” Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt nói. Anh cảm bả vai của Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt lo lắng nói: “Anh nghĩ một lát nữa cậu ta sẽ trở lại, em hãy nhanh chóng theo anh đi đi.”

Lãnh Duy Biệt vốn cho là Nhiếp Tử Vũ sẽ không chút do dự mà gật đầu, nhưng mà cô lại chậm chạp không trả lời anh ta.

“Chẳng lẽ em còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này?” Nói xong, trong mắt của Lãnh Duy Biệt hiện lên vẻ đau lòng. Ba năm nay, điều anh ta sợ nhất là hai người bọn họ gặp mặt, không dễ dàng gì anh ta mới chờ được bên cạnh cô không có ai, anh ta không muốn mình lại mất đi cơ hội. “Theo anh đi đi, anh sẽ chăm sóc tốt cho em.” Dienxdandf Kê quyu dong.

“Em ...” Nhiếp Tử Vũ yên lặng.

Nhìn thẳng vào đôi mắt rất dịu dàng của Lãnh Duy Biệt, trong lòng cô cảm thấy áy náy. Cô không phải không biết tình cảm của anh ta đối mình vẫn như cũ, nhưng cô cũng không thể đối diện được, bởi vì từ đầu tới cuối trong lòng cô chỉ có người kia. Nhưng nghĩ tới công việc quay phim sắp tới, Nhiếp Tử Vũ do dự một lát, rồi quả quyết gật gật đầu.

“Em đi theo anh.”

Nhận được lời đồng ý của cô, sự thấp thỏm của Lãnh Duy Biệt mới được thả lỏng.

Sau đó quả thật là Nhiếp Tử Vũ đi cùng Lãnh Duy Biệt, nhưng mà trước khi đi, cô có để lại tờ giấy trong phòng ngủ.

Một cơn gió biển thổi vào mặt, bầu không khí yên lặng - -

Mua sấm xong quay trở lại Nhiếp Tử Phong không nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ đứng chờ, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Hơn nữa sau khi đi kiểm tra từng phòng một cảm giác bất an của anh càng lúc càng lớn.

Trước mắt bỗng dưng hiện lên vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô sáng nay, phút chốc, Nhiếp Tử Phong dường như nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, bấm xem lịch sử cuộc gọi còn lưu lại. Đột nhiên ánh mắt dừng lại ở một dãy số lạ, nhìn tới thời gian gọi xong, gân xanh trên trán nhất thời nổi lên.

Anh nén lại kích động bấm cuộc gọi đi, đến khi nghe thấy đối diện truyền tới giọng nói của một người đàn ông, rốt cuộc anh không nhận được nữa, ném điện thoại xuống đất! Táo đỏ le^e quỳ do^nn.

“Chết tiệt!” Đồ ăn mới mua ở trong tay anh cũng quăng xuống đất, ánh mắt như muốn phun ra lửa, quay đầu lại nhìn ra biển rộng mênh mông, anh nghiêng răng ken két.

Lịch sử cuộc gọi lưu lại là lần trước lúc anh hôn mê, nhớ tới đã nhiều ngày hai người ở chung một cách hoà bình, tự nhiên anh liên tưởng nhất định là cô đang chờ đợi cơ hội rời đi.

Chết tiệt! Đám một cái lên tường, Nhiếp Tử Phong tức muốn sùi bọt mép.

Cô không lên tiếng nói muốn rời đi, mà anh, lại giống như một người ngu bị lừa giỡn hai lần. Táo đỏ le^e quỳ do^nn.

A!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cắn răng, âm thầm thề ở trong lòng.

Nhiếp Tử Vũ, cho dù ở chân trời góc biển, anh cũng nhất định sẽ tìm được em!!

※

Nhiếp Tử Vũ lên máy bay trực thăng tư nhân của Lãnh Duy Biệt xong quay trở về khách sạn, không nghỉ ngơi chút nào liền gọi điện cho người đại diện. Cô nói dối nguyên nhân mấy ngày nay mình mất tích xong, người đại diện cũng hiểu rõ rồi.

“Nana, cô thật là kỳ lạ. Mới vừa rồi gọi điện thoại cho tôi sao không nói câu nào?” Người đại diện ở đầu bên kia khó hiểu.

“Điện thoại? Tôi gọi điện thoại cho anh lúc nào chứ?” Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, trong lòng có dự cảm xấu. Táo đỏ le^e quỳ do^nn.

“Hai mươi phút trước.” Người đại diện thành thật trả lời: “À, đúng rồi, là số mà lần trước cô gọi, gọi tới lại không nói chuyện, thật là kỳ lạ.”

Số điện thoại lần trước?

Trí nhớ quay trở lại ngày mà Nhiếp Tử Phong ngắt đi, vì sợ người đại diện lo lắng nên cô gọi điện thoại báo bình an.

Bỗng dưng, trong mắt Nhiếp Tử Vũ chợt lóe lên lo lắng, hiểu ra Nhiếp Tử Phong nhất định là đã biết chuyện cô rời đi.

Trời ơi! Anh có hiểu lầm không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ vội vàng phủ định, an ủi chính mình. Chắc là không đâu! Cô có để lại mấy chữ cho anh, nói nguyên nhân rời đi, chắc là anh sẽ không hiểu lầm đâu.

Nhưng mà mãi đến cúp điện thoại xong, Nhiếp Tử Vũ lại vẫn không nhận được bắt đầu cảm thấy lo lắng.

82. Chương 78: Sắp Xếp Gặp Mặt

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hôm sau, nhóm phụ trách quay phim chụp ảnh đi tới Đài Loan. Nhưng không may, vì lý do thời tiết, buổi quay phim chụp hình phải đẩy lùi lại, vừa hay Nhiếp Tử Vũ lại có thêm chút thời gian. Một ngày này, cô

thử gọi vào điện thoại của Nhiếp Tử Phong, nhưng mãi không có người nghe máy, điều này khiến cho Nhiếp Tử Vũ càng thêm lo lắng.

Lúc chiều tối Lãnh Duy Biệt có gọi điện thoại tới cho cô nói là mời cô đi ăn tối, Nhiếp Tử Vũ không chút suy nghĩ liền nhận lời luôn. Nhưng khi Lãnh Duy Biệt sai tài xế đi đón cô tới nhà hàng khách sạn xong, cô mới phát hiện ra mình đã sai lầm rồi.

Nhiếp Tử Vũ vừa xuống xe thì nhìn thấy Lãnh Duy Biệt đứng ngay ở cửa. Anh ta mặc một bộ đồ vest màu trắng, mái tóc được vuốt keo ra sau ót, lộ ra khuôn mặt đẹp trai như được đúc nên vậy, vẻ ngoài thân sĩ cộng với khí chất ưu nhã ở bên trong, khiến cho anh ta trở nên rất xuất sắc hấp dẫn không ít ánh mắt của phụ nữ.

Đi lại chỗ của anh ta, “Em nghĩ anh chỉ đưa em tới nhà hàng bình thường.” Nhiếp Tử Vũ nhìn bộ quần áo đơn giản trên người mình, cảm thấy may mắn vì cũng coi như là lịch sự. “Tới nơi sang trọng như thế này dùng cơm sao? Hay là ...” Vẻ mặt của anh ta có chút nghiêm túc, khiến cho cô không khỏi phỏng đoán tới chuyện khác. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Nghe vậy, ánh mắt của Lãnh Duy Biệt không khỏi quét qua một chút phức tạp. Nghĩ tới mục đích hẹn cô tới đây, vẻ mặt của anh ta có chút biến đổi, anh ta hắng giọng nói:

“Vũ Vũ, em vẫn còn nhớ chuyện trước đây sao?”

Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, nụ cười có chút nặng nề: “Đưa em tới nơi này làm gì?”

“Bởi vì...” Lúc Lãnh Duy Biệt đang muốn giải thích, thì có một giọng nói kích động vang lên sau lưng của Nhiếp Tử Vũ, do đó đã cắt đứt lời anh ta muốn nói. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

“Vũ Vũ.” Đó là một giọng nói vừa kích động vừa vui mừng, nhưng cũng vô cùng quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ run lên.

Trong nháy mắt trước mặt xuất hiện một khuôn mặt, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy cả người mình cứng ngắc lại, tim như muốn ngừng đập.

Cũng ngay lúc cô đang trở mắt nhìn, một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ vest màu đỏ đậm từ phía sau đi tới, nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của Nhiếp Tử Vũ.

“Vũ Vũ, là con, đúng là con thật rồi.” Đối phương sau khi nhìn thấy rõ ràng là Nhiếp Tử Vũ, nước mắt như vỡ òa, dường như muốn khóc lên thành tiếng luôn.

Nhìn thấy đối phương không có một chút nào là ngoài ý muốn khi nhìn thấy cô, cẩn thận suy nghĩ lại vẫn đề lúc này Lãnh Duy Biệt mới hỏi, Nhiếp Tử Vũ dễ dàng nhận ra cuộc gặp gỡ này là do anh ta sắp xếp. Ánh mắt cô run rẩy nhìn Lãnh Duy Biệt đang cúi đầu xuống, cô có cảm giác mình bị lừa dối.

Cô tin tưởng anh ta như vậy, làm sao anh ta có thể ...

Dường như nhìn thấy sự đau lòng trong ánh mắt của cô, mẹ Nhiếp vội vàng nghẹn ngào nói: “Đừng trách Duy Biệt, là mẹ nhờ cậu ấy làm như vậy, con muốn trách thì trách mẹ đi ... Là mẹ có lỗi với con ...” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Con gái bà rời đi ba năm, không có ngày nào là bà không nhớ tới cô, không đau lòng. Có lẽ người khác không biết nguyên nhân cô ra đi, nhưng bà biết rất rõ ràng, bởi vì chính bà ích kỷ mới hại cô ra đi không nói tiếng nào.

“Không, mẹ không có lỗi với con.” Từ từ tiếp nhận sự thật này, Nhiếp Tử Vũ lắc đầu nói: “Không liên quan tới mẹ, là bản thân con muốn đi thôi.”

Bà ấy đưa ra quyết định đó không có gì là sai cả. Người mẹ bảo vệ con trai của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa (Dùng để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi hay nghi ngờ.), huống chi bà ấy coi cô như con gái ruột suốt mười lăm năm trời, cô đã vô cùng cảm kích, cô không có tư cách gì để ghét bỏ bà ấy.

Đứng ở một bên nghe đoạn đối thoại của hai người, lúc này Lãnh Duy Biệt mới biết được nguyên nhân ba năm trước đây Nhiếp Tử Vũ kiên quyết rời đi. Nhìn hốc mắt của Nhiếp Tử Vũ dần dần đỏ ửng, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Mình cái gì cũng không biết, lại nghe lời thỉnh cầu của mẹ Nhiếp đưa bà ấy đi gặp mặt Vũ Vũ, chuyện này, mình đã làm tổn thương tới Vũ Vũ.

“Con hận mẹ sao?” Mẹ Nhiếp hai mắt đầm lệ nhìn Nhiếp Tử Vũ, khổ sở hỏi. “Năm đó, mẹ không phải vì trách con hại Tử Phong bị thương nên mới muốn con đi du học, mẹ biết không phải là lỗi của con. Mẹ chỉ vì...” Nói tới đây, mẹ Nhiếp đột nhiên dừng lại không nói nữa, đôi mắt đầm lệ của bà hiện lên chút đau lòng, vẻ mặt trở nên phức tạp. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

“Con không trách mẹ.” Nhiếp Tử Vũ cố gượng ép nở ra nụ cười, lắc đầu nói: “Chuyện đã qua rồi, bây giờ con rất tốt, mẹ không cần phải lo lắng cho con.”

Nhìn bộ dạng của Nhiếp Tử Vũ không muốn nhắc lại chuyện cũ, lời nói chưa kịp nói của mẹ Nhiếp lập tức nuốt trở lại trong bụng, sau đó vẫn nhìn cô thật lâu, lúc này mới lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Nhìn tình hình đã ổn thoả, Lãnh Duy Biệt vội vàng rên sất khi còn nóng nói: “Vậy bây giờ chúng ta có thể đi vào dùng cơm chưa ạ?”

“Em ...” Trải qua chuyện bất ngờ này, Nhiếp Tử Vũ sớm đã không còn khẩu vị ăn uống gì nữa rồi, chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Nhưng ánh mắt vô tình liếc thấy vẻ mặt chờ đợi của mẹ Nhiếp, cô vẫn gật đầu đồng ý: “... Được.”

“Bác gái, xin mời đi bên này.” Nhận được sự đồng ý của Nhiếp Tử Vũ xong, Lãnh Duy Biệt mới nhẹ nhàng thở ra.

“Được.”

※

Đi theo người phục vụ đi vào phòng bao, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy giọng nói của mẹ Nhiếp thao thao bất tuyệt.

“Ba năm nay con có khoẻ không? Học tập có tốt không? Mẹ nghe nói con ở nước ngoài còn phải làm thêm, có vất vả không? Sao con không gọi điện thoại về, con có biết cả nhà đều lo lắng cho con không?” Tất cả những vấn đề cần hỏi đều hỏi hết một lượt. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Nhìn thấy mẹ Nhiếp lo lắng cho mình như vậy, Nhiếp Tử Vũ chỉ cười buồn, sau đó nói tóm tắt về cuộc sống của mình. Đương nhiên, cô sẽ không nói ra chuyện mình trở thành minh tinh.

Hai người vẫn người hỏi người đáp đi tới trước phòng bao, lúc này mẹ Nhiếp mới kết thúc vấn đề.

“Ba năm qua, không chỉ mình mẹ nhớ con, mà còn có bọn họ ...”

Bọn họ?

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vẫn chưa phản ứng kịp, lại nhìn thấy người phục vụ mở cửa phòng bao ra. Tầm mắt của cô nhìn thấy hai bóng người ở trong phòng bao liền trở nên cứng ngắc, nhất là sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén vô cùng lạnh lùng kia, đầu óc cô trở nên trống rỗng, không suy nghĩ được gì hết.

Không hiểu tại sao Nhiếp Tử Vũ lại có bộ dạng như vậy, Lãnh Duy Biệt nhìn theo tầm mắt của cô, sau khi nhìn thấy Nhiếp Tử Phong và Quan Duyệt ngồi trong phòng bao, sắc mặt nhất thời tối sầm lại. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

“Tại sao bọn họ lại có mặt ở đây?!” Ánh mắt tối đi, vẻ mặt có chút cứng ngắc, phản ứng của anh ta cũng không dễ chịu giống như Nhiếp Tử Vũ. Anh ta theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, lại phát hiện cô đang nhìn mình với ánh mắt đau xót, nhất thời, trong ngực nhói đau, anh ta vội giải thích: “Vũ Vũ, anh không biết tại sao bọn họ lại ở chỗ này.”

Anh thề, anh chỉ hận mình mẹ Nhiếp! Tại sao hai người kia lại tới đây, anh tuyệt đối không hề biết gì!

“Là mẹ để cho bọn họ tới.” Lúc mẹ Nhiếp đi ra ngoài dùng cơm đúng lúc hai người đó cũng đi ra ngoài dùng cơm, không lay chuyển được suy nghĩ cùng dùng cơm của bọn họ, bà cũng đành nói ra mình có hẹn dùng bữa với Vũ Vũ cho bọn họ nghe.

Suy cho cùng Vũ Vũ và Tử Phong sớm hay muộn gì cũng gặp nhau, mọi chuyện cũng đã giải quyết xong. Hơn nữa Duyệt Nhi và Tử Phong rất nhanh sẽ kết hôn với nhau, mẹ Nhiếp chắc chắn sẽ không có chuyện gì phát sinh nữa, mới đồng ý cho bọn họ cùng tới.

Nghĩ tới đây, mẹ Nhiếp không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang có sắc mặt không tốt kia, hỏi: “Vũ Vũ, con không ngại cả nhà chúng ta cùng đoàn tụ chứ?”

83. Chương 79: Thử Tiếp Nhận Anh Ta

Editor: Táo đỏ phổ núi

Để ý, không ngại, bây giờ còn có lựa chọn nào nữa sao? Người cũng đã tới đây rồi, dù sao cũng phải đi vào thôi.

Trong mắt của Nhiếp Tử Vũ hiện lên chút khổ sở, lắc đầu nói: “Không sao.” Né tránh ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong ở bên trong nhìn ra, cô quay đầu nói với Lãnh Duy Biệt: “Chúng ta đi vào thôi.”

Biết cô đang lo lắng cái gì, Lãnh Duy Biệt đi tới đỡ cô, dắt tay cô đi vào trong phòng bao.

Sau khi ngồi xuống, người phục vụ ghi thực đơn xong, trong phòng bao chỉ còn lại năm người. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Bởi vì tất cả mọi người đều im lặng, nên không khí có chút lúng túng. Ngoại trừ mẹ Nhiếp ra, cả bốn người đều đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Mẹ Nhiếp bất ngờ quay đầu lại hỏi một câu: “Tử Phong, con không muốn hỏi Vũ Vũ chuyện gì sao?”

Nghe vậy, đôi mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong run lên, ánh mắt thâm trầm nhìn Nhiếp Tử Vũ, trong mắt như càn bắn ra tia lửa.

Cô ấy lại một lần nữa phản bội lại mình, ngày hôm sau đã sánh đôi với người đàn ông khác. Sự thật này đã đủ kích thích dây thần kinh của anh, nghĩ tới mới vừa rồi Lãnh Duy Biệt còn nắm tay của cô đi vào, anh hận không thể hất tung cái bàn này đi.

Đột nhiên, anh nở ra nụ cười như đã lâu không gặp, giọng nói êm ái nói: “Đã lâu không gặp, ba năm qua em sống như thế nào?” Mặc dù là cười, nhưng nụ cười đó không đạt tới đáy mắt. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, Nhiếp Tử Vũ vô cùng sửng sốt.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng như chưa từng có chuyện gì xảy ra của anh, có lẽ cô đã cho rằng bảy ngày ở chung kia chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi.

“Em rất tốt.” Nếu như anh làm như chưa từng gặp, thì cô sẽ tiếp chiêu thôi.

Nghe thấy cô trả lời lạnh nhạt, khoé mắt của Nhiếp Tử Phong giật giật, không thể tin được cô lại có thể giả bộ như chưa từng gặp anh, nhất thời, có một ngọn lửa giận vô danh bùng cháy lên ở trong lòng.

Bộ dạng bất thường của hai người lọt vào ánh mắt của Quan Duyệt ở bên cạnh. Thông minh như cô ta, sao lại có thể không nhìn ra sự ám muội của hai người. Táo đỏ le^e quy1 do^ nn.

Đôi môi tô son đỏ chót cong lên, cô ta nở nụ cười với Nhiếp Tử Vũ: “Vũ Vũ, ba năm trước sao em không nói tiếng nào mà lại bỏ đi như vậy?” Đúng là không mở bình ra thì không biết trong bình chứa cái gì.

Lời vừa nói ra, ngay lập tức vẻ mặt của mẹ Nhiếp mang theo chút áy náy, còn sắc mặt của Nhiếp Tử Phong thì trở nên tái mét.

Nhiếp Tử Vũ khẽ liếc cô ta một cái, không chút kiêng kỵ cười nói:

“Tôi không muốn nhắc tới.”

Ba năm qua đã mài mòn đi sự yếu đuối của cô đã không còn sót lại chút nào, cô sớm đã không còn là cô bé dễ bị cô ta bắt nạt như trước kia nữa. Coi như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ chỉ cười trừ.

Bị Nhiếp Tử Vũ coi như không tồn tại, Quan Duyệt không khỏi tức giận. Đôi mắt xinh đẹp không khỏi lộ ra chút khinh thường, cô ta tiếp tục hỏi: “Hả? Tại sao lại không muốn nhắc tới, không phải là vì ...” Táo đồ le^e quy y do^nn.

Nhưng mà lời nói của cô ta chưa kịp nói hết, đã bị một giọng nói lạnh lùng và thô bạo cắt ngang.

“Đủ rồi!”

Ánh mắt như sắp nổi bão của Nhiếp Tử Phong quét nhìn Quan Duyệt, lạnh lùng nói: “Chuyện này là chuyện của nhà họ Nhiếp, không cần em can thiệp vào.”

“Em...” Bị Nhiếp Tử Phong thẳng thắn quở trách như vậy, nhất thời sắc mặt của Quan Duyệt trở nên tái nhợt, cô ta ầm ỨC cắn môi. Cô ta dùng ánh mắt hung dữ trừng mắt lên nhìn Nhiếp Tử Vũ đang uống trà một cách thản nhiên kia, tự thề ở trong lòng. Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô ta sẽ khiến cho Nhiếp Tử Vũ phải trả giá thật đắt!

Đột nhiên Nhiếp Tử Phong nổi giận, khiến cho nhiệt độ trong phòng bao giảm xuống rất nhiều, so với không khí lúc trước càng tệ hơn rất nhiều. Nhưng may mắn là, ngay lúc mẹ Nhiếp không biết phải làm gì, nói gì với mọi người thì đồ ăn được mang lên. Vì vậy, bà nhanh chóng kêu gọi mọi người dùng cơm, mọi chuyện không vui đều tạm thời gác sang một bên. Dienxdandf Kê quy y dong.

Lãnh Duy Biệt tuy đang đồ ăn, nhưng toàn bộ tâm trí đều để trên người của Nhiếp Tử Vũ. Nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng khó coi của cô, anh ta càng thêm áy náy.

Nếu sớm biết là mẹ Nhiếp sẽ dẫn theo mấy người Nhiếp Tử Phong tới, anh ta nhất định sẽ không làm như vậy. Nhưng mà, bây giờ tình hình đã như vậy rồi, cho dù anh ta có hối hận cũng không có ích gì nữa. Nghĩ tới đây, Lãnh Duy Biệt lại cảm thấy đau đầu.

“Vũ Vũ, con và Duy Biệt ở cùng với nhau sao?” Đột nhiên, mẹ Nhiếp mở miệng hỏi.

Nhiếp Tử Vũ đang nhai thức ăn vừa nghe thấy câu hỏi này thì nuốt không trôi, nên bị sặc, ho khụ khụ một trận, mãi tới khi Lãnh Duy Biệt tới giúp, cô mới nhuận khí, cô mới tốt lên một chút.

Nuốt thức ăn xuống, lúc cô ngẩng đầu lên muốn trả lời mẹ Nhiếp, thì bất ngờ đối diện với ánh mắt mù mờ của Nhiếp Tử Phong. Nhất thời, trong lòng cô cảm thấy căng thẳng, cả người như đông cứng lại.

“Vũ Vũ?” Mãi không nhận được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ, mẹ Nhiếp kêu lên. Dienxdandf Kê quy y dong.

“Dạ? Không có, con không ở cùng một chỗ với anh ấy.” Hồi phục tinh thần, Nhiếp Tử Vũ kích động né tránh tầm mắt tìm tòi của mẹ Nhiếp, lắc đầu nói.

“Thật vậy sao? Vậy thì tiếc quá.” Mẹ Nhiếp lộ ra vẻ mất mát, nhìn cô nói: “Duy Biệt là người đàn ông tốt, con nên quý trọng cậu ấy.”

“Con biết.” Nhiếp Tử Vũ gật đầu. Lãnh Duy Biệt rất tốt, chăm sóc mình không thua gì mẹ Nhiếp, nhưng mà cô không có cách nào yêu anh ta được...

“Vậy con đồng ý tiếp nhận cậu ấy không?”

Nhiếp Tử Vũ trầm mặc, cùng lúc đó cô cảm thấy có một ánh mắt sắc bén như dao đang tập trung trên người của cô, muốn đâm thủng da thịt của cô, đâm thẳng vào tim cô, khiến cho cô không thể chống đỡ được.

Trong phòng bao im lặng, mọi người cùng đợi đáp án của cô.

Thấy một lúc lâu mà cô cũng không trả lời, Lãnh Duy Biệt ở bên cạnh nhìn không được hiện lên nụ cười chua xót.

Anh ta vẫn biết trong lòng của cô chỉ có cậu ta, nhưng anh ta vẫn không chịu chết tâm. Cho nên nhân lúc mẹ Nhiếp nhắc tới vấn đề này, anh ta muốn cho chính mình một cơ hội, thử một chút xem sao.

“Vũ Vũ, hãy cho anh một cơ hội để yêu thương em được không? Chúng ta hãy thử xem sao.” Lãnh Duy Biệt cầm lấy hai tay của Nhiếp Tử Vũ, dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt đang giãy giụa của cô, dịu dàng nói: “Chúng ta hãy thử một thời gian, cũng không lâu đâu. Nếu như đến lúc đó, em vẫn không yêu anh, thì anh sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, được không?”

Đối diện với ánh mắt đầy chờ mong của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Vũ do dự.

Cô không thích anh ta, cô nên từ chối. Nhưng mà ngay lúc cô muốn mở miệng, cô lại không nói nên lời. Ánh mắt vô tình liếc qua Nhiếp Tử Phong đang dùng ánh mắt thờ ơ nhìn mình và Lãnh Duy Biệt, trái tim của Nhiếp Tử Vũ giống như bị kim đâm, vô cùng đau đớn. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Đột nhiên, cô hít một hơi thật sâu, trừng mắt lên nhìn, rồi chậm rãi gật đầu: “Được.” Nếu chỉ thử một lần, thì cô cũng không bị mất cái gì. Quan trọng hơn là, Lãnh Duy Biệt đã quan tâm chăm sóc mình nhiều như vậy, thật sự cô không muốn thương hại anh ta.

Cuối cùng cô cũng đồng ý, ngược lại với vẻ vui mừng của Lãnh Duy Biệt, trong phòng bao vang lên một tiếng “Ầm!”, cắt ngang không khí đang vui vẻ.

Cùng với tiếng thét chói tai “A!” của Quan Duyệt, mọi người quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Nhiếp Tử Phong mà giật nảy mình.

Nhìn thấy ly rượu để cao màu đỏ trong tay của anh vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi và rượu màu đỏ đang chảy ồ ồ từ lòng bàn tay anh xuống khăn trải bàn màu trắng, nhìn cực kỳ chói mắt ...

84. Chương 80: Em Chỉ Có Thể Là Của Anh!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bị mảnh vỡ thủy tinh cắt vào lòng bàn tay, máu chảy xuống bàn ăn, vương lên trên chiếc quần tây màu đen, tạo thành một vệt màu đen. Xung quanh tràn ngập mùi máu tươi, khiến cho người ta muốn ói. Tất cả những thứ đó, Nhiếp Tử Phong đều không thấy.

Bởi vì đối với anh mà nói, nỗi đau ở lòng bàn tay không thấm thía gì so với nỗi đau được khắc sâu trong lòng. Hơn nữa anh nhớ lại vừa rồi Nhiếp Tử Vũ mới trả lời là “Được.”, anh nghe xong như thấy cõi lòng của mình tan nát.

“Phong, anh không bị gì chứ! Sao lại không cẩn thận như vậy.” Phản ứng đầu tiên của Quan Duyệt là dùng khăn ăn quần lấy lòng bàn tay đang mất máu của anh, nhưng lại bị Nhiếp Tử Phong vô tình vung tay lên hất sang một bên.

“Không cần em nhiều chuyện!” Lời nói đúng là nói với Quan Duyệt, nhưng mà ánh mắt của anh lại dừng ở trên người của Nhiếp Tử Vũ.

Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là Nhiếp Tử Vũ muốn bước lên quan tâm anh, cũng chỉ có thể kiên cường lui lại. Cô chớp chớp đôi mắt, đem sự lo lắng đối với anh giấu lại trong lòng, sau đó nhìn về phía mẹ Nhiếp đang cầm điện thoại lên để gọi, vội vàng nói: “Con thấy mọi người vẫn nên đưa anh ấy tới bệnh viện băng bó trước đi.” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Bữa cơm này nuốt cũng không trôi, vô cùng áp lực, Nhiếp Tử Vũ rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Tâm tư của cô sao Nhiếp Tử Phong có thể không biết. Lửa giận trong lòng của anh lại bốc lên, dường như áp lực rất lớn, như muốn nổ tung ra như cái nồi hơi.

Đột nhiên anh cười lạnh nói: “Chúng tôi đi khỏi, để thuận tiện cho các người nói chuyện yêu đương phải không?”

Nghe thấy giọng điệu châm chọc và khiêu khích của anh, tâm trạng của Nhiếp Tử Vũ cũng không được tốt.

Thở dài ở trong lòng, cô bất đắc dĩ trợn mắt lên nói: “Em chỉ lo lắng cho anh, anh bị thương thì nên đi bệnh viện ...”

Nhưng mà không chờ Nhiếp Tử Vũ nói hết một câu nói xong, Nhiếp Tử Phong đã gầm lên:

“Không cần em giả mù sa mưa!”

Vừa mới được Nhiếp Tử Vũ tiếp nhận, Lãnh Duy Biệt không vui như vậy, bất ngờ hạ giọng nói: “Thái độ này của cậu là sao! Vũ Vũ lo lắng cho cậu, cậu không cảm ơn cô ấy thì thôi, tại sao lại mắng cô ấy!”

“Liên quan gì tới cậu!”

Vướng mắc tình cảm, ngày xưa là bạn tốt giờ trở mặt thành thù. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, gương cung bạt kiếm, không khí đối nghịch lan tràn ra. Tao do lê quý dđono.

“Đủ rồi!” Không nhìn nổi nữa, mẹ Nhiếp mở miệng nói. Nhìn hai người như nước với lửa, bà bắt đầu hối hận vì quyết định của mình. “Vũ Vũ, con và Duy Biệt đi về trước đi. Mẹ và Duyệt Nhi đưa Tử Phong đi bệnh viện băng bó.”

Bề trên đã mở miệng, cho dù Lãnh Duy Biệt không vui tới cỡ nào cũng phải nể tình.

“Vậy chúng cháu đi trước.” Lãnh Duy Biệt đứng dậy chào tạm biệt xong, liền mang Nhiếp Tử Vũ đi khỏi.

Chờ bóng dáng của hai người khuất sau cánh cửa, rốt cuộc Nhiếp Tử Phong không nhịn được nữa dậm một dậm lên bàn, bàn tay vốn đang chảy máu nhất thời càng chảy ra đầm đìa.

Nhìn bộ dạng nổi giận và thống khổ của anh, Quan Duyệt càng thêm hận Nhiếp Tử Vũ. Tao do lê quý dđono.

Ba năm, cô ta đã ở bên cạnh anh ba năm, mặc dù chiếm được vị trí vợ chưa cưới của anh nhưng lại không chiếm được trái tim của anh. Còn Nhiếp Tử Vũ vừa xuất hiện liền dễ dàng chiếm giữ tâm trí của anh, mối thù này cho dù như thế nào cô ta cũng sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt không nhịn được mà âm thầm thề ở trong lòng: Nhiếp Tử Vũ, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Mẹ Nhiếp cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Nhiếp Tử Phong, lông mày nhíu chặt lại, lộ ra nét mặt vô cùng phức tạp.

...

Một bữa cơm, Nhiếp Tử Vũ và Lãnh Duy Biệt đều không ăn được miếng nào. Cho nên lúc đưa Nhiếp Tử Vũ trở về khách sạn, hai người lại đi dạo chợ đêm một chuyến, sau đó Lãnh Duy Biệt mới tiễn cô về khách sạn.

“Đã trễ rồi, ngày mai em có buổi quay nên không mời anh lên được.” Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt xin lỗi nói với Lãnh Duy Biệt.

“Không sao.” Lãnh Duy Biệt cười dịu dàng, đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mại của cô. Tuy hôm nay xảy ra chuyện không như ý muốn, nhưng ít nhất có một chuyện khiến anh ta rất vui.

Sau khi nói tạm biệt, lúc Nhiếp Tử Vũ xoay người đi vào khách sạn, đột nhiên Lãnh Duy Biệt nắm lấy tay cô.

“Vũ Vũ.” Anh ta khẽ gọi tên cô.

“Hả?” Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Duy Biệt được phóng đại vô số lần ở trước mặt mình, sau đó một nụ hôn khẽ rơi lên trên trán của cô. Nhất thời khiến cả người cô đơ ra.

Đôi môi ấm áp lưu luyến từ từ rời khỏi cái trán của cô, trên gương mặt anh tuần bổng dừng phủ lên một tầng màu hồng. Thấy vẻ mặt ngu ngơ của cô, Lãnh Duy Biệt có chút không được tự nhiên hắng giọng một cái.

“Em nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon.”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phản ứng kịp. “Được.” Cô đáp lời, cúi đầu xuống, xoay người đi, nhanh chóng chạy vào trong khách sạn.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy đi của cô, Lãnh Duy Biệt đứng im tại chỗ mỉm cười nhìn tới khi bóng dáng của cô khuất hẳn, lúc này mới lưu luyến rời đi.

※

Ddienn damn leie quýdon. Không dám nán lại một giây phút nào, Nhiếp Tử Vũ chạy một mạch về phòng, mãi cho tới khi đóng cửa xong, trong lòng cô mới được thả lỏng.

Bỏ túi xách xuống đi vào toilet, lấy nước vốc lên mặt rất nhiều lần, lúc này cô mới tỉnh táo lại. Đợi tới khi ổn định lại, lúc này cô mới nhìn vào sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, trong ngực dâng lên một cơn đau đớn.

Nhớ lại nụ hôn khẽ lúc nãy của Lãnh Duy Biệt, cô liền cảm thấy tim mình như ngừng đập. Lòng mảy không khỏi nhẩn lại, cô bắt đầu nghĩ thầm:

Có phải là cô đã làm sai rồi không?

Có phải là cô không nên đáp ứng đề nghị của anh ta?

Cô thấy ngay cả một nụ hôn ngủ ngon cô cũng không thích ứng được.

Thì cô nên làm như thế nào đây...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ chỉ biết vô lực. Nếu không có hai tay chống đỡ lên bồn rửa mặt, rất có thể cô đã ngã ngồi xuống dưới đất rồi.

Trong lòng cực kỳ khó chịu, khó chịu tới mức không thở nổi. Cô rất sợ, sợ nếu như sau này mình phụ lòng Lãnh Duy Biệt thì phải làm sao ... Anh ta đối xử với mình tốt như vậy, mà mình lại ... Ddienn damn leie quýdon.

Lúc cô đang nghĩ tới đây, thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên, làm nhiễu loạn suy nghĩ của cô. Cô tắt vòi nước, lấy khăn lau mặt rồi đi tới cửa.

“Ai vậy?” Cô vừa mở cửa vừa hỏi.

Sau khi cô nhìn thấy bóng dáng của người đang đứng ngoài cửa, cả người cô sững lại. Một giây sau, vẻ mặt của cô liền biến đổi, theo trực giác muốn đóng cửa phòng lại. Nhưng mà đã trễ rồi, bởi vì đối phương đã bước một chân vào trong phòng.

Cô nuốt nước miếng, sau đó mới mở miệng nói được một từ: “Anh...” Đối phương đã đẩy cô vào trong phòng, sau đó bước chân vào phòng, đóng cửa phòng lại “Ầm” một tiếng. ddienn damn leie qiu doon

Tóc tai hỗn độn rơi xuống, gương mặt thì tái mét. Gương mặt anh tuần vì tức giận mà cau có lại, đôi mắt đen như đang toé lửa. Bộ áo vest Armani màu đen đang phập phồng trước ngực, bàn tay vẫn chưa đi băng bó máu vẫn đang chảy đầm đìa.

Nhìn thấy anh không ngừng đi lại phía mình, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi lui người lại đến khi chạm vào vách tường, không còn đường lui nữa.

Đột nhiên anh mở miệng, nói ra một câu vô cùng lạnh lùng: “Nhiếp Tử Vũ, em chỉ có thể là của anh!”

85. Chương 81-1: 1

Editor: Táo đồ phổ núi

Lời nói rất bá đạo và có khí phách, giọng điệu kiên quyết không chút dao động.

Đối mặt với sự ép sát từng bước từng bước lại gần của anh, cả người của Nhiếp Tử Vũ run rẩy, tất cả các lỗ chân lông trên người cũng run rẩy. “Anh ... Anh muốn làm gì ...” Cô chợt nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn xung quanh, để tìm chỗ chạy thoát.

Nhưng không cho cô một chút cơ hội nào, Nhiếp Tử Phong đã đưa một tay ra cố định trên vai cô, một tay nâng cằm cô lên, để cho cô đối mặt với ánh mắt đang sắp nổi cơn thịnh nộ của mình. Dienxdandf Kê quyu dong.

“Nói, tại sao lại đáp ứng thử qua lại với cậu ta!” Vừa mới nghĩ tới cô nói chữ “Được”, đôi mắt lạnh lùng như băng của Nhiếp Tử Phong lại dấy lên một luồng lửa giận. Anh dùng khí thế áp đảo, đôi mắt chăm chú nhìn cô, không bỏ sót bất cứ nét mặt nào cho dù là rất nhỏ của cô.

Thì ra anh tới là vì chuyện này...

Nhiếp Tử Vũ cười khẽ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Chuyện này không liên quan tới anh.” Cô cố gắng giãy giụa, nhưng tất cả đều phí công vô ích. Không thoát khỏi được sự kiềm chế của anh, không khỏi tức giận cô cũng vung tay một cái, không còn giãy giụa nữa: “Nếu như anh tới tìm em để hỏi chuyện này, thì có có thể đi được rồi. Bởi vì em không có nghĩa vụ phải trả lời cho anh vấn đề nhảm chán này!”

“Chuyện này không liên quan đến anh?” Lời giải thích của cô khiến cho tế bào toàn thân của Nhiếp Tử Phong đều tức giận, sự tàn nhẫn trong người anh tăng lên gấp bội. Dienxdandf Kê quyu dong.

Chỉ thấy gương mặt tuấn lãng của anh như Apollon, nhưng ngũ quan bắt đầu cau có, cái trán trơn bóng không biết đã nổi gân xanh lên từ lúc nào. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ, anh nhếch môi lên, gần như chữ một: “Chỉ cần một ngày em vẫn mang họ Nhiếp, thì chuyện của em đều liên quan tới anh!”

“Vậy ngày mai em sẽ đi yêu cầu đổi họ, như vậy đã được chưa!” Không nhin nổi việc anh cố tình gây sự, Nhiếp Tử Vũ cũng nổi giận.

Nói vừa dứt lời, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong càng trở nên tệ hơn.

Không thể tin được cô sẽ nói như vậy, toàn thân anh giống như bị lửa thiêu đốt, mỗi cọng lông sợi tóc đều như phát ra lửa, không tự chủ càng tăng thêm lực kiềm chế ở tay để trên vai của Nhiếp Tử Vũ.

Bởi vì đột nhiên anh gia tăng lực, nên Nhiếp Tử Vũ bị đau tới mức mặt tái nhợt đi. Cô cắn chặt hàm răng, đối diện trực tiếp với sự tức giận trong đôi mắt của Nhiếp Tử Phong, kiên cường chịu đựng chứ không mở miệng ra cầu khẩn.

Hai người tức giận không phân cao thấp nhìn nhau không biết qua bao lâu, đột nhiên đẩy cô xuống sàn nhà. Táo đồ le^e quyy do^nn.

“Đổi họ sao? Tốt lắm! Anh muốn để lại dấu ấn của anh trên người của em, để xem em còn có biện pháp nào huỷ đi!” Nói xong, cả người đều nhào lên, đè thân thể nhỏ bé của cô xuống phía dưới.

Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ tay quơ lung tung, lại sợ ý một chút, một cái tát rơi vào khuôn mặt đang không vui vẻ gì của Nhiếp Tử Phong.

“Em dám đánh anh!” Đôi mắt đen như ưng bốc hỏa, sắc bén như cái đinh, nhìn chăm chăm vào thân dưới của cô, cười lạnh nói: “Nhiếp Tử Vũ, em có biết một người phụ nữ đánh đấm ông, sẽ có hậu quả gì không?”

Đôi mắt sáng của anh vì động tác này mà nháy mắt được phóng đại trước mắt cô, bị đặt ở phía dưới, Nhiếp Tử Vũ càng giãy giụa mạnh hơn.

“Không cần, không cần, anh mau buông em ra! Nhiếp Tử Phong, anh là tên khốn kiếp, anh mau buông em ra nhanh lên!” Cô khàn giọng hét lên, đôi tay chống trước ngực anh, ngăn cản anh bạo hành. Táo đồ le^e quyy do^nn.

Nhiếp Tử Phong hôn một cách mạnh bạo, từ môi cô rồi đi tới cổ. Hơn nữa lúc anh vùi trong cổ của cô, thì ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể cô khiến anh càng trở nên điên cuồng. Giống như một con dã thú bị đói bụng lâu ngày, điên cuồng thưởng thức con mồi. Nụ hôn của anh bá đạo, mặt khác, tay của anh nhanh chóng xé rách quần áo của cô, lấy tư thế cuồng dã nhanh chóng chiếm giữ vẻ đẹp của cô. Khi bàn tay của anh đụng chạm vào da thịt trơn mềm của cô, anh giống như bị mê muội, càng trở nên điên cuồng...

Bộ quần áo màu xanh dương dưới bàn tay của anh thì biến thành vải vụn, tim như bị cao cắt, Nhiếp Tử Vũ cảm giác được có một bàn tay thô đang không ngừng dao động trên cơ thể mình. Nhìn Nhiếp Tử Phong như biến thành quỷ satan, cô không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó từ từ không còn giãy giụa nữa.

Nếu như đây là điều anh muốn, vậy thì cô nguyện ý cho anh...

Cảm giác được thân thể của cô cứng đờ như tấm gỗ, Nhiếp Tử Phong đột nhiên dừng lại. Anh từ từ gác tay lên cổ cô, nhìn vào cô. Khi đôi mắt tràn đầy lửa dục nhìn thấy khoé mắt cô chảy xuống hai hàng nước mắt, dã thú trong người anh nhanh chóng rút đi.

“Em... Đừng khóc.” Lý trí quay trở lại, anh đau lòng nhú mày lại, đưa tay ra muốn lau đi giọt nước mắt của cô đang lăn xuống, nhưng cô lại nghiêng đầu đi, bàn tay rơi vào khoảng không.

Bởi vì động tác này của cô, khiến cho Nhiếp Tử Phong có cảm giác mất mát, giống như trong lòng đã mất đi một thứ rất quan trọng.

Nhiếp Tử Vũ quạt cường nuốt nước mắt của mình xuống, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về mặt áy náy của anh, bất ngờ cong môi lên, hỏi: “Tại sao lại không hành động tiếp? Anh cứ tiếp tục đi. Nếu như chiếm đoạt thân thể của em có thể mang lại cho anh khoái cảm trả thù, vậy anh cứ việc làm tiếp đi. Em chỉ cầu xin anh sau này đừng dây dưa với em nữa!” Một câu cuối cùng, dường như là cô đang hét lên.

Vừa nói dứt, Nhiếp Tử Phong vừa mới bình tĩnh lại, giờ lại trở nên kích động.

“Không! Cho dù chết đi, anh cũng muốn dây dưa với em! Cho dù là kiếp sau, anh cũng muốn tiếp tục dây dưa với em!” Ánh mắt anh ngoan độc nhìn cô chằm chằm thê thốt, đôi mắt sắc bén như ưng của anh tràn đầy quyết tâm.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ trầm mặc. Cô cười khổ nhìn anh, một lúc lâu dùng giọng nói bi thương nói: DiễẽđầnnLêeQuýýĐôn

“Đừng khiến cho em hận anh được không?” Hai mắt bất tri bất giác lại rơi vào tầng sương mù, cô đau lòng nhìn anh, nhìn người đàn ông mà mình yêu say đắm mấy năm trời, hít một hơi thật sâu, cầu xin nói: “Anh có cuộc sống tốt của anh, còn em cũng có cuộc sống riêng của em rồi, chúng ta không cần phải dây dưa với nhau nữa, được không?”

Cô đã nghĩ thông suốt cần phải buông bỏ, biết mình cố cố chấp yêu anh thêm nữa cũng không có kết quả, mà anh đã yêu người phụ nữ khác, còn có cái gì để không buông bỏ nữa hay sao?

Cô cầu khẩn khiến cho tim của Nhiếp Tử Phong căng thẳng, sự đau đớn dâng lên trong lòng. Một lúc sau, anh hỏi: “Em yêu cậu ta sao? Yêu nhiều lắm sao?” Lúc hỏi câu hỏi này, giọng nói của anh cũng run rẩy.

Nhiếp Tử Vũ nhìn sâu vào mắt anh, đáy mắt thoáng qua tia dịu dàng, “Đúng vậy, em yêu anh ấy. Rất yêu, rất rất yêu, cả đời này, em sẽ không yêu ai ngoại trừ người đàn ông đó ra.” Mặc dù lời nói ám chỉ Lãnh Duyệt Biệt, nhưng mà tình yêu này là bày tỏ với hình bóng của người đàn ông trong mắt của cô.

“Không cho phép, anh không cho phép!” Nghe thấy cô bày tỏ tình yêu với người khác như vậy, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong tối lại, trừng lớn lên dọa người, hàm răng nghiến ken ken kết. Sự thù hận bị phản bội bây giờ hoà chung với sự đau lòng, cùng đánh thẳng vào người anh khiến cho sự thù hận đến khắc cốt ghi tâm trong lòng anh dâng trào lên giống như sóng thần, lồng ngực phập phồng không yên. DiễẽđầnnLêeQuýýĐôn

Dục vọng trả thù thấm vào trong từng tế bào của anh, anh nhú mày lại thật chặt, hung dữ nói: “Cả đời này, em chỉ có thể yêu duy nhất một người đàn ông là anh! Nếu không, anh sẽ khiến cho em sống không

bằng chết! Nhiếp Tử Vũ, một ngày nào đó, anh sẽ bắt em phải trả giá thật cao vì đã phản bội anh!”

Sau khi hét lên, anh nhanh chóng đứng dậy. Không quan tâm xem cô có phản ứng gì, anh nhanh chóng bước đi tới cửa.

“Ầm!” một tiếng vang lên thật lớn, cánh cửa bị đóng lại thật mạnh.

Nhiếp Tử Vũ chậm rãi đứng dậy, nhìn cánh cửa đang đóng lại kia, nước mắt như thủy triều tràn ra hốc mắt...

86. Chương 81-2: 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sáng sớm hôm sau,——

Cả đêm không chợp mắt.

Vội vàng tắm rửa cho tỉnh táo tinh thần, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương mặt như gấu mèo của mình qua gương, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy may mắn vì khi xuất đạo mình đã sử dụng mặt nạ, nếu không hôm nay không dám đi quay rồi.

Thở dài một cái, cô bắt đầu hóa trang cho mình, đột nhiên trước mắt hiện ra ánh mắt thù hận của Nhiếp Tử Phong tối hôm qua, thất thời nhú mày lại rồi rầm.

Anh hận cô như vậy, chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Ba năm trước, cô không nói một tiếng rời khỏi anh, thành toàn cho anh và Quan Duyệt, vậy là cô đã tạo nên tội ác gì rất lớn sao? Cô thấy sự hận thù của anh lớn như vậy, cũng cảm thấy nghi ngờ. Nhớ lại chuyện hôm qua anh vô tình lãnh khốc, cô kohong khỏi nhớ lại khi mới gặp lại anh cũng từng đối xử với mình như vậy. diennndnle,qu.y don

Chẳng lẽ...

Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ dừng tay lại, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Chẳng lẽ ba năm trước lúc cô rời đi có xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết sao? Cho nên mới khiến cho Nhiếp Tử Phong hận mình như vậy?

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ vắt óc suy nghĩ về vấn đề này, thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên, nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô thả hộp phấn trang điểm trong tay xuống, đi tới cửa vừa đi vừa nói: “Tối đây tới đây.”

Mở cửa ra, cho là người đại diện tới, nhưng không chờ cho cô nhìn rõ ràng, đã bị một cái tát như trời giáng xuống mặt của mình. Đầu óc của Nhiếp Tử Vũ trống rỗng, cũng chưa kịp né tránh, thì đã bị một cái tát giáng thẳng vào mặt rồi.

Năm ngón tay đỏ tươi in rõ lên gò má trắng nõn của cô, tạo thành sự đối lập rõ ràng. Cảm giác nóng hừng hực khiến khuôn mặt sưng lên, gương mặt của Nhiếp Tử Vũ đau tới mức tê dại đi. diennndnle,qu.y don

“Chị...” Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào đối phương lai giả bất thiện (người tới không có mục đích gì tốt), Nhiếp Tử Vũ định nói chuyện nhưng cử động khiến cho khuôn mặt đau tới mức sắp rơi nước mắt.

“Anh ấy đâu?!” Quan Duyệt đẩy Nhiếp Tử Vũ ra, liền sải bước vào trong tìm kiếm bóng dáng mà cô ta muốn tìm. Nhưng mà sau khi đi tìm hết một lượt, không thấy người mà cô ta dự tính, lúc này cô ta mới quay ra cửa.

Cả đêm hôm qua Nhiếp Tử Phong không về, cô ta đoán chắc chắn là anh tới chỗ người đàn bà vô liêm sỉ này rồi!

Đôi mắt xinh đẹp cảm phần và tức giận nhìn vẻ mặt không vui của Nhiếp Tử Vũ, cô ta khàn khàn mở miệng hét lên: “Tôi hỏi cô, Nhiếp Tử Phong đâu rồi?!” Tức giận xông tới đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Hả, làm sao mà tôi biết được.” Nhiếp Tử Vũ cười lạnh một tiếng, không chịu yếu thế hất cằm mình lên.

“Đáng chết!” Nhìn bộ dạng cười lạnh của cô, gương mặt của Quan Duyệt trầm xuống, giống như trời tháng sáu mà lại có một lớp sương mù như thời tiết tháng chín, vừa tức, vừa hận, giơ tay lên vừa muốn tát một cái tát nữa, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ nhanh nhẹn tránh thoát. Cùng lúc đó, Nhiếp Tử Vũ chợt loé lên một tia gian xảo, nhanh chóng giơ tay lên giáng cho cô ta một cái tát.

“Bốp!” một tiếng vang lên như tiếng pháo, khiến cho đầu óc của Quan Duyệt bị choáng váng.

Thấy cô ta trợn tròn mắt lên nhìn, Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói: “Một cái tát này, coi như trả lại cho chị làm quà gặp mặt, không cần phải cảm ơn đâu.” Ở nước Mỹ ba năm, kỳ thị chủng tộc vô cùng nghiêm trọng, vì vậy cô đã bị xem thường không ít lần, những người khó dây dưa hơn cô ta, cô cũng gặp rất nhiều rồi.

Nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ dâng lên sự giễu cợt, phản ứng đầu tiên của Quan Duyệt chính là: “Cô dám đánh tôi!” Trong giọng nói tràn ngập vẻ không dám tin.

“Tại sao không dám?!” Nhiếp Tử Vũ không chịu yếu thế hỏi ngược lại. “Sao vậy, chỉ chị mới có quyền đánh tôi, còn tôi không được đánh trả lại sao? Chị sinh ra ở nơi cao quý một chút, còn tôi là cô nhi nên không thể đánh chị sao?” Bây giờ cô không còn là một cô bé dễ dàng bị người khác bắt nạt nữa rồi, chỉ cần ai dám đụng tới cô, cô nhất định sẽ đáp trả lại!

“Cô!” Quan Duyệt tức giận tới mức mặt đỏ tía tai, hai gò má cũng run run.

“Còn nữa! Tôi không phải là bảo mẫu của Nhiếp Tử Phong, lúc nào cũng trông giữ bên cạnh anh ấy. Nếu như chị không tìm thấy thì đi tìm khắp các nơi một lần nữa, nếu như vẫn không tìm được, thì chị nên đi tới đồn cảnh sát nhờ họ tìm người giúp chị!”

Nghe vậy, sắc mặt của Quan Duyệt thoáng chuyển từ trắng sang xanh, khoé miệng run rẩy nhưng mãi không thốt ra được câu nào.

Đột nhiên, cô ta nhếch môi lên, đôi tay ôm ngực, lấy vẻ mặt khoan dung nhìn Nhiếp Tử Vũ nói: “Anh ấy và tôi sắp kết hôn rồi, cô nên biết điều cách xa anh ấy ra một chút, đừng có mặt dày suốt ngày quẩn lấy anh ấy.”

“Hả ~” Nhiếp Tử Vũ hiểu gật đầu một cái, rồi nở ra nụ cười tươi rói nói: “Vậy chị hãy trông chừng anh ấy cho tốt, đừng để cho anh ấy có bất kỳ cơ hội nào tới tìm tôi!”

“Cô!” Quan Duyệt tức chết, bởi vì tức giận nên lồng ngực thở hổn hển. “Miệng lưỡi bén nhọn thì sao chứ? Cuối cùng cũng không chiếm được anh ấy! À, đúng rồi. Chắc là cô vẫn chưa biết đúng không? Tôi đã mang thai con của Tử Phong, coi như anh ấy đối với cô chưa dứt tình ra được, thì cô cũng không còn cơ hội nữa.” Nói xong, cô ta dịu dàng nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình.

Dứt lời, nụ cười nhất thời đông cứng trên khoé môi của Nhiếp Tử Vũ. Nhìn nét mặt dịu dàng của Quan Duyệt không giống như nói dối, cô cảm thấy giống như mình bị một đòn cảnh cáo, mọi suy nghĩ bỗng chốc đều biến mất. Trong lòng nặng trĩu, trong tim giống như bị thứ gì đó bóp chặt lại, vô cùng khó chịu.

Những đau đớn hiện lên trong mắt cô, Quan Duyệt đều nhìn thấy, cũng cảm thấy rất hài lòng.

Một hồi lâu, Nhiếp Tử Vũ hồi phục lại tinh thần. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta hỏi: “Chị nói xong chưa? Nói xong rồi thì chị có thể đi, thứ lỗi không thể tiếp được.” Nói xong, chuẩn bị đóng cửa phòng lại.

“Đợi chút.” Đột nhiên Quan Duyệt ngăn lại. Dưới ánh mắt lạnh lùng như băng của Nhiếp Tử Vũ, cô ta cười lấy cái thiệp mời từ trong giỏ xách ra bỏ vào tay của cô: “Hoan nghênh cô tới tham gia.” Nói xong, đắc ý cười to một tiếng sau đó liền rời đi.

Nhìn bóng dáng cô ta dần đi xa, vẻ mặt Nhiếp Tử Vũ trắng bệch nhìn chăm chăm vào cái thiệp mời trong tay, cảm thấy nó vô cùng chói mắt.

87. Chương 81-3: 3

Editor: Táo đồ phổ núi

Cả buổi sáng quay chụp, trong đầu của Nhiếp Tử Vũ chỉ toàn là câu nói kia của Quan Duyệt, vừa nghĩ tới chuyện cô ta mang thai đứa con của Nhiếp Tử Phong, không hiểu sao trong lòng cô lại có cảm giác đau đớn. Vô tri vô giác, giống như một cái xác không hồn cho tới trưa, thì cũng tới thời gian ăn trưa.

Ngồi trong phòng ăn, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ như mất hồn nhìn vào hộp cơm tiện lợi xa hoa, một chút cũng không muốn ăn. Bỗng dưng, có một bàn tay vỗ vỗ vào bả vai của cô, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại.

“Nana, từ sáng tới giờ em như người mất hồn, có chuyện gì khiến em lo lắng sao?” Một gương mặt đẹp trai, mặc chiếc quần kaki màu đất, áo sơ mi màu xanh lam, người đàn ông có mái tóc vàng nhìn khuôn mặt buồn bã và trắng bệch của Nhiếp Tử Vũ, lo lắng hỏi: “Sắc mặt của em nhìn cũng rất tệ, tối hôm qua không ngủ ngon sao?” Dien_dan l3_quy1don^.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười nhạt, nở nụ cười yên tâm với anh ta: “Ừ, em không sao.”

Joe gật một cái, hiểu là cô không muốn nói ra. Bỗng dưng, nhìn thấy hộp cơm vẫn chưa đụng tới tí nào, vì vậy nhũn nhũn nói: “Ăn nhiều một chút, ăn ít như vậy sao được. Buổi chiều em còn phải quay nữa, nếu không ăn nhiều vào sẽ không có sức mà làm việc đâu.”

“Cám ơn, nhưng mà em cũng không đói bụng.” Nhiếp Tử Vũ từ chối ý tốt, buông đôi đũa trong tay xuống. “Em đi ra ngoài một chút, một lát nữa gặp lại.” Nói xong, cầm chiếc mặt nạ tình xảo bằng bạc lên, đeo vào mặt.

“Vậy em cẩn thận một chút, nhớ quay trở lại sớm một chút.” Joe cũng không ngăn cản cô, để mặc cho cô đi dạo.

...

Trên bãi biển không có người nào, gió biển lất phất, thổi vào mái tóc xoăn và đen như mực của cô. Từng đám mây trắng bay lơ lửng, nước biển xanh thẳm, bờ cát vàng óng, phác họa một bóng dáng xinh đẹp thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Hôm nay quản lý Resort ở bãi biển được nghỉ phép nên người phụ trách phải mất rất nhiều công sức mới mượn được chỗ này. Vì để cho bọn họ quay được dễ dàng hơn, cho nên khu nghỉ mát không đón khách, cho nên cả khu này chỉ có đoàn người bọn họ. Dien_dan l3_quy1don^.

Mang theo mặt nạ, Nhiếp Tử Vũ đi chân trần đi ở trên bờ cát, để mặc cho hai chân lún vào lớp cát mềm mại, ánh mặt trời nóng nắng chiếu thẳng vào da thịt trắng tinh của cô.

Trong lòng vẫn còn rất buồn bực.

Trong đầu, đang có muôn vàn suy nghĩ.

Cho dù cô gắng muốn dời đi sự chú ý của mình, cho dù cố gắng suy nghĩ sang chuyện khác, nhưng trong đầu vẫn không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia của Quan Duyệt. Khiến cho đầu óc của cô muốn nổ tung, hận không thể đập đầu vào đâu đó khiến cho nó bất tỉnh đi.

“Ôi.” Một tiếng thở dài nặng nề từ trong miệng của Nhiếp Tử Vũ thở ra, cô đưa đôi mắt nhìn ra bờ biển xa xa, trong lòng bắt đầu muốn chạy bộ. Muốn mượn chuyện chạy bộ để khiến mình quên đi chuyện đau lòng kia.

Liều mạng chạy bộ, đột nhiên lòng bàn chân đạp phải một hòn đá, cả thân thể nghiêng về phía trước. Đang lúc cô nhắm mắt lại vì tuyệt vọng, thì không biết ở đâu xuất hiện một bàn tay đỡ lấy cô, cùng lúc đó, có một giọng nói quen thuộc vang lên ở trên đỉnh đầu. Di3n~d@n.l3,quý.d0n.

“Cẩn thận.”

Cả người rơi vào một lồng ngực ấm áp, mùi nước hoa quen thuộc bay vào lỗ mũi. Nhiếp Tử Vũ sững sốt, mở hai mắt ra, hoàn toàn đối mặt với một đôi mắt trong veo như nước.

Sao lại là anh!

Nhiếp Tử Vũ thét chói tai ở trong lòng, theo bản năng đẩy anh ra, sau đó lùi lại mấy bước, dưới mặt nạ, vẻ mặt đã biến sắc.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu lên thân hình cao lớn kia, khiến anh nhìn rất chói mắt. Mái tóc đen như mực rũ xuống, ngũ quan sắc nét. Anh không phải là người nào khác, chính là người cả đêm không về, người mà sáng sớm nay Quan Duyệt khổ sở đi tìm, Nhiếp Tử Phong!

Khí thế hào hùng, cặp lông mày rậm, đôi mắt sáng mang theo chút hoang mang. Nhìn cô gái mang mặt nạ trước mặt, cơ thể thì nóng ran, Nhiếp Tử Phong nở ra nụ cười nhạt.

Nhiếp Tử Vũ sững sốt theo trực giác muốn xoay người chạy trốn. Nhưng trong nháy mắt cô muốn xoay người kia, một câu nói tiếng anh lưu loát truyền tới:

“Là tiểu thư Nana sao?”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới nhớ tới thân phận đại minh tinh Nana của mình, mà không phải là Nhiếp Tử Vũ người anh vô cùng căm hận.

“Dạ.” Cô gật đầu một cái, cũng dùng tiếng Anh. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Giọng nói quen thuộc khiến cho nụ cười của Nhiếp Tử Phong cứng đờ trên khoé miệng, nụ cười trong nháy mắt vì kinh ngạc mà phóng đại ra. Một đôi mắt như nhìn thấu lòng người quan sát đối phương lại một lần nữa, chần chờ một lúc, lúc này anh mới thắm lắc đầu một cái.

Làm sao có thể là Vũ Vũ được!

Điều tra cho biết Vũ Vũ sống trong khu nội trú của trường học, mỗi ngày sau khi học xong thì tới nhà hàng làm thêm, tại sao có thể là một minh tinh được! Hơn nữa giọng điệu của đối phương, anh nghe ra được là phát âm của người bản xứ. Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cũng không hoài nghi nữa.

Lo lắng đề phòng, chỉ sợ anh sẽ phát hiện ra mình là Nhiếp Tử Vũ nên cô hạ giọng xuống, dùng giọng điệu nặng nề hỏi: “Có chuyện gì sao? Nếu không có chuyện gì tôi muốn quay trở lại.” Nói xong, liền xoay người đi tới phía nhà ăn.

Nhìn bóng dáng cô vội vã đi mất, Nhiếp Tử Phong cảm thấy kỳ quái, nhưng kỳ quái như thế nào thì anh không nói ra được.

Thôi, nhất định là do anh quá nhớ cô, mới có thể nhìn người phụ nữ mà thấy giống cô!

Nhiếp Tử Phong bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, ngay sau đó quay đầu muốn xoay người sang chỗ khác, ánh mắt vô tình nhìn thấy một vật sáng nằm trên bờ biển. Anh khom lưng cúi xuống nhặt lên, lúc này mới phát hiện ra đó là một chiếc lắc tay. Die6n da29n le6 quy1 d9o^~n.

Lắc tay rất đơn giản, xem ra giá cũng rất rẻ, chẳng qua chỉ làm bằng đá thạch anh bình thường, không có gì đặc biệt.

Là của cô ấy sao?

Nhớ lại trước đó một giây cô vội vàng xoay người rời đi, Nhiếp Tử Phong không khỏi suy nghĩ đây là cái lắc tay của cô. Vì vậy anh cười khê một tiếng bỏ vào trong túi, lúc này mới xoay người rời đi.

※

Vô tình gặp gỡ Nhiếp Tử Phong trong khu nghỉ mát, đây là chuyện mà Nhiếp Tử Vũ chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng nó đã thực sự xảy ra. Trở lại phòng ăn, hỏi người đại diện Joe, Nhiếp Tử Vũ mới biết thì ra đây là khu nghỉ mát mà Nhiếp Tử Phong đã mua lại từ hai năm trước, cũng là người tài trợ cho đợt quay lần này.

Trong lòng lo lắng khiến cho buổi quay của Nhiếp Tử Vũ lực bất tòng tâm, phải quay lại nhiều lần, cho đến khi trên bờ biển lại xuất hiện thêm một bóng người, trong lòng cô lại càng thêm bất an.

“Cut, cut, cut!” Mấy lần quay cảnh dưới biển nhưng không được, đạo diễn dù có kiên nhẫn cũng phải nổi giận. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

“Nana, cô có chuyện gì sao? William hôn sao cô lại muốn né tránh?! Còn nữa William tay của anh, bị làm sao vậy! Xin các người đừng có cử động nữa có được hay không!”

“Sor—ry.” Từ dưới biển đứng lên Nhiếp Tử Vũ và vai nam chính liên tiếp nói xin lỗi, về mặt mặt mỗi.

Buổi chiều quay cảnh mặt nạ phải đổi thành mặt nạ kim cương xa hoa, phía dưới lộ ra cánh môi mềm mại. Nhiếp Tử Vũ khổ sở chu môi lại, về mặt vô cùng bất đắc dĩ. Thật sự cô không muốn như vậy, nhưng mỗi lần William hôn lên là trước mắt cô lại hiện lên gương mặt anh tuấn của Nhiếp Tử Phong, cho nên cô không ý thức được mà né tránh đi.

“Rốt cuộc các người muốn như thế nào!?” Đạo diễn tức giận nổi trận lôi đình, liên tục chửi ra mấy câu thô tục.

“Đáng chết, tôi không làm nữa!” Đều cùng là người trong một công ty, gần đây William cũng là một ca sĩ đang nổi danh, anh ta phiền não gãi gãi đầu của mình, hét lớn lên: “Nếu Nana không muốn tôi hôn, vậy làm phiền đạo diễn ông hãy đổi người đi.” Nói xong, đi lên trên bờ cát. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Bỏ lại mình Nhiếp Tử Vũ trơ mắt nhìn vai nam chính của mình đi lên trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người, lúc cô đang hối hận muốn chìm xuống biển chết cho rồi, thì giọng nói nóng nảy của đạo diễn vang lên qua chiếc loa.

“Này, cậu thanh niên kia, mau đi qua đây!”

Mọi người theo tầm mắt của ông ta chỉ, cũng nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng đang đứng che ô, liền xuyết xoa. Mà trong đó, về mặt của Nhiếp Tử Vũ càng thêm kinh hoảng!

88. Chương 82: Bất Ngờ Gặp Nhau Trên Bãi Biển (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tại sao anh vẫn còn ở đây!

Mặt nạ kim cương dưới ánh sáng mặt trời càng trở nên rực rỡ hơn, khiến cho tất cả mọi người đều hoa mắt. Về mặt của Nhiếp Tử Vũ ở bên trong chiếc mặt nạ tái nhợt đi. Cô trợn mắt lên nhìn người mà đạo diễn gọi là cậu thanh niên kia, không thể tin đó là anh – Nhiếp Tử Phong!!

Vốn đang đứng cầm dù che nắng và gió biển, nhìn mọi người đang quay phim, Nhiếp Tử Phong thấy đạo diễn gọi, hơi hơi nhú mồm lại. Nhìn Nana vẫn đeo mặt nạ đứng cách anh không xa kia, anh chợt cong môi lên, dứt khoát đứng dậy đi về phía đạo diễn đang gọi mình.

“Có chuyện gì vậy?” Nhiếp Tử Phong vừa dùng tiếng Anh thuần thục hỏi, vừa tháo kính mát xuống.

Kính mát tháo xuống khiến cho khuôn mặt tuấn lãng hiện ra rõ ràng, đạo diễn mừng như điên gật đầu, về mặt rất hài lòng. “Ừ, tôi cho cậu một cơ hội rất tốt, cho cậu đóng phim cùng với Nana, cậu thấy sao?” Ông ta tin tưởng trai đẹp gái xinh, nhất định sẽ tạo ra hiệu quả tuyệt vời. đienn dàn nên quýndon.

Chẳng qua lời nói của đạo diễn vừa dứt, trừ một số ít người biết thân phận của Nhiếp Tử Phong không lên tiếng ra, những người còn lại đều bỏ phiếu phản đối.

“Không được, đạo diễn, làm sao ông có thể để cho một người nước ngoài vào diễn được.”

“Đúng vậy, anh ta không biết cái gì, làm sao có thể thay đổi người như vậy được chứ.”

“Tôi cũng không đồng ý.”

“...”

Tiếng phản đối vang lên từ phía, hiện trường quay phim nhất thời trở nên hỗn loạn. Điện ảnh dần dần yên tĩnh.

Đạo diễn vốn đang không vui nhàu mày lại, lơ đãng quét mắt nhìn quanh, mọi người lập tức im bặt lại.

“Tôi thấy cậu rất phù hợp, cậu có hứng thú không?” Ông ta tin tưởng ánh mắt nhìn người rất chuẩn của mình, cũng thấy cậu ta thích hợp diễn cùng với Nana.

Nếu như trước đây, Nhiếp Tử Phong nhất định sẽ thẳng thắn từ chối. Nhưng lần này không biết đã có chuyện gì xảy ra, khi anh nhìn thấy bóng dáng đang ngâm dưới nước ngỡ ngàng nhìn mình, thì đột nhiên trong lòng lại rung động, không có một chút cảm xúc chống cự nào mà ngược lại lại hưng phấn muốn thử cảm giác kích thích, cho nên anh đã gật đầu đồng ý: “Được.”

Lời nói của đạo diễn chính là thánh chỉ, cứ cho là mọi người không phục đi nhưng cũng phải nhất nhất làm theo. Thợ trang điểm nhanh chóng hoá trang cho Nhiếp Tử Phong xong, dưới sự hướng dẫn đơn giản của đạo diễn, anh nhanh chóng đi xuống dưới nước.

Tại sao có thể như vậy được!

Từ đầu đến cuối đứng ở dưới nước nhìn mọi người trên bờ đang bận rộn, rồi lại nhìn Nhiếp Tử Phong đang từ từ đi xuống dưới nước đi về phía mình kia, quả thật là Nhiếp Tử Vũ khóc không ra nước mắt.

Vì sao chỉ đi dạo lòng vòng quanh đây lại đi tới chỗ của anh?!

Cô thật sự phải đối mặt với anh như vậy sao! Sờ sờ cái cảm trống không của mình, lẽ như lúc đó anh nhận ra mình thì biết làm sao bây giờ? Anh vốn đã hận cô như vậy rồi, nếu lại để cho anh phát hiện ra mình lại lừa dối anh nữa, hậu quả... Thật sự cô không dám tưởng tượng! Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ kêu trời than đất, đang chìm trong lo lắng không yên của mình, thì Nhiếp Tử Phong đã đi đến trước mặt của cô.

“Nếu có chỗ nào không phải, xin hãy bỏ qua cho.” Anh lịch sự gật đầu với cô một cái, một giây sau ôm cô vào trong lòng mình.

Không giống như William khiến cho cô có cảm giác ngại ngùng và xấu hổ, bị Nhiếp Tử Phong ôm vào trong lòng khiến cho tâm lý của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thoải mái. Đối mặt với ánh mắt dịu dàng của anh, cô không kìm được lòng đưa tay lên vòng qua cổ của anh.

Hai người ôm nhau, ngăn cách bởi một tấm mặt nạ, ánh mắt thâm tình nhìn nhau, rất tự nhiên giống như hai người yêu nhau thật sự. Khiến cho mọi người đứng trên bờ liên tục gật đầu thầm khen quả nhiên đạo diễn không nhìn lầm người.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hơi thở thơm mát trên người cô toả ra lượn lờ trước mũi của anh, thấm vào trong lòng anh. Chăm chú nhìn người trước mặt, thậm chí anh còn không biết bộ dạng thật sự của cô, nhưng mà tim của anh lại đập mạnh liên hồi không kiểm soát được.

Nhưng mà kỳ lạ là, trong lòng anh lại không cảm thấy chán ghét loại cảm giác này.

Một cảm giác thần kỳ khiến cho sự bình tĩnh và bản lĩnh của Nhiếp Tử Phong bị mất sạch, giờ phút này, trong mắt của anh chỉ có cô.

Ngẩng đầu lên nhìn anh gần trong gang tấc, tim của Nhiếp Tử Vũ đập thình thịch. Những cảm giác lo lắng lúc trước tan thành mây khói, giờ phút này, cô không nhìn thấy bất cứ cái gì nữa. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Cảnh tượng hai người ôm nhau rất đẹp khiến cho quay phim và nhiếp ảnh gia ở bên cạnh chụp “Tạch, tạch, tạch” liên tục. Đợi đến khi Nhiếp ảnh gia chụp đủ rồi, lúc này đạo diễn mới bắt đầu kêu lên: “Action!”

Cơ thể dần dần chìm xuống dưới nước, cảm giác khản trương và sợ hãi lại ủa tới. Nhìn mặt nước biển xanh thẳm, nhớ lại mới vừa rồi thiếu chút nữa bị sắc nước, lỗ chân lông toàn thân của Nhiếp Tử Vũ cũng thắt chặt lại.

Đang lúc cô cảm thấy lo lắng và bất an, một giọng nói dịu dàng lại vang lên trên đỉnh đầu của cô.

“Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt tràn đầy ý cười. Vào trong khoảnh khắc đó, dường như tất cả sự sợ hãi của cô đều không còn nữa, trong lòng chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Cả hai người cùng chìm vào trong biển, sau đó nhiếp ảnh gia ở dưới nước cũng vào vị trí của mình, buổi quay chụp chính thức bắt đầu.

Quay chụp ở dưới nước khó khăn hơn sự tưởng tượng của anh rất nhiều. Bởi vì thỉnh thoảng có con sóng đánh tới, khiến cho tạo hình trở nên rối loạn, lại cộng thêm sắp xếp bố trí ở dưới nước cũng không dễ dàng, hai người thử rất nhiều lần mới được một kiểu, sau đó cố gắng ngừng thở, để cho nhiếp ảnh gia quay và chụp.

Trải qua hơn một giờ đồng hồ quay và chụp, rốt cục cũng gần kết thúc.

Sau cùng là một cảnh ngắn quay cảnh hôn ở dưới nước, cũng chính là cảnh mà Nhiếp Tử Vũ và William liên tiếp mấy lần bị dính NG (No good – cảnh quay bị hỏng).

Hai mắt của Nhiếp Tử Vũ nhắm nghiền, khóe miệng cong lên nở nụ cười, đôi tay của cô luồn dưới nách ôm lấy thắt lưng của Nhiếp Tử Phong. Còn tay trái của Nhiếp Tử Phong thì khéo léo vòng qua eo của Nhiếp Tử Vũ, khiến cô kê sát mình không chút khe hở nào. Tay phải giống như có chút ngả ngón hơi nâng cằm của cô lên, nghiêng mặt về phía môi của cô chuẩn bị cúi xuống.

Lúc bốn cánh môi mềm mại chạm vào nhau, cả hai dường như sợ không hẹn mà cùng ngớ người ra.

Nhiếp Tử Phong nhìn long mi của Nhiếp Tử Vũ hơi nhíu lại đến xuất thần, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ không diễn tả được thành lời.

Nụ hôn này, không hiểu sao thấy rất quen thuộc, giống như anh đã từng hôn cô ấy rồi. Dienxdandf Kê quyư dong.

Đúng lúc trong đầu đang dâng lên cảm giác nghi hoặc, thì nghe thấy ở xa xa vang lên một tiếng: “Cut!” Một giây sau, người ở trong lòng liền đẩy anh ra, tiện đà đứng lên.

Nhiếp Tử Vũ vô cùng khấn trương, hơn nữa lúc bị anh hôn, trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô có chút động lòng, nhưng cô càng sợ anh phát hiện ra cô là Nhiếp Tử Vũ. Cho nên khi đạo diễn hô ngừng, ngay lập tức cô không chút do dự liền đứng dậy, đi thẳng lên bờ.

Phía sau vang lên một giọng nói lo lắng: “Chờ một chút.” Sau đó đột nhiên cánh tay trái của cô bị người ta túm lấy.

Cô quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Nhiếp Tử Phong thì hoảng hốt, tim đập chậm mấy nhịp. Cô lo lắng anh sẽ nhìn ra sự khác thường của mình, vội vàng nói: “Có chuyện gì lát nữa lại nói tiếp.” Nói xong liền hất cánh tay của anh ra.

“Đợi một chút.” Lúc này Nhiếp Tử Phong theo phản xạ đi lên ngăn cản trước mặt của cô, vẻ kích động kia của cô, khiến cho anh có cảm giác bất thường.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong chăm chú nhìn chằm chằm vào mình, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Vũ cũng đã vô cùng bối rối. Đang lúc cô cảm thấy mình đã khấn trương tới mức sắp ngất đi thì anh lại hé môi ra nói:

“Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi phải không?”

89. Chương 83: Điền Khùng Cho Em Xem!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Câu hỏi này của Nhiếp Tử Phong khiến cho cả người của Nhiếp Tử Vũ nhất thời khựng lại.

Nhịp tim đập rất nhanh, hô hấp cũng dồn dập, trong nháy mắt này cô có cảm giác bên tai mình đều là tiếng nhịp đập của mình.

“Tiểu thư Nana?” Thấy vẻ mặt cô dưới chiếc mặt nạ trở nên tái xanh, Nhiếp Tử Phong cảm thấy lo lắng theo bản năng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phục hồi tinh thần lại. Cô vội vội vàng vàng né tránh ánh mắt đang nhìn của anh, nuốt nước miếng một cái, cố làm ra vẻ lạnh lùng nói: “Tôi không sao. Nhưng nếu như anh muốn dùng cách này để tiếp cận, anh không cảm thấy nó quá cũ rồi hay sao?” Nói xong, không thèm nghe bất kỳ lời nói nào nữa, chạy thẳng lên bờ. Die enda anl eequ uyd onn.

Chạy lên trên bờ cát, vốn cho là chuyện này sẽ cứ như vậy mà chấm dứt. Nhưng không thể ngờ là khi Nhiếp Tử Vũ vừa lấy khăn lông quấn quanh người lại, thì sau lưng lại vang lên giọng nói quen thuộc của Nhiếp Tử Phong.

“Trước đây tôi chưa từng gặp anh lần nào, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa.” Không để ý chuyện mọi người vẫn còn đang ở đây, Nhiếp Tử Vũ hét lên với anh sau đó chạy vào toilet cách đó không xa.

“Đợi chút.” Nhiếp Tử Phong cầm cái áo khoác lên, lúc muốn đuổi theo, thì Nhiếp Tử Vũ đã chạy thật nhanh vào trong toilet.

Anh trở mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất ở trong toilet, đột nhiên trong lòng có cảm giác buồn buồn. Die enda anl eequ uyd onn.

Hành động khác thường của cô khiến anh phải suy nghĩ, quay đầu lại thoáng nhìn thấy Joe người đại diện của Nana, lại phát hiện anh ta đang nhìn anh, sau đó cũng hốt hoảng né tránh tầm mắt của anh. Cuối cùng, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng có đáp án.

Nhất định cô đã có chuyện gạt anh! Mà trước đây, khẳng định là bọn họ đã từng gặp mặt!

...

Sợ bị Nhiếp Tử Phong lại hỏi nữa, Nhiếp Tử Vũ đứng ở toilet gần mười phút, sau đó mới chậm chạp đi ra ngoài.

“Sao rồi? Anh ấy đã đi chưa?” Nhiếp Tử Vũ đi tới bên cạnh người đại diện, thận trọng nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Nhiếp Tử Phong.

“Đi rồi.” Joe gật đầu một cái, ánh mắt phức tạp nhìn Nhiếp Tử Vũ, sâu xa mở miệng hỏi: “Nana, người kia chính là nguyên nhân cô rời khỏi Đài Loan sao?” Không phải là câu hỏi, mà là lời dự đoán rất chắc chắn. Trong công ty tất ít người biết tên thật của Nana, mà anh ta chính là một trong số ít người biết đó, cũng biết chuyện trước đây của cô. Tao do leé quýy ddono.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ không trả lời.

Sự im lặng của cô, không thể nghi ngờ đã khẳng định suy nghĩ của anh ta. Thấy trong mắt cô có chút bi thương tràn ra, anh ta thở dài một cái, móc từ trong túi ra một tờ giấy note đưa cho cô. “Đây là tờ giấy anh ta muốn tôi giao cho cô.”

Nhiếp Tử Vũ đưa tay ra nhận lấy, vừa nhìn thấy những dòng chữ trên tờ giấy xong, sắc mặt trở nên trắng bệch, theo bản năng nhìn lên tay của mình.

“Sao vậy?” Không hiểu phản ứng của cô, Joe liền nhìn sang, thì thấy trên giấy viết một dòng chữ -Muốn lấy sợi lác tay của mình về không? Tối mai hẹn gặp ở nhà hàng Hương Tạ Lệ. Ký tên, Nhiếp Tử Phong.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ tái nhợt đi thì không cần phải nói, điều đáng nói hơn là, khi cô nhìn thấy địa điểm anh hẹn gặp thì thiếu chút nữa không thở nổi. Bởi vì nhà hàng kia, chính là nơi trước kia cô thích đi nhất.

Anh phát hiện ra rồi sao? Anh phát hiện ra mình chính là Nhiếp Tử Vũ rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ vô cùng bối rối.

Cô không nên đi, nhưng dây lác tay đó là món quà mà người thầy của cô đã tặng khi cô xuất đạo, đối với cô nó vô cùng có ý nghĩa, không thể bị mất đi như vậy được... Tao do leé quýy ddono.

Tiếng thoái lưỡn nan, rớt cuộc cô nên làm sao bây giờ...

Lông mày của Nhiếp Tử Vũ nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại.

※

Cả ngày hôm nay là một ngày thống khổ nhất mà Nhiếp Tử Vũ phải trải qua trong ba năm nay! Từ sáng sớm Quan Duyệt đã đến kiểm chuyện, tới chiều nay thì lại bị Nhiếp Tử Phong kéo vào, rồi bị Nhiếp Tử Phong uy hiếp, lúc nào cô cũng phải đề phòng và lo lắng.

Cả đoàn phim sau khi hoàn thành cảnh quay xong thì như ngựa không dừng vó quay trở lại nước Mỹ, chỉ còn lại Nhiếp Tử Vũ và người đại diện Joe cùng nhau ở lại hưởng thụ kỳ nghỉ hè.

Trở lại khách sạn, Nhiếp Tử Vũ cứ tưởng rằng mọi chuyện cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng không ngờ là cô còn chưa đặt mông xuống ghế đã nhận được một cuộc gọi khiến cho lòng cô căng thẳng.

Người gọi điện thoại tới là mẹ Nhiếp, ý chính là: Bà không yên lòng khi cô ở một mình ở bên ngoài muốn cô chuyển về nhà ở, nếu như không chuyển về tức là cô vẫn còn hận bà. Dđienn damn leie quyyđon.

Ngay cả khi Nhiếp Tử Vũ bảo đảm vô số lần là chưa từng hận bà ấy, cô cũng khẳng định ở bên ngoài rất an toàn, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng lại được yêu cầu của mẹ Nhiếp, cô chỉ có thể tạm thời trở về nhà họ Nhiếp một chuyến, trực tiếp gặp mặt nói chuyện rõ ràng với mẹ Nhiếp.

...

Gần tối, trong nhà họ Nhiếp trên núi Dương Minh - -

“Cô chủ, hoan nghênh trở lại.” Nhiếp Tử Vũ đang muốn bước vào nhà họ Nhiếp, thì vừa vụngvạp quả gia từ trong nhà đi ra.

“Cám ơn.” Nhiếp Tử Vũ khẽ cười, ôm lấy ông ta.

“A...” Quản gia có chút sợ hãi nhìn cô, sau một hồi do dự, ông cẩn thận hỏi: “Cô chủ, cô không hận tôi hôm đó đối xử với cô ... Thấy chết mà không cứu sao?” Vẫn nhớ rõ hôm đó cô đã khổ sở cầu xin mình, quản gia lại cảm thấy đau lòng.

Nhiếp Tử Vũ khẽ lắc đầu một cái, nói: “Ông cũng chỉ nghe người ta sai khiến thôi.” Huống chi, Nhiếp Tử Phong cũng không gây ra tổn thương gì cho mình, ngoại trừ tổn thương trong lòng... Dđienn damn leie quyyđon.

Đang nghĩ tới đây thì có một giọng nói kích động từ đằng xa truyền tới, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô.

“Vũ Vũ, con đã trở lại rồi.” Một bóng dáng màu vàng nhạt từ đằng xa chạy như bay tới, lúi cô ngồi xuống ghế sofa. “Mẹ và Duyệt Nhi đang xem áo cưới, con cũng chọn giúp một bộ đi.”

Mới nghe tới hai chữ ‘áo cưới’, trong lòng Nhiếp Tử Vũ nhói lên như bị ai đâm một cái: “Con ...”

Cũng không cho cô từ chối, Quan Duyệt ở bên cạnh cũng lên tiếng.

“Đúng vậy, nhiều người giúp sức thì tốt hơn, ánh mắt của Vũ Vũ không tệ, tôi tin tưởng cô sẽ chọn lựa được một bộ áo cưới thật đẹp giúp tôi!” Trong đôi mắt đẹp chột loé lên vẻ lạnh lùng, Quan Duyệt cười dịu dàng nhìn Nhiếp Tử Vũ.

Không nghĩ tới cô ta thật sự trở lại!

Mặc dù ngoài mặt là muốn mời, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt của Quan Duyệt là muốn đuổi người. Tim chột nhói đau, không nịn được nói: “Con rất mệt mỏi, con muốn lên phòng tắm trước đã được không? Có chuyện gì thì lát nữa nói sau.”

“Được, được, được.” Thấy vẻ mệt mỏi hiện lên trên mặt cô, mẹ Nhiếp không muốn làm khó cô, vội vàng quan tâm nói: “Chỉ cần con trở lại là tốt rồi, có chuyện gì lát nữa chúng ta lại nói tiếp, Vũ Vũ con lên tắm trước đi. Một lát nữa mẹ sẽ nói đầu bếp nấu mấy món con thích, được không?” Dđienn ddan leē Quy ido nn.

“Dạ.” Được sự đồng ý của mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Vũ mới gật đầu một cái rồi đi lên lầu.

Đi vào trong phòng, vừa mở cửa ra liền có một mùi hương xông vào mũi. Đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ nhìn khắp căn phòng một lượt, nước mắt ngân ngấn.

Bên trong phòng vẫn trang trí y hệt lúc cô rời đi, không có gì thay đổi. Duy nhất thay đổi chính là bộ chăn mền nhìn như vừa mới được thay, sắp xếp gọn gàng như vậy, có thể nhìn ra được là có người cố ý dọn dẹp. Ngón tay hơi run run đụng chạm vào những món đồ cô đã từng sử dụng, trong lòng của Nhiếp Tử lại dâng lên những gợn sóng.

“Tại sao lại trở lại?”

Giọng nói lạnh như băng xen lẫn sự tức giận vang lên, Nhiếp Tử Vũ xoay người nhìn lại, không ngoài dự kiến, là Nhiếp Tử Phong!

※

Mới xử lý công việc ở công ty xong Nhiếp Tử Phong chạy về nhà, vừa mới để cặp táp xuống thì nghe thấy những người giúp việc bàn tán chuyện cô trở về. Không kịp thở anh đã vội vã chạy đi lên lầu.

Người tựa vào cửa, hai tay ôm trước ngực. Gương mặt khô ngô của anh rất lạnh lùng, anh dùng giọng nói lạnh như băng, ánh mắt chăm chú nhìn Nhiếp Tử Vũ, nhắc lại lần nữa. Die~nn ddan le~ Quy ido nn.

“Tại sao lại trở lại?”

Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, lúc đang định trả lời, lại nghe thấy giọng nói đầy tính uy hiếp của anh vang lên:

“Em dám nói ”Chuyện này không liên quan tới anh” lại lần nữa, có tin hay không anh sẽ vải chặn miệng của em lại!”

Vô lại!

Nhiếp Tử Vũ rất muốn mắng ra như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, thì sợ anh sẽ làm như vậy thật, vì vậy không thể làm gì khác là sửa lời lại. “Anh quản em sao?” Ý cũng không khác là mấy.

Vừa nghe xong, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời tối lại.

“Ba năm trước em đã ra đi dứt khoát như vậy, bây giờ còn trở lại làm gì?” Anh nhíu mày lại, lạnh lùng nhìn cô. Nhìn cô vì tức giận mà cắn chặt hàm dưới lại, bỗng đứng trước mắt hiện lên hình ảnh của Nana, vì vậy trong lòng cảm thấy dao động. SSdienng d~nle~w quy9on.

Anh không cho cô sắc mặt tốt, thì cô cũng không cần cho anh sắc mặt vui vẻ.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhiếp Tử Vũ sa sầm xuống, nở ra nụ cười, hất cằm lên nói: “Anh cho là em muốn trở lại sao?” Nói thật nếu không phải là mẹ Nhiếp năn nỉ quá, căn bản cô cũng không muốn quay trở về.

“Vậy em hãy đi đi, hãy đi giống như ba năm trước đi.” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng châm chọc, sự lạnh lùng trong mắt tỏa ra khắp bốn phía.

Đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng chứa đầy tức giận đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong, hai người oán hận nhìn nhau, một lúc sau đột nhiên Nhiếp Tử Vũ bước chân đi tới cửa.

Nhưng lúc cô vòng qua người của anh, lại bị Nhiếp Tử Phong kéo lại.

“Em muốn đi đâu?”

Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng cong môi lên, quét mắt nhìn anh một cái: “Không phải anh muốn em rời khỏi đây hay sao?!” Cô khẽ lặp lại lời nói của anh, nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong càng thêm khó coi.

Cặp lông mày rậm của anh chau lại tới mức có thể kẹp chết một con ruồi, hai mắt sa sầm lại. “Em muốn dọn đi ở cùng với Lãnh Duy Biệt có phải không?!”

Đột nhiên anh chuyển đề tài.

“Đồ điên!” Đối với việc anh cố tình gây sự, Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể mắng anh những lời như vậy. Cố gắng rút tay mình ra khỏi tay của anh, cô vội vã lui trở lại, cố gắng giữ khoảng cách với anh. SSdienng dānlew quy9on.

Nghe thấy lời mắng chửi của cô, Nhiếp Tử Phong giận quá hóa cười. Anh dùng ánh mắt như nhìn con mồi nhìn cô, đột nhiên ‘Rầm!’ một tiếng, cánh cửa đóng lại, cũng nhanh chóng bị khoá trái lại.

Bởi vì động tác này của anh, Nhiếp Tử Vũ trợn mắt lên nhìn.

“Anh muốn làm cái gì? Tại sao lại đóng cửa lại!” Nói xong, liền quay đầu lại, đề cao cảnh giác.

“Không phải em nói anh là đồ điên sao?” Nhiếp Tử Phong đầy ản ý lặp lại lời nói của cô, đột nhiên, bước dài bước chân đi về phía cô.

Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ giống như con chim sợ nả, theo bản năng liền muốn chạy vào trong phòng tắm. Nhưng mà chân trước của cô vừa mới bước chân vào phòng tắm, chân sau đã bị Nhiếp Tử Phong túm được, mạnh mẽ nắm tay của cô lôi ra ngoài, cũng bắt lấy hai tay của cô bắt chéo ra sau lưng, một chân để lên ngang đùi của cô ngăn cản động tác giãy giụa của cô.

Thấy sự sợ hãi trong ánh mắt của cô, Nhiếp Tử Phong bất ngờ nở ra nụ cười thâm sâu, gần ra từng chữ một: “Em đã nói anh là đồ điên, vậy thì anh sẽ thật sự điên cho em xem!”

Mặc dù sớm đã dự đoán được, nhưng nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn kia của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy kinh ngạc.

“Anh điên rồi! Vợ chưa cưới của anh vẫn còn ở dưới lầu!” Cô ra sức giãy giụa, nhưng làm sao địch lại được anh, chỉ có thể ngoan ngoãn như một con cừu non mặc cho anh xâu xé.

“Sợ cái gì?” Nhiếp Tử Phong lơ đãng, một tay sờ từ gò má cô rồi trượt xuống đôi môi của cô, nhỏ giọng nói: “Thế nào? Em sợ bị người ta nói em quyến rũ anh sao?” Diễng đáng ele quý don.

“Vô sỉ!” Bị anh làm nhục khiến cho Nhiếp Tử Vũ tức giận đến mức mặt đỏ tới tận mang tai. Cũng không biết lấy hơi sức ở đâu, cô nâng đầu gối lên đá trúng phần hông của anh.

Chỉ nghe thấy Nhiếp Tử Phong kêu đau một tiếng, nụ cười trong nháy mắt đông cứng ở trên môi. Sự đau đớn ở giữa hai chân khiến anh không chống đỡ được, nhất thời trên trán trơn bóng đổ mồ hôi ròng ròng.

Mất thấy anh thả lỏng, thì Nhiếp Tử Vũ liền đẩy anh ra.

Vội vàng không kịp chuẩn bị nên ngay lập tức Nhiếp Tử Phong bị đẩy ngã xuống dưới đất, ôm vết thương của mình kêu rên giống như một con dã thú bị thương.

Nhìn sắc mặt của anh dần dần tái nhợt đi, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn có chút chột dạ nói: “Em... Anh... Là anh sỉ nhục em trước... Em ...” Vốn muốn đem trách nhiệm đổ hết cho anh, nhưng mà lời nói càng về sau, nhìn thấy gò má của anh không còn chút máu nào, Nhiếp Tử Vũ lại bị sợ hãi tới mức không nói nên lời, hốc mắt cũng đỏ lên. Diễng đáng ele quý don.

Mà người vừa bị ngã xuống dưới đất kia Nhiếp Tử Phong nhìn bộ dạng sắp khóc của cô, sự áy náy và thương yêu ở trong lòng lại dâng lên.

Đem những đau đớn kia đè nén xuống, anh chống người đứng dậy, nở nụ cười áy náy với cô: “Là anh không tốt, xin lỗi, đều là lỗi của anh.”

Nghe thấy anh nói xin lỗi, Nhiếp Tử Vũ càng cảm giác có lỗi. Trong nháy mắt những uất ức hoá thành những giọt nước mắt tràn ra như vỡ đê.

“Đừng khóc, anh không sao, thật sự không sao hết.” Nhiếp Tử Phong đau lòng vừa lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng lăn xuống của cô, vừa an ủi: “Anh chỉ đùa một chút với em thôi, chứ anh không bị sao hết, được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa được không?”

“Ừm...” Hai mắt Nhiếp Tử Vũ dầm lệ nhìn anh, cắn chặt môi, một hồi lâu mới nặn ra một câu: “Anh thật xấu xa!”

Thấy thế, Nhiếp Tử Phong khẽ cười ôm cô vào trong ngực, an ủi thật tốt.

Nghe thấy tiếng khóc của cô nhỏ dần, sự căng thẳng trong lòng của Nhiếp Tử Phong mới được thả lỏng ra từng chút một. Đưa tay ôm cô thật chặt, cảm anh tì vào đỉnh đầu của cô, trong lòng anh cảm thấy thật yên bình.

Thì ra khi anh đang sỉ nhục cô thì đồng thời cũng đang hành hạ bản thân mình... điễn dần nên quỳnhdon.

Ngay giữa lúc này, có một tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

“Vũ Vũ, ăn cơm.”

Ngoài cửa truyền tới giọng nói của mẹ Nhiếp, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ giật mình, đẩy Nhiếp Tử Phong ra.

“Dạ, con xuống ngay.” Nhiếp Tử Vũ vội vàng lên tiếng, không dám nhìn Nhiếp Tử Phong, nhanh chóng chạy vào toilet.

Nghe thấy tiếng chìa khoá rơi xuống, trong nháy mắt Nhiếp Tử Phong hiện lên nụ cười khổ. Sau khi lắng nghe ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, lúc này anh mới sửa sang lại quần áo có chút xốc xệch của mình rồi đi tới cửa.

Nhưng mà khi vừa mở cửa ra, anh liền bị bóng dáng ở ngoài cửa kia làm cho kinh ngạc, sau đó anh mắt trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

“Em làm gì ở đây?”

90. Chương 84: Bị Đánh Đập

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn về mặt đau đớn của cô ta, khiến cho trong lòng cô ta dâng lên một chút chua xót đau đớn. Quan Duyệt nhìn về mặt không chút thay đổi, vô cùng thần nhiên của anh đi ra từ trong phòng của Nhiếp Tử Vũ, thậm chí bị cô ta bắt gặp cũng không hề có vẻ e ngại, một sự tức giận lại dâng lên trong lòng.

“Tại sao anh lại đi ra từ phòng của cô ta?” Hai tay rũ xuống hai bên nắm chặt thành quyền, đôi mày lá liễu nhíu lên, vẻ mặt không vui.

“Chuyện này có liên quan gì tới em à?” Không thèm nhìn tới vẻ mặt tức giận và khiếp sợ của cô ta, Nhiếp Tử Phong nhún vai một cái, lạnh lùng nhìn cô ta, dùng giọng điệu nghiêm túc mở miệng nói tiếp: “Tôi cảnh cáo em lần thứ nhất, về sau không cần quan tâm chuyện của tôi!” Nói xong, liền vòng qua người cô ta rồi đi.

“Không được đi!” Quan Duyệt liền vội vàng tiến lên ngăn cản anh. Kìm nén sự tức giận ở trong lòng lại, cô ta dùng dáng vẻ đáng thương nhìn Nhiếp Tử Phong, cắn cắn môi nói: “Tử Phong, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, sao anh có thể đối với em như vậy?” Die nd da nleq uuydo n.

“Đối xử với cô như thế nào?” Nhiếp Tử Phong không quan tâm nhìn cô ta, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Kết hôn cũng có thể ly hôn, huống chi chúng ta vẫn chưa kết hôn, cô muốn như thế nào?” Anh hỏi như chuyện đương nhiên.

“Anh!” Bởi vì lời nói rất kiên quyết của anh, nhất thời Quan Duyệt tức giận đến mức đỏ sạm mặt.

Mang theo vẻ say mê nhưng sâu trong đôi mắt tối lại, hàm răng của cô ta cắn môi thật chặt dường như muốn rỉ máu ra.

Cô đã quá ngây thơ rồi, vốn cho là chỉ cần đính hôn là đã có được anh rồi, nhưng không thể ngờ được là vẫn giống như trước đây trong lòng anh cô không có chút địa vị nào, mà tất cả là giành cho con tiện nhân Nhiếp Tử Vũ kia! Là do cô ta đã chiếm trọn anh! Cho dù là thân thể hay là trái tim của anh!

“Chẳng lẽ anh vẫn còn yêu Nhiếp Tử Vũ?” Quan Duyệt vừa nhắc lại chuyện xưa, vừa quan sát sắc mặt của anh. Nhìn thấy nét mặt của anh có chút cứng đờ lại, lửa giận trong lòng càng thiêu đốt mạnh hơn, khiến cho một chút nhẫn nại còn sót lại của cô ta cũng bị đốt sạch luôn. Die nd da nl e q uu ydon.

“Chẳng lẽ anh đã quên năm đó vào lúc anh bắt lực nhất cô ta đã vứt bỏ anh mà đi du sơn ngoạn thủy cùng với người đàn ông khác sao?” Cảm giác mình kích thích như vậy vẫn chưa đủ mạnh, Quan Duyệt không để ý tới sắc mặt của anh đã trở nên tái xanh, tiếp tục nói tiếp: “Tử Phong, anh đừng ngu ngốc như vậy, cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa từng yêu anh. Trên thế giới này, chỉ có em mới thật lòng yêu anh...”

Nhưng mà Quan Duyệt vẫn chưa nói hết câu, đã bị Nhiếp Tử Phong giận dữ cắt đứt.

“Đủ rồi!” Nhắc lại chuyện cũ, khiến cho nỗi đau được chôn chặt dưới đáy lòng của anh lại lần nữa bị vạch trần, khiến cho máu tươi chảy ra đầm đìa. Sự hận thù dâng cao trong tim anh, bởi vì tức giận, nên cơ bắp trên người cũng giật giật.

Dưới sự kinh ngạc của Quan Duyệt, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong trở nên trống rỗng không biết là đang nhìn đi đâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quên!” Vết sẹo này, đã khắc sâu tới mức đến chết anh cũng không quên được.

Anh sẽ không quên chuyện cô đã từng phản bội, tất cả những hy vọng của anh bỗng chốc biến thành nỗi đau. Anh cũng thề với lòng, một ngày nào đó, anh nhất định sẽ đòi lại từ cô, để cho cô nếm thử những nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng!

Nhìn gương mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên u ám, Quan Duyệt biết kế hoạch đã được thực hiện như ý của mình.

Cô dùng ánh mắt si mê nhìn lên Nhiếp Tử Phong, cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, nức nở nói: “Tử Phong, anh cũng biết là em rất yêu anh mà, anh cũng biết là em không thể mất anh được.” Nói xong, đôi tay vòng qua hông ôm chặt lấy anh.

Không giống như Nhiếp Tử Vũ mang đến cho mình sự yên tâm, cái ôm của Quan Duyệt khiến cho trong lòng anh lạnh lẽo như băng.

Nhiếp Tử Phong đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quan Duyệt nhón chân lên, chạm vào môi của mình, anh không né tránh. Sau một tiếng gầm nhẹ, anh ôm chặt lấy cô ta, điên cuồng hôn lên. Die nd da nl e q uydo n.

Bởi vì, anh cần phát tiết!

...

Chẳng qua anh đã không biết là, những hình ảnh này đã lọt vào đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ đang từ trong phòng đi ra...

※

Trở lại Nhiếp gia một đêm, Nhiếp Tử Vũ vẫn không thể ngủ được, tình trạng mất ngủ so với trước kia còn nghiêm trọng hơn.

Hôm sau.

Nhiếp Tử Vũ một mực lè mề ở trên giường không chịu dậy, chờ cho Nhiếp Tử Phong đi khỏi mới rời giường. Đi xuống lầu, vốn định tìm cái gì đó ăn đại cho no bụng, nhưng mà vừa mới đi xuống dưới lầu, đã bị Quan Duyệt gọi lại.

“Đứng lại.” Tâm trạng Quan Duyệt nhìn như rất tốt, cười không khép miệng lại được. Cô ta lạnh lùng quan sát Nhiếp Tử Vũ đang mặc quần ngắn và áo T shirt, nhíu mày lại: “Có người đợi cô ở phòng khách.”

“Ai vậy?” Không thèm nhìn về khinh miệt trong mắt của cô ta.

Quan Duyệt cũng không trả lời cô, chỉ bỏ lại một câu: “Cô qua đó thì biết.” Sau đó liền đi vào trong phòng khách.

Nhìn bóng dáng cô ta bước đi, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, lúc này mới bắt đầu đi đuổi theo.

Vừa đến phòng khách, khi ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy bóng dáng uy nghiêm ngồi trên ghế salon xong, hai chân của cô đứng yên tại chỗ, tất cả suy nghĩ đều dừng lại. Die nd da nl e q uuydo n.

Thấy vẻ mặt của cô cứng đờ, Quan Duyệt ngồi ở bên cạnh không nhịn được nở ra nụ cười giấu cợt, cố làm ra vẻ nghiêm túc nói:

“Vũ Vũ, em cũng quá vô lễ rồi, nhìn thấy trưởng bối sao không mau chào hỏi đi.”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phản ứng được. Cô cúi mắt xuống, tránh ánh mắt nghiêm khắc của đối phương nhìn tới, mấp máy môi, cung kính chào: “Chào lão phu nhân.”

Vậy mà thái độ cung kính của cô cũng không được đối phương tôn trọng, ngược lại nhận được một cái hừ lạnh.

Lão phu nhân trong miệng Nhiếp Tử Vũ, thật ra thì chính là chủ nhân lớn nhất của nhà họ Nhiếp, là bà nội của Nhiếp Tử Phong.

Lúc nhỏ, Nhiếp Tử Vũ cũng học theo Nhiếp Tử Phong gọi là bà nội, nhưng mà sau khi cô nhận được một cái tát xong, liền đổi thành lão phu nhân. Nhiếp Tử Vũ hiểu rõ là bà ấy không ưa mình! Chỉ cần bà ấy tới, thì cô sẽ cố gắng hết sức tránh trong phòng của mình không ra ngoài, tránh khỏi phải gặp đối phương để lại bị làm nhục hoặc bị đánh đập.

Mặc chiếc sườn xám màu xanh đen cao quý, tóc búi lên, vẻ mặt lão phu nhân nghiêm túc và lạnh lùng nhìn cô, vành mặt hất hàm lên sai bảo cô: “Đi pha cho tôi ly trà.”

Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, quên cả phản ứng.

Thấy thế, quả gia đứng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng phụ họa nói: “Lão phu nhân, cô chủ pha trà không hợp sở thích của ngài, hay để tôi sai nữ đầu bếp đi pha cho ngài một ly được không?” Die enda anl eequydonn.

Lòng tốt của ông ta ngay lập tức bị Quan Duyệt chỉ trích: “Quả gia, ông không nghe thấy bà nội chỉ mặt đặt tên muốn Vũ Vũ đi pha trà hay sao?”

“Nhưng cô chủ không biết...” Quả gia nhăn lại mày, vẫn muốn giúp Nhiếp Tử Vũ.

“Duyệt Nhi nói không sai, ông không nghe thấy tôi muốn con bé cô nhi đó đi pha trà hay sao?!” Đôi mắt lạnh lẽo của lão phu nhân liếc qua, quả gia lập tức không lên tiếng lui sang một bên. Ánh mắt căm phẫn của lão phu nhân chuyển sang nhìn Nhiếp Tử Vũ, bà ta gõ gậy một cái, quát lên với cô: “Còn đứng lỳ ra đó làm gì? Cô bị điếc sao? Không nghe thấy tôi nói muốn cô đi pha trà hay sao?!”

Bị bà ta quát lên như vậy, Nhiếp Tử Vũ vội vàng gật đầu, khê lên tiếng: “... Vâng.” nói xong, xoay người đi vào phòng bếp. Vào lúc cô vào phòng bếp, một giọng nói chán ghét của lão phu nhân truyền tới:

“Vẫn khiến người ta không ưa y như lúc còn bé! Đúng là đồ sao chổi, cũng không biết Phong Nhi đã bị ma ám hay sao mà nhất định muốn nhận nuôi cô ta!”

Nghe được câu này, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời cảm thấy ẽ ảm.

...

Nhiếp Tử Vũ theo lời dặn của lão phu nhân đi pha trà cho bà ta xong, lão phu nhân uống một ngụm vào miệng, liền không khách khí phê bình mùi quá nhạt, muốn cô đi pha lại lần nữa. Nhiếp Tử Vũ kiên nhẫn đi pha lại cho bà ta một ly, kết quả lần này bà ta nói mùi vị quá đậm. Cuối cùng Nhiếp Tử Vũ liên tiếp pha mấy ly, lão phu nhân không phải nói quá nóng thì là quá lạnh, cuối cùng dứt khoát nói màu trà không đúng, muốn tiếp tục làm khó cô. Die enda anl eequydonn.

Sự kiên nhẫn bị mài mòn dần, cho dù là trưởng bối, Nhiếp Tử Vũ cũng không có lòng để cung kính tiếp đãi nữa.

Cho nên cô đứng trong phòng bếp pha liền mấy chục ly xong, bưng hết một lượt ra ngoài.

Đặt ở trước mặt của lão phu nhân, Nhiếp Tử Vũ không nhìn vẻ mặt khiếp sợ trên mặt của bà ta, cười khê mà lễ độ nói: “Mới vừa rồi ngài nói tất cả vấn đề cháu đều lưu ý, nhưng vẫn sợ không đúng ý của ngài, cho

nên cháu đã pha một loại một ly. Lão phu nhân, ngài cứ chọn mà uống đi, sẽ có một ly hợp với khẩu vị của ngài.”

Nhìn một khay để rất nhiều ly trà, gương mặt của lão phu nhân cũng tái xanh đi. Bà ta gõ mạnh chiếc gậy xuống đất, mặt đỏ tới mang tai quát to lên: “Cô có ý gì vậy!”

“Không có ý gì, chẳng qua là làm theo lời dặn của ngài mà thôi.” Cô không nổi giận vì vẫn còn có chỗ e ngại, Nhiếp Tử Vũ vẫn giữ nụ cười nhạt như trước, rất bình tĩnh và thông dong.

“Láo xược!” Lão phu nhân giận dữ hét lên, giận tới mức đứng bật dậy khỏi ghế salon, giơ cao chiếc gậy lên, nện vào bả vai của cô.

Nhiếp Tử Vũ kêu đau một tiếng, bởi vì trên bả vai truyền tới sự đau đớn, gương mặt nhăn nhó lại, cũng không dám thốt lên một tiếng, chỉ sợ đối phương sẽ càng đánh mạnh hơn nữa.

“Tôi chỉ muốn cô đi pha ly trà thôi, như vậy mà cô cũng không vui sao?! Nhà họ Nhiếp nuôi cô lớn như thế này, bỏ ra biết bao nhiêu là tiền bạc, cô báo đáp lại như vậy sao?” dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

Cho tới nay, Nhiếp Tử Vũ cũng biết mình thiệt thòi trong nhà họ Nhiếp, cho nên lúc nhỏ, cho dù bà ta có đánh chửi cô độc ác như thế nào đi nữa, cô cũng đều nuốt tất cả những uất ức vào trong lòng, tự nhủ trong lòng bà ta là ân nhân của cô, coi như bà ta có ghét mình đi chăng nữa mình cũng không thể hận bà ta được.

Thế nhưng sau khi cô lớn lên thỉnh thoảng vẫn bị bà ta đánh đập, vả lại mỗi lần đều dùng câu này dọa cô, cô cũng không thể nhịn được nữa.

Đôi mắt ngân ngấn nước mắt loé lên vẻ kiên định, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ sa sầm lại lạnh lùng đáp trả: “Những khoản tiền kia làm phiền bà hãy tính toán đi, tôi sẽ đem tất cả những ân tình của nhà họ Nhiếp trả hết sạch toàn bộ luôn!”

“Cô... Cô đang cãi lại tôi sao?” Lão phu nhân trợn to cặp mắt không dám tin. Lửa giận kéo tới khiến cho bà ta khom lưng cầm ly trà trên bàn trà ném vào đầu cô, vừa ném vừa mắng: “Hôm nay ta sẽ đánh chết loại mồ côi như mày, tôi xem cô còn dám cãi lại tôi nữa không!”

“Cốp!” một tiếng, cái ly ném vào ngay giữa trán của Nhiếp Tử Vũ, nhất thời máu tươi tràn ra từ miệng vết thương. dii@een*dyan(lee^qu.do nn n).

Máu tươi chảy xuống từ trên trán của cô, đôi mắt mịt mờ, nét mặt cô tái nhợt tạo ra vẻ đối lập rõ rệt, thoát nhìn rất đáng sợ. Vậy mà đôi mắt của lão phu nhân đỏ ngầu lên bất kể việc cô đang chảy máu không ngừng, cầm chiếc gậy ba tong lên nhấn tâm đánh vào cơ thể gầy yếu của Nhiếp Tử Vũ, vừa đánh vừa chửi.

Nhiếp Tử Vũ cũng không chạy, vẫn đứng ngoan ngoãn ở đó nhìn chằm chằm bà ta. Bởi vì bà ta vừa đánh vừa chửi đối với cô mà nói, nếu như điều này có thể xóa đi những ân tình cô nợ nhà họ Nhiếp, thì cho dù đánh chết cô cũng chịu, bởi vì mạng của cô chính là do bọn họ cho.

Thấy thế, quản gia vội vàng cầm lấy khăn giấy, chạy lên phía trước cầm máu cho cô. “Lão phu nhân, đừng đánh cô chủ, cô ấy không phải cố tình muốn cãi lại bà đâu, tôi van xin bà hãy tha cho cô ấy đi.”

“Ông mau rút sang một bên cho tôi.” Lão phu nhân ra lệnh một tiếng.

“Cô chủ, cô mau nói tiếng xin lỗi với lão phu nhân...”

Nhưng mà ông chưa nói hết câu đã bị Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng bác bỏ.

“Muốn đánh thì đánh đi, tùy bà. Tại sao tôi phải nói xin lỗi? Sai cũng không phải là tôi!” Nói xin lỗi thì đồng nghĩa với việc cô đã làm sai, tại sao cô không muốn bị đánh thì phải nói xin lỗi! Cô không phải người ngu, ăn một loại thua thiệt là đủ rồi! die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Nghe vậy, lão phu nhân quả thật đã bị chọc giận thật sự.

“Không phải cô làm sai, chẳng lẽ do tôi làm sai sao?!” Ngũ quan tức giận trở nên vặn vẹo, lão phu nhân dùng gậy gạt quản gia sang một bên, giơ cao cây gậy chuẩn bị đánh vào gáy của Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ cũng không tránh, chỉ đứng tại chỗ chấp nhận.

Mắt thấy khoảng cách cây gậy hạ xuống cô càng lúc càng gần, lúc sắp đụng vào người cô, liền vang lên một tiếng quát từ ngoài cửa truyền vào.

“Các người đang làm cái gì ở đây!”

※

Giọng điệu thô bạo và tiếng bước chân vội vàng vang lên, một giây sao đó lão phu nhân ngừng động tác lại.

Nhìn thấy người tới, Quan Duyệt vốn đang mang tâm trạng vui vẻ xem kịch hay chạy lên tiếp đón, vẻ mặt lo lắng kể lại: “Tử Phong, anh tới thật đúng lúc! Vũ Vũ cãi lại lời của bà nội, bà nội tức giận nên mới...”

Ai ngờ, Nhiếp Tử Phong nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái trực tiếp đi đến trước mặt của Nhiếp Tử Vũ. Khi anh nâng lên đầu của Nhiếp Tử Vũ đang cúi xuống lên, thấy rõ trên trán cô vẫn đang chảy máu không ngừng, trong mắt nhen nhóm lên một ngọn lửa tức giận. die,n; da.nlze.qu; ydo /nn.

“Là ai đã đánh em bị thương thành ra như vậy!”

Anh móc khăn tay trong túi ra muốn lau vết máu cho cô, lại bị cô né tránh.

“Không cần anh quan tâm!” Nhiếp Tử Vũ đẩy anh ra, đáy mắt có chút ươn ướt.

“Nhìn xem, nhìn cháu xem, Tử Phong, đây là đứa nhỏ mà chính cháu khẳng khái đòi nhận nuôi! Cháu xem thái độ của nó với những đứa du côn ngoài đường có gì khác nhau không!” Lão phu nhân đem tất cả tội lỗi đổ lên người của Nhiếp Tử Vũ. “Không nói lời nào mất tích ba năm, bây giờ trở về, cho dù bà đánh thế nào cô ta cũng không đi, nhất định là tới để gạt tiền...”

“Đủ rồi!” Nhiếp Tử Phong không nhịn được ngăn lại. Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng anh cũng rối bời. Đột nhiên anh nắm lấy tay của Nhiếp Tử Vũ dắt cô đi ra ngoài.

“Tử Phong, cháu mới về lại muốn đi đâu!?” Lão phu nhân hỏi với.

Nhưng mà đáp lại lời bà ta chính là bóng lưng của Nhiếp Tử Phong mang theo Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng đi mất. die,n; da. nlze.qu; ydonn.

...

Đem Nhiếp Tử Vũ bị kéo lên xe, lúc này Nhiếp Tử Phong mới thở dốc một hơi.

Đôi mắt lạnh lùng liếc anh, Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói: “Thả em xuống xe.”

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Vừa nói vừa khởi động xe.

“Không cần, em không sao.”

“Đáng chết! Em nhất định phải chọc giận anh mới yên được sao?” Bởi vì sự cố chấp của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong tức giận đấm một đấm lên tay lái, gân xanh trên trán nổi lên.

Cũng vì vậy, hốc mắt của Nhiếp Tử Vũ đỏ lên, nước mắt cũng không kiềm chế nổi mà từ từ lăn xuống từ hốc mắt.

Vừa nhìn thấy cô khóc, sự tức giận của Nhiếp Tử Phong nhất thời giảm đi hơn phân nửa. Anh bỏ điện thoại xuống luống cuống nhìn Nhiếp Tử Vũ, liền tiếp an ủi: “Xin lỗi, anh không cố ý đối xử với em như vậy...”

“Rốt cuộc em mắc nợ các người cái gì?” Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ hỏi sâu xa.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong nhất thời bị nghẹn lại, chỗ sau nhất trong lòng cũng bị khuấy động, giọng nói của anh khàn khàn, dùng ánh mắt trìu mến nhìn cô: “Em không mắc nợ chúng tôi cái gì hết.”

“Vậy thì em đã làm sai cái gì?” Nhiếp Tử Vũ lại hỏi. Tại sao mỗi người đều đối xử với cô như vậy!

91. Chương 85-1: 1

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn thấy hai mắt đỏ hoe của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong nhất thời căng thẳng, giống như có cái gì đè vào trái tim anh, ngọt ngào tới mức anh sắp không thở nổi.

Trái tim rất đau đớn, đau đớn vì cô. Nhưng anh không biết phải mở miệng chất vấn cô tại sao ba năm trước ra đi mà không từ biệt như thế nào, cũng không biết phải an ủi cô như thế nào, cuối cùng vì sự rối rắm và đau khổ trong lòng của mình, anh chỉ có thể im lặng thay cho câu trả lời của cô.

Một lúc lâu không nhận được câu trả lời của anh, nước mắt của Nhiếp Tử Vũ lại càng rơi nhiều hơn. Diene ndk dan/le eequh ydo nnn.

Cô dùng ánh mắt đau khổ để nhìn mình, khiến cho Nhiếp Tử Phong nhú chặt chân mày lại, cô ghen ngào mở miệng hỏi: “Anh nói cho em biết? Rốt cuộc em đã làm sai ở chỗ nào? Vì sao các người đều hận em như vậy? Nếu như ghét em, thì năm đó tại sao lại thu nhận em mà lại không trực tiếp đưa em vào cô nhi viện cho rồi!” Nhiếp Tử Vũ không suy nghĩ bắt đầu mở miệng nói.

Vừa nói hết câu, lập tức gặp ánh mắt lên án của Nhiếp Tử Phong.

“Không cho phép em nói như vậy!” Sự đau lòng của Nhiếp Tử Phong cuối cùng cũng không kìm nén được nữa. Anh bá đạo ôm lấy cô một cách mạnh mẽ, cảnh cáo: “Anh không cho phép em nói mình như vậy, trên thế giới này không ai hận em hết.”

Cô là món quà mà Thượng đế cho anh, là bảo bối của anh. Cho dù cô đã làm tổn thương anh, nhưng anh biết, chưa một ngày nào anh hết thích cô.

“Ừm...” Trong mũi chua xót, nước mắt nóng bỏng rơi khỏi hốc mắt chảy xuống má rồi rơi trên bờ vai của anh, làm ẩm ướt áo anh, đồng thời cũng làm bỏng da thịt của anh. Diene ndk dan/leeequh ydoimnn.

Lần này, Nhiếp Tử Vũ không từ chối cái ôm của anh. Cô đem đầu mình chôn vào trong cổ của anh, thỏa sức khóc, dùng nước mắt để phát tiết sự bi thảm của mình.

Không biết qua bao lâu, khi khóc đã mệt rồi, tiếng khóc của Nhiếp Tử Vũ đã nhỏ dần, Nhiếp Tử Phong mới buông cô ra.

“Lau nước mắt đi, bây giờ anh đưa em đi bệnh viện.”

“Được.” Nhiếp Tử Vũ gạt đầu, tiếp nhận chiếc khăn tay anh đưa qua, lau nước mắt vẫn đang loang lổ trên khuôn mặt của mình, quay đầu lại, dùng ánh mắt cảm kích nhìn anh, do dự một lúc rồi nói: “Cảm ơn anh!”

...

Sau đó Nhiếp Tử Phong đưa Nhiếp Tử Vũ đi tới bệnh viện kiểm tra vết thương, vô tưởng chỉ là bị thương ngoài da nhẹ thôi, không ngờ cái trán kia của Nhiếp Tử Vũ lại bị tổn thương sâu như vậy, vết thương dài bằng ngón tay, lúc ấy Nhiếp Tử Phong bị kinh sợ. Anh không thể tưởng tượng được lúc đó làm sao mà Nhiếp Tử Vũ có thể chịu đựng được.

Vết thương phải khâu năm mũi xong, sau đó lấy một ít thuốc, lúc này Nhiếp Tử Phong mới đưa Nhiếp Tử Vũ xuất viện. Sợ bà nội lại làm gì cô nữa, cho nên Nhiếp Tử Phong định đưa cô tới công ty, để tới khi trễ một chút thì sẽ về nhà cùng cô. Nhưng không ngờ Nhiếp Tử Vũ lại từ chối, cuối cùng không thể lay chuyển được sự倔犟 của cô, không thể làm gì khác, Nhiếp Tử Phong chỉ có thể đưa cô về nhà họ Nhiếp.

Trên đường trở về, Nhiếp Tử Phong đắm chiêu đánh giá vẻ mặt không thay đổi của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng anh đấu tranh.

“Có việc gì cứ nói đi.” Sớm nhìn thấy thái độ của anh muốn nói lại thôi, lúc này Nhiếp Tử Vũ không nhịn được nữa mới nói ra khỏi miệng: “Muốn hỏi gì thì cứ hỏi, muốn nói cái gì thì cứ nói đi.” Cứ coi như là báo đáp lại sự quan tâm của anh lúc trước.

Thấy cô nói vậy, Nhiếp Tử Phong cũng không do dự nữa.

“Em... Biết người tên là Nana không?”

Câu nói vừa nói ra, thì thấy Nhiếp Tử Vũ biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Anh lại có thể nhắc tới Nana! Chẳng lẽ... Anh phát hiện ra cái gì sao... Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ cắn chặt răng lại, chậm chạp không trả lời.

“Không biết sao?” Mãi không nhận được câu trả lời, Nhiếp Tử Phong không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

Nhiếp Tử Vũ vội vàng né tránh ánh mắt của anh, lắc đầu một cái thật mạnh: “Không biết. Cho tới bây giờ em chưa từng nghe thấy cái tên này.”

“Vậy thì kỳ lạ thật.” Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt thâm sâu của mình nhìn về mặt khác thường của Nhiếp Tử Vũ, sau đó nặng nề nói: “Anh cảm thấy cô ấy rất giống một người.” di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Ồ.” Nhiếp Tử Vũ thờ ơ đáp lại, muốn tránh không nói tới chuyện này nữa: “Tới phía trước anh cho em xuống xe, em muốn đi mua đồ một chút.” Cô không dám nghe tiếp nữa, chỉ cần nán lại ở cùng anh một giây, cô lại càng chột dạ hơn. Cho dù không chính miệng thừa nhận, nhưng cũng đã bị anh nhìn ra rồi.

Nhiếp Tử Phong trầm mặc dừng xe lại theo chỗ cô chỉ, nhưng không có để cho cô xuống xe, mà xoay người cô lại đối diện với mình, hơi cong khoe môi lên, dùng ánh mắt nham hiểm hung ác nhìn cô nói: ”

“Em không muốn biết là ai à?”

“Không muốn biết.” Nhiếp Tử Vũ thẳng thừng từ chối, nhưng vừa nói ra khỏi miệng cô đã hối hận. Trong lòng thầm nguyên rủa, Nhiếp Tử Vũ dò xét nhìn về mặt anh tuấn của Nhiếp Tử Phong đang cứng ngắc lại, một lúc lâu sau nói: “Em đi mua đồ đây.” Nói xong né tránh khỏi sự giam cầm của anh.

Tuy nhiên ngay vào giây phút cô đẩy cửa xe ra để xuống xe, Nhiếp Tử Vũ nghe thấy giọng nói khe khẽ của anh.

“Anh chờ câu trả lời của em.”

...

※

Trên thực tế lúc Nhiếp Tử Vũ lượn lơ lang thang hơn tiếng đồng hồ chọn tới chọn lui mấy món đồ ở trong siêu thị xong, lúc đi ra sớm đã không thấy tung tích của Nhiếp Tử Phong đâu. Nhưng cô vẫn chưa kịp thở ra thì lại nhận được điện thoại của người đại diện Joe gọi tới, nói là Nhiếp Tử Phong kiên quyết muốn gặp cô đêm nay, mà còn nói nhất định cô phải trình diện! Nhiếp Tử Vũ liền biết mình sắp toi mạng rồi. di@en*dyan(lee^qu.dogdfnnn).

Buổi tối bảy giờ thập phần, bận rộn một ngày Nhiếp tử phong đúng giờ đạt tới kiểu sở thông tri nhà ăn. Chỉ là vừa đến nhà ăn tiền, Nhiếp Tử Vũ đã bị dính đầu viết được bằng hiệu đùa nỡ nụ cười.

Ánh mắt sáng như ngọc hiện lên một tia lạnh lẽo, cánh môi mỏng cong lên thành một nụ cười. Nhìn vào bằng hiệu đang sáng ở phía trên, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên nguy hiểm. dfien ddn lie qiu doon

Hình thức rất hay, lại có thể chọn nhà hàng bóng tối! Như vậy thì xác định là người khác không nhìn thấy điện mạo thật sự của cô rồi!Chẳng qua là... Nana, cô cho là tôi không cách nào biết được mặt mũi thật sự của cô sao? À, vậy thì cô không khỏi khinh thường Nhiếp Tử Phong này quá rồi!

Không chút chần chừ, Nhiếp Tử Phong rất kiên quyết bước vào nhà hàng. Cái gì gọi là nhà hàng hắc ám, chính là dùng cơm trong phòng tối. Nhiếp Tử Phong vừa bước vào sân trước thì liền bị thu phương tiện truyền tin (điện thoại di động), sau đó người phục vụ đưa anh vào một phòng bao.

Vừa mới ngồi xuống, một giọng nói trong trẻo và quen thuộc ở đối diện vang lên.

“Bởi vì chuyện này liên quan đến sự nghiệp của tôi, tôi hy vọng anh sẽ không để ý chuyện tôi lựa chọn địa điểm như thế này.” Không thể nghi ngờ, đó là một giọng nói phát âm theo giọng Mỹ bản địa.

Giọng nói quen thuộc không chút đè nén nào, đúng như giọng nói anh nghe thấy trên bờ biển, cũng bởi vậy nên Nhiếp Tử Phong khẳng định người trước mặt đây chính là Nana mà không phải là một người khác.

Trong bóng tối, anh cong môi lên cười: “Đương nhiên là không để ý rồi.”

“Dây lắc tay của tôi mang tới không? Nếu có thể, tôi hy vọng bây giờ anh có thể trả lại cho tôi.” Nhiếp Tử Vũ biểu hiện rất rõ ràng.

Nhưng Nhiếp Tử Phong lại từ chối. dfienddn lieuqiu doon

“Tôi vốn mượn chuyện này để mời cô đi ăn tối, nếu cô cầm lắc tay rồi bỏ chạy mất, chẳng phải đã uống phí tâm tư của tôi sao?” Anh dùng giọng điệu ngả ngớn để nói, trong giọng nói thể hiện rất rõ sự vui vẻ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhú mày.

“Anh luôn dùng cách thức này để theo đuổi con gái à?”

“Nói chính xác là phụ nữ.” Rồi nghe thấy Nhiếp Tử Phong khẽ cười một tiếng, nói đùa: “Sao thế? Thì ra tiểu thư Nana vẫn là con gái sao?”

“Dĩ nhiên là không!” Vừa nói ra câu phủ định, quả thật Nhiếp Tử Vũ muốn cắn lưỡi tự sát luôn. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Ở đối diện lại truyền tới tiếng cười khẽ của Nhiếp Tử Phong, lúc sau, anh mới nhẹ nhàng hắng giọng, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi biết một cô gái, cô ấy rất giống cô. À không phải, nói chính xác là cô rất giống cô ấy.” Ngoài lẽ đủ rồi, rốt cục Nhiếp Tử Phong cũng đi vào vấn đề trọng điểm.

“Vậy sao? Rất nhiều người cũng nói như vậy.” Nhiếp Tử Vũ rất bình tĩnh lên tiếng. Không chút để ý hỏi: “Đó là một cô gái như thế nào?”

Nhiếp Tử Phong im lặng một lát, rồi mới chậm chạp trả lời:

“Cô ấy rất đáng yêu, cũng rất vui vẻ hoạt bát, đối với tôi mà nói, cô ấy là một người vô cùng quan trọng.”

Nghe đến đó, đột nhiên trong lòng của Nhiếp Tử Vũ trở nên căng thẳng, một dòng nước ầm chảy qua trong lòng. Cổ họng nghẹn ngào, cô hạ giọng từ từ hỏi: “Quan trọng như thế nào?” Trong lòng của anh cô quan trọng như thế nào?

Hỏi xong, người đối diện lại im lặng một lúc lâu, đột nhiên Nhiếp Tử Phong chuyển đề tài.

“Chúng ta không nói tới những ký ức không vui đó nữa, tiểu thư Nana, cô cảm thấy con người tôi như thế nào?” Giọng điệu lại khôi phục lại vẻ không nghiêm túc.

Ký ức không vui?

Anh lại có thể đem mình trở thành ký ức không vui!

Nhiếp Tử Vũ không nói nên lời, tim đau nhói lên.

Mãi không thấy câu trả lời của cô, Nhiếp Tử Phong cho là cô không nghe thấy, vì thế hỏi lại lần nữa, lúc này mới gọi tâm trí của Nhiếp Tử Vũ đang trôi tận đâu quay trở về. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Trong bóng tối, trước mắt hiện ra khuôn mặt anh tuấn và sâu sắc của Nhiếp Tử Phong, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ hơi nổi lên những gợn sóng lăn tăn, trả lời: “Anh nhiều tiền, đẹp trai, tôi tin nhất định sẽ có rất nhiều phụ nữ quỳ gối dưới chân của anh, đúng không?”

“Chính xác là như vậy.” Nhiếp Tử Phong không chút khiêm tốn, vô cùng đồng ý. “Vậy cô có hứng thú làm bạn gái tôi không?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ lập tức mở to hai mắt ra, vẻ mặt không dám tin.

Thấy cô im lặng không trả lời, Nhiếp Tử Phong nói tiếp: “Tôi tương đối có hứng thú với cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi đã bị vẻ thần bí của cô hấp dẫn rồi, cho nên mới mượn cơ hội này hẹn cô ra ngoài, như thế nào? Cô có hứng thú thử kết giao với tôi không?”

Nghe thấy giọng điệu của anh không giống như đùa giỡn, Nhiếp Tử Vũ ở đối diện đầu óc trở nên mơ màng, phát hiện ra lớn chuyện rồi.

Tại sao lại có thể như vậy!

Thậm chí anh còn chưa xác định được có phải là mình không mà đã đưa ra yêu cầu kết giao...

Chẳng lẽ, anh yêu Nana?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy đau đớn. Tuy cả hai đều là cô, nhưng Nhiếp Tử Vũ mới đúng thật là cô, còn Nana chỉ là một cô gái che giấu mọi cảm xúc trong chiếc mặt nạ...

“Cô đồng ý không?” Nhiếp Tử Phong hỏi lại lần nữa.

92. Chương 85-2: 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Cô đồng ý không?” Nhiếp Tử Phong hỏi lại lần nữa.

Suy nghĩ bị gián đoạn, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới tỉnh táo lại. Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong ở đối diện, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được một ánh mắt đang dừng lại trên người của mình, và đang chờ đợi câu trả lời.

“Tôi...” Cô do dự một lát, hít một hơi thật sâu, trả lời: “Thành thật xin lỗi, tôi không thể đáp ứng được yêu cầu này, bởi vì tôi đã có người trong lòng rồi.”

Câu trả lời của cô vừa nói xong, trong chớp mắt bầu không khí trong phòng bao liền thay đổi. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Nhiếp Tử Vũ khấn trương ôm lấy lồng ngực đang đập thình thịch của mình, cảm giác vô cùng khó thở. Ngay tại lúc hai người đều im lặng một lúc lâu, lúc Nhiếp Tử Vũ cho là anh sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa, thì đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói thô bạo vang lên.

“Là người nào? Cô thích người nào?”

Không biết tại sao anh lại cảm thấy tức giận, nhất thời Nhiếp Tử Vũ ngây ngẩn cả người. Vẫn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được tay trái của mình đã bị một bàn tay to nắm thật chặt, sức lực rất lớn giống như muốn bóp gãy tay của cô.

“Anh làm tay tôi đau rồi.” Nhiếp Tử Vũ thấy đau nên giãy giụa giật tay ra.

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong mặc kệ cô có đau hay không, một lòng chỉ quan tâm tới vấn đề mình muốn biết: “Nói cho tôi biết, cô thích ai rồi?! Chẳng lẽ thật sự là họ Lãnh...” Nói tới chỗ này, đột nhiên Nhiếp Tử Phong dừng lại không nói nữa.

Một lòng chỉ lo giật tay lại nên Nhiếp Tử Vũ không nghe thấy lời nói sau cùng của anh, suy nghĩ lại nếu anh muốn một câu trả lời, thì cô sẽ cho anh một câu trả lời.

“Tôi thích người đại diện của tôi, chúng tôi đã quen nhau một thời gian dài rồi!”

Nhiếp Tử Vũ hét câu này xong, cảm giác được bàn tay to đã buông lỏng tay mình ra, vì thế nhanh chóng rút tay mình về. Die6n da29niyle6 quy1 d9o^ⁿ.

Đã quen nhau một thời gian dài rồi sao?

Vậy còn Lãnh Duy Biệt kia thì sao?

Nhiếp Tử Phong bất ngờ nở một nụ cười lạnh, trong lòng càng lạnh lẽo hơn, đôi mắt đen nhánh cũng toé ra sự lạnh lẽo như băng.

Xem ra Nhiếp Tử Vũ không chỉ đùa giỡn một mình mình, mà còn đùa giỡn cả Lãnh Duy Biệt nữa!

Lợi hại, quả thật là rất lợi hại!

Anh không nhìn được mà chắc chắn khen ngợi ở trong lòng, nhưng cũng càng hận cô nhiều hơn.

Lúc đồ ăn của Nhiếp Tử Vũ được mang lên, hai người bắt đầu ăn cơm. Vì ăn cơm trong phòng tối cho nên cũng có một số chuyện phát sinh. Lúc dùng cơm thỉnh thoảng Nhiếp Tử Phong bày tỏ tình cảm yêu mến với Nhiếp Tử Vũ (Ở đây là Nhiếp Tử Phong đang bày tỏ sự yêu thích của mình đối với Nana), nói cô hãy suy xét cho mình một cơ hội. Thái độ không nghiêm túc coi như trước đó không phát sinh chuyện gì, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ chỉ im lặng chỉ cười không nói gì.

Một lát sau bữa tối cũng chấm dứt, đã tới lúc đi ra nơi ánh sáng.

Ngay lúc người phục vụ đưa hai người đi ra phòng bao, trong bóng tối, giọng nói của Nhiếp Tử Phong khe vang lên: “Cô xác định là không cần đi toilet chứ?” Để nhân cơ hội này chạy trốn. Táo đồ le^e quyy do^nn.

“Tôi vô cùng xác định là mình không cần.” Nhiếp Tử Vũ trả lời vô cùng chắc chắn.

“Được rồi.” Một lát nữa anh sẽ vạch trần gương mặt thật của cô.

Sau khi im lặng một lúc lâu, rốt cục hai người có thể nhìn thấy tia sáng rồi. Càng lúc càng đi ra nơi có ánh sáng rõ ràng hơn, nụ cười trên khoé miệng của Nhiếp Tử Phong từ từ giảm đi, trong đôi mắt đen nhánh loé lên tia sáng khác thường, khoé miệng nhếch lên nụ cười gian xảo giống như quỷ satan từ dưới địa ngục, gian ác khiến cho người ta sôi máu.

Rốt cục hai người cũng đi tới sân trước. Đang lúc Nhiếp Tử Phong muốn xoay người vạch trần thân phận của cô thì vang lên một tiếng chuông rất êm tai, ngăn cản lại lời nói và hành động của anh.

“Tiên sinh, là điện thoại của ngài.” Người phục vụ chuyển điện thoại tới.

Nhiếp Tử Phong vừa nhận lấy điện thoại, nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình xong, cả người cứng ngắc lại.

“Sao lại có thể như vậy được.” Trong màn hình hiện ra hai chữ “Vũ Vũ” này, khiến cho Nhiếp Tử Phong kinh ngạc không nói nên lời.

Vũ Vũ đứng ở ngay sau lưng anh, làm sao có thể gọi điện thoại cho anh được!

Tuy là không dám tin, nhưng Nhiếp Tử Phong vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Em là Nhiếp Tử Vũ.” Đầu bên kia truyền tới giọng nói trong trẻo của Nhiếp Tử Vũ. “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Vô cùng kinh ngạc, Nhiếp Tử Phong quay đầu lại nhìn người phụ nữ ở sau lưng mình. Chỉ nhìn thấy cô mặc bộ quần áo màu đen, mái tóc xoăn xoã tung xuống, từ mũi trở lên cô có đeo mắt kính che hết nửa khuôn mặt. Nhìn thấy anh đang nhìn cô, cô nhin không được dùng khẩu hình miệng hỏi anh sao thế.

Thấy như vậy, nhất thời trong lòng của Nhiếp Tử Phong như chìm xuống đáy cốc, anh làm ra vẻ ung dung hỏi: “Có chuyện gì sao?” Táo đồ le^e quyy do^nn.

“Không có gì, nhưng mà anh Lãnh có chút chuyện. Bây giờ bọn em đang ở nhà hàng XX, anh ấy muốn hẹn anh cùng ăn khuya, anh có muốn qua đây không?”

Đồng tử co rút một trận, Nhiếp Tử Phong không chần chừ chút nào đáp ứng luôn: “Được, anh sẽ tới ngay.” Sau khi nói xong thì tiện thể cúp điện thoại luôn.

Đôi mắt lạnh lùng như băng của anh nhìn chăm chăm người phụ nữ thần bí ở trước mặt, Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười lạnh lùng hỏi: “Tôi muốn giới thiệu cho cô một người, cô có đồng ý đi cùng với tôi không?”

“Tôi...”

“Cũng chỉ là bữa ăn khuya như thế này thôi, sau khi xong việc tôi sẽ trả lại lắc tay cho cô, như thế nào?”

“Chuyện đó... Thôi được rồi.” Ngoài dự kiến, cô lại không từ chối.

Nhận được lời đồng ý của cô xong, Nhiếp Tử Phong đi thẳng ra cửa. Đôi mày anh tuấn nhướn lên, trong đôi mắt vụt qua một tia sáng lạnh lẽo, thể hiện ra bây giờ tâm trạng của anh không vui vẻ gì.

Giọng nói kia có thể làm giả, nhưng khuôn mặt thì không thể giả được rồi.

Anh thật sự muốn xem bọn họ có những mảnh khoé gì!

※

Đúng hẹn đi tới nhà hàng XX theo như lời nói của Nhiếp Tử Vũ, đưa x echo nhân viên đi đậu ở bãi giữ xe xong, Nhiếp Tử Phong liền kéo theo Nana đi vào bên trong của nhà hàng, người phục vụ nhanh chóng đưa bọn họ vào một phòng bao.

“Tối rồi sao?” Lãnh Duy Biệt đứng dậy nghênh đón, dịu dàng tươi cười rất lịch sự: “Ngồi đi, hai người muốn ăn gì?”

“Tùy ý.” Lạnh nhạt nói ra hai chữ này, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn sang người ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt. Lại nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ cũng đeo kính râm xong, bị ức chế. Táo đồ le^e quyyyu do^nn.

“Trời đã tối rồi, vì sao còn đeo kính mát?” Nhiếp Tử Phong biết rõ còn cố hỏi.

Nghe vậy, Lãnh Duy Biệt vội vàng trả lời thay cô: “À... Đôi mắt của Vũ Vũ hơi sưng lên một chút, cho nên...”

“Tôi hỏi Nhiếp Tử Vũ, Lãnh Duy Biệt, chẳng lẽ cậu là người đại diện của cô ấy sao?” Nhiếp Tử Phong không vui lớn giọng nói, cho tới khi người bên cạnh mình kéo góc áo của anh, lúc này anh mới biết là mình đã thất lễ rồi.

“Mắt em hơi sưng một chút, vì không muốn mọi người ăn cơm không trôi, cho nên em đeo kính mát thôi, như vậy cũng không được sao?” Đối diện truyền tới một giọng nói khàn khàn.

Lời nói không được tự nhiên của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong giận quá hoá cười, đôi mắt của anh hiện lên tia sáng, quả nhiên đã lộ ra sơ hở rồi! Giọng nói này, quả nhiên không phải là của Vũ Vũ!

Cũng được! Táo đồ le^e quyy do^nn.

Nhiếp Tử Phong từ từ ngồi xuống, tùy tiện ăn một chút điểm tâm xong, bầu không khí trong phòng bao trở nên ngọt ngào. Vì để cho không khí quá mức gượng gạo, Lãnh Duy Biệt hiền lành đã chủ động mở miệng.

“Đây là tiểu thư Nana đúng không?”

Lời nói vừa mới nói ra khỏi miệng, thì Nhiếp Tử Phong đã ngay lập tức hỏi lại: “Sao cậu lại biết?”

“Tôi có nghe Vũ Vũ nói, tiểu thư Nana ở nước Mỹ rất nổi tiếng.”

Nghe xong câu nói này, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt nháy mắt đã biến đổi, khoé miệng giật giật nhưng không nói câu gì nữa.

“À? Vậy thì thật thú vị.” Nhiếp Tử Phong nở nụ cười nhạt di chuyển tầm mắt nhìn tới Nhiếp Tử Vũ, nhếch môi nói:

“Nhưng mà lúc trưa hôm nay, cô ấy nói cô ấy không biết người này. Chẳng lẽ... Vũ Vũ mà chúng ta biết không phải là cùng một người?”

“Cậu nói những lời này là có ý gì?” Lãnh Duy Biệt bênh vực kẻ yếu là Nhiếp Tử Vũ, không vui khi nghe thấy những lời nói hung hăng của anh: “Chẳng lẽ lại có hai Vũ Vũ? Nhiếp Tử Phong, chuyện này cậu cũng đùa quá trớn rồi đó!”

“Có phải là hai người hay không, lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi.” Nhiếp Tử Phong thấy Lãnh Duy Biệt không biết chuyện gì cảm thấy buồn thay cho cậu ta, đồng thời cũng vì những thủ đoạn tình vi vô cùng thông minh của Nhiếp Tử Vũ mà cảm thấy vô cùng thất vọng. Táo đồ le^dhe quyy do^nn.

Hai người đàn ông to lớn như vậy, lại bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nghĩ lại, sự lạnh lẽo lại tràn ra trong ánh mắt, sắc mặt của anh lập tức trở nên cứng ngắc lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Nana đang ngồi bên cạnh.

“Nếu như để cho Nana lộ ra gương mặt này với mọi người, Vũ Vũ kia bỏ kính mát xuống, để cho chúng ta nhìn xem cô có phải là Nhiếp Tử Vũ thật không, hay lại là... Giả mạo!”

“Rầm!” Một tiếng, Lãnh Duy Biệt đập bàn đứng lên. Gương mặt nhợt nhạt anh tuấn trở nên xanh mét, dưới cơn thịnh nộ anh ta không chú ý tới hình tượng gì nữa khẽ hét lên với anh: “Nhiếp Tử Phong, cậu điên rồi đúng không? Vũ Vũ đã nói không muốn người khác nhìn vẻ mặt này của cô ấy nên mới đeo kính, cậu muốn cô ấy khó xử sao?” Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

“Hừ!” Nhiếp Tử Phong cười nhạt, không thèm quan tâm, chêu chọc nói: “Sắc mặt khó coi hơn tôi cũng đã nhìn thấy rồi, cậu nghĩ rằng tôi và cậu còn để ý chuyện đó nữa sao?”

“Cậu...” Lãnh Duy Biệt cứng họng.

“Đủ rồi!” Nhiếp tử Vũ ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt không nhận được nữa hét lên, nhất thời mọi người cảm như hén, im lặng tới mức tiếng cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

“Thật sự anh muốn nhìn thấy em bị thảm như thế sao? Được, em thỏa mãn cho anh!”

Vẫn là giọng nói khàn khàn như cũ, nhưng lại mang theo chút run rẩy.

Nhiếp Tử Phong khinh thường nhìn cô tự biên tự diễn, cô từ từ tháo mắt kính xuống, cho tới khi lộ ra cả khuôn mặt...

93. Chương 86: Tất Cả Đáp Án

Editor: Táo đỏ phổ núi

Làm sao có thể!

Chuyện này sao có thể!

Nhìn thấy đối diện lộ ra một khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, giờ đây trong lòng của Nhiếp Tử Phong đã không thể dùng hai từ ‘Khiếp sợ’ để hình dung được nữa.

Nếu như cô ấy không phải là Vũ Vũ, vậy cô ấy là ai? Chẳng lẽ anh đã đoán sai thật sao? Cô ấy không phải là Vũ Vũ mà chỉ là Vũ Vũ trong tưởng tượng với hình hài của Nana?! die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Khi anh nhìn thấy ánh mắt thất thần và hốc mắt sưng đỏ của cô, cùng với gương mặt tiêu tụy, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác thương cảm và xót xa.

“Anh đã thấy toại nguyện chưa?” Giọng nói của Nhiếp Tử Vũ có chút ghen ngào, cô mạnh mẽ trừng to hai mắt lên nhìn vẻ mặt kinh ngạc và áy náy của Nhiếp Tử Phong, cô có cảm giác phức tạp không phân biệt được rõ ràng, cười tự giấu nói: “Xem ra cách ứng xử của em rất tệ, khiến cho người khác nghi ngờ em là giả mạo.”

“Vũ Vũ...” Tự biết ngượng, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Phong cũng không nói nên lời, mới vừa rồi cả vú lấp miệng em giờ phút này đã biến mất không thấy đâu.

Coi như không nhìn thấy ánh mắt áy náy của anh, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ tái xanh đứng lên, ném ra một câu nói: “Bỗng dưng em không nuốt nổi bữa ăn khuya này nữa rồi, mọi người cứ từ từ dùng tiếp.” Nói xong, cầm lấy túi xách đi ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý tới ý cầu xin của Nhiếp Tử Phong.

Nhiếp Tử Vũ rời đi, tự nhiên Lãnh Duy Biệt cũng không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

“Tự giải quyết cho tốt đi.” Lạnh lùng nói ra một câu như vậy xong, quay đầu nhìn về phía Nana đang ngồi thất thần ở bên cạnh, nói: “Tôi nghĩ loại người đàn ông này cũng không thích hợp với cô, cô có muốn rời khỏi không, thuận đường tôi đưa cô về.”

Thì thấy Nana không chút do dự liền đứng dậy đi theo, sau đó đi ra khỏi phòng bao. die,n; dzvz. nlze.qu; ydo /nn.

“Ầm!” một tiếng, cửa phòng bao đóng kín lại, bên trong căn phòng rộng lớn xa hoa như vậy, chỉ còn lại một mình Nhiếp Tử Phong.

Đối mặt một căn phòng trống vắng như vậy, gân xanh trên trán trơn bóng của Nhiếp Tử Phong cũng đã nổi lên, đột nhiên nổi giận đập một quyền thật mạnh lên bàn.

...

Cùng lúc đó, bên ngoài khách sạn.

Chiếc xe BMW màu trắng chạy ra khỏi khách sạn với tư thế vô cùng đẹp mắt, sau đó từ từ chạy ra đường quốc lộ. Bên trong xe, ba người lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, sắc mặt không hên mà cùng biểu hiện ra giống nhau, không khí căng thẳng không nói nên lời.

“Em xác định chắc chắn cậu ta không phát hiện ra chứ?” Lãnh Duy Biệt đang lái xe ở bên cạnh hỏi.

“Vâng.” Ngồi trên ghế lái phụ, Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, không còn giọng khàn khàn nguy trang như lúc nãy nữa. Cô ở bên cạnh dùng nước tẩy trang tẩy đi gương mặt son phấn ở trên mặt, chỉ một lát sau đã lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn và xinh đẹp. Cô làm ra hốc mắt sưng đỏ, chỉ là để phòng ngừa bất trắc, nhưng không ngờ được cuối cùng Nhiếp Tử Phong vẫn vạch trần cô ra, điều này khiến cho cô có chút mất mát. Tao do le quíy đono.

“Vũ Vũ.” Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt khẽ gọi nói.

Lãnh Duy Biệt chần chờ một lúc, rồi hỏi: “Tại sao không trực tiếp nói cho Tử Phong biết em chính là Nana?”

Nghe vậy, trong nháy mắt ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ tối sầm lại, chậm chạp trả lời lại: “Bởi vì... Sẽ có chút phiền toái không cần thiết.” Nếu như mà anh ấy biết mình đã nói dối với anh ấy, thì anh ấy sẽ càng hận cô nhiều hơn...

Toàn bộ tâm tư của cô đều viết ở trên mặt, mà Lãnh Duy Biệt chỉ cần nhìn thẳng vào cô là hiểu được tất cả. Lặng lẽ thở dài một cái ở trong lòng, anh ta nói: “Một ngày nào đó cậu ta sẽ biết em còn có một thân phận khác.” Trên thế giới này không có con gió nào không lọt tường.

“Em hiểu mà.” Nhiếp Tử Vũ khẽ cụp mắt xuống, nhìn ra bên ngoài xe. Nếu như vậy, càng lắm thì cô lại lần nữa biến mất thôi...

Chuyện đêm nay mặc dù kinh tâm động phách, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ không hề hối hận khi quyết định làm như vậy.

“Vậy sau này em định làm như thế nào? Mỗi ngày anh sẽ phải đối mặt với cậu ta, có muốn chuyển ra khỏi nhà họ Nhiếp không? Hay để em đi cầu xin với bác gái để cho em tới ở chung với anh.” Biết mẹ Nhiếp không yên tâm khi Vũ Vũ ở một mình cho nên mới yêu cầu cô chuyển về nhà ở, cho nên Lãnh Duy Biệt mới đưa ra yêu cầu này.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười yếu ớt từ chối: “Không cần, em nghĩ sau này anh ấy sẽ yên lặng một thời gian thôi.” Dù sao mới vừa rồi đã cho anh không ít đả kích, mấy ngày sau này anh ấy sẽ vô cùng áy náy đối với cô.

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau, Nân ngồi ở ghế sau cũng tháo mắt kiếng xuống, lộ ra khuôn mặt xinh xắn vô cùng diễm dúa.

“Lại có thể giấu giếm mình lâu như vậy, Nhiếp Tử Vũ, chắc là cậu muốn chết rồi!” Không sai, người mới vừa rồi sắm vai Nana chính là Triệu An Nhã, cô gỡ mái tóc giả ở trên đầu ra, chống nạnh nói: Tao do le quíy đono.

“Ân tình này, để xem cậu trả lại cho mình như thế nào! Cậu có biết hay không, lúc nãy mình bị hù sợ muốn chết luôn.” Chỉ sợ Nhiếp Tử Phong sẽ đi tới gỡ mắt kính của cô ra.

“Xin lỗi mà ~” Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại bày ra vẻ mặt cầu khẩn tiêu chuẩn, dưới mắt có một chút khổ sở nhàn nhạt.

“Thôi.” Không chịu nổi luồng sóng điện của Nhiếp Tử Vũ truyền tới, Triệu An Nhã khuỷa khuỷa tay, có chút cảm thấy may mắn nói: “Nhưng mà may mắn là cho tới khi chúng ta rời khỏi phòng ăn anh ta cũng không nói với mình câu nào, nếu không, vậy coi như xong đời thật rồi!”

Nhớ lại tình huống nguy hiểm lúc này, trái tim nhỏ bé của Triệu An Nhã cũng muốn nhảy ra ngoài luôn.

Tối nay, lúc cùng ăn cơm tại căn phòng tối đen với Nhiếp Tử Phong cũng là bản thân cô, cho tới khi Nhiếp Tử Phong dẫn đầu đi ra khỏi phòng ăn xong, mới mới nhanh chóng đổi thân với Triệu An Nhã sớm núp ở một bên, để cho cô ấy đóng giả thành mình. Biết tốc độ của mình có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng bọn họ được, cho nên Nhiếp Tử Vũ liền kêu người đại diện của mình chuẩn bị trực thăng chờ sẵn ở trên lầu, đây cũng chính là nguyên nhân cô đã chọn nhà hàng XX để gặp mặt. Dĩ nhiên, trong đó có chi tiết mà Nhiếp Tử Phong không đoán sai, đó là lúc Nhiếp Tử Vũ gọi điện thoại cho anh, chính là giọng nói do Lãnh Duy Biệt xử lý bằng máy tính. Dđienn damn leie quýydon.

※

Sau đó Lãnh Duy Biệt đưa Nhiếp Tử Vũ về nhà họ Nhiếp, nói chuyện mấy câu rồi rời đi. Bây giờ đã là hơn mười giờ tối, nhưng mà nhà họ Nhiếp vẫn đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

“Xem ra nhất định là vẫn đang chọn chọn cái gì đó cho ngày kết hôn rồi.” Nhiếp Tử Vũ thầm nói xong, đi thẳng vào đại sảnh.

Vậy mà chân trước của cô mới vừa bước chân vào đại sảnh, chân sau đã thấy một bóng dáng đen nhánh đột nhiên chạy tới bên cạnh của cô, ngăn cản đường đi của cô. Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn, không ngoài dự đoán vẫn là người thích tới tìm cô để kiếm người.

Đôi mắt hung dữ tìm kiếm ở sau lưng của Nhiếp Tử Vũ, cũng không biết là đang nhìn cái gì. Bỗng dưng, sắc mặt của cô ta sừng lên, lạnh lùng hỏi: “Người đâu? Tử Phong đâu rồi?”

Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ trợn mắt một cái, rất buồn bực nói: “Không phải tôi đã nói cho chị biết là tôi đi gặp bạn rồi sao?”

“Tôi rất mệt mỏi, không rảnh mà lộn xộn với chị.” Nhiếp Tử Vũ nói xong muốn vòng qua người của cô ta để đi, nhưng mà Quan Duyệt lại bắt được cô, không để cho cô đi. Dđienn damn leie quýydon.

“Hừ, đừng cho là tôi sẽ tin chuyện vớ vẩn của cô!” Nhiếp Tử Vũ đi ra ngoài, Tử Phong cũng chậm trễ chưa về, đừng nói với cô ta đây chỉ là chuyện trùng hợp, bởi vì trên đời này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy!

“Cô tin hay không thì tùy.” Đối với việc cố tình gây sự của cô ta, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cố sức tránh thoát khỏi bàn tay của cô ta, cô không thèm quay đầu lại, đi thẳng lên cầu thang.

“Ừ?” Trở về là sẽ biết ngay thôi.

Mà trong nháy mắt cô vừa mới lên lầu kia, chiếc xe Rolls-Royce màu đen đã nhanh chóng đi vào trước cửa, rồi dừng lại.

Quan Duyệt bày ra khuôn mặt tươi cười ngênh đón, nhưng mà Nhiếp Tử Phong vừa xuống xe cũng không thèm nhìn tới cô ta một cái, đi thẳng lại hỏi quản gia vừa nghe thấy tiếng xe đang chạy ra kia.

“Cô ấy đâu?”

94. Chương 87: Là Cháu Quán Lấy Cô Ấy

Editor: Táo đỏ phổ núi

Giọng điệu lạnh như băng giống như có thể đóng băng được một người vậy, gương mặt u ám kia như được đúc nên, nhưng mà chỉ một cái liếc mắt nhìn đã khiến cho người khác không dám tới gần.

“Cậu chủ, người cậu nói có phải là...” Hai chữ cô chủ còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một giọng nói sắc bén khẽ hét lên cắt đứt lời nói của ông.

“Nhiếp Tử Phong, anh cho em là người chết hay sao?” Bị anh bỏ qua nhiều lần như vậy, khiến cho những tính toán của cô ta có kiên nhẫn đi nữa cũng không chịu được. Quan Duyệt đi về phía anh, chắn ở trước mặt của anh, hay tay bắt lấy cổ tay của anh, để cho anh nhìn thẳng vào ánh mắt đau lòng của cô ta.

“Em không cho phép anh đi tìm cô ta!”

Nhiếp Tử Phong khẽ liếc cô ta một cái, ngay sau đó tiếp tục sa sầm nét mặt hỏi quần gia: “Có phải cô ấy ở trong phòng hay không?” Nói xong, đi vòng qua một bên để tránh khỏi cô ta, nhắc chân nhanh chóng muốn đi vào bên trong.

Vừa mới mở miệng như vậy, nhưng anh lại hoàn toàn coi như mình không tồn tại, đột nhiên Quan Duyệt giống như nổi điên hét lên: “Nhiếp Tử Phong, anh đứng lại đó cho em!” Nói xong liền bước lên để nói chuyện, ôm lấy vòng eo gầy gò của anh. SSdienng danlew quy9on.

Quần gia đứng ở bên cạnh kinh ngạc trợn to hai mắt lên, vẻ mặt sững sờ. Mà lúc này, Nhiếp Tử Phong không thể coi như không thấy cô ta được.

“Buông ra!” Anh thờ ơ nhìn cánh tay đang quấn quanh thắt lưng mình ra, thấy cô không có chút ý định nào muốn thu hồi lại, vì vậy nhú mày lại lạnh lùng nói: “Cùng một câu tôi không muốn nói tới lần thứ hai, biết điều thì hãy buông tay ra! Nếu không thì đừng trách tôi không khách khí với em!”

“Không cần, em không buông!”

Nhiếp Tử Phong mang theo vẻ lạnh lùng khẽ cong môi lên, đáy mắt loé lên tia sáng nguy hiểm. Anh ra sức kéo cánh tay của cô ta ra khỏi người của mình, sau đó hung hăng đẩy cô ta ra bên cạnh.

Không có sự chuẩn bị trước, lại đi giày cao gót nên chân của Quan Duyệt bị lão đảo một cái, một giây sau cả người chật vật ngã xuống đất.

Trong lòng cô ta vừa tức giận vừa lo lắng, cô ta trừng to hai mắt, miệng há hốc ra, bộ dạng không thể tin được nhìn anh đối xử không chút khách khí với mình như vậy. Lúc đang muốn hét lên vì tức giận, đột nhiên, ánh mắt của cô ta liếc nhìn thấy một bóng dáng đang chậm rãi đi từ phòng khách ra, vì vậy lập tức thay bằng bộ dạng vô cùng uỷ khuất, tốc độ thay đổi sắc mặt, khiến cho người ta không kịp nhìn. SSdi33nng dan lew quy9on.

“Tử Phong, chúng ta cũng sắp kết hôn, làm sao anh lại có thể đối xử với em như vậy!”

Nói xong, cô ta nghẹn ngào một tiếng, lập tức hai giọt nước mắt trong suốt tràn ra theo trong hốc mắt, trùng hợp lại rơi vào ánh mắt của hai người chậm rãi từ trong nhà đi ra.

Nhìn thấy bộ dạng diễm đạm đáng yêu của cô ta, Nhiếp Tử Phong cũng không hề có một chút cảm giác áy náy nào, ngược lại anh cảm thấy buồn bực gãi gãi đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn. Ngay lúc đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng ở bên cạnh chen ngang vào.

“Tử Phong, cháu đang làm cái gì với Duyệt Nhi vậy?!” Ở trong phòng khách mãi không thấy Quan Duyệt mang trà lên, vì vậy lão phu nhân mới đi ra ngoài theo, không ngờ lại nhìn thấy một cảnh như vậy.

Bà ta dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tử Phong đang không có chút nào gọi là xấu hổ kia, mẹ Nhiếp ở bên cạnh cũng đi lại để dìu Quan Duyệt đứng lên. Sau đó đau lòng vội vàng kiểm tra xem Quan Duyệt có bị thương ở đâu không, lúc này mới lạnh lùng quay đầu lại nhìn Nhiếp Tử Phong.

“Ai có thể tới nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì không!”

Ánh mắt tàn khốc đảo mắt nhìn qua từng người đang ở đây, bà ta gõ gõ cây quạt xuống mặt đất, ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn tới quần gia đang đứng phía sau của Nhiếp Tử Phong. Die nd da nl e q uuydo n.

Nhìn thấy ánh mắt của bà ta, quần gia sững sờ, sau đó vội vàng mở miệng thuật lại: “Là như vậy, mới vừa rồi cậu chủ...”

Nhưng mà ông ta chỉ mới vừa mở miệng ra nói chuyện, đã bị một giọng nữ vừa nói vừa khóc cắt đứt.

“Là do cháu sai!” Nhìn thấy vẻ mặt của lão phu nhân càng trở nên nghiêm trọng, nước mắt của Quan Duyệt càng rơi xuống nhiều hơn, vẻ mặt của cô ta càng trở nên bất lực. “Là do cháu làm việc không nên làm, mới khiến cho Tử Phong đẩy cháu ra, bà nội, bà cũng đừng trách Tử Phong nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt của lão phu nhân chẳng những không dịu đi chút nào, mà ngược lại còn nhúu mày chặt hơn nữa. “Là chuyện động trời gì mà nó lại đối xử với cháu như vậy, Duyệt Nhi, bà nội biết cháu có lòng tốt, nhưng trong chuyện này, cháu cũng đừng nói giúp cho Tử Phong nữa. Người đàn ông một khi đã ra tay đánh được một lần, có một... thì sẽ... có hai, bà nghĩ bà cũng không muốn trong nhà họ Nhiếp xảy ra chuyện bạo lực!”

Đôi mắt của Quan Duyệt đang nước mắt lưng tròng nhưng trong ánh mắt cũng chợt loé lên một chút ma mãnh, nhưng trước khi bị người khác phát hiện, cô ta đã thay bằng vẻ mặt đáng thương. Diend da nle q uuyd n.

Cô ta lén lút liếc mắt dò xét thấy vẻ mặt không tốt chút nào của Nhiếp Tử Phong, cắn môi nói: “Chuyện này hoàn toàn không thể trách Tử Phong được, anh ấy muốn đi tìm Vũ Vũ, cháu không nên ngăn cản anh ấy, tất cả mọi sai lầm đều là lỗi của cháu, bà nội, bà đừng trách Tử Phong nữa.”

“Cái gì!?”

Vừa nghe đến hai chữ Vũ Vũ này, không chỉ có lão phu nhân, mà ngay cả mẹ Nhiếp cũng hít một hơi thật sâu.

“Tử Phong? Vũ Vũ đi ra ngoài gặp bạn, còn chưa trở về, con tìm nó làm gì chứ?” Mẹ Nhiếp trầm điều không hiểu nhìn về mặt xanh mét của Nhiếp Tử Phong, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Quản gia đứng ở bên cạnh không nhịn được đứng ra giải thích: “Cái này... Cô chủ vừa mới về nhà rồi ạ.”

“Lại là Nhiếp Tử Vũ! Tĩnh Nhi, con xem cái con bé mồ côi này còn muốn gây ra bao nhiêu chuyện nữa mới toại nguyện đây! Sớm nói các con năm đó đừng nhận nuôi cô ta, nhưng con lại không chịu nghe! Bây giờ lại hại Duyệt Nhi và Tử Phong gây ra mâu thuẫn, mẹ xem con đã hối hận chưa!” Nói tới Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt của lão phu nhân ngay lập tức hiện ra vẻ chán ghét, cũng nhìn Quan Duyệt với vẻ mặt hoàn toàn ngược lại.

“Chuyện này...” Mẹ Nhiếp muốn giả thích, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của lão phu nhân, đành phải nuốt lại những lời định nói ra vào trong lòng, ngược lại nói với Quan Duyệt: “Duyệt Nhi à, anh trai tìm em gái đó là chuyện rất hợp tình hợp lý, mẹ nghĩ không có chuyện gì đáng ngại, con cứ...”

Nhưng mà không đợi cho bà nói hết câu, lão phu nhân đã mở miệng quát bảo bà ngưng lại: “Vậy đợi cho tới khi con bé mồ côi kia dụ dỗ Tử Phong lên giường con mới biết là cái gì là đáng ngại sao?! Mẹ thấy chuyện này rất nghiêm trọng. Tĩnh Nhi, con hãy đuổi con bé mồ côi kia ra khỏi nhà họ Nhiếp ngay lập tức đi, một giây một phút mẹ cũng không muốn nhìn thấy cô ta!”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy. Trước hết nghe xem Tử Phong muốn tìm Vũ Vũ có chuyện gì đã, sau đó lại...” Táodỏ le^e quyỵ do^nn.

“Lại như thế nào? Dù sao mẹ cũng biết cái con bé mồ côi kia cũng không có cái gì tốt cả. Mới trước đây đã rất thích quần lầy Tử Phong, lúc lớn lên suốt ngày mặc bộ quần áo lộ hết da thịt lác lư ở trước mặt của Tử Phong, vừa nhìn đã biết là không phải loại con gái tốt lành gì.” Lão phu nhân căm giận và bất mãn nói.

Nghe thấy bà ta nhiều lần chửi bới và nhục mạ Nhiếp Tử Vũ, sự tức giận ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng bùng phát ra.

“Cô ấy không có quần lầy cháu!” Nhiếp Tử Phong nhúu mày lại, vẻ mặt rất nghiêm túc và lạnh lùng. Hai tròng mắt như mắt điều hầu của anh khiến cho lão phu nhân dời mắt khỏi người Quan Duyệt nhìn sang anh, anh nhếch môi lên lạnh lùng nói một câu: “Là cháu quần lầy cô ấy!”

Lời nói cũng như vậy, hành vi của anh cũng như vậy! Trong khoảng thời gian trước tới nay, vẫn là anh không nhịn được mà vướng mắc với cô, còn cô thì đã một lần tránh thoát khỏi anh.

“Cháu... Tử Phong, cháu đang nói những lời vớ vẩn gì vậy!” Nghe được lời nói âm vang và mạnh mẽ của anh, sắc mặt của lão phu nhân lập tức thay đổi hết trắng lại xanh. “Cháu hãy nói lời thật với bà nội, là do cái con đàn bà đề tiện kia đã quyến rũ cháu đúng không? Nói ra, bà nội sẽ không trách cháu. Dù sao cháu cũng là một người đàn ông có tinh lực dồi dào không nhịn được bị cám dỗ là chuyện bình thường...” Từ nhỏ bà ta hết gọi là cái con bé mồ côi kia đến người đàn bà đề tiện, đủ để thấy bà ta có bao nhiêu chán ghét đối với Nhiếp Tử Vũ.

95. Chương 88: Huỷ Bỏ Hôn Ước

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Đủ rồi, cháu không cho phép bà nói cô ấy như vậy nữa!” Nhiếp Tử Phong vô cùng tức giận nhíu mày lại, đột nhiên thấy anh hét lên như vậy, nên lão phu nhân giương mắt lên nhìn, theo bản năng anh nói: “Vũ Vũ cũng không có làm chuyện gì có lỗi, cháu hi vọng bà sẽ không tìm cô ấy để nói chuyện.”

Tâm cao khí ngạo, chủ nhân trong gia đình, cho tới bây giờ đều là bà ta dạy dỗ người khác, lão phu nhân chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày đứa cháu mình yêu quý nhất lại lên tiếng trách móc mình, trong một thời gian ngắn, sắc mặt của bà ta hết đỏ chuyển sang trắng rồi lại tái xanh. *die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.*

“Cháu... Cháu... Cháu sao có thể nói những lời như thế với bà được chứ, bà là bà nội của cháu...Sao cháu có thể...” Bởi vì quá đau lòng, bà ta không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

“Cho dù là bà nội đi nữa, thì không phải bà cũng nên có bộ dạng của một bậc bề trên, không phải sao?” Nhiếp Tử Phong không chút lùi bước, mà tiếp tục dùng giọng nói lạnh lùng khiến cho người khác sôi gan nói: “Cho dù bà không thích Vũ Vũ đi chăng nữa, thì cô ấy cũng là một phần tử trong nhà họ Nhiếp, cũng là một con người. Sao bà có thể ra tay đánh cô ấy như vậy, dùng cái ly ném vào trán cô ấy! Bà có biết vết thương ở trên trán bị rách ra phải khâu năm mũi không? Hơn nữa Vũ Vũ chỉ mới là cô bé mười tám tuổi, không vẫn là cô bé chưa đủ mười tám tuổi!”

Dĩ nhiên Nhiếp Tử Phong biết bà ta chưa bao giờ thích Vũ Vũ, nhưng anh vẫn nghĩ là bà ta sẽ biết chừng mực, cho dù đối với người đáng ghét cũng sẽ như vậy.

“Tử Phong, đủ rồi, đừng nói nữa.” Đứng ở sau lưng lão phu nhân, mẹ Nhiếp lắc đầu một cái, dùng ánh mắt ý bảo anh không nên nói nữa. Bởi vì dù nói thế nào đi nữa, bà ta cũng là trưởng bối.

“Đủ rồi sao? Con cho là con mới nói như vậy còn lâu mới đủ!” Gương mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong lạnh lùng, cười nhạt: “Từ khi Vũ Vũ còn nhỏ bà đã có khuynh hướng bạo lực với cô ấy rồi, thậm chí còn nhốt cô ấy vào phòng tối không cho cô ấy ăn uống gì, trong khi ai hỏi tới bà cũng nói coi cô ấy như cháu gái ruột, nhưng mà chuyện này chỉ khi nghe được những người giúp việc nói chuyện cháu mới biết được! Bà vẫn không thừa nhận rằng mình đã làm rất quá đáng sao?”

*Die,n;ida.onlze.qu; ydo /nn.*Khi nói tới chuyện cũ, Nhiếp Tử Phong đối với Nhiếp Tử Vũ ngoại trừ đau lòng thì chỉ có đau lòng. Về bề ngoài của Vũ Vũ luôn khiến cho người ta nghĩ là cô là người luôn hoạt bát và rộng rãi, nếu như không phải ngẫu nhiên nghe được người giúp việc nói chuyện phiếm với nhau, anh không thể ngờ được là cô đã phải trải qua những nỗi đau như vậy, cũng có thể hiểu được sau khi anh nghe chuyện này xong có bao nhiêu kinh ngạc và sợ hãi.

Nói tới đây, hốc mắt của mẹ Nhiếp đỏ lên, trong mắt là tràn ngập vẻ áy náy.

Bà cũng biết chuyện này của Vũ Vũ, nhưng mà ngại lão phu nhân là bề trên nên không dám mở miệng. Nhưng bây giờ lại nghe thấy Nhiếp Tử Phong đang bên vực kẻ yếu là Vũ Vũ, trong khi chính mình là yếu đuối đứng ở một bên, trong lòng bà dâng lên một cảm giác chua xót.

Mà cũng nên vì Vũ Vũ mà sớm đứng ra bên vực, như vậy, hôm nay Vũ Vũ sẽ không bị đánh tới mức phải đi vào bệnh viện.

Thật lòng mà nói, Nhiếp Tử Phong vẫn còn chưa nói hết. Anh chờ cho sự đau lòng và xót xa trong lòng mình dịu đi một chút, sáng giọng chỉ chỉ vào lão phu nhân, nói tiếp: “Bà có biết vì sao cho tới bây giờ Vũ Vũ vẫn không dám nói việc này ra với chúng cháu không? Không phải vì cô ấy cảm thấy sợ hãi mà không nói ra, mà cô ấy cảm kích! Cô ấy biết nhà họ Nhiếp có ơn với cô ấy, cho nên không muốn nói ra chuyện này để gây xáo trộn trong gia đình, tình nguyện chịu đau chịu khổ một mình. Những điều này bà có biết không? Thậm chí cháu đã từng nghĩ, năm đó nếu đưa cô ấy tới Viện Cỏ Nhi thì còn tốt hơn ở đây để bị khi dễ, đánh đập!” Câu nói sau cùng, dường như Nhiếp Tử Phong hét lên. Dienxdandf Kê quyu dong.

Cũng bởi vì như vậy, rốt cuộc mẹ Nhiếp không nhận được áy náy mà rơi nước mắt.

Trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ. Mỗi người ở đây đều có vẻ mặt nặng nề vô cùng, không khí cũng trở nên căng thẳng và phức tạp.

Nếu nói mẹ Nhiếp và Nhiếp Tử Phong một lòng cảm thấy áy náy, thì Quan Duyệt nóng ruột tới mức như bị lửa đốt.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy? Không nên như vậy!

Nhìn vẻ mặt của lão phu nhân dần dần trở nên xấu hổ, Quan Duyệt ở bên cạnh, trong lòng đang vô cùng suốt ruột.

Rõ ràng chuyện này đang có lợi cho cô ta, sao tự dưng lại quẹo sang có lợi cho Nhiếp Tử Vũ rồi!

Không được, cô ta tuyệt không thể để cho Nhiếp Tử Vũ chiếm tiện nghi được!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt lại vội vàng khóc lên, nghẹn ngào nói: “Bà nội không sai, Vũ Vũ cũng không sai, người sai là con, mọi người có muốn trách thì trách con đi.” Bất chấp tất cả, cô ta nhận hết mọi lỗi lầm lên trên người của mình.

Trong lòng đang tính toán, vốn cho là tất cả mọi sự chú ý sẽ tập trung hết lên trên người mình, nào ngờ đâu, một lúc lâu sau lão phu nhân lại nói ra một câu, bốn chữ,... Dienx ui dandf Kê quyu dong.

“Không, là bà sai.” Đây là lời nói thật lòng của bà ta. Giương đôi mắt màu nâu lên nhìn Nhiếp Tử Phong với ánh mắt kiên định, ngưng tụ trong ánh mắt của bà ta không phải phần nộ mà là áy náy. Sau đó nhìn thấy con dâu đang đứng sau lưng đã khóc không thành tiếng, bà ta thật lòng cảm nhận được mình đã làm sai quá nhiều rồi.

“Bà nội làm sao có thể làm cái gì sai được? Bà chỉ vì muốn giúp cháu nên mới...” Quan Duyệt vẫn muốn nói cái gì đó nữa, nhưng mà lại bị ngắt lời.

“Cho tới nay trong lòng của bà đều có vương mắc với nó, bởi vì không phải là con nối dõi của nhà họ Nhiếp, mà chỉ là một đứa bé bị vứt bỏ, cho nên bà mới đối xử với nó như vậy. Các người trách ta là một bà già ngoan cố cũng được, trách ta máu lạnh vô tình cũng được, dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi.” Bà ta bắt đầu lắc đầu, mới cảm nhận được Nhiếp Tử Vũ đã chịu thiệt thòi rất nhiều.

Đúng vậy, cho dù chán ghét Nhiếp Tử Vũ như thế nào đi nữa, bà ta cũng không nên đối xử với cô như vậy.

D,0dylq.d.Bà ta đem sự nhẫn nhịn của cô thành cái cớ để đánh đập chửi bới, hoàn toàn xem thường sự kính trọng của cô. Bà ta đã sai lầm rồi, sai lầm nghiêm trọng...

Về mặt áy náy, cái lắc đầu lặng lẽ của lão phu nhân khiến cho bà ta dường như già thêm mấy tuổi, vẻ mặt mệt mỏi. Bỗng dưng, bà ta quay ra sau lưng vẫy vẫy nói: “Tĩnh Nhi, đỡ mẹ đi vào trong phòng đi, mẹ muốn đi nghỉ.”

“Vâng ạ.” Mẹ Nhiếp vội vàng lau nước mắt, không một chút chậm trễ, bước lên đỡ bà ta đi vào phòng ngủ.

Cho tới khi bóng dáng của hai người đã khuất, lúc này không khí trong đại sảnh mới tốt lên một chút.

“Quản gia, đi bảo nữ đầu bếp chuẩn bị giúp tôi mấy món mà Vũ Vũ thích ăn.” Nhiếp Tử Phong quay đầu lại dặn dò, vẻ mặt cứng nhắc cũng được buông lỏng một chút.

“Vâng ạ.”, nhận được mệnh lệnh, quản gia vội vàng chạy vào trong phòng bếp.

Lập tức, cả phòng khách rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người Nhiếp Tử Phong và Quan Duyệt.

Nhìn ánh mắt che kín đầy sương mù của Nhiếp Tử Phong dừng lại trên người của mình, Quan Duyệt khẩn trương tới mức nuốt nước miếng, lần lượt hít hơi thật sâu để khiến mình bình tĩnh lại. Rất vất vả mới ổn định được dòng suy nghĩ của mình, đang lúc cô ta muốn nở ra nụ cười nhạt định nói cái gì đó, thì thấy Nhiếp Tử Phong nhếch môi lên, lạnh lùng nói ra một câu: d,0dylq.d.

“Chúng ta huỷ bỏ hôn ước đi.”

Bảy chữ như nước chảy mây trôi nhưng lại có uy lực vượt xa bom nguyên tử, lập tức khiến cho những suy nghĩ của Quan Duyệt bị phá vỡ tan nát không còn chút gì, nhất thời nụ cười trên mặt cô ta đông cứng lại trên khoé môi.

Thật lâu sau, khó khăn lắm Quan Duyệt mới nhếch môi lên, lộ ra nụ cười như có như không vẻ mặt chua xót, đôi môi run rẩy hỏi: “Tử Phong... Anh... Anh đang nói đùa với em sao?”

Huỷ bỏ hôn ước, chuyện này...

Chuyện này sao có thể... Bọn họ sắp kết hôn rồi, làm sao có thể...

Không, nhất định là anh đang nói đùa!

Quan Duyệt tự an ủi mình ở trong lòng, nhưng mà câu nói tiếp theo của Nhiếp Tử Phong khiến cho những lời an ủi chính mình của cô ta như nước chảy về biển đông.

“Tôi sẽ nói với bên ngoài là em huỷ bỏ hôn ước trước, cứ như vậy thì em sẽ không phải lo lắng gì dư luận.” Cho rằng cô ta đang lo lắng chuyện này, cho nên Nhiếp Tử Phong đã suy nghĩ biện pháp giải quyết cho cô ta.

96. Chương 89: Cô Mắc Nợ Anh

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Không, em không cần.” Vốn cho là anh chỉ nói đùa thôi, nhưng mà sau khi nhìn lại thì trong mắt anh vô cùng nghiêm túc, trong nháy mắt Quan Duyệt liền trở nên rối loạn. Sắc mặt của cô ta trở nên trắng bệch, đôi môi run rẩy, ánh mắt không tự chủ mà trở nên mờ mịt.

“Tử Phong, em không muốn huỷ bỏ hôn ước, em không muốn.” Cô ta điên cuồng lắc đầu, bắt được cánh tay của Nhiếp Tử Phong, cúi người cầu xin: “Anh biết là em rất yêu anh mà, em không thể mất anh được. Van xin anh, xin anh đừng huỷ bỏ hôn ước có được không, có được không?”

Nước mắt tuôn ra như vỡ đê, ngay lúc này Quan Duyệt không còn là người phụ nữ có nhiều mưu mô tính toán như mười lăm phút trước nữa, mà chỉ là một người phụ nữ lụy tình đáng thương.

Nhưng mà...

Sự đáng thương của cô ta cũng không chiếm được sự đồng tình của Nhiếp Tử Phong. Trên mặt của Nhiếp Tử Phong là vẻ kiên định không một chút dao động nào, sau đó nghe thấy lời nói rất kiên quyết của anh.

“Tự mình đi về đi. Tôi sẽ cho em thời gian tiếp nhận sự thật này, sau khi tiếp nhận được rồi, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho truyền thông chuyện của hai chúng ta. Đến lúc đó, làm phiền em suy nghĩ ra một lý do không muốn tiếp tục với tôi nữa.” Nói xong, anh nhẹ nhàng gạt tay cô ta ra. Diễm đáng ele quý don.

“Không! Em không đồng ý! Em không đồng ý huỷ bỏ hôn ước!” Không nhận được lời đáp ứng của anh, Quan Duyệt đành lặng lẽ rời khỏi. Cô ta cao ngạo hất mặt lên, trong mắt chứa đựng sự thì hận như có như không. “Anh không cho em lời giải thích, có chết em cũng sẽ không đồng ý huỷ bỏ hôn ước!” Nhưng cho dù có giải thích, cô ta cũng sẽ không huỷ bỏ hôn ước.

Nghe vậy Nhiếp Tử Phong khẽ liếc mắt nhìn cô ta một cái, nói: “Muốn giải thích phải không? Được rồi, tôi giải thích cho cô.”

Quan Duyệt nín thở tập trung, một lòng tập trung vào anh, chỉ thấy anh im lặng một lát, rồi nói rất dứt khoát:

“Lời giải thích là cho tới bây giờ tôi cũng không yêu cô, cũng không có khả năng sẽ kết hôn với cô!” Lúc trước đính hôn, hoàn toàn là do bị Nhiếp Tử Vũ vứt bỏ nên mới nhất thời mất đi lý trí, rồi sau đó lộ ra tin tức kết hôn với cô ta, từ đầu tới cuối anh cũng không suy nghĩ muốn cùng với cô ta, càng miễn bàn tới chuyện kết hôn!

Mặc dù đã sớm dự liệu được, nhưng khi nghe thấy anh không chút do dự mà nói ra câu nói khiến người khác tổn thương này, trong lòng Quan Duyệt vốn đã không bình tĩnh nay lại càng run rẩy nhiều hơn.

Làm sao có thể! Anh làm sao có thể đối xử với cô ta như vậy được!

Sự hận thù từng chút từng chút cắn nuốt lý trí của cô ta, trong lòng trở nên lạnh lẽo đông cứng lại. Ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn vào Nhiếp Tử Phong sau khi nói những lời này xong không hề có chút áy náy nào, trong lòng đau như dao cắt. Diễm đáng eloe quýy don.

Cô ta đã làm nhiều chuyện vì anh như vậy, nhưng kết quả là một câu cảm ơn cũng không có, ngược lại kết quả lại là từ hôn!!

Cô ta là một người phụ nữ quý hiếm trong thương giới, trong cảm nhận của rất nhiều người đàn ông! Cô ta cao ngạo, cô ta xuất sắc, cả đời cô ta đã sống trong sự ca tụng và nịnh hót của người khác, cao quý giống như một con thiên nga.

Còn bây giờ, cô ta lại vấp ngã ở đây, trước người đàn ông trong lòng của cô ta nhưng chưa bao giờ thuộc về cô ta, chuyện này sao cô ta có thể chịu đựng được!

Điều khiến cho cô ta tức giận hơn cả là, cô ta lại bị một đứa bé mồ côi đánh bại! Cơn tức giận này, dù sao cũng không nuốt trôi được. Nghĩ tới đây, vẻ thống khổ của cô ta càng được thể hiện nhiều hơn so với trước đó.

“Tử Phong, tình cảm thì cũng có thể bồi dưỡng, ngay lúc này anh không thích em, nhưng chưa chắc trong tương lai anh cũng sẽ không yêu em. Em cầu xin anh, hãy cho em cơ hội được yêu anh có được không?”

Không cam lòng, cô ta không cam lòng khi mình cứ như vậy mà thua! Cho nên bây giờ, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn gì, cô ta cũng muốn đoạt lại anh.

Nhưng mà, Nhiếp Tử Phong không thể cho tính toán của cô ta được thành công.

Thờ ơ nhú mày lại, Nhiếp Tử Phong không một tiếng động lui về phía sau để giữ một khoảng cách với cô ta.

“Chúng ta đã quen nhau ba năm, tôi cũng không thể yêu cô, cho dù chúng ta có thêm nhiều thời gian hơn nữa, cũng chỉ vô dụng mà thôi.” Trong lòng của anh chỉ có một người duy nhất là Vũ Vũ, sớm đã không để mắt tới người phụ nữ này rồi.

Lời nói này, khiến cho sự cầu xin của Quan Duyệt trong nháy mắt đều tan thành mây khói.

“Anh có cần phải tuyệt tình như vậy không?” Cô ta oán ận một câu: “Không còn khả năng cứu vãn nữa sao?!”

“Xin lỗi.” Nhiếp Tử Phong chỉ có thể trả lời cho cô ta bằng hai chữ này. Nói xong, anh không thêm liếc mắt nhìn Quan Duyệt lấy một cái nào nữa, mà đi thẳng lên lầu. Tao do leé quýy đđono.

Nhìn bóng dáng của anh dần dần khuất ở nơi cầu thang, vẻ đau khổ của Quan Duyệt trong nháy mắt đều biến mất, mà thay vào đó là ánh mắt căm thù, so với người bất lực thê thảm trước đó một giây cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhiếp Tử Phong, quả thật anh rất tuyệt tình!

Trong ngực giống như có một tảng đá ngàn cân đè lên, nặng nề và áp lực, dần dần, hai tay đang buông thõng hai bên đùi nắm chặt thành quyền, gân cổ tay nổi lên rất rõ.

Chỉ một câu xin lỗi của anh có thể đổi lại những công sức và tuổi thanh xuân mà tôi đã bỏ ra sao? Hừ! Đừng có nằm mơ!

Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ, các người đã vô tình với tôi, thì cũng đừng trách tôi đối xử độc ác với các người!

Quan Duyệt cô mà không chiếm được cái gì đó, thì những người phụ nữ khác cũng đừng nằm mơ chiếm được!

...

※

Sau khi Nhiếp Tử Phong lên lầu xong liền đi thẳng đến phòng của Nhiếp Tử Vũ, đúng như trong dự tính, cho dù anh có gõ cửa như thế nào đi nữa, Nhiếp Tử Vũ cũng không lên tiếng. Anh gõ cửa khoảng mười lăm phút cũng không thấy gì, lúc này Nhiếp Tử Phong mới nói một câu: “Bữa ăn khuya đặt ở cửa, chờ em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta lại nói tiếp.” Sau đó ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa.

Trong phòng, Nhiếp Tử Vũ đeo tai nghe, bật nhạc âm lượng lớn nhất, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gõ cửa của Nhiếp Tử Phong. Nhưng mà cô vẫn kiên nhẫn không chịu mở miệng, mãi tới khi anh rời đi rồi cô mới bỏ tai nghe xuống.

Xuống giường, cô đi ra mở cửa, trên mặt đất có một chén cháo nghêu mà cô thích ăn, vì vậy cô bưng chén đi vào. Nhưng chỉ đặt ở lên bàn trên đầu giường, không đụng một miếng nào.

Cô cứ nhìn chằm chằm vào đó, bỗng dưng cảm thấy trên mặt ướt ướt, cô đưa tay lên sờ, thì phát hiện đó là nước mắt chẳng biết rơi từ lúc nào. Vì vậy trong ngực cảm thấy đau nhói lên, nước mắt rơi ngày càng nhiều.

Cô khóc, là vì lúc này cô nghe thấy đoạn đối thoại của Nhiếp Tử Phong và lão phu nhân. Tao o đdo lê quý đđono.

Cô nghe thấy anh vì mình mà đứng ra phản bác và bênh vực, chỉ trích lão phu nhân đã không đúng; cũng nghe thấy lão phu nhân cảm thấy áy náy, và cả tiếng khóc của mẹ Nhiếp. Cho nên cô cũng khóc.

Cô nói không nên lời là do cảm kích, cao hứng, hay còn có cái gì khác nữa, nhưng cô nghĩ chắc là mỗi thứ có một ít, nhưng mà càng nhiều khổ sở hơn đó là vì bản thân mình và Nhiếp Tử Phong.

Lão phu nhân từ nhỏ đã không muốn gặp cô, nhưng mỗi khi cô bị đánh chửi xong, Nhiếp Tử Phong lại cười đùa với mình, mang cô đi công viên chơi trò chơi, lấy lòng cô. Khi đó, cô cho rằng anh đối đãi với mình như vậy là vì yêu quý mình, nhưng bây giờ mới biết được, đó là bởi vì muốn an ủi cô.

Bây giờ ngồi nhớ lại chuyện trước kia, cô mới phát hiện anh cực kỳ quan tâm tới cô.

Chỉ cần cô gây ra chuyện gì, anh sẽ lập tức giải quyết giúp cô. Ngay cả lúc cô “đến ngày” đau tới mức chết đi sống lại, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, anh sẽ bỏ cuộc họp để giúp cô đi mua canh đậu đỏ; lúc lớn lên một chút, cô luôn phá hoại chuyện tốt của anh và những người phụ nữ khác, anh cũng chưa bao giờ nhần mảy lại với cô.

Anh đối xử tốt với cô như vậy, nhưng mình chưa đáp lại cho anh được cái gì hết. Lần đầu tiên, cô vì anh trả giá cũng cảm thấy không đáng giá. Thậm chí, còn cảm thấy mình mới là người nợ anh!

Nhớ lại, suy nghĩ của Nhiếp Tử Vũ dần dần bay xa...

...

Cô đã vì anh mà làm nhiều chuyện như vậy!

Đêm khuya im ắng, đêm nay nhất định là một đêm không ngủ - -

97. Chương 90: Nhìn Rõ Bộ Mặt Thật Của Cô Ta

Editor: Táo đồ phổ núi

Hôm sau, Nhiếp Tử Vũ liền nói với mẹ Nhiếp chuyện dọn ra sống ở bên ngoài, nhưng mà mẹ Nhiếp nhất định không chịu đồng ý. Mẹ Nhiếp ngại ngần nói xin lỗi, sau đó cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện như vừa rồi nữa, sau đó dùng chuyện này cầu xin cô không cần dọn ra ngoài. Vì bất đắc dĩ, Nhiếp Tử Vũ cũng đành không nhắc tới chuyện này nữa.

Nhưng cũng bắt đầu từ hôm đó, Nhiếp Tử Vũ đi sớm về trễ, thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng đâu. Có lúc cô sẽ đi gặp bạn cũ ôn chuyện hoặc đi ngắm cảnh ở xung quanh, hoặc là đi ăn những món ăn ngon mà ở Mỹ không có, lâu lắm rồi cô không được ăn, hoặc là cô tình nguyện ngồi gần người trong quán cà phê cả ngày cũng không muốn về nhà họ Nhiếp.

Một ngày nào đó, nhà họ Nhiếp - -

Cũng không biết vì sao khi trời bắt đầu sáng, trên người của Nhiếp Tử Vũ liền đầy rẫy những vết thương lớn nhỏ, tất cả đều có vết máu ứ đọng. Vì vậy, Lãnh Duy Biệt vô cùng đau lòng. Muốn huỷ bỏ cuộc họp.

Có lẽ những người khác sẽ cho vết thương của cô chỉ là vô tình, chỉ có Nhiếp Tử Vũ mới hiểu rõ, vết thương này của cô là do có người cố ý tạo thành...

※

Trong thư phòng ở lầu hai, cửa được đẩy ra, một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Dienxdandf Kê quyu dong.

“Anh đã để xảy ra chuyện gì? Không phải tôi đã nói anh hãy nhanh chóng giải quyết con tiện nhân Nhiếp Tử Vũ sao? Tại sao anh chỉ gây cho nó chút vết thương như vậy? Tôi đã đưa cho anh bao nhiêu tiền như vậy, mấy người là đồ ăn hại sao?!” Mấy câu chất vấn liên tiếp vang lên.

“Phải làm cho dứt khoát một chút! Giống như năm đó các người đã ngộ sát Nhiếp Tử Phong vậy, ra tay độc ác, không chút nhân từ nào, có nghe không!” Nói xong, nét mặt của cô ta dần dần trở nên hung dữ và độc ác, trong mắt xẹt qua tia khát máu: “Làm sạch sẽ vào, đừng để lưu lại bất kỳ chút dấu vết nào cho tôi! Đừng để giống như ba năm trước, để cho người ta tóm được đưa tới đồn cảnh sát, nếu tôi không có người quen biết, thì bây giờ các người vẫn còn đang ăn cơm tù!”

Nghe thấy đầu bên kia đã cam kết và bảo đảm không biết bao nhiêu lần, trong lòng Quan Duyệt mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Nhưng cô ta rất thông minh, nên không dám buông lỏng, tiếp tục nói: “Nhưng nếu ngày mai tôi vẫn nhìn thấy cô ta, thì số tiền tôi hứa sẽ bị trừ đi một nửa, có biết chưa!”

Giọng nói ngoan độc sau khi nói xong, lúc này Quan Duyệt mới “cạch” một tiếng gấp điện thoại lại.

Nhìn điện thoại di động đã đóng lại, Quan Duyệt nở ra nụ cười âm hiểm và máu lạnh.

Ngủ giấc!

Nhưng mà nếu như tìm người khác thì rất phiền phức, mà Nhiếp Tử Phong lại nhiều lần nhắc đi nhắc lại vụ hủy bỏ hôn ước với cô ta, nên cô ta đành phải vất vả nhiều lần đi tới đồn cảnh sát, nhờ người quen giúp đỡ để đưa hai người đã giúp cô ta ba năm trước ra tù.

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt cắt điện thoại di động đi, nhanh chóng thay đổi nét mặt. Lúc đang muốn xoay người đi xuống dưới lầu để lấy lòng lão phu nhân, trong nháy mắt quay người lại kia, cô nhìn thấy một đôi mắt ở ngoài cửa đang nhìn thẳng vào cô ta với ánh mắt khiếp sợ, trong nháy mắt cả người cô ta đông cứng ngay tại chỗ.

Không khí bên trong thư phòng nặng nề tới cực điểm. Diádenxdadsfnf Kê quyu dong.

“Bà...” Một tay ôm ngực, sắc mặt Quan Duyệt trắng bệch. Nhìn đối phương từ từ mở cửa ra, lộ cả khuôn mặt, Quan Duyệt sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, nuốt nước miếng một cái, một lúc lâu sau mới nói ra được một câu: “Bà... Bà... Bà tới đây từ lúc... nào...”

Bà ta đột ngột xuất hiện, lại bị tiếng hét giận dữ của cô ta làm cho kinh ngạc và sợ hãi, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn, một lát sau, lão phu nhân nhìn chằm chằm vào cô ta, từ miệng thốt ra một câu:

“Cũng đã lâu rồi, đủ để nghe được tất cả đoạn đối thoại của cháu!”

Nghe vậy, tất cả những suy nghĩ của Quan Duyệt trong nháy mắt đều tan thành mây khói, đầu óc trở nên trống rỗng. Một lúc lâu sau, cô ta mới phản ứng kịp muốn giải thích cái gì đó nhưng lời nói của lão phu nhân khiến cho những lời cô ta định nói ngậm lại ở cổ họng.

“Duyệt Nhi, bà chưa từng nghĩ cháu là loại người như vậy.” Bà ta vốn định đi lên lầu để nhờ cô ta tra chút tài liệu giúp mình, nhưng không ngờ lại nghe được chuyện cô ta thuê người để đi giết người. Lão phu nhân không khỏi đau lòng, lắc đầu một cái, trong mắt tràn ngập vẻ đau lòng. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n

Bởi vì là bạn thân với bà nội của cô ta, cho nên mới yêu thương cô ta như cháu gái ruột. Vậy mà bà ta không ngờ được một cô gái có vẻ ngoài dịu dàng hiền lành nhưng lại có lòng dạ độc ác như vậy, bà ta đã vô cùng thất vọng.

Nghĩ tới đây, lão phu nhân không khỏi run run, cảm giác thật sợ hãi.

“Không, bà nội hãy nghe cháu giải thích, chuyện không phải như bà đã nghe đâu.” Một người quan trọng luôn ủng hộ cô ta, cho dù như thế nào Quan Duyệt cũng không để mất đi được. Cho nên cô ta vội vàng giải thích, nhưng lão phu nhân lại nhần tâm một lần nữa cắt đứt lời của cô ta.

“Bà muốn đem chuyện này nói cho Tử Phong. ” Vừa nói xong liền xoay người sang chỗ khác.

“Không, không được!” Vừa nghe đến chuyện bà ta muốn đem chuyện này nói lại cho Nhiếp Tử Phong, Quan Duyệt sợ tới mức vội vàng chạy lại ngăn cản ở trước mặt của bà ta, cản trở đường đi của bà ta. “Bà nội, bà đừng như vậy, cháu biết là cháu đã sai lầm rồi, cháu sẽ nói họ dừng tay ngay lập tức có được không? Cháu van xin bà đừng nói lại cho Tử Phong.” Nói xong, cô ta nhanh chóng nặn ra hai giọt nước mắt.

Nhìn sang, trên gương mặt xinh đẹp của Quan Duyệt hiện đầy vẻ lo lắng kèm theo một chút hung ác.

“Bà nội, không phải bà cũng rất ghét cô ta sao?Cháu giải quyết cô ta rồi, đối với hai người chúng ta đều tốt không phải sao?” Không hề biết mình đã làm một chuyện sai trái, Quan Duyệt nói tiếp: “Hơn nữa, không phải cô ta có cái gì đó với Tử Phong sao, là do cô ta cố tình bám lấy Tử Phong,hoàn toàn đoạt lấy anh ấy từ cháu, bà có biết không?”

Cô ta cố ý bẻ cong sự thật, rồi quan sát sắc mặt của lão phu nhân. Vốn cho là bà ta ít nhiều gì cũng hiểu được nguyên nhân tại sao mình làm như vậy, nhưng không ngờ bà ta lại cố chấp lắc đầu.

Hôm đó Nhiếp Tử Phong đã lên tiếng tố cáo, khiến cho bà ta suy nghĩ một ngày, cũng nhận ra được sai lầm của mình, không nên căn cứ vào nơi người ta sinh ra để kết luận nhân cách của một người. Ví dụ như bây giờ, bà ta cho cô ta là một người ưu tú, không ngờ lại có lòng dạ độc ác như vậy...Di3án~đ@ndsf.l3,quý.d0n

Nghĩ tới đây, lão phu nhân càng trên áy náy với Nhiếp Tử Vũ vì những chuyện mình đã làm.

Nhìn lão phu nhân ngày thường vẫn luôn rất yêu quý mình, luôn lộ ra vẻ mặt hiền lành giờ phút này lại lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc và lạnh lùng nhìn mình, cả người của Quan Duyệt run rẩy. Cô ta còn muốn nói điều gì đó nữa, nhưng chưa kịp mở miệng, lão phu nhân đã nói bằng giọng điệu trách cứ.

“Làm sao cháu có thể làm như vậy đối với Vũ Vũ,cho dù thật sự nó có cái gì đó với Tử Phong, cháu cũng không thể hại nó như vậy không phải sao? Làm sao mà cháu có thể làm ra chuyện như vậy được!” Bà ta mạnh mẽ lên án, trong mắt là vẻ hối tiếc.

Vốn cho là lão phu nhân sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng không ngờ vẻ mặt của bà ta không có chút dao động nào.

Vạn bất đắc dĩ, Quan Duyệt hạ quyết tâm, cắn môi uất ức nói: “Bà nội, cháu đã mang thai, van xin bà đừng nói chuyện này ra với Tử Phong có được không? Nếu không anh ấy thật sự sẽ hận chết cháu mất, cháu tin bà cũng không hy vọng con của cháu, chắt nội của bà vừa sinh ra đời đã không có ba chứ?” Nói xong, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin.dfien ddn lie qiu doon

Quả nhiên cô ta đoán không sai, sau khi nói câu này xong, vẻ mặt của lão phu nhân thay đổi một chút. Nhưng sự cao hứng của cô ta không kéo dài được bao lâu, chỉ vì một câu nói sau mà trong lòng như chìm xuống đáy bể.

“Nhưng cho dù như thế nào, cháu cũng không nên gây tổn thương cho Vũ Vũ, lại còn gây họa cho Tử Phong.” Nghe cô ta kể lại như vậy, lúc này bà ta mới nhớ tới ba năm trước Tử Phong bị người ta đánh bị thương vào bệnh viện, thiếu chút nữa khó giữ được tính mạng, cũng chính vì chuyện này nên bà ta mới càng ghét Vũ Vũ hơn. Nhưng lại không ngờ được là chuyện này không liên quan gì tới Vũ Vũ, mà liên quan tới người mình rất yêu quý...

“Làm sao bà lại cố chấp như vậy chứ!” Quan Duyệt bị phản ứng của bà ta làm cho tức giận tới mức nói cũng không lựa lời, không chút nghĩ ngợi liền buột miệng mắng: “Muốn trách thì trách con Nhiếp Tử Vũ chết tiết kia kìa, nếu như không phải cô ta cướp đi Nhiếp Tử Phong, hôm nay cháu cũng không cần làm như vậy đối với cô ta, bà nghe còn không hiểu hay sao?”

“Thật sự xin lỗi.”

Nói xong vòng qua cô ta liền đi tới hướng cầu thang.

98. Chương 91: Vu Oan Giá Họa (1)

Editor: Táo đồ phổ núi

Không, không thể nói cho Nhiếp Tử Phong biết được!

Sắc mặt của Quan Duyệt trắng bệch, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo hoàn toàn không có chút huyết sắc nào, đôi mắt hốt hoảng đảo loạn nhìn xung quanh, cả người cô ta vô cùng hoảng sợ.

Lấy mức độ yêu quý của Nhiếp Tử Phong với Nhiếp Tử Vũ, nếu chuyện ba năm trước cô phái người bắt cóc cô ta rơi vào tai của rơi vào tai anh, vậy thì tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua cho mình, thậm chí có thể dẫn tới tai họa cho công ty của Quan Thị. Hậu quả này cô tuyệt đối không thể tiếp nhận được.

Cho nên... Cô tuyệt đối không thể để cho Nhiếp Tử Phong biết chuyện này!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt vội vàng đuổi theo. Cô ta bắt được bả vai của lão phu nhân đang muốn bước xuống cầu thang, mạnh mẽ xoay người của bà ta lại, đối mặt với mình.

“Tôi cũng đã ăn nói khập nhệp van xin bà rồi, tại sao bà vẫn không chịu đáp ứng lời nói của tôi, bà già ngoan cố này!” Dù sao bộ mặt của cô ta cũng đã bị vạch trần rồi, Quan Duyệt cũng đã không còn quan tâm bà ta nhìn mình như thế nào nữa.

Gương mặt cau có dữ tợn của Quan Duyệt lọt vào trong mắt của lão phu nhân, khiến cho bà ta rất thất vọng và đau khổ.

Bởi vì thật sự bà ta không cách nào hình dung ra người phụ nữ đang sỉ nhục mình ở trước mặt này và một người phụ nữ thường ngày luôn dịu dàng như nước quẩn lấy mình để lấy lòng này là một. Cho nên bây giờ, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài. Người ta nói càng sống lâu càng nhìn người chuẩn hơn, vậy mà đôi mắt của bà ta có vài lần như bị mù. Tao do lê quý ddon.

Không tức giận, chẳng qua chỉ thất vọng đối với bản thân mình, lão phu nhân thở dài nói: “Không phải bà nội không giúp cháu, mà là lần này cháu thực sự đã làm rất quá đáng rồi.”

“Quá đáng?” Quan Duyệt đối với câu trả lời của bà ta thì xì mũi coi thường, khuôn mặt lộ ra vẻ châm biếm. Đột nhiên, ánh mắt của cô ta chuyển hướng, trầm mặt: “Quá đáng chính là đưa cháu đích tôn chết tiết của bà mới đúng! Tôi đã bỏ ra thời gian ba năm ở bên cạnh anh ta, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả là huỷ bỏ hôn ước và một câu thật sự xin lỗi!” Chuyện này bảo cô ta làm sao mà chịu nổi? Cái gọi là lòng tự ái của cô ta đặt ở chỗ nào!

Nghe vậy, lão phu nhân bị kinh hoảng tới mức không nói được lời nào.

“Huỷ bỏ hôn ước? Tại sao Tử Phong lại muốn làm như vậy, cháu cũng đã có đứa con của nó rồi, chuyện này...”

Nhưng mà một câu nói của bà ta vẫn chưa nói hết, liền bị Quan Duyệt cười to lên mấy tiếng cắt đứt.

“Ha ha ha, đồ ngu, các người đều là đồ ngu!” Cô ta điên cuồng cười nói, đáy mắt mang sự mỉa mai. Đợi đến khi cười xong, lúc này mới nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của lão phu nhân, nhếch cánh môi lạnh lùng nói: “Cái con đề tiện Nhiếp Tử Vũ cũng tin lời nói của tôi..., không nghĩ tới một bà già nhưng lại hồ đồ như bà cũng tin lời nói của tôi..., tất cả các người đều là những người ngu ngốc!” Bao gồm cả Nhiếp Tử Phong đã chà đạp lòng tự ái của cô ta ở dưới chân cũng như vậy!

Dường như lời nói của cô ta giống như một hòn đá lớn, giáng thẳng vào trong lòng của lão phu nhân, bà ta vốn đã không bình tĩnh rồi, một lúc lâu sau cũng không thở lại bình thường được. Ngoài khiếp sợ ra, bà ta cảm thấy tức giận vì lời nói dối của cô ta. Tsasoo do leé quýy dđono.

“Làm sao cháu có thể... Tại sao lại có thể gạt chúng tôi... Đến cuối cùng thì cháu có ý định gì!?” Bà ta vô cùng đau lòng chỉ trích.

“Hừ!” Đối với vẻ mặt đau lòng của bà ta, Quan Duyệt lạnh lùng nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, hất cằm lên, cao ngạo nói: “Bây giờ tôi đã không còn gì phải sợ nữa rồi, nói thật cho bà biết luôn, bà biết tại sao Nhiếp Tử Phong lại đính hôn với tôi không? Tại sao ba năm trước Nhiếp Tử Vũ lại phải ra đi? Hừ.”

Đáy mắt dâng lên một tia sáng lạnh lẽo, Quan Duyệt bĩu môi, nói tiếp: “Bà còn nhớ rõ ba năm trước báo chí đưa tin chuyện tôi và Nhiếp Tử Phong ra vào khách sạn không? Cũng là do một tay tôi bày ra đấy! Trên thực tế đêm đó Nhiếp Tử Phong say đến bất tỉnh nhân sự, căn bản sẽ không làm gì với tôi cả. Còn có về phần con đàn bà đề tiện Nhiếp Tử Vũ đó! Đó là bởi vì tôi đã lừa dối Nhiếp Tử Phong nói khi anh ta hôn mê cô ta đã đi chơi khắp nơi với người đàn ông khác, lúc Nhiếp Tử Phong ôm tôi lại trùng hợp lại bị cô ta nhìn thấy, cho nên cô ta mới có thể rời đi. Như thế nào? Xem đi, các người đều là một đám ngu xuẩn, đều bị tôi chơi đùa ở trong tay, ha ha ha...”

Nhiếp Tử Phong được khen là thiên tài, nhưng cuối cùng không phải cũng thua ở dưới tay của cô đó sao!

Hừ!

Cho dù như thế nào đi nữa, cô vẫn là người chiến thắng cuối cùng! Dĩ nhiên, lần này cũng sẽ không ngoại lệ!

Nghĩ tới đây, trong mắt của Quan Duyệt bỗng dưng xẹt qua một tia sắc bén lạnh lẽo, nhìn chằm chằm lão phu nhân, trong mắt hàm chứa sát ý.

Quan Duyệt đã thắng thắn một trận, khiến cho lão phu nhân bị kinh hoảng mãi vẫn chưa phản ứng kịp. Một lúc lâu sau, bà ta mới run rẩy đôi môi, khó khăn mới nặn ra được một câu nói.

“Cho dù bây giờ... Tử Phong không huỷ bỏ hôn ước với cô, tôi cũng sẽ không đồng ý nhận cô làm cháu dâu của tôi nữa.” Một người phụ nữ lắm mưu nhiều kế như vậy, không xứng với đứa cháu bảo bối của bà ta.

Lão phu nhân vốn tưởng lời nói của mình sẽ khiến cho thái độ của cô ta mềm mỏng đi, nhưng không ngờ cô ta lại giận quá hoá cười, hơn nữa còn lão xược cười to hơn. Die~nn dđan leé Quy ido nn.

“Bà cho rằng tại sao tôi lại đem những chân tướng sự thật này nói cho bà biết?” Quan Duyệt nở ra một nụ cười nham hiểm lạnh lẽo, vẻ mặt đột nhiên u ám xuống.

“Cô...” Nhìn cô ta nhanh chóng thay bản vẻ mặt độc ác, trong lòng lão phu nhân dâng lên một cảm giác bất an.

“Hừ! Đó là bởi vì tôi sẽ không cho bà có cơ hội nói chân tướng sự thật này với Nhiếp Tử Phong!”

“Cô... Cô muốn làm gì tôi...” Trực giác của lão phu nhân muốn đẩy cô ta ra, giữ một khoảng cách với cô ta. Không ngờ đột nhiên Quan Duyệt buông lỏng bả vai của bà ta ra, sau đó từ miệng thốt ra một câu nói.

“Bây giờ bà đã biết tôi sẽ làm gì với bà rồi...”

Nói xong, lão phu nhân liền thấy cô ta dùng sức đẩy mình lui về phía sau. Hai mắt tròn to lên, còn chưa kịp hét lên một tiếng chói tai, cả người đã ngã thẳng xuống dưới, liền tiếp lặn xuống bậc cầu thang.

“Rầm!” một tiếng vang lên thật lớn. Theo tiếng kêu nhìn lại, thì thấy lão phu nhân đã lăn tới cửa cầu thang, đầu đụng phải lan can bằng gỗ, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn trên trán bà ta máu tươi đang chảy ra, Quan Duyệt nhanh chóng thu lại nụ cười trên khoé miệng, sát ý trong đáy mắt càng trở nên nồng đậm.

Người muốn ngăn cản bước đi của cô, chỉ có một kết quả, đó chính là chết!

Cô ta chậm rãi bước chân đi xuống cầu thang, đi tới bên người của lão phu nhân, ngồi xổm người xuống ôm lấy đầu của bà ta đập mạnh mấy cái xuống đất, cho tới khi trong lòng bàn tay toàn là máu tươi lúc này cô ta mới hài lòng đứng lên, dùng chân đá đá vào người của bà ta. (ec ec edit mà thấy tởm mụ Quan Duyệt ghê, chưa thấy ai mà dã man như vậy!!)

“Đến Âm Tào Địa Phủ cũng đừng trách tôi, muốn trách thì trách đưa cháu đáng chết của bà và cái con đàn bà dê tiện Nhiếp Tử Vũ kia!” Lạnh lùng nói nhỏ câu đó xong, lúc này cô ta mới nhanh chóng đi lên lầu.

Bên trong đại sảnh, vắng vẻ không tiếng động, yên lặng tới mức có chút dị thường – Die~nn ddaqqn lê qưQuy ido nn.

※

Nhưng nếu không phải quên giấy tờ quan trọng ở trong phòng ngủ, Nhiếp Tử Vũ vạn lần không muốn trở về nhà họ Nhiếp. Bởi vì mỗi lần trở về nhà họ Nhiếp, cô nhất định sẽ phải chạm mặt hai kẻ thù. Cô đứng ở ngoài cửa chần chừ một lúc lâu, mới chậm rãi đi vào đại sảnh.

Đôi chân thon dài không dừng lại một giây mà hướng thẳng về phía cầu thang đi tới, dọc đường đi Nhiếp Tử Vũ sợ có người phát hiện ra mình. Thật vất vả mới đi tới cửa cầu thang, nhưng lại bị một màn trước mắt dọa cho sợ hãi.

Nhìn thấy lão phu nhân mặc sườn xám xanh đen sắc mặt trắng bệch đang té xỉu ở trên đất, mà ở dưới người của bà ta, còn có một vũng máu.

Đã xảy ra chuyện gì...

Túi xách trong tay rơi xuống đất kêu ‘ bịch ’ một tiếng, Nhiếp Tử Vũ trợn to mắt lên, sợ tới mức vội vàng ngồi xổm người xuống. Cô hoang mang sợ hãi nâng đầu của bà ta lên, cố gắng muốn kêu bà ta tỉnh lại, nhưng chỉ vô ích mà thôi. Một lúc lâu sau, lúc này cô mới lo lắng nhớ tới phải gọi điện thoại cấp cứu, đang lúc cô để đầu của lão phu nhân xuống, để lấy điện thoại di động ở trong túi xách ra bấm một dãy số.

Sau lưng lại phát ra một tiếng “A!”, đỉnh tai nhức óc.

99. Chương 92: Vu Oan Giá Hoạ (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Một tiếng hét thất thanh khiến cho điện thoại ở trong tay Nhiếp Tử Vũ rơi xuống đất, đồng thời cũng làm cho những người giúp việc vốn đang tập trung trong phòng khách nghe thấy chạy tới.

Mọi người nhìn thấy ở trước mặt là lão phu nhân với sắc mặt trắng bệch đang nằm trên vũng máu, mà bàn Nhiếp Tử Vũ đầy máu tươi, dùng vẻ mặt hốt hoảng để nhìn bọn họ, mọi người lập tức liên tưởng tới việc cô đã đẩy lão phu nhân xuống lầu, vì vậy nhất thời không hẹn mà cùng cũng hít một hơi.

Mọi người sợ hãi là không dám bước lên trước, thậm chí quên phải gọi xe cứu thương, mà người đầu tiên tỉnh táo lại là quản gia.

“Các người còn đứng trơ ra đó làm cái gì, mau đi gọi xe cứu thương đi.” Quản gia chỉ huy mọi người dáo vào đây, sau đó mới đi tới chỗ của Nhiếp Tử Vũ đi với vẻ mặt ngưng trọng. điễnn dần nên quýndon.

“Cháu...” Nhiếp Tử Vũ trở mắt lên nhìn, sau đó nhìn thấy trong ánh mắt chợt loé lên vẻ đau lòng, lúc này mới phản ứng lại. Cô chậm rãi cúi đầu nhìn xuống hai tay của mình đang dính máu tươi, vội vàng lo lắng muốn giải thích: “Không phải vậy, không phải là cháu đã làm bà ấy biến thành như vậy, thật sự không phải do cháu làm.” Nói xong, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên bi thương.

Quần gia không để ý tới lời nói của cô, chỉ khẽ nói một câu: “Chuyện này chờ ông chủ về lại nói tiếp.” Sau đó, vội vàng ngồi xổm người xuống ôm ngang lão phu nhân đã bất tỉnh lên, rồi vòng qua người của cô đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Nhiếp Tử Vũ gấp đến độ thiếu chút nữa muốn khóc lên.

Bỗng dưng, hốc mắt nàng trở nên đỏ ửng lên, đáy mắt trở nên mờ mịt.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy... đi đến dần dần nếm đủ cay đắng.

...

Lão phu nhân được khẩn cấp đưa đến bệnh viện đẩy vào trong phòng giải phẫu, nhận được tin tức của quần gia ba Nhiếp và mẹ Nhiếp ở bên ngoài vội vã chạy về, và cả Nhiếp Tử Phong đang triển khai cuộc họp.

“Đã xảy ra chuyện gì? Bà nội làm sao lại vào bệnh viện?” Nhiếp Tử Phong vắt vẻo mệt mỏi chạy tới, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy sự lo lắng, trong đôi mắt đen nhánh càng thêm thâm trầm không nhìn thấy đáy.

Đầu tiên ánh mắt của anh dừng lại trên người của Nhiếp Tử Vũ, khi thấy hốc mắt của cô đỏ ửng lên, ngay sau đó muốn bước lên hỏi thăm tại sao cô lại khóc. Nhưng mà không đợi anh bước chân về phía cô, một bóng dáng đột nhiên chạy lại bên cạnh anh, cản trở bước chân của anh.

“Tử Phong, anh tới rồi. Bà nội chảy rất nhiều máu, em... Em bị sợ chết mất.” Sau khi lão phu nhân được đưa lên xe cứu thương, sau đó Quan Duyệt cũng liền theo tới. Xác nhận xem bà ta có cứu được nữa không, nếu không cứu được thì rất hợp ý của cô ta, nhưng nếu có... Cô ta cũng nhất định biến thành không được!

Nghe được giọng nói của cô ta, trong nháy mắt trong lòng của Nhiếp Tử Phong hiện ra một chút phiền não, nhưng anh vẫn nén lại nhìn cô ta, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, trong nháy mắt Quan Duyệt lộ ra vẻ đau lòng, sau đó thận trọng quay đầu lại dò xét một cái, không dám mở miệng.

Thấy bộ dạng do dự của cô ta, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong sắc nhất thời tối lại, lạnh lùng nói: “Có lời gì cô cứ việc nói thẳng, không cần ấp a ấp úng.”

Dứt lời, lúc này Quan Duyệt khẽ gật đầu, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Lúc em xuống lầu thấy trên tay Vũ Vũ đều là máu, sau đó những người giúp việc đang bàn tán... Bàn tán là cô ấy đã đẩy bà nội xuống dưới lầu...” Quan Duyệt nói xong, ánh mắt liếc nhìn sang Nhiếp Tử Vũ đang có sắc mặt trắng bệch, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười âm hiểm. SSdienng danielw quy9on.

“Đây không phải là sự thật!” Rốt cuộc nghe không lọt tai nữa Nhiếp Tử Vũ gầm nhẹ một tiếng, do tức giận nên mặt cũng đỏ lên. “Tôi không có đẩy lão phu nhân xuống lầu, tôi không có!” Cô chỉ đúng lúc đụng phải bà ấy ở dưới chân cầu thang, cô chưa bao giờ làm điều đó!

Nhiếp Tử Vũ cứ tưởng rằng mình cãi lại thì ít nhiều gì cũng có người tin tưởng, vậy mà mọi người chỉ dùng ánh mắt đau lòng nhìn cô một cái, rồi lại im lặng, khiến cho lòng của Nhiếp Tử Vũ chìm xuống đáy bể. Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại trên người của Nhiếp Tử Phong, vậy mà anh không thèm nhìn cô lấy một cái, liền hỏi thẳng.

“Quần gia, chuyện thật sự là như vậy sao?”

Nghe được lời nói của Quan Duyệt, cho dù như thế nào Nhiếp Tử Phong là vô cùng không tin Nhiếp Tử Vũ sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Nhưng lúc anh nhìn thấy ánh mắt của quần gia loé lên vẻ phức tạp, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc. “Cô ấy thật sự làm chuyện này!?” Không giống câu nghi vấn lúc trước, lần này Nhiếp Tử Phong dùng giọng chất vấn.

“Chuyện này...” Quần gia dùng ánh mắt sâu sắc nhìn Nhiếp Tử Vũ, tình thế khó xử. “Chuyện này đúng như lời tiểu thư Quan nói, nhưng về chuyện có phải do cô chủ làm hay không, thì tôi cũng không biết...”

Lúc ấy cả đại sảnh cũng chỉ có hai người là cô và lão phu nhân, theo lẽ tự nhiên sẽ khiến cho người ta nghĩ là do cô gây ra, nhưng cô chủ là do ông ta nhìn cô lớn lên từ bé, ông ta cũng không tin là do cô làm!

Không có đáp án rõ ràng, nhưng trong lòng của Nhiếp Tử Phong đại khái là đã có đáp án. SSdizenng dānlew qzcuy9on.

Ánh mắt lạnh lùng nhiễm lên một tầng bão táp nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp không chút huyết sắc nào của Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong rất ngưng trọng. Một lúc lâu sau, anh thốt ra một câu nói.

“Anh thật sự không thể tin được em lại có thể làm như vậy! Nhiếp Tử Vũ, em còn là người sao!?”

Câu văn mặc dù ngắn, tuy nhiên từng chữ của nó như một tảng băng cứng rắn, nện vào trong lòng của Nhiếp Tử Vũ, nhất thời tạo nên trăm ngàn vết thương, đầm đìa máu tươi.

Đối mặt với ánh mắt chứa đầy tức giận của anh, Nhiếp Tử Vũ đau lòng như dao cắt.

“Em không có làm gì hết, chuyện gì em cũng không làm...” Cô muốn giải thích, nhưng lời nói còn chưa nói hết đã bị Nhiếp Tử Phong nhấn tâm cắt đứt.

“Anh biết trước giờ bà nội đã làm rất nhiều chuyện sai với em, nhưng bà cũng đã biết được lỗi lầm của mình rồi, bà cũng áy náy đối với em, nhưng tại sao em lại có thể đối xử tàn nhẫn với bà như vậy được! Nhiếp Tử Vũ, anh vô cùng thất vọng đối với em!” Cùng lúc đó, anh không khỏi bắt đầu cảm thấy hối tiếc vì sao hôm đó không để ý tới mặt mũi của mình mà ra mặt vì cô. Tao do leé quýy đdon.

“Em...” Anh lên tiếng trách móc cô nhiều như vậy, từng câu từng chữ như những lưỡi dao sắc bén có thể giết người một cách vô hình. Đau lòng, uất ức tràn đầy trong lòng, khiến cho nước mắt của cô tràn đầy hốc mắt. Chỉ một giây sau, nước mắt của cô tràn ra như vỡ đê, khiến cho tầm mắt của cô trở nên mờ lung.

Cô cũng không làm cái gì, tại sao tất cả mọi người đều không tin cô, tại sao...

Cô cắn chặt môi, dùng ánh mắt khổ sở đau lòng của mình nhìn xung quanh. Nhưng cho dù là quần gia, ba Nhiếp, mẹ Nhiếp, hay là những người khác, trên mặt bọn họ đều dùng ánh mắt trách cứ và không hiểu đối với cô.

Một hồi lâu, cô mạnh mẽ lau đi nước mắt, hít một hơi thật sâu, nâng cao cằm lên, vẻ mặt kiên định nhìn Nhiếp Tử Phong nói:

“Mặc kệ anh có tin hay không, em không làm cái gì hết! Cho dù anh có đưa em đi tới đồn cảnh sát, em vẫn là câu nói kia, em không có làm!”

“Em...” Bởi vì nước mắt và sự kiên định của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong bắt đầu dao động.

Mà từ đầu đến cuối đứng ở bên cạnh quan sát nhìn thấy sắc mặt của anh như vậy thì trở nên luống cuống. Thấy thế, cô ta vội vã sưng mặt lên, lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ nói.

“Vũ Vũ, chuyện đến mức này thì em cứ nhận đi thôi. Tôi nghĩ chỉ cần cô ngoan ngoãn nhận tội, mọi người cũng sẽ không đối xử với cô như vậy, dù sao cô cũng là một phần tử của nhà họ Nhiếp mà.”

100. Chương 93: Muốn Cô Cút Đi!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lời nói của Quan Duyệt khiến mọi người đều thở dài, mặc dù như vậy, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn không buông lỏng.

Đôi mắt trong veo lạnh lùng nhìn thẳng vào Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ cong cong môi lên lạnh nhạt nói: “Tôi không làm chuyện gì thì tôi sẽ không thừa nhận, không giống một số người, đã làm một số chuyện nhưng cũng không thừa nhận.” Lời nói của cô có ngụ ý.

Nghe vậy, vẻ mặt của Quan Duyệt nhất thời đen lại, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

“Cô... Cô có ý gì đây...” Cô ta mãnh liệt nuốt nước miếng một cái, ngay lúc cô ta bị nhìn chăm chăm, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Nhìn cô ta chột dạ nhưng bộ dạng lại cố giả vờ tỉnh táo, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy chán ghét. “Người khác có lẽ không biết chuyện của ba năm trước đây, nhưng thân là người trong cuộc tôi làm sao có thể không biết...” Nói tới chỗ này, cô dừng lại. Die nd da nl e q uyudo n.

Vừa nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nhắc tới chuyện của ba năm trước đây, trong lòng Quan Duyệt hoảng hốt, cái tay mất tự nhiên không tự chủ túm chặt vạt áo, sợ tới mức không dám nói câu nào nữa.

Mà ngoài cô ta ra, còn một người khác, sắc mặt Nhiếp Tử Phong cũng không tốt chút nào.

Trong lòng dâng lên một luồng lạnh lẽo, như cả người đang ở trong hầm đá, cả người phát ra hơi thở làm cho người ta không dám tới gần. Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói: “Chuyện của ba năm trước đây, em không có tư cách nhắc tới!”

Lời tuy ngắn, nhưng từng chữ lại vang dội, thể hiện giờ phút này tâm trạng của anh đang không vui.

Dưới cơn thịnh nộ đôi mắt của Nhiếp Tử Phong nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ, một dòng điện chảy qua, thế lực ngang nhau.

Nhìn thấy anh quang minh chính đại nói giúp cho Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy trong tim rất đau, đau đến mức cô sắp không chịu nổi, dường như muốn ngắt xiủ đi.

Không khí trong hành lang vô cùng ngột ngạt, khiến cho người ta không thở nổi. Đang lúc Quan Duyệt nhìn Nhiếp Tử Vũ với vẻ hả hê, thì đèn trong phòng giải phẫu tắt, ngay sau đó mọi người ùa lên. Die nd dađnl e q uyudo n.

“Bác sĩ, tình hình mẹ của tôi như thế nào rồi?” Ba Nhiếp lo lắng hỏi.

“Cuộc giải phẫu đã thành công, bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng...”

“Làm sao có thể!” Cô ta đã dùng sức đập đầu xuống đất mấy cái thật mạnh, làm sao bà ta có thể còn sống! Quan Duyệt nghĩ vậy, hoàn toàn không ý thức được nói ra khỏi miệng. Vừa nói ra, liền cảm thấy hối hận.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô ta vội vã nở ra nụ cười gượng ép, nói: “Cháu muốn nói là bà nội đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm thật sự là quá tốt rồi.” Nói xong, cô ta yếu ớt ngã lui về phía sau mấy bước.

Một lòng lo lắng nên mọi người không để ý câu nói của cô ta có ý gì, mẹ Nhiếp vội vàng hỏi bác sĩ tiếp:

“Nhưng sao?”

Bác sĩ chần chờ một lúc, ánh mắt quét mọi người ở xung quanh một lượt, lúc này mới do dự trả lời: “Từ vết thương của bệnh nhân có thể thấy, ngã cầu thang không phải là nguyên nhân dẫn tới việc mất máu nhiều như vậy.”

Nghe vậy, trong lòng của Quan Duyệt lòng ‘lộp bộp’ một cái, chìm xuống đáy biển. Mà trừ cô ta ra những người còn lại đều nín thở tập trung, chuyên tâm nghe bác sĩ phẫu thuật nói. le quý d0n9

“Vậy nguyên nhân chính là cái gì?” Nhiếp Tử Phong tỉnh táo nhất hỏi lại, vừa nhìn vừa dò xét vào mắt của Nhiếp Tử Vũ đang trợn to mắt lên, không khỏi nở ra một nụ cười lạnh.

“Chuyện này... Nguyên nhân chính khiến đầu của bệnh nhân bị thương như vậy. Chúng tôi phát hiện đầu của bà ấy bị lõm một cái lỗ sâu, mà cái lỗ sâu kia không phải là do bị ngã xuống lầu mà tạo thành, cho nên tôi muốn...”

“Ý của ông là do có người cố ý mà ra?” Nghe đến đó, Nhiếp Tử Phong coi như đã hiểu, đồng thời dưới mắt dâng lên cơn bão táp, vẻ mặt lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi.

Bác sĩ không trả lời, ông ta trầm mặc chấp nhận suy đoán của Nhiếp Tử Phong.

Lấy được lời khẳng định, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong như chim ưng gắt ửng gao nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Vũ, đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh ra tay, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, hung hăng siết chặt giống như muốn bóp nát xương của cô đi vậy.

“Làm sao em có thể đối xử với một bà già tàn nhẫn như thế được chứ! Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc em có trái tim không!” Anh nổi điên quát um lên với cô, bộ mặt và cơ bắp của anh do tức giận mà co quắp lại, nhìn rất dọa người.

Cánh tay mảnh khảnh của cô đau đến tê dại, dường như khiến cô cảm thấy mình sắp tàn phế. Đối mặt với sự vu khống và khiển trách của anh, Nhiếp Tử Vũ chỉ cười khổ một tiếng.

“Nếu như hôm nay đổi lại là anh Lân, anh ấy sẽ không bao giờ chưa điều tra mà đã trách cứ em.” Đáy mắt cô ứa ra nước mắt, nhưng cô lại kiên cường nuốt trở lại. Bởi vì cô biết, cho dù có rơi nhiều nước mắt hơn nữa thì cũng không ích gì, sẽ không đổi lại được sự tín nhiệm của anh mà ngược lại sẽ bị anh phỉ nhổ.

Nghe thấy cô nhắc tới Lân Duy Biệt, Nhiếp Tử Phong vốn đang tức giận và lo lắng thì sau đó càng trở nên tức giận hơn nữa, lý trí cũng tiêu hao hết.

“Em đã tin tưởng cậu ta như vậy, em hãy rút ngay đi! Lăn tới bên cạnh cậu ta đi, đừng bao giờ trở lại nữa!” Nói xong, anh hất cô ra một cái thật mạnh.

Nhiếp Tử Vũ không có sự chuẩn bị trước, bị anh hất một cái thật mạnh như vậy nên liên tục bị lùi lại mấy bước, cho tới khi cả người đụng phải bức tường, bị đau mới kêu rên lên một tiếng. le qarquý d0n9

“Tử Phong, con đừng như vậy.” Không nhìn nổi nữa, mẹ Nhiếp mở miệng, vẻ mặt ưu sầu nhìn Nhiếp Tử Vũ nói: “Nói không chừng đúng thật là không phải do Vũ Vũ làm, con đừng có vội vã kết luận như vậy” Mặc dù bằng chứng rõ ràng khiến bà khó mà tin tưởng, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể nói như vậy, mới không làm tổn thương hoà khí.

Vậy mà Nhiếp Tử Phong nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp hướng về khuôn mặt đang trắng bệch của Nhiếp Tử Vũ quát.

“Em còn đứng ở đây làm cái gì! Còn không mau rút đi!” Sắc mặt tái xanh, Nhiếp Tử Phong lại nổi điên lên.

Thấy mình không khuyển được anh, mẹ Nhiếp không thể làm gì khác hơn là năn nỉ Nhiếp Tử Vũ.

“Vũ Vũ, con cứ trở về trước đi đã, có được không? Tối nay chúng ta sẽ nói lại tình hình của bà cho con biết.”

Nghe thấy bà dịu giọng năn nỉ mình, lỗ mũi của Nhiếp Tử Vũ đau xót, nước mắt tràn ra như vỡ đê. Cô dùng ánh mắt oán hận liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Phong lần cuối cùng, sau đó liền xoay người chạy đi.

Mà nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất, Nhiếp Tử Phong cảm thấy có cảm giác mất mát trước nay chưa từng có. Tao do le qarquý d0n9

Nhiếp Tử Phong, mày điên rồi sao?!

Cô ấy cũng đã làm ra chuyện như vậy rồi, mày còn mềm lòng đối với cô ấy nữa! Còn phải để cho cô ấy tổn thương mọi người nữa mày mới tỉnh sao?!

Anh đã tự nhủ trong lòng không biết bao nhiêu lần là không cần suy nghĩ về cô nữa. nhưng trong lòng của anh giống như muốn đổi nghịch lại vậy, thỉnh thoảng nhói đau vì cô...

※

Nhiếp Tử Vũ chạy trở về nhà họ Nhiếp, ngay lúc tất cả những người giúp việc đang bàn luận xôn xao, chỉ chỗ chỗ, cô nhanh chóng chạy về phòng ở trên lầu thu dọn đồ, sau đó gọi điện cho người đại diện tới đón mình.

Ngồi ở trong xe Joe, Nhiếp Tử Vũ khóc đến thở không ra hơi, cho đến khi Joe không kìm nén được nữa, lúc này mới chậm rãi đem nguyên nhân hậu quả nói hết một lượt. Nhắc tới việc Nhiếp Tử Phong nhấn tâm đuổi cô ra khỏi bệnh viện trước mặt mọi người, cô càng khóc nhiều hơn nữa.

“Đừng khóc, cái loại đàn ông đó không đáng giá để cho cô khóc lóc âm ỉ như vậy.” Joe vừa an ủi cô vừa bắt mãi nói: “Đó là người đàn ông mắt bị mù mới có thể không tin cô, ngoan nào cục cưng, cô đừng khóc nữa, cô khóc đến mức tôi cũng sắp khóc theo rồi đây này.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-ngoan-ngoan-de-ta-yeu>